Another Dawn by Sandra Brown
© copyright 1985 by Sandra Brown

SANDRA BROWN

CHIAR ŞI ÎNGERII CAD

Traducere de Al. Dima

EDITURA MIRON
BUCUREŞTI, 1994

Versiune ebook: [2.0] lacramioara

Prolog

Bărbatul sări în picioare, scoase pistolul cu un gest neîndemânatic, îl armă şi ţinti.

Pulpele lui groase loviră marginea mesei, făcând-o să se mişte. Paharele pline de lichior de pe masă se clătinară; unul din ele dădu pe dinafară. O ţigară de foi se rostogoli dintr-o scrumieră şi decupă o mică gaură în faţa de masă din bumbac verde.

Jake Langston oftă obosit. Venise pentru a se amuza la o partidă de poker, un pahar de whisky şi, poate, o tăvăleală într-unul din paturile de la etaj – toate acestea pentru a-şi umple timpul ce mai rămânea până la plecarea trenului.

Iată-l acum implicat într-o ceartă asupra unei mâini la poker, cu un ţărănoi pe nume Kermit şi nu mai ştiu cum, despre care spera să fie mai îndemânatic la mânuirea plugului decât a pistolului.

— Mă faci pe mine trişor? se răsti fermierul. Neobişnuit să bea mai mult decât berea de sâmbătă seara, nu era tocmai treaz şi, deşi se ţinea bine pe picioare, se legăna asemeni unui marinar pe o mare neliniştită. Faţa lui rotundă şi roşie transpira din abundenţă. Pistolul aţintit direct spre pieptul lui Jake se legăna în mâna lui nesigură.

— Am spus doar c-aş vrea să văd toţi aşii ăia pe care-i ţii în mânecă dintr-odată, mai degrabă decât pe rând, la fiecare joc. Cu o nonşalanţă enervantă, Jake îşi întinse mâna dreaptă, cea în care ţinea de obicei pistolul, spre paharul cu whisky şi sorbi, fără grabă, o înghiţitură.

Fermierul arunca priviri nervoase în jur, realizând, dintr-odată, că se făcea de râs. Nimeni altcineva în acea încăpere cavernoasă nu se mai mişca. Muzica se oprise încă de la primul semn de scandal. Ceilalţi jucători de la masa de poker se îndepărtară încet, ca cercurile făcute de o piatră aruncată într-o apă liniştită.

Bărbatul se străduia din răsputeri să pară cât mai ameninţător.

— Eşti un mincinos. Nu trişam. Scoate pistolul.

— Bine.

Totul se petrecu atât de repede încât, mai târziu, numai cei aflați în imediata lor apropiere puteau descrie ce se întâmplase de fapt. Cu o singură mişcare abilă, Jake sări din scaunul lui, îşi scoase pistolul, făcu o mişcare largă, cu cealaltă mână lovind brațul fermierului şi pistolul acestuia ateriză pe podea.

Kermit, cuprins de frică, înghiți dureros, mărul lui Adam mişcându-i-se în sus şi în jos. Ochii în care privea erau tot atât de reci şi casanți ca şi țurțurii de gheață ce atârnau de streşini la sfârşitul unei zile umede de ianuarie. Erau cu mult mai înspăimântători decât gaura pistolului ațintit drept asupra nasului său. Se afla în fața unui ins mai uşor ca el cu douăzeci de kilograme, dar amenințător prin controlul pe care îl avea asupra muşchilor.

— Ia cu tine jumătate din banii pe care i-ai strâns aici. Cred că atât ai câştigat cinstit.

Mâinile fermierului se străduiau, neîndemânatice, să îngrămădească monedele şi banii de hârtie în buzunarele pantalonilor. Fremăta ca o vulpe care abia aşteaptă să-şi elibereze piciorul prins în capcană.

— Acum ridică-ți încetişor pistolul şi şterge-o de aici.

Kermit se supuse. Doar un miracol împiedică pistolul să se descarce în mâinile lui tremurătoare în timp ce îl dezamorsa şi-l băga în toc.

— Şi te sfătuiesc să nu te întorci până când nu înveți să trişezi fără să fii prins.

Fermierul se simțea umilit, dar extrem de uşurat că încă îi mai bătea inima, că nu sângera din abundență din cauza vreunei răni provocate de glonț şi că nu se întorcea acasă la nevasta-i hrăpăreață fără un sfanț în buzunar. Plecă, promițându-şi solemn să nu se mai întoarcă niciodată.

Pianistul reluă cântecul săltăreț şi fals.

Alți clienți permanenți ai jocurilor de noroc se întoarseră la mesele de joc, dând din cap amuzați. Țigările abandonate fură reaprinse. Imediat, barmanul începu să umple paharele.

— Scuzați de întrerupere, le spuse Jake pe un ton prietenos celorlalți jucători în timp ce-şi ridica grămada de bani de pe masă. Împărțiți restul între voi, spuse, arătând spre banii pe care fermierul ascultător îi lăsase pe masă.

— Mulțumesc, Jake.

— Ne mai vedem noi.

— Trebuia să-l fi curățat pentru că te-a amenințat cu pistolul.

— Să fiu al naibii dacă nu. Noi te-am fi sprijinit.

— Lua-i-ar dracu' de țărănoi.

Jake ridică din umeri indiferent, se întoarse şi-i lăsă vorbind. Scoase un trabuc din buzunarul cămăşii, îi muşcă hotărât capătul şi-l scuipă pe podea. Frecând un chibrit de unghia de la degetul mare, îşi aprinse trabucul şi îşi croi drum clătinându-se printre mesele barului făcut din lemn de stejar ce se întindea de-a lungul unui întreg perete al încăperii.

Se spunea că fusese adus pe apă bucată cu bucată din St.Louis până la Fort Worth şi asamblat cu foarte mare grijă. Avea ornamente sculptate în lemn, era decorat cu oglinzi şi cu sticle, şi pahare ce străluceau de curățenie, perfect aliniate. Proprietăreasa n-ar fi tolerat murdăria pentru nimic în lume.

De-a lungul barei de bronz ce străjuia barul erau aşezate strategic scuipătoare din metal galben. În *Grădina Edenului*, ce aparținea Priscillei Watkins, scuipatul pe jos era interzis. Câteva afişe scrise de mână, lipite pe peretele barului la interval de şase picioare unul de altul atrăgeau atenția asupra acestui lucru.

Jake zâmbi. Podeaua aceea, foarte bine ceruită, era acum pângărită de vârful țigării sale. Simți o plăcere perversă când se asigură că pintenii bocancilor lui zgâriară podeaua de care patroana stabilimentului se simțea atât de mândră.

Un zâmbet forțat se ivi în colțul buzelor lui subțiri. Priscilla. Chiar în clipa când în mintea lui apăru acest nume, o văzu stând pe ultima treaptă a scării în spirală, arătând la fel de strălucitoare ca şi regina din Saba. Îmbrăcată într-o rochie de satin purpuriu, tivită cu dantelă neagră, atrăgea atenția oricărui bărbat. Ca întotdeauna. Când o cunoscuse Jake în urmă cu aproape douăzeci de ani, purta rochii de stambă. Dar avusese trecere la bărbați chiar şi aşa.

Părul ei blond-cenuşiu era strâns în vârful capului şi împodobit cu o singură pană roşie de struț, ce se răsucea în apropierea obrazului, asortată cu perechea de cercei ce i se legăna în urechi. Îşi ținea capul ridicat, asemeni unui membru al familiei regale.

Bordelul era, într-adevăr, domeniul ei. Îl conducea ca un despot. Dacă angajații sau clienții erau nemulțumiți de felul în care organiza lucrurile, erau concediați urgent şi fără drept de apel. Dar toată lumea ştia, în Texas, că această *Grădină a Edenului* din Fort Worth era, în 1890, cea mai bună casă de toleranță din stat.

Priscilla întinse piciorul încălțat în pantof fără toc şi coborî ultima treaptă a scării. Mândră, lăsând în urmă un val de parfum de mosc importat de la Paris, ajunse la bar chiar în momentul în care Jake ridica spre gură un pahar de whisky.

— Tocmai am pierdut un client din cauza dumitale, domnule Langston.

Jake nici măcar nu întoarse capul. Făcându-i semn barmanului, îi ceru să-i mai umple o dată paharul.

— Cred că-ți poți permite să mai pierzi câte unul sau doi, Pris.

O irita în ultimul hal felul în care i se adresa. Jake simți tot atâta plăcere în a face acest lucru ca şi atunci când murdărise podeaua saloon-ului. Numai un prieten vechi, ca el, îşi putea permite să facă asemenea lucruri.

Dar oare erau prieteni sau duşmani? Nu fusese niciodată sigură.

— Oare de ce treburile pot merge bine luni de zile şi-n clipa în care apari tu iese scandal?

— Chiar aşa?

— Întotdeauna.

— Țărănoiul ăla m-a amenințat cu pistolul. Ce-ai fi vrut să fac? Să întorc şi celălalt obraz?

— L-ai provocat.

— Trişa.

— N-am nevoie de necazuri în plus. Şeriful a fost deja de două ori aici săptămâna asta.

— Pentru afaceri sau plăceri?

— Vorbesc serios, Jake. Tot oraşul este împotriva mea. Abia aşteaptă să mă doboare. De câte ori se iscă un scandal...

— Bine, bine. Îmi pare rău.

Priscilla râse, ridicându-şi bărbia.

— Mă cam îndoiesc. Tu nu eşti în stare decât să te iei la ceartă la masa de joc sau să creezi dispute între fete.

— Cum aşa?

— Se bat pentru tine, aşa cum ştii şi tu foarte bine, îl repezi ea.

Se întoarse să o privească şi zâmbi cu neruşinare.

— Zău? Nu mai spune.

Priscilla îl privi apreciativ şi-i plăcu acea aroganță plină de farmec pe care o dobândise de-a lungul anilor. Nu mai era băiatul stângaci de altădată. Era un bărbat în toată puterea cuvântului, un bărbat de care trebuiau să țină cont atât femeile, cât şi ceilalți bărbați, îl bătu uşor pe piept cu evantaiul făcut din pene.

— Nu te pricepi deloc la afaceri.

Aplecându-se asupra ei, Jake îi şopti confidențial:

— Atunci cum de eşti întotdeauna fericită să mă vezi?

Gura Priscillei se crispă ofensată, dar cedă imediat în fața zâmbetului lui cuceritor.

— Am un whisky mai bun decât ăla, în biroul meu, spuse ea apucându-l de mânecă. Hai, vino.

Pe când traversau încăperea, toate capetele se întorceau după ei. Nu exista om pe lume care să-i reziste Priscillei. Era teribil de sexy, într-un fel chiar obscen, iar poveştile despre ce-i putea ea face unui bărbat o transformaseră într-o legendă vie. Chiar ținând cont de tendința naturală a bărbaților de a exagera în poveştile despre succesele lor sexuale, povestirile pe seama Priscillei Watkins erau prea răspândite ca să nu conțină un sâmbure de adevăr. Bărbații nu voiau ca soțiile lor să aibă acea sclipire îndrăzneață, de felină, în priviri, dar, cu siguranță, curvele pe care le frecventau trebuiau să o aibă.

Majoritatea dorințelor lor nu se născuseră din amintirile experiențelor avute, ci din curiozitate şi fantezie. Puțini se puteau lăuda că-i cunoscuseră farmecele în intimitate. Era mofturoasă, pretențioasă. Chiar dacă ar fi avut bani să plătească suma frumuşică pe care o cerea, majoritatea nu erau admişi în acea cameră intimă, dincolo de uşa care era în permanență zăvorâtă şi care păzea secrete palpitante. În acel moment toți bărbații din încăpere îl invidiau pe Jake Langston.

Dar dacă bărbații îl priveau cu gelozie, femeile se uitau după el cu jind. Curvele împrăştiate prin cameră distrând mulțimea de bărbați strânşi în după-amiaza aceea erau femei care-şi câştigau pâinea. Cunoşteau valoarea dolarului, aşa că trebuiau să fie practice. Timpul lor însemna bani. Aşa că exercitau arta seducției asupra clienților lor, dar oricare dintre ele ar fi renunțat bucuroasă la aceşti câțiva dolari pe care i-ar fi putut câştiga în schimbul unei singure ore petrecute cu cowboy-ul Jake Langston.

Era zvelt, avea şolduri înguste şi era bine legat, dar se mişca cu grația felină a unei pisici de munte şi avea aceeaşi culoare galben-maronie. Pantalonii mulați acopereau fesele tari şi pulpele lungi ca o a doua piele. Centura pistolului era prinsă pe sub şolduri şi-i punea şi mai mult în evidență masculinitatea.

Bărbații îi respectau talentul de pistolar. Pentru femei, reputația pe care o avea nu făcea decât să le sporească nerăbdarea de a-i fi prin preajmă. Adăuga o notă de pericol, lucru pe care numai câteva femei respectabile l-ar fi recunoscut ca fiind stimulator.

Umerii lui erau mari, ca şi pieptul, de altfel, dar nu atât încât să pară disproporționați. Nu părea că merge, ci mai curând că alunecă. Fetele care

avuseseră norocul să-l distreze în camerele lor jurau că era la fel de îndrăzneț în toate, aşa cum era şi-n mersul acela ondulat şi că acea unduire a şoldurilor lui nu era folosită doar la mers.

Priscilla scoase o cheie din decolteul adânc al rochiei şi descuie uşa apartamentului ei. De cum intră, îşi aruncă evantaiul într-un scaun rotativ la modă şi se îndreptă spre o măsuță joasă ca să-i toarne lui Jake ceva de băut dintr-o carafă mare şi grea de cristal. Jake închise uşa în urma lor cu un declic a cărui semnificație era clară. Privirea Priscillei o căuta pe a lui. Ea îşi detesta bătăile repezi ale inimii.

Avea să fie asta noaptea cea mare?

Camera de zi ar fi făcut cinste oricărui hotel elegant, cu excepția unui tablou ce o reprezenta pe Priscilla goală, pictat de unul din clienții ei şi care-şi plătise, astfel, nota de plată. Fără îndoială, fusese unul din iubiții ei, pentru că pictura o înfățişa într-o' postură de satisfacție indolentă. De-a dreptul decadent, portretul încadrat de o ramă aurită împodobea peretele din spatele sofalei acoperite cu satin şi perne cu dantele de mătase puse una peste alta. Draperiile de la ferestre erau din moire, cu un model ce nu era mai încărcat decât al draperiilor ce puteau fi găsite în cele mai arătoase case ale epocii. Mesele erau decorate cu mileuri fine ca şi pânza de paianjen, care ar fi putut fi croşetate de bunica ei.

Lămpile cu petrol aveau globuri mari de sticlă pictate cu flori. Bucățele de cristal, cât picăturile de ploaie, se legănau şi se ciocneau uşor la cea mai mică adiere de vânt. Un covor gros acoperea aproape toată duşumeaua. O vază înaltă de porțelan, plină cu pene de păun, ocupa un colț de cameră. Pe suprafața ei, un tânăr păstor admira cu ardoare nemuritoare o păstoriță gen secolul şaptesprezece, cu sânii goi şi voluptuoşi.

Jake exploră camera încet, fără grabă. Fusese acolo de mai multe ori. Niciodată nu încetase să-l fascineze. Priscilla prosperase, nu mai era fiica rebelă a unei mame autoritare şi a unui tată lipsit de personalitate. Jake, care la vremea aceea se numea Bubba, se culcase cu ea în lanurile ce dădeau în pârg sau în paturi murdare, incomode. Dar când erau foarte dornici de a face dragoste, locul unde se întâmpla nu mai avea nici o importanță. O curvă rămâne tot curvă, indiferent de locul unde îşi practică meseria.

Priscilla, neştiindu-i gândurile prea puțin măgulitoare, se îndreptă spre el şi-i înmână un pahar de whisky. Ea îi smulse țigara de foi dintre buze, o duse la gură şi trase un fum lung, lăsând fumul să-i invadeze plămânii, apoi expiră încet.

— Mulțumesc. Nu le las pe fete să fumeze, aşa că nu pot să fiu un exemplu rău. Să mergem în dormitor. Trebuie să mă schimb pentru seară.

El o urmă în cealaltă cameră. Era un loc indecent, mult prea feminin şi care, într-un mod straniu, nu i se potrivea deloc. Priscilla era prea mult femeie pentru a se încadra în acea cameră pompoasă, confortabilă, dar Jake se gândi că asta făcea parte din recuzita oferită clienților.

— Ajută-mă, te rog, Jake. Se întoarse cu spatele la el. Jake îndesă țigara înapoi în gură, strângând-o între dinții lui albi, drepți şi mijind puțin ochii din cauza fumului. Îşi puse paharul de băutură alături, apoi desfăcu, îndemânatic, butonii perfect aliniați ai rochiei. Când termină, ea îi aruncă o privire scurtă peste umărul dezgolit.

— Mulțumesc, dragule, îi spuse , cu o voce răguşită şi se îndepărtă.

Jake rânji şi se aşeză pe scaunul tapițat cu brocart, îşi puse picioarele pe scaun, fără să țină cont de pinteni, asta ca să nu mai vorbim de noroiul uscat de pe cizme.

— Ce-ai mai făcut în ultimul timp? întrebă Priscilla în timp ce-şi dezbrăca rochia adânc decoltată cu o mişcare de expert, îndelung repetată.

Jake suflă în aer un rotocol perfect de fum şi întinse mâna după paharul cu whisky.

— Am lucrat în Panhandle[1], am mai meşterit câte un gard de-acolo până la mama dracului.

Ea ridică din sprâncene semnificativ în timp ce-şi arunca din picioare papucii roşii. Nu se obosi să culeagă lucrurile de pe jos. Într-o anume măsură, a-şi lăsa hainele exact în locul unde se dezbrăcase sporea efectul de inedit. Bărbații preferau ca femeile lor să nu facă prea mult caz de ordine, mai ales când era vorba să intre în pat. Neglijența asta studiată făcea ca sexul plătit să pară mai spontan decât era. Pe un ton uşor ridiculizant, îl întrebă:

— Te-ai statornicit undeva şi ai devenit omul cu cleştele?

Aceasta era porecla dată cowboy-ilor care, după ce rătăceau de colo-colo, se vedeau puşi în situația de a accepta orice slujbă. Deseori trebuiau să întindă gardurile de sârmă ghimpată care împrejmuiau fostele păşuni şi care îi lăsaseră fără locuri de muncă.

— Da, m-am obişnuit să mănânc şi alte chestii de genul ăsta, spuse Jake cu voce joasă.

Ochii lui nu pierdeau nici măcar una din mişcările seducătoare pe care le făcea ea.

---

[1] *Provincie din partea de nord a Texasului, de forma mânerului unei tigăi.*

Corsetul ei era bine strâns în şireturi. Îi împingea sânii în sus şi în afară atât de mult, încât cămaşa de dedesubt de abia îi mai acoperea. Fusese întotdeauna foarte bine dotată. Jake îşi amintea aceşti sâni mari şi duri. Dându-şi la o parte jupoanele, se aşează pe un taburet rotund în faţa unei măsuţe de toaletă. Avea oglinzi prinse în balamale, aşa încât să se poată studia din toate unghiurile. Cu un pămătuf din coadă de miel, ea se pudră pe gât, pe umeri şi pe sâni.

— Eşti în vacanţă?

Un râs gros răbufni din pieptul lui Jake.

— Nu. M-am săturat să nu văd altceva decât flori de câmp şi murdărie. Mi-am dat demisia.

— Şi ce-ai de gând să faci acum?

Ce avea de gând să facă? Să se lase dus de curent până când găsea o slujbă. Asta făcuse cam toată viaţa lui de adult. Mai putea să câştige şi ceva premii în bani la rodeo-uri, suficient pentru ca el şi calul lui să supravieţuiască, suficient pentru câte o partidă de poker când şi când, sau pentru câte o plăcere în locuri ca Grădina Edenului deţinut de Priscilla.

— Câte drumuri ai făcut, Jake? Eu nu mai ştiu de câte ori te-ai dus înapoi la Fort Worth după ce te-ai întors din nord.

— Nici eu nu mai ştiu. M-am dus la Kansas City de mai multe ori. Am bătut drumul spre Colorado o dată. Nu mi-a plăcut. Este o ţară frumoasă, dar afurisit de rece.

Jake îşi duse palmele la ceafă, savurând spectacolul pe care ea îl oferea în timp ce-şi ungea sfârcurile. Degetele ei aplicau pe sâni balsamul colorat ce se afla în recipientul minuscul de sticlă de pe măsuţa de toaletă. Făcea acest lucru cu foarte mare fineţe, aproape cu dragoste.

— Dar tu, Priscilla? Tu de când ai locul ăsta?

— De cinci ani.

— Şi cât te-a costat?

„Ore în şir de stat pe spate”, ar fi vrut ea să spună. Ore în şir în compania unor ţărani graşi şi transpiraţi care se plângeau că nevestele lor nu mai voiau copii şi îi refuzau la pat, sau a cowboy-lor necioplţi care aduceau cu ei putoarea din grajduri.

La început lucrase în Jefferson – ultima oprire înainte de frontieră. Dar când în apropiere fu construită o cale ferată, ceea ce distrusese oraşul din punct de vedere comercial, Priscilla se mută în Fort Worth, loc unde se întâlneau toate drumurile din stat. Era un oraş zgomotos, plin de cowboys care

abia aşteptau să-şi cheltuiască banii pe care îi câştigau mânând vitele spre târg.

Priscilla vedea că reputația ei creştea. În acele zile nu le trăgea rasol clienților. Ba chiar lăsa de la ea. Era căutată. Banii îi pusese deoparte. Când a avut destui, apelă la unul dintre clienții săi loiali, un bancher, şi îl convinse să-i semneze, în secret, actul de cumpărare a saloon-ului. Împreună cu el cumpărase localul de la fosta matroană şi-l transformase într-o oază a plăcerilor de primă clasă, ce-i atrăgea nu doar pe cowboys, ci şi pe cei care-i angajau. Nu s-a făcut nici o economie şi investiția s-a dovedit a fi înțeleaptă. Ea reuşi să-i plătească bancherului datoria în doi ani. Cu excepția faptului că era exclusă din comunitatea „decentă", stabilimentul ei, situat în acea parte a oraşului cunoscută ca *Ogorul Iadului* o făcea să nu-şi facă griji prea mari pentru bani.

— Dacă ai nevoie de o slujbă, poți avea, te pot angaja oricând ca om de ordine sau crupier.

Jake râse şi îşi aşează paharul gol pe măsuța de lângă scaun.

— Nu, mulțumesc, Priscilla. Eu sunt cowboy. Nu-mi place să am pereți în jurul meu. În plus, dacă e să mă iau după ce spui, stând eu aici tot timpul, fetele tale n-ar mai lucra. Şi asta nu putem permite, aşa-i? întrebă el pe un ton sarcastic.

Priscilla se strâmbă dezaprobatoare în timp ce îmbrăca o rochie de satin negru. Pana roşie din părul ei fu înlocuită cu una neagră, lucioasă, prinsă cu o agrafă cu piatră. Jake Langston nu mai era un băiețaş. Priscilla îşi înăbuşi un zâmbet când îşi „corectă" acest gând. Jake Langston fusese întotdeauna prea mare pentru pantalonii lui. În mod sigur nu-i lipsea înzestrarea de bărbat.

Îl măsură cu ochii întredeschişi în timp ce-şi punea mănuşile lungi, negre, strânse pe degete şi pe antebrațe. Jake se maturizase şi devenise al naibii de atrăgător. Era normal să fie sigur pe el. În tinerețe, fusese blond spălăcit. Acum, părul i se mai închisese la culoare, dar numai pe la margini. Şuvițele blonde, aproape albe, erau ca un far atrăgând femeile spre el aşa cum o lampă atrage fluturii.

Pielea lui parcă fusese tăbăcită. Expunerea îndelungată la soare îi dădea o nuanță arămie care scotea şi mai mult în evidență albastrul ochilor lui. Linii subțiri erau gravate în jurul ochilor şi la colțurile gurii. Dar în loc să-i dăuneze aspectului general, intemperiile îl făceau şi mai atrăgător, cum nu fusese în tinerețe.

Era neşlefuit. Dur. Potențial periculos. Părea să aibă un secret ascuns în spatele zâmbetului său leneş, care sugera că era vorba de ceva rău şi că murea

la dorința de a-l dezvălui. Iar virilitatea lui era o provocare căreia nici o femeie nu-i putea rezista.

Priscilla îşi amintea de băiatul pe care îl inițiase sexual. Întâlnirile lor fuseseră fierbinți şi frecvente, violente şi trăite cu intensitate, cu ardoare. Oare cum va fi acum? Ani de zile ea a tot vrut să afle.

— Cât timp rămâi la Fort Worth?

— Plec diseară spre est. Iau un tren de noapte. Ți-i aminteşti pe Colemani? Fata lor se căsătoreşte mâine.

— Coleman? Tipul din convoiul de căruțe? Parcă Ross se numea. Ea ştia foarte bine despre cine era vorba, dar voia să-l provoace tot aşa de mult pe cât voia şi el să o provoace întotdeauna. Era un joc pe care-l jucau de fiecare dată când se întâlneau.

— Şi care era numele femeii? Cea cu care s-a căsătorit din caritate.

— Lydia, răspunse el imediat.

— A, da, Lydia. N-avea nume de familie, nu-i aşa? întotdeauna m-am întrebat ce avea de ascuns.

Scoțând dopul unei sticluțe de parfum din cristal îşi tamponă dosul urechilor, gâtul, încheieturile mâinilor, sânii.

— Am auzit că se descurcă destul de bine cu ferma lor de cai.

— Într-adevăr. Mama mea locuieşte pe pământul lor. La fel şi fratele meu mai mic. Micah.

— Broscoiul ăla?

— A crescut acum. Este unul dintre cei mai buni îngrijitori de cai pe care-i ştiu.

— Ce s-a întâmplat cu sugarul domnului Coleman? Cel pentru care Lydia era doică încă înainte de căsătorie?

Jake se opri un moment, căutând să vadă dacă Priscilla vorbeşte cu ranchiună. În cele din urmă răspunse:

— Lee. El şi Micah sunt la fel. Tot timpul fac câte o prostie.

Priscilla îşi contemplă imaginea în oglindă şi îşi aranja părul din câteva mişcări.

— Şi au o fată. A ajuns deja la vârsta măritişului?

Jake zâmbi afectuos.

— Nu chiar. Ultima dată când am văzut-o, mai avea încă fundițe şi alerga după Lee şi după Micah, implorându-i să o ia cu ei la prinderea unui cal nărăvaş.

— Deci e băiețoasă? întrebă Priscilla, mulțumită. Îşi amintea cum se uita Jake la Lydia Coleman: ca un viței. Toți bărbații din convoiul de căruțe se

simțeau atraşi de ea, cu toată reticența pe care soțiile lor o arătau la început. Dacă Lydia nu s-ar fi căsătorit cu Ross Coleman, Priscilla ar fi fost nebună de gelozie. Îi plăcea, să creadă că fiica Lydiei este o slăbănoagă stângace sau un fel de fată-băiat.

— Mă gândesc că dacă se mărită, trebuie să se mai fi schimbat de când am văzut-o ultima dată.

Priscilla luă evantaiul şi se învârti prin fața lui, provocatoare.

— Ei bine?

Rochia îi era foarte strâns mulată pe corp. Decolteul era larg, adânc şi-i acoperea sânii cu o dantelă tot aşa de fină ca şi a mănuşilor. Croiala era astfel concepută ca să-i dezvăluie sfârcurile colorate ale sânilor. În față, poalele rochiei lăsau să i se vadă botul papucilor din satin negru, iar în spate formau o scurtă trenă. Un corset modern accentua forma de clepsidră a corpului ei.

Jake o fixă insolent cu ochii lui albaştri, cinici.

— Arăți foarte bine. Întotdeauna am spus că eşti cea mai drăguță curvă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse el sesizând licărul de mânie din ochii ei cenuşii.

O luă de mână şi o trase în jos, spre scaunul pe care stătea. Priscilla scăpă evantaiul care căzu pe covor. Pana din părul ei alunecă într-o parte.

— Te-ai tot agitat prin fața mea toată noaptea, Pris. Ei bine, cred că-i vremea să primeşti ceea ce cauți, spuse Jake şi îşi apăsă cu putere gura pe gura ei.

Înfometate, buzele ei se deschiseră permițând pătrunderea limbii lui. Fetele ei nu exageraseră. Jake era un băiat experimentat. Şi trupul ei simți asta, răspunzând cu toată vigoarea.

Corpul lui era dur, muşchii stăteau încordați. Priscilla se lăsă pe spate arcuindu-şi trupul şi, ridicându-şi mâna spre capul lui blond, îl prinse de păr.

Cu un gest bine cunoscut, mâna lui găsi calea pe sub fusta ei, lunecând în sus pe coapsă deasupra genunchiului delicat, prinse carnea caldă, fremătătoare şi frământă. Priscilla ridică genunchiul.

— Aşa, Jake, Jake, şopti ea, căutându-i gura.

Jake îşi strecură mâna liberă între trupurile lor. Priscilla crezu că vrea să-şi desfacă pantalonii şi-l privi stupefiată când el scoase la iveală un ceas de buzunar şi îl privi.

— Îmi pare rău, Pris, spuse el, pe un ton nesincer. Am de prins un tren.

Priscilla îl îmbrânci furioasă.

— Porcule!

Râzând, Jake se ridică de pe scaun.

— Oare aşa se vorbeşte cu un prieten vechi?

Priscillei i se întâmplă un lucru foarte rar. Îşi pierdu cumpătul.

— Terchea-berchea stupid ce eşti! Îngrămăditule! Chiar crezi că am vrut să fac dragoste cu tine?

– Nu cred, sunt sigur, spuse el, clipind din ochi şi pornind spre camera de zi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu mai sunt destul de bună pentru tine?

Jake se răsuci spre ea.

— Ba eşti destul de bună. Prea bună. Cea mai bună. Tocmai de-aia nu te vreau. Pentru că eşti cea mai bună curvă de pe aici.

— Tu dormi cu curve tot timpul. Numai cu curve te culci.

— Dar dacă nu le cunosc, pot să-mi închipui cu totul altceva. Pot să-mi imaginez că sunt primul. Dar tu eşti curvă de când te ştiu. În patul tău au fost duzini întregi de bărbați. Asta cam scade din romantism, în ce mă priveşte.

Fața ei deveni lividă şi Jake realiză cât de urâtă putea să fie.

— Asta-i din cauza lui frate-tu, nu-i aşa? N-ai mai putut să te culci cu mine din ziua în care a murit.

— Taci din gură.

O spuse cu atâta răceală încât o înspăimântă. Priscilla se trase un pas înapoi, dar nu se dădu bătută.

— Eşti încă un terchea-berchea tâmpit din Tennessee, deşi ai învățat să vorbeşti mai bine. Îți pierzi cumpătul uşor, şi asta ți-a creat o reputație pe care bărbații o respectă. Ştii cum să le mulțumeşti pe femei. Dar dincolo de toate astea eşti tot Bubba Langston, un simplu țărănoi.

Jake se opri la uşă. Ochii lui nu mai erau aprinşi de durere, ci reci şi necruțători. Pielea feței lui era întinsă la maximum, iar liniile care îi încadrau gura parcă şi mai adânc săpate.

— Nu, Priscilla. Acel băiat, Bubba, a dispărut cu mult timp în urmă.

Priscilla încă mai era furioasă. Ochii ei aruncau săgeți când îşi ridică privirea spre el.

— Am să-ți dovedesc că încă mă mai doreşti. Asta-i o promisiune. În curând o să-ți aminteşti cum eram. Pe vremea aia eram doar nişte copii. Aprinşi de dorință. Am mai putea fi la fel.

Îi lăsă capul pe spate şi îi puse mâna pe piept.

— O să te am din nou, Jake.

Jake îşi amintea foarte bine prima lor îmbrățişare. După-amiaza aceea îi era întipărită în memorie pentru totdeauna.

— Nu fi chiar aşa sigură, Priscilla.

Închise uşa apartamentului ei privat şi mai rămase acolo o clipă, meditativ. Afacerile începuseră. Distracțiile serii erau în toi. Fete îmbrăcate sumar se mişcau de colo-colo prin saloane şi săli de jocuri, flirtând, tachinând, oferindu-se jucătorilor. Câteva îi priveau cu respirația tăiată, aşteptând.

Le zâmbi, dar fără să le încurajeze. Nu pentru că nu ar fi avut nevoie de ele. Nu avusese o femeie de câteva săptămâni. Cu toate că nu s-ar fi culcat pentru nimic în lume cu Priscilla, totuşi nu era făcut din lemn. Imaginea ei dezbrăcată, mirosul de carne de femeie fuseseră un stimulent puternic.

Încă un pahar de whisky? încă o partidă de cărți? O oră într-unul din paturile de sus, un moment de uitare?

— Bună, Jake.

Una din curve încercase să-l abordeze.

— Bună, Sugar.

Sugar Dalton era angajata Priscillei încă de când începuse Jake să frecventeze localul.

— Cum merge treaba?

— Nu mă pot plânge, răspunse ea, cu un zâmbet deloc convingător. Liniile ce i se vedeau pe față, în ciuda machiajului abundent, lăsau să se vadă cât de rău mergeau lucrurile şi cât de mult îşi ura ea viața. Dar era resemnată şi dornică de a mulțumi. Lui Jake întotdeauna îi păruse rău de ea.

— Aş putea să te fac să te simți bine la noapte, Jake, spuse, plină de speranță.

De dragul ei, aproape că fu tentat să o ia cu el la etaj. Dar se mulțumi doar să dea din cap în semn de refuz.

— Dar poți să-mi aduci pălăria şi desaga. Uite bonul. Scotoci în buzunar după hârtia de la vestiar şi ea se grăbi să facă ce i s-a spus. Când se înapoie, îi strecură în palmă cincizeci de cenți, mult mai mult decât un bacşiş obişnuit, pentru o treabă pe care ar fi putut să o facă şi singur fără prea mare efort.

— Mulțumesc, Sugar.

— Pentru puțin, Jake, spuse ea cu o privire ademenitoare.

Oare ar fi trebuit să fie binevoitor cu ea şi să-şi satisfacă trupul flămând? Nu. Înainte de a se răzgândi, porni printre mese spre uşa de la intrare. Trebuia să prindă ultimul tren din seara asta. Era aşteptat în Larsen în dimineața următoare.

Banner Coleman urma să se căsătorească.

Capitolul întâi

Era ziua cununiei lui Banner Coleman.

Banner se simțea mireasă până în vârful unghiilor aşa cum stătea în spatele bisericii, în spatele unui arbust înflorit, uitându-se la oamenii care îşi sacrificaseră o după-amiază de sâmbătă ca să vină s-o vadă măritându-se cu Grady Sheldon.

Aproape toată lumea din Larsen fusese invitată. Şi se părea, judecând după mulțimea care umplea cu repeziciune stranele bisericii, că toți cei care primiseră o invitație se îmbrăcaseră în hainele lor de sărbătoare şi erau prezenți.

Banner îşi mişcă picioarele încetişor; îi plăcea foşnetul rochiei de mătase la atingerea picioarelor. Partea de jos a rochiei era strâmtă, în pas cu moda, şi cădea ca o draperie peste pantofii din satin. Surplusul de material fusese adunat într-o încrețitură la spate, care se revărsa, ca o cascadă, într-o trenă scurtă. Partea de sus a rochiei, din mătase foarte fină, care se deschidea la baza gâtului asemeni petalelor unui crin, era presărată cu perle minuscule şi era transparentă până la rădăcina sânilor ei uşor conturați. Era un model provocator, mai ales pentru că se potrivea de minune cu trupul zvelt al lui Banner, dar rămânea în acelaşi timp, neprihănit. Voalul fin ce abia îi acoperea părul negru şi fața fusese comandat de către cea mai bună croitoreasă din Larsen tocmai la New York.

În mod normal, lui Banner îi plăceau culorile vii, dar albul de fildeş al rochiei de mireasă contrasta perfect cu părul ei negru ca smoala. Tenul ei avea culoarea caisei coapte, nu alb ca laptele, aşa cum era în vogă, pentru că ea prefera să stea la soare fără ceea ce doamnele considerau a fi protecția necesară oferită de o umbrelă de soare.

De la mama ei moştenise predispoziția de a face pistrui pe nas când stătea la soare. Aceste imperfecțiuni erau discutate cu compasiune de către doamnele ce se adunau la cercurile de croitorie.

— Este o fetiță aşa de dulce, măcar de-ar fi ceva mai atentă cu soarele ăsta de pe-aici.

Banner ajunsese să se împace cu fața ei cu mult timp în urmă. Nu era drăguță în sensul clasic, dar ei îi plăcea mai mult neconvenționalitatea feței ei. Nu-şi făcea probleme cu un lucru atât de mărunt cum ar fi pistruii. În plus, şi mama avea pistrui. Iar mama era frumoasă.

Ochii îi moştenise de la ambii părinți. Ai tatălui erau verzi. Ai mamei aveau culoarea whisky-ului. Ai ei erau aurii presărați cu verde. „Ochi de pisică”, ar fi putut spune cineva. Dar nu ar fi fost chiar exact, pentru că nu exista nici un pic de gri în ei, ci numai un auriu – topaz împestrițat cu verde.

Mulțimea devenea tot mai nerăbdătoare. Organistul începu să cânte abia atingând clapele. Fericirea creştea în sufletul lui Banner, dând obrajilor ei o nuanță de piersică coaptă. Ştia că arăta foarte bine. Ştia că era iubită. Se simțea ca o adevărată mireasă.

Toate stranele bisericii se umpluseră. În culoarul din centrul bisericii, ministranții le cereau politicoşi oamenilor să se apropie mai mult unii de alții pentru ca să încapă mai bine cu toții. Din fericire, o briză din sud pătrundea prin ferestrele înalte, impozante, dispuse în şiruri de câte şase pe fiecare parte a bisericii, răcorindu-i uşor pe invitații la cununie în acea după-amiază călduroasă de primăvară. Domnii se tot răsuceau în costumele lor incomode, strâns încheiate la gât. Doamnele, cu rochiile de bumbac fluturând în bătaia vântului, se răcoreau cu evantaiele uşoare şi cu batistele fine, delicate.

Mirosul trandafirilor proaspăt tăiați, chiar în dimineața aceea, umplea aerul. Petalele catifelate încă erau acoperite de picături de rouă. Fără să aibă vreo preferință pentru o anume culoare, Banner se folosise de toate culorile florilor, de la roşu intens la albul imaculat.

Cele trei domnişoare de onoare ce aşteptau în picioare doar la câțiva paşi înaintea ei, erau îmbrăcate în rochii pastelate, cu volănaşe. Arătau tot atât de fragile ca şi florile ce decorau biserica.

Era cea mai reuşită cununie pe care şi-o putea imagina Banner Coleman.

— Eşti pregătită, Prințesă?

Banner îşi întoarse capul şi îl privi pe tatăl ei prin voal. Nu-l auzise venind lângă ea.

— Tată, arăți aşa de chipeş!

Ross Coleman îi zâmbi cu acel zâmbet al său care cucerise inimile atâtor femei. Maturitatea îl făcea şi mai atrăgător. Acum avea fire de păr argintii la tâmple şi în mustața lui latră, bogată. La cincizeci şi doi de ani, era la fel de înalt şi de lat în umeri ca întotdeauna. Munca grea îl făcuse să se mențină în formă, fără să se îngraşe. Îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă şi guler înalt, arăta atât de chipeş pe cât şi-ar fi dorit o mireasă să arate tatăl ei.

— Mulțumesc, spuse el, cu o mică plecăciune.

— Nu mă mir că mama s-a măritat cu tine. Tot aşa de chipeş erai şi în ziua cununiei tale?

Privirea lui își schimbă direcția pentru o clipă.

— Din câte-mi amintesc, nu prea.

Plouase în ziua aceea. Își amintea de un grup de emigranți uzi până la piele adunați în fața căruței lui, de Lydia, speriată, arătând de parcă urma să se prăbușească în orice moment, și de el însuși, furios și plin de resentimente. Fusese obligat să se căsătorească cu ea și era cât se poate de nervos. Habar nu avea că acesta avea să fie cel mai bun lucru pe care l-a făcut în viața lui. Începu să-și schimbe părerea despre ea atunci când preotul spuse: „Acum puteți săruta mireasa", și o sărutase prima dată.

— V-ați căsătorit când erați în convoiul de căruțe.

— Da.

— Sunt sigură că mamei nici nu-i păsa dacă erai bine îmbrăcat sau nu.

— Cred că nu, spuse el, cu o voce puțin răguşită.

Privirea lui căuta ceva în fața bisericii și se opri asupra femeii care fusese escortată la loja din față doar cu câteva minute mai înainte.

— Arată minunat astăzi, spuse Banner, urmărindu-i privirea. Lydia era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea mierii. Razele de soare ce pătrundeau printr-una din ferestre făceau să-i strălucească părul în reflexe roşietice.

— Da, într-adevăr.

Banner îi dădu un cot uşor, tachinându-l.

— Întotdeauna spui că-i frumoasă.

Ross își întoarse privirea spre fiica lui.

— Întotdeauna spun că și tu eşti.

El o studie cu atenție, admițând că rochia și voalul o făceau cumva de neatins. În curând, avea să aparțină altcuiva. El nu avea să mai fie cel mai important bărbat din viața ei.

Gândul că relația lor avea să se schimbe pentru totdeauna după ziua aceea îi produse o durere în piept. Ar fi vrut ca ea să fi rămas o fetiță mică – prințesa lui.

— Eşti o mireasă frumoasă, Banner. Mama ta și cu mine te iubim. Nu ne prea vine uşor să te dăm, nici chiar unui bărbat tânăr și bun cum este Grady.

— Ştiu, tată.

Lacrimi îi umbriră ochii. Înălțându-se pe vârfuri, își ridică voalul și îl sărută pe obrazul lui aspru.

— Şi eu vă iubesc. Ştii cât de mult îl iubesc pe Grady dacă vă părăsesc, pe tine și pe mama, ca să mă mărit cu el.

Ochii ei priveau spre partea din față a bisericii exact în clipa când uşa din spatele corului se deschise. Pastorul, Grady şi cavalerii lui de onoare intrară solemn şi îşi ocupară locurile sub bolta de ghirlande şi flori.

Lacrimile ei se uscară instantaneu şi gura lui Banner se deschise într-un zâmbet de bucurie neumbrită. Grady arăta foarte bine în costumul lui negru. Părul lui pieptănat lins lucea. Stătea drept, înalt, poate puțin rigid.

Tot aşa stătuse şi când îl văzuse Banner pentru prima dată. Asta se întâmplase la funeraliile tatălui său. Banner nu-i cunoscuse pe Sheldoni înainte. Mama lui Grady murise înainte ca ei să se fi mutat în Larsen şi să se fi apucat de afacerile lor cu cherestea. Moartea domnului Sheldon nu însemnase pentru Banner decât un inconvenient atunci când părinții i-au spus că trebuie să-i însoțească la înmormântare. Asta însemna să-şi petreacă o zi întreagă îmbrăcată într-o rochie şi nu în pantalonii pe care-i purta la fermă şi să meargă la biserică în loc să vadă cum cowboy-ii îmblânzeau o iapă nărăvaşă. Avea, pe atunci, paisprezece ani. Îşi amintea foarte bine că fusese impresionată de Grady, care avea douăzeci de ani şi care avea o atitudine atât de stoică în fața mormântului. Rămăsese absolut singur pe lume. Pentru Banner care era înconjurată de oameni care o iubeau, un asemenea lucru era de neconceput. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla cuiva era să rămână singur, lipsit de dragoste. Privind retrospectiv, ea se gândi că începuse să-l iubească pe Grady din acea zi, pentru curajul lui.

De câte ori se ivea ocazia îl însoțea pe Ross la fabrica de cherestea. Doar în urmă cu un an Grady păru s-o observe. El se uitase de două ori la ea surprins în ziua când venise în curtea fabricii cu Lee şi Micah. Luând-o la început drept băiat, pentru că era îmbrăcată băiețeşte, rămase cu gura căscată, şocat când ea îşi scosese pălăria şi o masă de păr negru se rostogolise pe umerii ei şi pe sânii ce se conturau sub bluza simplă de bumbac.

Curând după aceea, Grady o invită ba să se plimbe cu trăsura lui în câte o duminică după-amiază, ba să danseze cu el la petreceri, ba se aşeza lângă ea în biserică. El era unul din numeroşii tineri care se întreceau în a-i atrage cumva atenția, dar devenise descurajant de clar pentru toți ceilalți pretendenți că el era preferatul.

În ziua în care el îi ceruse formal lui Ross permisiunea de a o curta, ea îl urmări de cum ieşise din casă, călărindu-l pe Dusty în josul drumului într-un fel cum armăsarul nu mai fusese călărit până atunci.

— Grady! țipase ea, sărind din şa şi alergând fără ruşine spre el atunci când îl văzuse oprind trăsura.

În timp ce cobora, ea i se aruncase în braţe, cu ochii strălucindu-i şi cu obrajii roşii.

— Ce-a spus?

— A spus că este de acord!

— O, Grady, Grady.

Îl strânsese tare în braţe. Apoi, realizând că nu se purtase chiar ca o domnişoară, se dăduse puţin înapoi, ca să-l privească pe sub genele groase.

— Acum, dacă tot mă curtezi oficial, poţi să mă şi săruţi dacă vrei.

— Eu... chiar se poate? Eşti sigură?

Buclele ei negre tresăltaseră când ea dăduse din cap energic. De fapt, ea simţise că ar fi murit dacă n-ar fi sărutat-o. Cu fiecare fibră a corpului ei aştepta să simtă buzele lui unindu-se cu ale ei.

El îşi aplecase uşor capul şi o sărutase pe obraz, cast.

— Asta-i tot?

El se trăsese înapoi şi citise pe faţa ei uimirea şi dezamăgirea.

Cum ea nu făcea nici o mişcare pentru a se îndepărta de el, aşa cum se aşteptase, o sărutase apăsat.

Îi plăcuse, dar era puţin dezamăgită. Nu fusese acel sărut despre care Lee şi Micah discutau în şoapte fierbinţi când n-o ştiau prin preajma lor. Săruturile pe care le descriau ei în detaliu erau mult mai intime. Pomeneau ceva şi despre limbă. Mama şi tata nu se sărutau cu buzele strâns lipite, ba nici măcar corpurile lor nu se atingeau.

Banner, curioasă şi impulsivă, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, arcuindu-şi corpul. El scosese un sunet de surpriză înainte de a o cuprinde posesiv cu braţele. Dar tot cu gura închisă.

Cu respiraţia tăiată, el o îndepărtase câteva secunde mai târziu.

— Pentru Dumnezeu, Banner. Ce vrei să-mi faci?

Ea se înroşise puternic. De fapt, anumite părţi ale corpului ei de care abia dacă fusese conştientă că există, erau acum fierbinţi şi excitate. Şi-ar fi dorit să se fi putut căsători în chiar după-amiaza aceea, şi-ar fi dorit ca acel foc mocnit dinăuntrul ei să continue să ardă până când... ei bine, până atunci.

— Îmi pare rău, Grady. Ştiu. Nu prea m-am purtat ca o domnişoară. Dar asta din cauză că te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc.

El o sărutase cast încă o dată înainte de a se urca în trăsură şi de a-şi lua rămas bun.

Cu toate că Lee şi Micah o necăjeau fără milă, ea începu să-şi petreacă tot mai puţin timp afară, în preajma ţarcurilor, cu argaţii, şi tot mai mult cu

Lydia şi Ma în casă. Ma Langston o învăța să brodeze. Ea lucra, cu un efort de concentrare la fețe de pernă şi şervete de vase pe care le călca, le împacheta cu grijă şi le aşeza în lada de zestre.

Treburile gospodăreşti fuseseră întotdeauna o corvoadă groaznică pentru ea şi le evitase cât putuse. Acum însă începuse să o ajute pe Lydia, dând chiar sugestii în legătură cu aranjarea mobilei şi înlocuirea perdelelor din salon.

Timpul pe care îl petrecea cu Grady era minunat şi romantic. Era îndrăgostită şi fericită. Când Grady îndrăznise să-i ceară mâna, se învăluise într-un nor de fericire care încă nu se risipise.

Îl privea acum pe Grady cu acea dragoste care o adusese în fața altarului. Inima îi bătea mai repede la gândul nopții care urma. Cu fiecare zi care trecea, era tot mai greu să suprime dorința pe care sărutările lor o inspirau. Cu câteva nopți în urmă, când îl condusese până la trăsura lui, trasă sub un pom din curtea din fața casei, Grady îşi pierduse controlul pe care singur şi-l impusese.

Îmbrățişați se legănau dintr-o parte în alta. Obrazul ei era aşezat pe pieptul lui şi-i auzea inima bătând la fel de repede ca şi a ei.

— Numai cinci nopți şi nu va mai trebui să ne luăm rămas bun şi să ne despărțim seara. O să ne spunem noapte bună în propriul nostru pat.

El gemu.

— Banner, dragoste, n-ar trebui să vorbeşti aşa.

— De ce? întrebă ea, ridicându-şi capul ca să-l privească.

El îi îndepărtă o şuviță de pe obraz.

— Pentru că mă faci să te doresc şi mai mult.

— Chiar aşa, Grady?

Nu avea sens să pretindă că nu ştia ce voia el. Nu crescuse la o fermă de cai fără să acumuleze cunoştințe practice despre împerechere. În plus, o asemenea atitudine era contrară naturii lui Banner. Nu se mai întâmplase să pozeze în ignorantă.

— Da, oftă el. Te doresc.

Grady o sărută apăsat. Buzele ei se dezlipiră. El ezită doar o clipă înainte de a-i atinge buzele cu limba.

— O, Grady.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu. Nu te opri. Mai sărută-mă aşa.

El o iniție într-un nou fel de a săruta, care o lăsa fără respirație, o excita şi o încălzea. Dar în loc să-i potolească durerea din cap mai degrabă o intensifica. Ea se lipi de el cu putere.

— Banner, gemu el.

Mâna lui alunecă de pe umărul ei spre talie, dar în coborâre întâlnise sânul ei plin. Se opri şi apăsă.

Senzația care o străbătu fu mai mult decât se aşteptase. Speriată de puterea, de vigoarea ei răscolitoare, se desprinse din brațele lui.

Ochii lui Grady se îngustară o fracțiune de secundă, apoi lăsă capul brusc în jos, privindu-şi pantofii, dezgustat, ruşinat de el însuşi.

— Banner… începu el.

— Te rog, fără scuze, Grady.

Tonul ei blând îl făcu să-şi ridice din nou ochii spre ea.

— Am vrut să mă mângâi. Şi încă mai vreau. Dar ştiu că fetele n-ar trebui să se poarte ca şi când le-ar plăcea… partea mai intimă a căsătoriei. Nu vreau ca tu să crezi lucruri urâte despre mine. De asta te-am oprit.

El îi luă mâinile într-ale lui, le duse la buze şi le sărută cu ardoare.

— Nu gândesc rău despre tine. Te iubesc.

Ea râse cu acel râs al ei puternic, gutural, care îi făcuse pe mai mulți angajați de-ai tatălui ei să-şi piardă somnul noaptea şi să se gândească cum ar fi să se tăvălească puțin cu Banner Coleman.

— N-o să ai de luptat cu mine ca să mă duci în pat, Grady.

Mai târziu, când intră în casă, îi auzi pe Lydia şi pe Ross vorbind încet în salon.

— Crezi că-i pregătită să se mărite? Nu are decât optsprezece ani, spunea Ross.

Lydia râse uşor.

— Este fiica noastră, Ross. Toată viața ei a văzut cum ne iubim unul pe altul. Nu cred că mai e un mister pentru ea căsătoria. Este pregătită. În ce priveşte vârsta, majoritatea prietenelor ei sunt căsătorite. Unele au deja copii.

— Dar nu sunt fiicele mele, mormăi el.

— Vino aici şi stai jos. Nu te mai plimba că-mi distrugi covorul.

Banner îi auzi mişcându-se când tatăl ei se aşează aproape de mama ei, pe sofa. Şi-l închipuia ținându-şi brațul în jurul Lydiei, iar pe ea ghemuindu-se la pieptul lui, ca de obicei.

— Grady te îngrijorează de fapt?

— Nu, spuse Ross nemulțumit. Cred că este aşa cum pare – statornic, ambițios. Pare să o iubească pe Banner. Doamne, ar face bine s-o trateze cum trebuie, altfel va avea de-a face cu mine.

Aproape că putea să vadă cum degetele liniştitoare ale mamei ei treceau prin părul lui Ross.

— Mai curând Banner va fi cea cu probleme. Este o femeie încăpățânată sau n-ai observat?

— Mă întreb pe cine moşteneşte? zise Ross afectuos. Urmă un moment de linişte.

Banner ştia că se îmbrățişau într-un fel care i-ar fi uimit pe cei mai mulți dintre prietenii ei care nu-şi văzuseră niciodată părinții mângâindu-se. Auzi fâşâitul hainelor lor când se aşezară mai confortabil, după ce se sărutaseră.

Ross vorbi primul.

— Mi-am dorit atâtea pentru copiii noştri. Mult mai mult decât am avut tu şi eu când eram copii.

— Nu-mi mai amintesc nimic dinaintea zilei în care ne-am cunoscut.

— Ba da, îți aminteşti, îi răspunse el încet. Şi eu îmi amintesc. Cu Lee nu-mi fac probleme. Se descurcă şi singur. Dar Banner... oftă el. Îl omor pe ăla care-i face ceva. Sunt fericit că nu s-a împlinit cea mai rea dintre temerile mele.

— Care anume?

— Teama că vreun cowboy de doi bani ar veni aici călare şi ar răpi-o.

— Cowboy-ii n-o impresionează. A crescut cu ei.

— N-a mai avut optsprezece ani până acum şi nici n-a mai avut acea expresie în ochi. O are de pe la şaisprezece ani.

— Ce expresie?

— Ca aceea pe care o ai tu când îmi deschei nasturii de la cămaşă.

— Ross Coleman, eşti un înfumurat.

Dojana mamei ei fusese curmată brusc şi Banner nu avu nici cea mai mică îndoială că buzele tatălui ei erau răspunzătoare de aceasta.

— Nu mă uit nicicum, protestă Lydia slab câteva momente mai târziu.

— O, ba da. De fapt – şi vocea lui Ross coborî – te uiți aşa şi acum. Vino aici, femeie, şopti el, înainte ca altă tăcere grea să se instaleze.

Zâmbind, Banner stinse lampa din hol şi urcă treptele spre camera ei. Se privi în oglinda de deasupra mesei ei de toaletă, îşi lipi nasul de sticlă şi îşi cercetă pătrunzător ochii.

Chiar avea „acea privire”? Oare de asta îndrăznise Grady să o atingă într-unul din locurile acelea nepermise despre care ea şi prietenele ei vorbeau în

şoaptă? Era ceva rău că voise să fie atinsă? Fusese Grady rău pentru că voise să o atingă?

Dacă pentru ea fusese greu să reziste, oare cum fusese pentru Grady, care era bărbat şi, din acest motiv, aceste impulsuri fizice erau şi mai greu de controlat?

Se dusese la culcare şi încercase să doarmă, mintea ei fiind tot atât de asaltată de întrebări precum îi era corpul de dorința de a experimenta necunoscutul.

Ei bine, nu mai avea mult de aşteptat, se gândi ea în timp ce urmărea cu privirea domnişoarele de onoare ce se încolonau în culoarul din centrul bisericii ca la repetiția din ziua precedentă.

— Este rândul tău acum, Prințesă, spuse Ross. Eşti pregătită?

— Da, tată.

Era pregătită. Era pregătită pentru a fi iubită de un bărbat, pregătită pentru ca focul înăbuşit din corpul ei să fie aprins, apoi potolit. Era pregătită să aparțină unui bărbat, să aibă pe cineva pe care să-l strângă în brațe noaptea, cineva care s-o îmbrățişeze. Obosise să se tot simtă vinovată pentru săruturi furate şi pentru momentele când pasiunea amenința să depăşească limitele bunelor maniere.

Ross o conduse de-a lungul amvonului. Coborâră spre culoarul din mijlocul bisericii, în timp ce muzica de orgă izbucnea după o pauză dramatică. Toată lumea era în picioare şi o privea în timpul marşului ei lent. Era salutată de o mare de fețe prietenoase, multe dintre ele fiindu-i cunoscute de o viață. Bancheri, negustori, comercianți, oameni ai legii, vecini de la fermele alăturate şi fermieri, împreună cu familiie lor, veniseră pentru cununia lui Banner Coleman. Banner le zâmbi cu o cutezanță neobişnuită pentru o mireasă.

Langston-ii erau împreună în strana din spatele Lydiei. Mai întâi Ma, care se lupta cu lacrimile. Lângă ea erau Anabeth, soțul ei, Hector Drummorid, şi copiii lor, apoi Marynell. Micah stătea între Marynell şi fratele vitreg al lui Banner, Lee.

Chinuitorii ei.

Chiar şi acum, când le aruncă o privire piezişă, ştia că făceau eforturi mari să nu izbucnească într-un râs total nepotrivit ocaziei. Privirile ucigătoare ale lui Ma şi Ross erau singura piedică în calea ilarității lor.

Băieții deveniseră prieteni la cataramă când Micah s-a mutat la River Bend cu mama lui. La început, Banner fusese cumplit de geloasă pe Micah, care o jefuise de singurul ei partener de joacă. Micah îşi mai amintea şi acum că-i pusese o piatră de ascuțit sub pătura de sub şa. Fusese aruncat de pe cal,

dar scăpase, slavă Domnului, fără să se rănească sau să moară, lucru pentru care Banner, fetița de şase ani, se rugase, în egoismul ei.

Era întotdeauna pe urmele băieților, implorându-i să o lase să ia parte la toate năzdrăvăniile pe care le puneau la cale. De multe ori o lăsau să participe, însă numai ca să joace rolul de țap ispăşitor atunci când erau prinşi.

În ciuda ciondănelilor, îi iubea cu înverşunare. Arătau foarte chipeşi acum, stând în picioare unul lângă altul. Lee, cu părul lui negru şi ochii căprui, scânteietori, moşteniți de la mama sa, Victoria Gentry Coleman şi Micah, la fel de frumos ca toți Langston-ii.

Şi aşa, privirea lui Banner ajunse la ultimul om din rând. El primi cel mai strălucitor zâmbet.

Jake.

Jake, omul pe care-l adorase de când se ştia. Îşi amintea cu însuflețire fiecare din rarele lui vizite, când o înălța mult deasupra capului, ținând-o acolo, zâmbindu-i în față, până când începea să dea din picioare şi să ceară îndurare, sperând în tot acest timp ca el să nu-i dea drumul niciodată.

Nimeni nu mai era atât de înalt ca Jake. Nimeni nu mai era atât de puternic, de blond, de arătos. Nimeni nu putea să o legene în aer mai sus ca el. Nimeni nu spunea poveşti cu fantome mai bine ticluite.

Fusese eroul ei, cavalerul ei în armură strălucitoare. Cele mai fericite zile din viața ei fuseseră acelea în care Jake venise la River Bend, pentru că prezența lui fericea pe toată lumea. Ma, Lydia, Ross, Lee şi Micah, bătrânul Moses, înainte de a muri, toți aşteptau ca el să vină în vizită. Singurul lucru rău în legătură cu vizitele lui era că se sfârşeau prea repede şi că erau rare.

Când mai crescu, îşi dădu seama cât de rar venea şi bucuria de a-l avea acolo era umbrită de gândul că urma să plece. Nu putea să se bucure de vizita lui atât cât ar fi fost normal, pentru că ştia că avea să plece şi avea să treacă o veşnicie până la a-l revedea.

De aceea, aproape că se produsese un haos în dimineața în care Micah şi Lee intraseră în casă pentru micul dejun şi Lee anunțase:

— Ia uitați-vă aici pe cine am găsit dormind în grajd azi-dimineață.

Îl împinse pe Jake prin uşa din spate. Imediat, fu înconjurat de oameni care râdeau, sporovăiau, vorbeau toți odată.

— Jake!

— Fiule!

— Ei, fir-aş al dracu'!

— Ross, fii atent cum vorbeşti. Aici sunt copii.

— De ce-ai dormit în grajd?

— Calului meu i-a intrat o piatră sub potcoavă noaptea trecută când am coborât din tren.

— Şi noi am mers cu trenul, unchiule Jake!

— Da, şi ei i-a fost frică, dar mie nu.

— Ba nu mi-a fost frică!

— La ce oră ai ajuns?

— De unde? Din Fort Worth?

— Mda, din Fort Worth.

— Târziu. N-am vrut să deranjez pe nimeni.

— Nici nu puteai.

Ma îl strânsese în braţe, presându-l de pieptul ei şi ţinându-şi ochii închişi din cauza emoţiei care îi umezise. Apoi, agitată, se lansase imediat într-o prelegere despre cât era el de slab.

— Aşează-te şi o să-ţi pregătesc nişte pesmeţi cu sos de friptură. Da' fermierii ăia din Panhandle nu-şi hrănesc oamenii? Am văzut şefi mai graşi ca tine.

Te-ai spălat pe mâini? Marynell, scoate-ţi nasul din cartea aia şi toarnă-i fratelui tău mai mare nişte cafea. Anabeth, potoleşte-i pe puşti. Fac mai multă gălăgie ca o grămadă de pietre într-o căldare.

Jake ţinea pe fiecare picior pe câte unul din copiii lui Drummond, care trăgeau de el de parcă ar fi fost un iadeş. Un altul îi luase pălăria ca să o încerce. Cel care nu putea încă să meargă i se târâse printre picioare şi îl bătea peste vârful ghetei cu o lingură. Anabeth păşise printre copiii ei ca să sărute obrazul fratelui ei şi ca să-i murmure în ureche:

— Ma a fost bolnavă de îngrijorare din cauza ta.

După transmiterea acestui mesaj ca de la soră la frate, luase copiii din preajma lui Jake şi-i gonise afară avertizându-l pe cel mai în vârstă să fie atent la mezin.

Lydia se îndreptase spre braţele deschise ale lui Jake şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Îmi pare aşa de bine că ai venit. Eram îngrijoraţi că n-ai să poţi.

— Nu puteam să nu vin, spuse, ochii lui albaştri mişcându-se de la o faţă dragă la alta. Salut, Ross, spuse el întinzându-se lângă Lydia pentru a strânge mâna lui Ross. Cum o mai duci?

— Bine, bine. Dar tu, Bubba?

Din când în când îi scăpa vechea poreclă.

— Aşa şi aşa.

— Cum e cu slujba?

— Am lăsat-o.

— Ai lăsat-o? Ma se răsuci din fața sobei cu o farfurie de biscuiți fierbinți în mână.

Jake scutură din umeri, evident nedorind să strice acea atmosferă festivă vorbind despre asta.

— Trebuia să vin să văd mireasa, nu? Acum că veni vorba, unde-i?

Ochii lui rătăceau asupra grupului îngrămădit în jurul lui, omițând-o în mod deliberat pe Banner. Ea rămăsese în spate urmărind un scop, acela de a-i obține atenția neîmpărțită atunci când urma să-l salute.

— Jake Langston, tu ştii că eu sunt mireasa.

Ea se repezise înainte şi i se aruncase în brațe, strângându-l cu putere. Brațele lui îi cuprinseseră talia şi o înălțase de la podea. Se învârtiseră de două ori înainte ca el să o pună din nou jos.

Apoi, dând-o la o parte, spuse:

— Nu, n-ai cum să fii tu mireasa. Banner Coleman pe care o ştiu eu are cosițe, picioarele julite şi găuri în genunchii pantalonilor, ia să-ți văd pantalonii şi atunci o să fiu sigur.

Se aplecă să-i ridice poalele rochiei. Ea țipase strident şi-l lovise peste mâini.

— N-o să-mi mai vezi niciodată pantalonii, nici picioarele, jupuite sau nu. Acum am crescut sau n-ai băgat de seamă?

Stătea cu trufie într-o poziție arogantă care îi scotea în evidență prea mult maturizarea. Îşi pusese o mână în şold. Pe cealaltă şi-o îndoise sub cap, şi-şi lăsase capul mult pe spate.

Lee izbucnise în hohote de râs. Micah fluierase lasciv şi aplaudase, Jake o măsurase din priviri pe fiica lui Coleman, pe care o cunoştea de când era în faşă.

— Ba să ştii că da, remarcă el serios. Te-ai făcut mare. Îşi aşezase mâinile pe umerii ei şi se aplecă să o sărute respectuos pe obraz. Apoi, spre consternarea ei, palma deschisă a mâinii lui aterizase pe fundul ei cu o plesnitură răsunătoare.

— Dar pentru mine eşti încă un copil mucos. Caută-mi un scaun ca să pot mânca pesmeții ăştia până nu se răcesc.

Fusese prea fericită că-l văzuse ca să se simtă ofensată, deşi toată lumea râsese de ea.

Acum inima îi crescu şi mai mult când îi întâlni privirea, în timp ce traversa lin culoarul. Era atât de mândră de el, atât de mândră că acest bărbat blond, cu ochi de un albastru strălucitor aparține familiei ei. Sau aproape.

Jake îşi schimbase hainele de cowboy cu o cămaşă albă şi o vestă din piele neagră. Înlocuise bandana pe care o purta întotdeauna la gât cu o cravată neagră, îngustă. Dar centura pistolului rămăsese strânsă pe şolduri. Banner se gândi că anumite obişnuințe sunt greu de înlăturat.

Ea se gândi că comportarea lui n-ar suporta o analiză prea amănunțită. Probabil că făcuse câteva lucruri de care legea mai bine că nu luase cunoştință. Era convinsă că bea, că joacă cărți pe bani şi că flirtează cu genul de femei despre care ea nici măcar nu ar fi avut voie să ştie că există. Dar nimic din toate astea nu o putea face să nu-l mai iubească. Aerul lui îndrăzneț şi periculos îl făcea şi mai atrăgător. Nu exista nici o îndoială că fetele singure de la cununie ar fi vrut să le fie prezentat.

Unul dintre aceşti ochi albaştri de cristal, înconjurați de gene aurite de soare, se închise, clipind repede, în secret, spre Banner. Ea îi făcu la rândul ei, cu ochiul, amintindu-şi de toate acele ocazii în care el îi împărtăşise secrete pe care se jurase că nu le-ar fi destăinuit lui Lee şi lui Micah. Ea îl crezuse, pentru că aşa voise. Prietenia dintre ei era păzită cu avariție. Fiecare cuvânt pe care el i-l şoptise era prețuit. Dacă altcineva îi atrăgea lui atenția, devenea de o gelozie feroce.

Banner ştia că existase o legătură între el şi părinții ei, mai ales cu mama ei, care era secretă şi sacră. Niciodată nu se vorbea despre ea. Era un subiect veşnic evitat. Dar cu intuiția ei de copil, Banner îi simțise întotdeauna prezența. Orice ar fi fost, era bucuroasă că aşa stăteau lucrurile, pentru că asta îl menținea pe Jake în viața lor.

Se uita la mama ei, acum, că ea şi Ross se apropiau încet împreună de prima strană.

— Te iubesc, mama, şopti ea.

— Şi eu... şi noi te iubim, îi spusese Lydia ca răspuns, făcându-l părtaş şi pe Ross la această alintare. În ochi avea lacrimi, dar zâmbea.

Banner le zâmbi amândurora înainte de a-l privi pe preot. Ross îşi ocupă locul între ea şi Grady.

— Cine o aduce pe această femeie în fața altarului? întrebă preotul.

— Mama ei şi eu.

Ross îşi coborî privirea asupra lui Banner. Ochii lui verzi erau înceţoşați. Îi strânse mâna, apoi i-o puse în mâna lui Grady, după care se alătură Lydiei, în banca din față.

Banner auzi suflul mulțimii când toată lumea se aşează la loc. Privi în ochii mirelui ei, ştiind că nici o femeie din lume nu fusese vreodată mai fericită decât ea în acel moment. Grady era bărbatul pe care-l alesese pentru tot restul

vieții ei. Urmau să se iubească aşa cum mama şi tata se iubeau. Avea să-l facă fericit în fiecare zi a vieții lui, indiferent cât ar fi costat. Era la fel de sigură că şi el o iubea în clipa când şi el o privi.

Preotul începu ceremonialul. Cuvintele poetice purtau acum un înțeles nou pentru Banner. Da, fraza aceea exprima perfect ceea ce simțea ea.

Poc!

Larma stârnită spulberă tăcerea adâncă a bisericii. Zgomotul reverberă în jurul lui Banner ca şi rafala de cioburi ascuțite.

Țipete.

Un murmur precipitat se înălță din rândul credincioşilor.

Banner îşi întoarse repede capul şi privi în jur.

Grady se prăbuşi peste ea.

O rană se căsca roşie pe fondul negru al costumului de cununie.

Capitolul doi

— Grady!

Sub greutatea lui Grady, Banner se prăbuşi la podea. El căzu deasupra ei. Banner se strădui să se ridice în şezut şi îi luă capul în poale. Automat, începu să-i desfacă cravata şi cămaşa. Sughițuri de reală teroare răzbăteau din gâtul ei. Ochii lui erau deschişi şi sticloşi datorită şocului. El îşi mişcă buzele, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

Dar mai era încă în viață. Banner rosti pe un ton plângăreț rugăciuni de mulțumire în timp ce cu mâna goală acoperea rana, în efortul ei de a opri scurgerea sângelui.

În fracțiunea de secundă cât dură totul, Jake îşi scoase pistolul şi-l aținti spre omul care stătea afară chiar în fața celei mai apropiate ferestre. Acesta ținea un pistol ațintit spre partea din față a bisericii.

— Acu' e rându' miresii.

Amenințarea fusese rostită de o voce aspră, rea, şi fu întărită de un gest brutal cu pistolul în direcția altarului.

Nu numai Jake, ci toți cei din River Bend care erau prezenți la cununie aveau pistoalele scoase şi îndreptate spre omul de la fereastră. Femeile înfricoşate se aplecară înainte ca să-şi ascundă capetele în poală, acoperindu-le cu brațele. Bărbații se ghemuiseră jos între bănci, protejându-şi copiii de un pericol care nu fusese încă identificat.

— Aruncați armele alea, țipă bărbatul, ca un nebun.

— Ross? întrebă Jake.

— Fă ce spune.

La primul foc de armă, Ross îşi îndoi genunchii şi-şi căută Coltul, ca să afle că nu era acolo. Cine ar fi crezut că avea să aibă nevoie de pistolul lui cu şase focuri la cununia fiicei sale? Înjură murdar, în şoaptă.

Jake îşi azvârli cu regret pistolul pe podea. Cei din River Bend îi urmară exemplul. Abia atunci omul din dreptul ferestrei înalte îşi răsuci un picior peste canatul scund şi păşi în biserică. Trase după el o femeie tânără şi cu palma în scobitura şalelor o îmbrânci înainte.

— Doggie Burns şi asta-i prețioasa de fii-mea, Wanda.

Cei doi nu mai aveau nevoie de prezentare. Doggie Burns distila cel mai bun whisky din Texasul de Vest. Avea clienți care ar fi călătorit mile întregi pentru a se aproviziona din whisky-ul lui din Virginia de Vest preparat după propria lui rețetă. Puțini pierdeau mai mult decât timpul necesar încheierii tranzacției. Era prefăcut, viclean, periculos, pur şi simplu rău intenționat, şi oricine auzise de el ştia acest lucru.

Şi el şi fata erau murdari. Părul ei gri castaniu îi atârna moale şi unsuros pe umeri. La subsuoară, cămaşa lui Doggie avea generații de pete circulare de transpirație. Hainele lor erau zdrențuite şi cârpite prost. Erau o profanare a vechii capele, aşa cum fusese ea decorată pentru acea ocazie. Erau ca o fisură într-un diamant altfel perfect, murdărind frumusețea din jurul lor.

— Oricât mi-ar părea de rău să întrerup, spuse Burns sarcastic, salutând-o pe Lydia cu pălăria, înainte de a şi-o pune înapoi pe părul lui slinos, este datoria mea de tată să opresc această cununie de-a mai avea loc.

Grady gemu de durere şi-şi puse mâna pe rana din umăr.

— Vă rog, cineva, țipă Banner. Ajutați-l.

Îşi trăsese voalul pe spate. Ochii ei păreau imenşi. Lydia îi înmână o batistă ca să tamponeze rana din umărul lui.

— N'ar să moară, păpuşico, spuse Burns, plimbându-şi ghemotocul respingător de tabac dintr-o parte a gurii în cealaltă. Râuri maronii de salivă îi murdăreau liniile din jurul gurii.

— Ă-hă, dacă voiam să-l omor, nu mai simțea el glonțu'. N-am fă'ct decât să opresc cununia din cauză de ce i-a fă'ct lu' fii-mea nenorocitu' ăsta.

Deja credincioşii pricepuseră că situația nu prezenta nici o amenințare pentru ei. Câteva capete se înălțară prudent. Limbajul vulgar folosit de Burns stârni un murmur îndreptățit de protest şi mai multe evantaie începură să fluture.

— Ce vrei? ceru explicații preotul. Cum îndrăzneşti să-l ofensezi pe Domnul în chiar casa lui?

— Ia-o mai încet, părinte. O să reciți cuvintele alea pompoase, dar nu pentru ăia doi.

Lydia se ridicase în picioare încă de la detunătura glonțului. Ross o cuprinsese protector cu un braț pe după umeri. Acum şi-l retrase şi făcu un pas înainte.

— Bine, Burns, ai reuşit să captezi atenția tuturor. Ce vrei?

— Vezi burtoiu' ăsta a lu' fii-mea?

Arătă cu butoiaşul pistolului spre abdomenul proeminent al fetei.

— E umflat tot cu copilul lui Sheldon.

— Nu-i adevărat, bolborosi Grady.

— De ce faceți asta? Nu înțeleg! exclamă Banner, dintr-odată conştientă de ce se întâmpla în jur. Până atunci Grady, în chinul lui, îi acaparase toată atenția. De ce-ați venit aici şi mi-ați distrus cununia? De ce?

Toți cei din biserică priveau cu gura căscată. Acest fel de spectacol nu avea niciodată loc într-un orăşel ca Larsen.

Avea să fie un subiect de bârfă zeci de ani de-atunci înainte. Oamenii sorbeau fiecare cuvânt.

— Dreptate, spuse Burns, cu un zâmbet respingător. Nu se cade să te măriți cu el când a lă'st-o pe Wanda mea grea, nu-i aşa?

Grady se mişcă şi, în ciuda mâinilor lui Banner, care îl țineau, se luptă să se ridice în picioare. Clătinându-se ca un om beat din cauza durerii, îşi concentră privirea asupra celor doi Burns.

— N-am lăsat-o eu gravidă.

Acest cuvânt, spus în gura mare, provocă un alt murmur printre martori.

Banner se ridică în picioare, îi luă pe Grady de braț şi îi privi sfidător pe tatăl şi fiica ce încercau din răsputeri să-i strice nunta perfectă, viața perfectă, viitorul perfect. Nu observă că partea din față a minunatei ei rochii era pătată de sângele roşu al logodnicului ei. Şi nici nu dădu atenție comentariilor ce se făceau auzite în rândul credincioşilor.

Mai mulți bărbați din mulțime îşi plecară ochii vinovați. Lee îşi muta greutatea de pe un picior pe altul încurcat. Nu voia să întâlnească privirea furioasă a lui Doggie Burns sau să se uite la ursuza şi tăcuta Wanda. Micah îşi înghițea saliva, convulsionat. Ma Langston îl fixa cu o privire inchizitorială care l-ar fi făcut chiar şi pe un înger să se simtă vinovat.

— Ei bine, Wanda zice că tu eşti ăla, Sheldon, spuse Doggie batjocoritor, 'şa-i, Wanda?

O înghionti înainte aşa încât toată lumea să-i poată vedea bine abdomenul umflat de sarcină.

Nu era nici o urmă de timiditate în ochii care se mişcau şireți deasupra mulțimii. Gura i se țuguiase cu un aer de superioritate. Bărbații din încăpere care erau vinovați de a fi contribuit la murdărirea reputației Wandei blestemau ziua când o atinseseră şi-i mulțumeau Domnului că fusese acuzat Grady Sheldon. Multe promisiuni de abstinență se înălțară spre ceruri.

— E-al lui, sigur că da, spuse Wanda îmbufnată. Nu mă lăsa în pace, tot venea când tata nu era acasă. Mă tot bătea la cap. Mă ... Mă...

— Spune, Wanda puiule, spun'le ce-ți făcu.

Se opri teatral, apoi îşi plecă bărbia în piept, culese o scamă de pe rochie şi murmură:

— Şi-a bătut joc de mine.

— E o minciună sfruntată! strigă Grady deasupra murmurului de stupoare ce se ridică din strane.

Burns făcu un pas înainte, învârtindu-şi din nou pistolul.

— O faci pe draga de fii-mea mincinoasă?

— Da, dacă spune c-am forțat-o.

Grady deveni şi mai palid din nou din cauza pierderii de sânge, a şocului şi a durerii. Într-o clipă, înțelese că se prinsese singur în cursă. Ochii lui se îndreptară mai întâi spre Banner, care era la fel de palidă ca şi rochia de mireasă, apoi spre Ross, care arăta tot aşa de întunecat ca şi dracul însuşi.

— Ăă... hm... vreau să zic...

Ross țipă la el cât îl ținea gura şi-l apucă de rever, zguduindu-l aşa încât să se privească în ochi.

— Deci îi țineai companie slutei ăsteia când erai logodit şi urma să te căsătoreşti cu fiică-mea? răcni.

Jake se mişcase ca argintul viu şi stătea acum lângă Ross. Când Grady începu să geamă de durere şi să bolborosească obiecții la adresa tratamentului dur la care îl supusese Ross, Jake se aplecă şi-şi recuperă pistolul. Burns nu spuse nimic şi nu făcu nici o mişcare să-l oprească. Nu mai era important.

Credincioşii, ca un singur om, îşi mutară privirile disprețuitoare de la cei doi Burns spre Sheldon.

Jake armă Coltul şi-i împinse țeava lungă, aducătoare de moarte, în pielea fină de sub bărbie.

— Ei bine, domnule, să te-auzim.

Grady le aruncă celor doi bărbați o privire scârbită.

— Poate că am fost cu fata de câteva ori.

Degetele lui Ross se albiră, în contrast cu negrul costumului lui Grady. Unmârâit fioros străbătu din pieptul lui. Grady bolborosi:

— ...aproape toți bărbații din oraş s-au culcat cu ea. Putea fi oricine.

— Nu toți bărbații din oraş se căsătoreau cu fiică-mea, mârâi Ross şi-i dădu drumul lui Grady atât de brutal încât acesta aproape că se prăbuşi din nou la podea.

— Cum ai putut? întrebă Banner în tăcerea tensionată care urmă.

Grady înghiți cu greu şi merse împleticit spre ea.

— Banner, spuse, întinzând mâinile implorator.

— Nu mă atinge, spuse ea, aproape sărind înapoi. Nu suport ideea de a mă atinge cu aceleaşi mâini cu care ai...

Se întoarse ca să o privească pe Wanda Burns, care stătea cu o mână pe şoldul scos în afară, într-o atitudine de bucurie răutăcioasă.

Banner se răsuci pe tocuri şi mărşălui de-a lungul coridorului bisericii. De data asta, ținuta şi comportarea ei erau trufaşe, milităroase, mândre. Mama ei porni după ea la fel de țanțoş. Langston- ii le urmară în dezordine. Cowboy-ii din River Bend, ca o mică armată, se scurseră afară şi strânseră rândurile în curte, strunindu-şi caii şi urcându-se pe capră.

Încă la altar, Ross se legăna pe vârfurile picioarelor, încercând vizibil să se calmeze. Ochii îi erau topiți de mânie. În fața întregului oraş, a preotului, a oricui era suficient de aproape ca să-l audă, rostise amenințarea.

— Dacă te mai apropii vreodată de fiică-mea, te omor. Ai înțeles? Şi înainte să termin cu tine, o să-ți cerşeşti moartea.

Se întoarse şi ieşi țanțoş din biserică. Jake îl ținu pe Grady captiv al privirii sale de gheață, un timp ce păru o mică veşnicie.

Treptat îşi coborî pistolul şi-l puse înapoi în teacă.

— Mi-ar place al naibii să te omor chiar acum. Clinchetul pintenilor lui fu singurul zgomot din biserică, cât parcurse culoarul.

Când ajunse afară, Banner şedea în trăsură, învăluită în brațele protectoare ale mamei ei. Plângea de ți se rupea inima. Susținătorii ei erau reduşi la tăcere. Nimeni nu se mai uita în ochii celuilalt.

Jake sări în şaua calului său de împrumut. Cum prima grijă a lui Ross era să aibă grijă de fiica sa, Jake îşi asumă rolul de şef.

— Micah, Lee, rămâneți în urmă. Dacă ne urmăreşte cineva, anunțați-mă. Ceilalți, răspândiți-vă. Fiți cu ochii în patru.

I-au ascultat ordinele fără să crâcnească, formând un scut de loialitate feudală pentru a proteja familia.

Jake îşi înghionti calul în direcția trăsurii, conducându-i pe ceilalți. Ross, cu fața ca de granit, ținea hamurile, iar Banner şi Lydia stăteau îmbrățişate, plângând încetişor. Ross îl privi pe Jake când acesta îşi struni calul până în dreptul lor.

— Mulțumesc.

Jake dădu scurt din cap. Nu era nevoie de cuvinte.

River Bend fusese decorat pentru nunta care nu mai avea să aibă loc niciodată. Aleea ce urca de la drumul de pe marginea râului spre corpul principal de casă fu prima insultă la adresa sensibilității lui Banner. Fiecare stâlp al gardului văruit fusese decorat cu panglici şi flori.

Nenorocirea ei crescu când privi casa. Gardul care străjuia veranda fusese împodobit cu ghirlande de caprifoi înflorit. Şiraguri galbene de forsythia, fuseseră folosite la decorarea plantelor din glastre. Mese lungi fuseseră aranjate în curtea din față ca să încapă întreaga mâncare şi băutură pregătite cu multe zile înainte pentru mulțimea de oaspeți care n-aveau să mai sosească. Era ca şi cum te-ai fi uitat la o cameră drăguț aranjată pentru un copil născut mort.

Ross sări de pe capră pe pământ şi o ajută pe Lydia să coboare. Jake descălecă şi întinse mâna după Banner. Stătea paralizată, atât de amorțită de disperare, încât nici măcar nu-l observă pe Jake până când acesta nu-i atinse brațul şi-i rosti încet numele. Îşi întoarse capul spre el şi văzu expresia plină de înțelegere de pe fața lui. Îi zâmbi trist şi îi acceptă mâna. Aşezându-şi cealaltă mână pe umărul lui, se lăsă coborâtă din trăsurică.

Cowboy-ii călări se îndreptară spre baracă. Banda de obicei veselă, zgomotoasă, era acum de o tristețe neobişnuită. Unul dintre copiii lui Anabeth se plângea că-i era sete. Copilul plângea la pieptul tatălui lui. Hector îi dădu câteva puțin cam tare. Tăcuți şi posomorâți precum cioclii, intrară cu toții în casă.

Banner avu un alt şoc. Lydia decorase salonul din față cu coşuri de flori. Cadourile de nuntă ce-i fuseseră trimise, dar nu fuseseră încă desfăcute, erau stivuite pe una din numeroasele mese acoperite cu mileuri.

Banner scoase un suspin tremurat. Ross veni în spatele ei şi îi puse mâinile pe umeri.

— Prințesă, eu...

— Te rog, tată, spuse ea repede, nevrând să izbucnească în lacrimi în fața lor. Am nevoie să fiu singură.

Îşi ridică poalele rochiei într-un fel care le reaminti de fetița băiețoasă ce fusese cu câțiva ani înainte şi urcă scara în fugă. Câteva secunde mai târziu, auziră uşa de la camera ei trântindu-se.

— Împuțitul dracului, înjură Ross în şoaptă.

Îşi scoase cu repeziciune haina şi se luptă cu cravata.

— Ar fi trebuit să-l omor pe nemernic cu mâinile goale.

Lydia nici măcar nu-l dojeni pentru limbajul folosit.

— Nu-mi vine să cred că a putut face asta, serios că nu-mi vine. O, Ross, dacă aş fi ştiut că inima lui Banner avea să fie zdrobită în halul ăsta, aş fi...

Se refugie în brațele soțului ei şi începu să plângă. Ross o conduse în camera de zi.

Ma făcu față situației în mod practic.

— Anabeth, ia copiii în bucătărie şi taie-le câte o bucată din tortul pe care l-a adus ieri cofetarul. N-are nici un sens să se irosească. Voi, Lee şi Micah, luați-l după ce Anabeth va fi terminat cu el, duceți-l băieților în baracă şi spuneți-le să îl mănânce pe tot. Marynell, poți să începi să umpli paharele cu punch. Cred că ne-ar prinde bine la toți. Hector, tu transpiri mai mult decât orice bărbat pe care l-am văzut vreodată. Scoate-ți haina şi cravata până nu te topeşti de tot.

Cununia lui Banner fusese un prilej bun pentru cei din neamul Langston ca să se reunească. Familia călătorise din Tennessee în Texas împreună cu Ross şi Lydia. Se născuse o prietenie între familiile Coleman şi Langston pe care nici distanța, nici timpul nu o afectaseră.

Ma luase locul de bunică atât pentru Banner, cât şi pentru Lee. Încă înaltă şi viguroasă, era o femeie impresionantă, puternică atât fizic cât şi psihic, dar bună la suflet. Ocările ei erau usturătoare, dar pline de dragoste.

Zeke Langston murise cu atât de mult timp în urmă, încât Banner nici măcar nu şi-l mai amintea. Câțiva ani după moartea lui, Ma încercase să muncească pământul dimprejurul casei lor situate în regiunea deluroasă de la vest de Austin. În acea perioadă, doi dintre copiii ei, Atlanta şi Samuel, au murit în epidemia de scarlatină.

Din fericire Anabeth, fiica cea mai mare a lui Langston, se măritase cu un fermier, un proprietar de pământ din apropiere, Hector Drummond. Era văduv şi avea două fetițe, care aveau acum, la rândul lor, doi băieți. El administra pământul Langston-ilor la un loc cu al lui. Avea o mică cireadă de vite pe care spera să o mărească.

Marynell era, ca să spunem aşa, o savantă. Fusese ținută acasă ca să învețe, în Austin. Lucrase la *Harvey House*, ca chelneriță la restaurantul din

depoul Santa Fe, ca să-şi plătească lecțiile. Acum era profesoară. Nu era căsătorită şi, dacă o întreba cineva, susținea că nici nu avea de gând să fie. Ross şi Lydia o tot bătuseră la cap pe Ma să vină să locuiască cu ei la River Bend când Hector luase în mâini conducerea fermei ei. Ma n-a acceptat decât cu anumite condiții. A refuzat să accepte milostenia Coleman-ilor. Urma să lucreze pentru întreținerea ei. La fel şi Micah, cel mai tânăr din familia Langston, care fu angajat cowboy.

Ross construise pentru Ma o căsuță. În spatele ei, pe un teren pe care ea singură îl curățase şi-l plantase, cultivase şi recoltase toate legumele care creşteau la River Bend. De asemenea, cosea pentru familie şi pentru muncitorii de la fermă, mai ales că Lydia nu mânuia acul cu prea mult talent.

Langston-ii le erau Coleman-ilor la fel de apropiați ca nişte rude. Ma împărțea ordine fără scrupule atunci când situația o cerea. Nimeni nu se gândi să-şi pună întrebări în legătură cu instrucțiunile date de ea acum şi toată lumea se grăbi să le ducă la îndeplinire.

În camera de zi, Jake îi turna lui Ross whisky într-un pahar mare, cu picior. I-l înmână în tăcere. Ross îi mulțumi din priviri. Când primele lacrimi ale Lydiei se uscaseră, îşi înălță capul de pe umărul soțului ei.

— Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu ea, dar nu ştiu ce să-i spun.

— Să mă ia dracu' dacă eu ştiu, mormăi Ross şi trânti jos paharul cu whisky.

Lydia se ridică în picioare şi-şi netezi poalele. Înainte de a ieşi din cameră, se îndreptă spre Jake şi-i puse mâna pe obraz.

— Ca întotdeauna putem conta pe tine.

Îi acoperi mâna cu mâna lui şi i-o strânse.

— Întotdeauna, spuse plin de înțeles.

Părea potrivit ca rochia să-i fie acoperită de sânge. Simțea că inima îi fusese smulsă din trup. Privindu-şi imaginea în oglindă, nu-i venea să creadă că în urmă cu doar o oră se privise pe sine – fericită, inocentă, fără să bănuiască nimic din ceea ce urma să se întâmple. Nu mai putea suporta rochia de mireasă, care i se părea o batjocură. Simțea că avea să țipe dacă nu se descotorosea de ea. Nedorind să aştepte să o ajute cineva, se luptă cu şirul de copci de la spate, rupându-le atunci când degetele ei înnebunite nu le putură desface suficient de repede.

În sfârşit, îşi azvârli rochia deoparte. Lenjeria ei de mireasă era de asemenea, pătată. Se dezbrăcă până la piele, apoi se frecă fără milă cu apă din lighean. Mult timp după ce se simți curată, lacrimi îi mai curgeau încă pe obraji. Îmbrăcă o rochie şi se aruncă pe patul ei într-un torent de lacrimi.

Cum putuse să-i facă una ca asta?

Durerea de-a fi aflat era ceva secundar. Faptul că ştia că el avusese o altă femeie era, de fapt, lovitura cea mare. Cum de a putut să se ducă la fata aia de condiție atât de joasă şi să-i spună că o iubeşte?

Era cel mai crud, cel mai josnic fel de a trăda. În timp ce Grady îşi proclamase sus şi tare pasiunea lui pentru ea, şi-o potolise în ascuns cu Wanda Burns.

Gândul că fusese împreună cu el o făcea să vomite.

Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se încet. Se întoarse pe o parte. Lydia se îndreptă spre pat. Fără să spună un cuvânt, se aşeză pe marginea patului şi o strânse pe Banner la piept.

Au stat aşa mult timp, legănându-se uşor, până când lacrimile lui Banner, într-un târziu, secară. Îşi lăsă capul în jos până când ajunse cu el în poala Lydiei. Lydia îşi trecu degetele prin părul ei tot atât de negru ca şi al lui Ross, dar care avea aceeaşi nuanță schimbătoare ca şi al ei. Era o masă de bucle care stăteau după bunul lor plac şi care de prea puține ori ascultau de perii şi agrafe.

— Tu ştii că tatăl tău şi cu mine am fi vrut să luăm asupra noastră toată durerea ca să te scutim pe tine de ea.

— Ştiu, mama.

— Şi o să facem tot, tot ce ne stă în puteri ca să depăşeşti momentul ăsta.

— Şi asta ştiu.

Îşi trase nasul şi apoi îl şterse cu dosul mâinii.

— De ce-a făcut asta? Cum a putut să mă rănească în halul ăsta?

— N-a vrut să-ți facă rău. E bărbat şi...

— Şi asta înseamnă că e-n regulă ce-a făcut?

— Nu, dar...

— Nu sunt de principiul ca mirii să fie virgini, ca miresele lor. Nu sunt atât de naivă. Dar după ce şi-a mărturisit dragostea şi a cerut în căsătorie o femeie, nu-i ăsta oare un zălog care-l obligă la fidelitate?

— Ba cred că da. Pentru majoritatea femeilor. Pentru bărbați? Pentru cei mai mulți, nu cred.

— Nu şi-ar fi putut controla pornirile? Nu meritam eu oare să mai aştepte?

— N-a făcut nici o comparație între tine şi fata aia, Banner. Asta este evident.

— Şi eu voiam partea asta a căsătoriei tot atât de mult ca şi el! Şi i-am spus-o! exclamă.

Multe mame ar fi leşinat să-şi audă fiicele vorbind aşa. Lydia nici măcar nu tresări. Înțelegea ce înseamnă dorința sexuală şi sperase ca şi fiicei ei să-i placă acest aspect al vieții la fel de mult ca ei înseşi. Nu credea că trebuia privit ca pe ceva secret şi ruşinos.

— Şi dacă m-aş fi dus eu la un alt bărbat? întrebă Banner. Ce-ar fi zis Grady de asta? M-ar fi iertat?

Lydia oftă.

— Nu. Dar aşa-i făcută lumea. E normal ca bărbații să aibă...”aventurile” lor. Grady a fost prins în plasă. Va plăti pentru asta. Dar şi tu vei plăti. Şi asta nu-i drept, încheie ea, mângâind-o pe obraz.

— Sunt oare prea susceptibilă şi intolerantă? Ar trebui să-l iert? Tu a trebuit să-i ierți lui tata vreo „aventură”?

Banner se ridicase în şezut şi o privea pe mama ei direct în ochi.

— A mai avut tata şi alte femei după ce te-a cunoscut pe tine?

Lydia îşi aminti de noaptea în care Ross ajutase o matroană pe nume LaRue şi cortegiul ei de curve să-şi repare căruța. Stătuse până târziu, venise acasă beat şi puțind a parfum ieftin. Se jurase atunci şi mai târziu că intrase în căruța matroanei, dar nu putuse să se culce cu ea. Lydia îl crezuse.

— Ross a avut o mulțime de femei înainte de a mă cunoaşte, dar, după asta, nu. Înțeleg cât de rănită trebuie să fii.

— Cred că Grady nu m-a iubit aşa cum te iubeşte pe tine tata.

— Dar cineva te va iubi aşa, draga mea.

— Nu cred, mama.

Şi începu din nou să verse şuvoi de lacrimi.

Când Lydia o părăsi, într-un târziu, Banner stătea întinsă pe pat, privind în gol tavanul. Trebuia să accepte realitatea sentimentelor sale? Ce simțea mai degrabă? Durere sau furie?

Se spulberase oare dragostea ei pentru Grady în clipa când aflase că o trădase? Era mânioasă pe el pentru că făcuse de ruşine nu doar numele ei, ci al întregii familii. Oamenii din Larsen nu aveau să uite ce se întâmplase în ziua aceea pentru mult timp. Era în firea omului să fie absorbit de nenorocirea

altuia. Nu conta că toți ceilalți Colemani erau nevinovați. Grady îi stigmatizase la fel ca pe sine.

Era furioasă. Şi furia îi acoperea durerea. Nu-l voia pe Grady înapoi, nici peste un milion de ani. O durea mai tare suferința părinților ei decât propria suferință. Avea să doarmă după cum singur îşi aşternuse. Niciodată nu fusese mai adevărată vorba asta din bătrâni.

Deci poate că nu-l iubise aşa cum crezuse. Şi totuşi, dacă înşelătoria lui nu ar fi fost dată în vileag astăzi, dezvăluindu-i caracterul slab, ea ar fi trăit fericită neştiind nimic. Ar fi fost pentru totdeauna soția lui iubitoare. De asta era sigură. Aşa că furia ei era de înțeles, din aceste considerente.

Zăcu aşa multă vreme, fără să observe trecerea timpului până când camera se cufundă în întuneric şi îşi dădu seama că soarele apusese.

Ridicându-se brusc din pat, îşi făgădui să nu se mai ascundă ca şi când ea ar fi fost vinovată. Mai degrabă s-ar fi dus dracului decât să-l lase pe Grady Sheldon şi toate bârfele din oraş s-o învingă.

Se spălă pe față cu apă rece, ca să-şi şteargă urmele din jurul ochilor. Îmbrăcând o rochie simplă de bumbac şi netezindu-şi părul pe spate, coborî scările. Toată lumea era adunată în bucătărie pentru cină. Conversația se opri brusc când o văzură stând în canatul uşii.

Toți ochii se întoarseră spre ea în mod diferențiat. Chiar şi copiii lui Anabeth erau neobişnuit de tăcuți. Dar la ce se aşteptaseră? Să se retragă în camera ei pentru tot restul vieții? Să devină o invalidă? Să se ascundă după haine gri, sumbre? Să capete aerele unei fete bătrâne veştede?

— Mi-e foame, anunță ea. A mai rămas ceva de mâncare?

Când o văzură, rămaseră toți nemişcați, ca într-o felicitare de Crăciun. Acum toți se mişcară dintr-odată, mutându-se ca să-i facă loc la masă, aducându-i o farfurie şi tacâmuri de argint, trecându-i castroane cu mâncare. Toți vorbeau tare, în dezordine. Zâmbetul lor era prea larg. Ochii prea strălucitori.

— Ne povesteai despre taurii ăia noi ai tăi, Hector, spuse Ross cu o voce de tunet care-l făcu pe copilul cel mic a lui Anabeth să plângă.

— Ăăăă, da, hm, eu, hm, eu…

Bietul domn Drummond, se gândi Banner în timp ce-şi coborî privirea în farfurie. Era şi aşa suficient de nervos ca să mai trebuiască să şi facă pe loc o conversație normală. Banner nu vorbi mult, dar refuză, de asemenea, să-şi țină ochii pironiți în farfurie. Nu-i era cu adevărat foame, dar se strădui să mănânce măcar jumătate din porție.

Cineva, probabil Ma, se gândise să despovăreze casa de podoabe. Nici o urmă a petrecerii de nuntă nu mai rămăsese în afară de punch-ul din fructe. Lydia luase rochia de mireasă murdărită din camera ei. Spera că fusese arsă. Coşurile cu flori dispăruseră. Curtea fusese curățită. Lydia îi mai spusese să nu se îngrijoreze în privința înapoierii darurilor, căci urma să se ocupe ea de treaba asta dureroasă. Banner presupunea că începuse deja să o facă, deoarece cutiile cu cadouri nu mai puteau fi zărite nicăieri.

Cu excepția numărului neobişnuit de mare al celor aşezați în jurul mesei, totul arăta ca într-o seară oarecare de primăvară.

Banner se gândi că ea era, de fapt, cea mai liniştită dintre toți. Frecvent, se uitau îngrijorați la ea, crezând că ar putea să-şi smulgă părul din cap în orice moment.

Când copiii terminară de mâncat, Marynell se oferi să-i ia cu ea afară, la o plimbare. Lee şi Micah plecară imediat ce terminară, mormăind despre o partidă de poker în baracă. Ma începu să spele vasele.

— Tu să stai acolo unde eşti, îi porunci ea Lydiei pe un ton neînduplecat când aceasta se ridică de pe scaun. Le termin în doi timpi şi trei mişcări.

Anabeth se ridică să o ajute. Hector şi Ross discutau despre fermă, în general.

Lydia asculta, privindu-l pe Ross.

Jake sorbea din cafea în tăcere, uitându-se la Lydia.

Banner nu-şi făcu nici o părere despre asta, pentru că era normal.

— Cred că o să mă duc afară, pe verandă, spuse Banner, împingându-şi scaunul înapoi.

— Hai să mergem cu toții, spuse Lydia repede. O să fie mai răcoare. Jake, Hector, aduceți-vă cafelele dacă nu le-ați băut încă.

Când treaba în bucătărie fu terminată, Marynell o conduse pe Ma la căsuța ei. Anabeth şi Hector merseră cu ele ca să-i culce pe copiii supărăcioşi. Banner lăsă conversația fără şir să plutească în jurul ei. În cele din urmă, coborî de pe verandă în curte.

— Banner?

— Mă duc doar să mă plimb puțin, tata, spuse peste umăr, simțindu-i îngrijorarea în voce.

Se duse până la gardul ce servea de hotar pentru una dintre păşuni. Un mânz şi iubita lui se urmăreau unul pe altul prin iarba joasă şi verde de primăvară.

— E cam nebunatic.

Se întoarse şi-i văzu pe Lee şi pe Micah apropiindu-se.

— Aşa şi trebuie să fie. Doar este fiul lui Spartan, nu?

— Da, este unul dintre cei mai buni. Nu-i aşa, Micah?

— Categoric.

— Aţi venit aici ca să discutaţi despre creşterea vitelor? Credeam că-i preţ de o partidă caldă de poker.

— Ne-au curăţat de bani, spuse Micah şi-şi întoarse buzunarele pe dos.

Lumina lunii îi făcea părul aproape tot atât de deschis ca al lui Jake. Dar nu chiar.

Banner îşi puse mâinile în şolduri.

— Cine se lăuda chiar ieri că e în stare să bată pe oricine la cărţi?

Micah o bătu uşor cu palma sub bărbie.

— Chiar nu uiţi niciodată nimic?

Se angajaseră în tachinarea asta familiară, încercând să mai atenueze din greul situaţiei. Genul acesta de conversaţie uşoară fusese dificil pentru toţi de la plecarea din biserică.

— De fapt de ce-aţi venit aici? îi întrebă Banner.

Lee se uită la Micah, care dădu din cap încurajator.

— Ei bine, am vrut să, hm, să vorbim despre ce s-a întâmplat azi în biserică.

Ea îşi încrucişă braţele pe scândura cea mai de sus a gardului şi se aplecă înainte.

— Da? Ce anume?

— Păi, Banner, Grady s-ar fi putut să fi fost nevinovat.

— Ce vrei să spui?

Lee înghiţi în sec şi se uită la Micah, căutând sprijin. Micah privea absorbit poney-ul de pe păşune şi nu-l ajută deloc.

— Vrem să spunem că, ... o groază de tipi, ştii, ... au fost cu târfa aia mică. E posibil să fi acuzat tocmai pe cine nu trebuia.

— Mda, se băgă Micah brusc în vorbă. Putea fi oricare bărbat din cincizeci, din oraş. Dar Sheldon, ei bine, el a fost o pradă bună pentru ea. Văzând că are joagărul ăla şi tot restul. Înţelegi?

— Doar pentru că a fost cu ea, asta nu înseamnă că este şi copilul lui. Asta e ceea ce vrem să spunem, încheie Lee neîndemânatic. Poate că o să te simţi mai bine ştiind toate astea.

Emoţia o gâtui pe Banner.

— Ce mă face să mă simt mai bine este că ştiu că voi doi ţineţi la mine.

Îl îmbrățişă mai întâi pe Lee, apoi pe Micah, care o strânse la rândul lui, stângaci. Nu era doar un cowboy oarecare, dar nici nu făcea parte legal din familie.

O tachinase pe Banner încă de când fusese suficient de mare ca să-şi strângă părul în coc, dar în ultimii câțiva ani sesizase schimbările petrecute în ea chiar dacă fratele ei nu.

Micah nu era imun la aceste schimbări, dar era suficient de isteț ca să păstreze distanța. Nu voia să-i stârnească lui Ma mânia şi cu atât mai puțin lui Ross, sau să sacrifice prietenia lui cu Lee făcându-i avansuri lui Banner.

Ea nu le permitea cowboy-ilor nici o apropiere şi el intra în aceeaşi categorie. Era un fapt de necontestat pe care-l ştia de multă vreme. Erau o mulțime de fete pe lume. Banner poate că era una dintre cele mai drăguțe, dar nici o femeie nu merita sacrificarea unei prietenii trainice şi cu atât mai puțin să-ți pierzi viața.

— Mulțumesc pentru ceea ce încercați să faceți, spuse ea încet. Poate că, într-adevăr, Grady nu este tatăl copilului, dar este vinovat că s-a culcat cu ea. Şi a admis acest lucru. Dar oricum am lua-o, m-a înşelat. Oricum m-a trădat.

— Mda, recunosc că aşa e, încuviință Micah.

Ştia doar că dacă el ar fi fost logodit cu Banner Coleman, ar fi avut atâta minte să nu rişte s-o piardă, oricât de mult i s-ar fi umflat pantalonii. Cunoscuse o groază de proşti, dar acest Sheldon era de departe cel mai mare prost pe care-l întâlnise vreodată.

Lee răscoli pământul cu vârful cizmei.

— Îmi pare rău că tipul a fost prins făcând ceva ce noi toți... vreau să spun atâția alții fac. Dar, în acelaşi timp, aş fi mândru să-i stâlcesc mutra.

Banner îi puse o mână pe braț.

— Lasă, oricum îți mulțumesc.

Lee îşi înălță capul şi-i zâmbi surorii lui vitrege.

— Ascultă, Banner, s-a deschis un magazin universal în Tyler. Se spune că ar fi într-adevăr ceva de capul lui. Eu şi Micah ne-am gândit să mergem până acolo într-una din sâmbetele care vin, imediat ce fată iepele. Ai vrea să vii şi tu cu noi?

Ştiu atunci cât de adâncă le era dragostea, întotdeauna se ținuse după ei, implorându-i să o ia şi pe ea cu ei şi fiind mereu lăsată în praful din urma lor.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea, spuse, zâmbindu-le amândurora.

O lăsară şi plecară, topindu-se în întuneric, conversația lor înceată auzindu-se mult timp după ce umbrele îi înghițiră. Se îndreptă cu paşi mărunți

spre casă. Sprijinindu-şi spatele de trunchiul unui pecan, privi tabloul liniştit din fața ei.

Casa din bârne se detaşa, albă, pe fondul negru. Lămpile cu petrol dinăuntru făceau ferestrele de un galben strălucitor, cald şi primitor.

Zorelele tocmai îşi începeau urcuşul de vară pe cele şase coloane, trei de fiecare parte a verandei. Primii vlăstari ai zeniilor şi nemțişorilor înverzeau straturile de flori. Fumul încă mai ieşea, răsucindu-se din hornul de la bucătărie. Cadrul era înşelător. Nu exista nici o sugestie despre tragedia care se abătuse tocmai peste familia care locuia acolo.

Când Ross şi Lydia veniseră pentru prima dată pe acel pământ, locuiseră în căruța cu coviltir a lui Moses. Cât putu de curând, Ross construi o căscioară, cu bucătăria şi camera de zi separate de camerele de dormit printr-un hol fără uşi. Era mică şi grosolană, dar pe Lydia n-o deranjase acest lucru. Înțelesese că prima prioritate era să-şi pună pe picioare afacerile.

Banner se născu în acea căsuță şi avea deja zece ani când se construise casa cea nouă. Chiar şi după standardele de oraş, fusese construită cu grație. La etaj erau patru dormitoare, cu toate că Lee dormea, cel mai adesea, în baracă. Jos era un salon, un hol mare, o sufragerie care fusese rar folosită, preferându-se, pentru masă, bucătăria spațioasă. În spatele casei, adiacent verandei închise din spate, era biroul lui Ross.

Lacrimi întunecară ochii lui Banner când păşi în liniştea casei ei. Nu avusese nici un fel de remuşcări când fusese vorba să o părăsească pentru a se căsători, căci se gândise că urma să intre într-o casă cu şi mai multă dragoste, a ei şi a lui Grady. Inima o duru pentru ceea ce nu avea să mai fie.

Ross şi Lydia şedeau împreună pe leagănul din răchită împletită. Jake stătea în picioare în colțul verandei, cu umărul sprijinit de stâlp. Trabucul lui era un punct roşu, luminos. Banner îi simțea fumul aromat din locul în care stătea, sub copac. Părea atât de singuratic acolo, separat de grupul celor doi din leagăn.

Chiar în timp ce Banner privea, Ross atinse cu mâna obrazul Lydiei şi-i conduse capul spre umărul lui, apoi se întinse şi o sărută uşor pe păr. Ea îşi odihni mâna pe coapsa lui.

Lacrimi gemene scăpară din ochii lui Banner. Asta îşi dorise şi ea, aşteptase şi ea, acel fel de dragoste. Era mângâietoare, plină de pace. Mângâierile. Vorbele din priviri, care excludeau restul lumii. Voise să împartă cu un bărbat acel fel de contopire într-o singură ființă. Dezamăgirea era atât de profundă, încât o durea.

Disperarea puse stăpânire pe ea. Deznădejdea o învălui ca un linţoliu. Părăsi umbrele protectoare ale copacului în grabă, urcă treptele verandei, spuse un „noapte bună” în fugă şi urcă treptele spre camera ei.

Merse la valiza în care îşi împachetase o parte din zestre şi scoase cămaşa de noapte care fusese cusută special pentru noaptea nunţii. Se pedepsea pe sine, dar simţea că trebuia să o facă. Cămaşa era din batist alb, simplu, cu decolteu adânc şi cu mâneci lungi ce se legau cu şnur la încheietura mâinii. La gât, era decorată cu trandafiri galbeni, brodaţi, şi cu un rând îngust de dantelă. Simplă, elegantă şi seducătoare. Când o trase pe corpul ei gol, conturul se desenă clar prin materialul subţire.

Se duse singură la culcare, învăluită în pierderea a ceea ce ar fi putut fi acea noapte. Stătea întinsă pe pat, simţindu-se mai înstrăinată şi mai singură ca oricând. Fiecare avea pe cineva în seara asta. Ma Langston îi avea pe copiii ei şi nepoţii i se adunaseră sub acoperiş. Lee şi Micah erau legaţi prin prietenia lor. Ross şi Lydia se aveau unul pe altul. Chiar şi Marynell îşi avea cărţile ei drept companie.

Numai mireasa era singură.

Îi auzi pe părinţii ei urcând scările şi mergând în camera lor, închizând uşa după ei. Inima lui Banner se zvârcoli dureros. Nu era drept! Fusese înşelată. De ce nu putuse Grady să o iubească cu acea dragoste pe care şi-o împărtăşeau părinţii ei? Cine era excepţia de la regulă, el sau ei?

Corpul ei cerea acel ceva pentru care se pregătise mental. Dorea fierbinte să simtă căldura unui alt trup lângă al ei. Trupul unui bărbat. Braţele unui bărbat în jurul ei, mângâind-o tandru. Un bărbat care să o iubească. Inima ei striga după comuniunea cu cineva.

Neliniştită, stinse lumina şi se duse la fereastră. Briza îi răcori obrajii, dar nu şi focul din ea. Noaptea era frumoasă, scăldată în strălucirea de argint a jumătăţii de lună. Stele sclipeau. Trifoiul din păşuni îşi dăruia parfumul. Toate simţurile ei erau în acord cu întreaga natură.

Văzu ceva mişcându-se. Un punct roşu de lumină zbură arcuit din verandă şi dispăru ca un licurici. Trabucul lui Jake. Câteva secunde mai târziu, el părăsi veranda. Pintenii lui sunară încetişor când parcurse curtea spre cel mai vechi grajd de la fermă, unde fusese lăsat calul lui rănit.

Nu numai ea era singură. Şi Jake era. Şi se gândi atunci că el de obicei era singur. Chiar şi când era în mijlocul Coleman-ilor şi Langston-ilor, ceva îl separa pe Jake. Vorbea şi râdea ca toţi ceilalţi, dar era cel mai singuratic dintre toţi.

Banner crezu că ştie motivul şi asta o făcu să-i pară incredibil de rău pentru el.

Îl urmări strecurându-se în grajd. Câteva momente mai târziu, lumina slabă a unei lanterne străbătu printr-una din ferestrele prăfuite.

Aceasta ar fi trebuit să fie noaptea nunții ei. Fusese respinsă. Suferise cea mai brutală insultă ce i se putea aduce unei femei. O mireasă, stând pe pragul unui viitor strălucit, fusese târâtă într-un abis de ruşine. Fusese umilită în public.

Trebuia să-şi recâştige încrederea în ea ca femeie, în seara asta. Sau nu mai avea să se mai refacă niciodată. Avea o nevoie disperată de cineva care să o țină în brațe, să-i spună că era frumoasă, să o asigure că era cel puțin tot atât de dorită ca Wanda Burns. Avea nevoie de dragoste. Nu de dragoste părintească, nici de dragostea unei rude.

Avea nevoie să fie iubită de un bărbat.

Inima începu să-i bată de se spărgea. Capul îi pulsa la gândul care prinsese rădăcini. Ca o sămânță, ce-şi făcuse cuib în pământ, ideea aceasta îşi găsise refugiu în mintea ei fertilă. Nimic nu o oprea să încolțească şi să crească.

Răsucindu-se spre masa ei de toaletă, se uită la propriul chip în oglindă şi încercă să-şi imagineze cum ar vedea-o un bărbat, un bărbat la fel de singur şi lipsit de dragoste în seara asta ca şi ea.

Înainte de a se mai putea răzgândi, luă o broboadă şi şi-o aruncă pe după umeri. Nimeni nu o auzi când se furişă pe scări şi ieşi pe uşa din față.

Capitolul trei

Grajdul vechi mirosea a cai, a fân şi a piele netăbăcită. Lui Banner îi plăceau mirosurile astea cunoscute. îşi umplu nările cu ele în timp ce se strecura înăuntru şi închidea uşa în urma ei împingând-o fără zgomot. Aerul cald, cu miros de mosc o învălui ca o pătură. Atmosfera era liniştită, dar pulsa de viață ascunsă. Iepele, grele de sarcină, se odihneau în staule. Greierii cântau din adăposturile lor secrete.

Nu era chiar aşa de neobişnuit pentru ea să stea în picioare în grajd în cămaşă de noapte. De multe ori i se dăduse voie să stea de pază toată noaptea când vreo iapă era în chinurile unei naşteri grele. Dar era neobişnuit să fie în

grajd în cămaşă de noapte singură cu un bărbat, chiar dacă acest bărbat era parte a memoriei ei, oricât de mult s-ar fi dus în trecut.

Avu prima tresărire de spaimă. Ceea ce avea de gând să facă era o neruşinare. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă ar fi fost de neimaginat. Dar cu douăzeci şi patru de ore în urmă, nu ştiuse că soarta putea să ia întorsături atât de crude sau că viitorul putea fi schimbat atât de drastic fără să ceară părerea nimănui.

Hotărârea fusese luată. Ajunsese deja până aici. Nu exista întoarcere înapoi.

Tulpinile paielor îi înțepară picioarele goale când se îndreptă spre una din micile pete de lumină dintr-unul din staulele dosnice. Caii din grajd erau atât de obişnuiți cu mirosul ei, încât nici măcar nu nechezară în timp ce mergea de-a lungul rândurilor de staule.

Pălăria neagră a lui Jake, cu boruri largi, cu vârful teşit, bombată în afară atârna de un cui pe unul din stâlpii de susținere. Îi atinse marginea din fetru, zâmbind la dunga întunecată pe care o lăsară degetele ei când şterse praful.

Privi iscoditor dincolo de peretele înalt până la umăr, care separa staulele. Jake stătea pe vine lângă piciorul drept, din față, al calului său. Îl îndoise înapoi şi, sprijinindu-se pe genunchi, inspecta contuzia pe care o provocase piatra.

Banner era bucuroasă că avea acest prilej de a-l studia fără ca el să ştie. Crescuse văzându-l într-o singură lumină. În seara asta avea să-l privească într-un fel cu totul diferit. Nu putea să mai fie doar companionul ei, prietenul de încredere al părinților, idolul lui Lee, al lui Micah, sau fiul lui Ma. Îndepărtându-şi din minte toate aceste ipostaze ale lui Jake Langston, Banner îl consideră strict un bărbat, privit cu ochii unui străin.

Ceea ce văzu o bucură foarte mult şi nu se gândi deloc că modul diferit în care îl iubise toată viața, îi influențase opinia din acel moment.

Fiecare şuviță din părul lui blond, aproape alb, reflecta lumina lămpii, şi era la fel de plin de viață ca tot restul corpului, nesupus, greu de controlat, nedisciplinat. Capul lui aplecat o lăsa să vadă că părul începea dintr-un vârtej din creştet şi apoi se răspândea în şuvițe rebele care se aranjaseră după propria- lor voință într-un fel atrăgător. Nu şi-l putea imagina ungându-l cu pomadă aşa cum Grady făcuse uneori cu buclele lui castanii. Nu, Jake n-ar fi supus niciodată vreo parte a a corpului său la atâta constrângere.

Banner nu ştia dacă îl purta lung din neglijență sau cu intenție. Când se mişca, i se freca uşor de gulerul cămăşii. Era ondulat puțin în jurul urechilor

bine croite. Favoriți de culoarea grâului copt îi coborau pe obraji până în dreptul urechilor. Aici firele erau mai ondulate, mai cârlionțate. Banner ar fi vrut să le atingă, să le simtă contrastând cu finețea de catifea a lobului urechii. Sprâncenele, coborâte acum datorită concentrării, erau de aceeaşi nuanță de blond, incredibil de deschise.

Analiză fața pe care o cunoştea din copilărie sau măcar atât cât putu să vadă din ea, în timp ce el stătea aplecat asupra piciorului rănit. Osul de sub sprâncene erau puțin ieşit în relief deasupra ochilor, iar pometii erau proeminenți, obrajii fiindu-i puțin concavi. Nu părea slab datorită forței pe care o degaja.

Bărbia îi era dură şi foarte bine conturată, fără rotunjimi nedorite, arătând hotărâre. Părea gata să arunce o provocare oricui, oricât ar fi fost de formidabil.

Dacă i s-ar fi dat voie să crească, barba lui ar fi fost, fără îndoială, tot blondă, dar acum țepii scurți îi umbreau partea de jos a feței.

Banner se întrebă cum i-ar fi stat, oare, cu o mustață groasă, ca a tatălui ei, dar respinse imediat această idee. Gura lui era mare. Buza de jos era mai groasă decât cea de sus, cu toate că aceasta din urmă era mai frumos conturată.

Simți o senzație ciudată în stomac tot uitându-se la gura lui. Decise că ar fi fost o crimă să acoperi o astfel de gură încântătoare cu o mustață.

Banner presupuse că-şi schimbase hainele cu care fusese îmbrăcat la nuntă îndată ce se întorseseră acasă. Încă mai purta cămaşa subțire de bumbac, de un albastru şters, cu care fusese la cină, şi blugii. Cizmele lui erau vechi şi uzate. În jurul gâtului avea legată o bandana de un roşu decolorat. Nu mai purta nici centura în care-şi ținea Coltul, nici vesta sau pantalonii de cowboy din piele pe care ştia că-i poartă.

Avea mânecile cămăşii suflecate până la coate, dezvăluind cât de supli îi erau muşchii brațelor, când îi mişca. Pielea îi era foarte bronzată şi acoperită cu fire de păr atât de deschise, încât păreau albe, la lumina felinarului.

Mâinile lui se mişcară ferm, dar liniştitor când examinară rana calului. Degetele erau subțiri şi lungi, dar forța lor era evidentă când, alternativ, le încorda şi le relaxa în jurul piciorului. Urmărind acest masaj ritmic, stomacul lui Banner mai făcu o tumbă fără precedent.

Nu fusese niciodată conştientă de atâta masculinitate. Masculinitate pură. Masculinitate matură. Ambalată atât de compact. Curiozitatea ei era nejustificată, pentru că fusese înconjurată de bărbați toată viața: Ross, Lee, Micah şi ceilalți bărbați de la fermă. Dar nu-i studiase niciodată aşa cum îl

studia pe Jake acum. Şi nici n-ar fi impresionat-o la fel de mult ca acum, chiar dacă ar fi făcut-o.

Jake era bărbat într-un fel care o făcea să-şi piardă cumpătul.

Curajul o părăsi în faţa masculinităţii lui atât de evidente.

Dar, în mod ciudat, feminitatea ei gravita spre ei, o forţă să vorbească înainte de a se putea convinge pe sine să iasă din grajd nevăzută, ca să se întrebe apoi veşnic ce i-ar fi putut aduce noaptea asta dacă ar fi avut curajul să meargă până la capăt. Avea probabil să regrete ziua asta din calendar din multe motive, dar în nici un caz din acela că nu acţionase când fusese cazul.

— Ce-ţi face calul?

Jake îşi ridică brusc capul.

— Pentru Dumnezeu, fetiţo! N-ai altceva mai bun de făcut decât să mă spionezi pe furiş? Cât pe-aci să mă sperii şi pe mine şi pe Stormy.

Îi văzu doar picioarele goale şi tivul cămăşii de noapte, sub marginea joasă a broboadei. Braţele îi erau încrucişate pe piept, arăta învăluită în broboadă ca un indian în pătura lui.

— De ce hoinăreşti pe aici? Credeam că toată lumea s-a dus la culcare!

Ochii lui erau, într-adevăr, incredibil de albaştri. Cum de nu le acordase mai multă atenţie până atunci? Of, dacă cineva ar fi întrebat „Hei, ce culoare au ochii lui Jake Langston?" răspunsul ei automat ar fi fost „albaştri". Dar în seara asta strălucirea lor părea să treacă drept prin ea când o privi din poziţia lui ghemuită.

Culorile erau foarte bine demarcate. Albul era foarte alb. Irişii erau tot atât de albaştri ca cerul, toamna târziu. Pupilele erau de un negru de abanos care reflecta imaginea ei. Pentru prima dată observă că genele lui erau negre la rădăcină şi decolorate de soare spre vârfurile lor curbe.

Erau nişte ochi interesanţi şi ar fi dorit să-i privească şi să-i cântărească fără ca el să ştie. Dar nu putu. Jake se uita la ea, aşteptând să-i spună de" ce nu se afla în pat.

— N-am putut să dorm.

Dintr-odată, ruşinată, îşi lăsă capul în jos.

— Aa, spuse Jake, ridicându-se în picioare şi lovind uşor cu mâna grumazul lui Stormy.

Îşi scufundă mâinile într-o căldare cu apă, le spălă, apoi le scutură şi le şterse de un prosop.

— E de înţeles după câte s-au întâmplat astăzi.

Banner îşi înălţă capul şi îl privi. Orice ar fi avut de gând să spună în continuare, amânase ca şi cum ar fi primit un pumn în bărbie.

— Ăăă... începu el.

Stătea cu ochii ațintiți la fața ei. Făcând un efort îşi îndepărtă privirea şi clipi. Apoi observă că era în cămaşă.

— Ai putea să dai de dracu' dacă te mai învârți prin întuneric îmbrăcată aşa.

Tonul lui era puțin supărat.

— Crezi?

O expresie de profundă nedumerire licări pe fața slabă a lui Jake. Buzele i se despărțiră uşor. O secundă mai târziu le uni la loc într-o linie dură.

— Da, poți să fii foarte sigură că aşa-i. Hai, te conduc înapoi până în casă.

Se întinse să o apuce de braț, dar ea se dădu la o parte şi îşi plimbă mâna peste coastele lui Stormy.

— Nu mi-ai spus cum o duce Stormy.

— Bine.

— Zău?

— Copita aia o să-l doară câteva zile. Asta-i tot. Şi acum vino.

— Ce s-a întâmplat cu Apple Jack?

— Apple Jack? repetă Jake.

Fața i se destinse într-un zâmbet spontan.

— Era un poney, nu? Ştia încă înainte de a-l înghionti cu genunchii ce voiam să facă. Puteam să dorm toată ziua călare pe el, căci Apple Jack nu s-ar fi abătut deloc din drum. Era un cal al naibii de bun. Dar a călcat într-o afurisită de groapă de câine de preerie şi şi-a rupt piciorul. A trebuit să-l împuşc.

Îşi ținea capul splendid în sus şi aplecat într-o parte.

— Dar cum de ți-ai amintit de Apple Jack?

— Mi-am amintit.

Încă îşi mai plimba mâna peste părul lui de un roşu-cafeniu scânteietor. Ca toți cowboy, Jake avea mai mare grijă de calul lui decât de el însuşi.

Pentru un motiv sau altul, Jake nu-şi putu lua ochii de la mâna care mângâia spatele mare al lui Stormy. Broboada i se strânsese înapoi spre cot. Mâneca de la cămaşa de noapte era subțire, lăsând să i se vadă forma brațului.

— Când aveam în jur de doisprezece ani, ai venit să ne vezi. Ne-ai vizitat pentru câteva zile, dar plecai în după-amiaza aceea. Mama gătise mazăre neagră şi pâine de mălai pentru cină, pui fript şi plăcintă cu mere. Tot ce-mi plăcea mai mult. Dar n-am mâncat nimic. Eram furioasă că plecai din nou, chiar şi după ce tata te rugase să rămâi; mi-a spus să-mi bag mințile-n cap şi

să mă port cum trebuie sau să părăsesc masa. M-am dus sus în camera mea îmbufnată şi am refuzat să-mi iau rămas bun. De la fereastra dormitorului meu te-am urmărit călărind afară din curte.

Se întoarse spre el, sprijinindu-şi capul de cal.

— Dar n-am putut să suport. Am coborât scările în fugă şi am alergat după tine. Te-am urmărit pe drumul de lângă râu, strigându-te până când, într-un târziu, m-ai auzit şi-ai tras de hățuri. Când te-am ajuns din urmă, m-ai ridicat lângă tine, pe Apple Jack, şi m-ai strâns în brațe. Mi-ai spus să nu plâng şi că te vei întoarce de Crăciun.

Ochii care aveau strălucirea caldă a topazului şi focul lichid al smaraldelor îl priveau acuzatori.

— Dar nu te-ai întors.

— Probabil a intervenit ceva, Banner.

— Nu te-ai mai întors timp de doi ani.

Abia acum înțelegea semnificația pe care ziua aceea o avusese asupra adolescenței ei. Mult după ce el plecase, se întinsese în pat şi plânsese amar. Ştiuse intuitiv că urma să treacă mult timp până avea să-l vadă din nou şi inima ei tânără se frângea din cauza asta.

Probabil că-l iubise nebuneşte. Era înalt şi chipeş. Era curtenitor şi interesant şi ştia o mulțime de poveşti minunate. O tachinase, dar nu în felul iritant în care o făceau Lee şi Micah. Ci într-un fel care o făcea să se simtă că nu mai era un copil.

Se ridică şi făcu un pas curajos către el, apropiindu-se suficient de aproape încât tivul cămăşii ei de noapte să şteargă vârful cizmelor lui.

— M-ai lăsat să călăresc împreună cu tine pe Apple Jack până la poartă. Era un mod special de a ne spune la revedere, pentru că restul familiei nu era adunat în jur. Te-am avut numai pentru mine.

Îşi adânci privirea în ochii lui. Capul i se înclină spre spate şi îşi revărsă părul bogat şi negru, peste umeri şi peste sâni.

— M-ai sărutat.

Fusese un sărut frățesc, scurt, pe obraz, dar ea nu-l uitase niciodată.

La aceste trei cuvinte, Jake sări de parcă ar fi fost împuşcat. Brutal, o apucă de partea de sus a brațului cu degetele lui puternice şi o întoarse spre ieşirea din staul.

— E timpul să te duci la culcare. Trebuie să dormi.

Intenționat, merse târându-şi călcâiele în urma paşilor lui grăbiți.

— Unde ai de gând să dormi? În baracă?

— Nu. Vreau să fiu cu un ochi pe Stormy încă o noapte. O să mă culc unde m-am culcat şi azi-noapte. Aici, în grajd.

— Nu cred că a fost prea confortabil, spuse ea, eliberându-şi braţul din strânsoare.

— Ba a fost bine, Banner, şi acum vino...

— Unde-ai dormit? Ai avut pernă?

— Pernă?

Aproape că ţipase, dar nici cu preţul vieţii n-ar fi putut spune ce anume îl irita.

— Nu uita că vorbeşti cu un om care a dormit mai multe nopţi afară, pe pământ, decât în casă, pe vreun pat.

— Da' asta nu înseamnă că trebuie să dormi aşa când nu e nevoie, replică ea pe un ton similar cu al lui.

Înainte de-a o putea opri, se întoarse şi controlă fiecare staul, până când îi găsi desaga şi pătura.

Proptindu-şi mâinile în şolduri, îl înfruntă:

— Jake Langston, ce-ar spune lumea dacă ar şti că familia Coleman din River Bend îşi lasă musafirii să doarmă ca pe nişte cavaleri rătăcitori?

Poziţia în care stătea făcu să i se desfacă larg broboada deasupra sânilor, dezvăluind decolteul adânc al cămăşii de noapte, brodat cu trandafiri, fără a mai vorbi de ce era dincolo de acesta. Aproape că se pierdu cu firea şi îşi petrecu şalul înapoi peste sâni şi fugi, dar se opri locului, prefăcându-se supărată pe el.

— Bine, Banner, spuse Jake supărat.

Muşchii maxilarului lui arătau de parcă erau contractaţi şi nu se puteau mişca decât foarte greu.

— Şi-acum, dacă pleci de-aici o să pot să mă folosesc de patul ăsta, aşa cum este.

— Ba nu. Cel puţin nu până nu îl fac mai comod pentru tine. Dă-mi câteva din păturile alea nefolosite pentru cai. Sunt curate. Măcar pot să le aştern sub pătura ta.

Îşi trecu o mână impacientată prin păr înainte de a se duce să aducă păturile. Când i le înmână, îi spuse scurt:

— Grăbeşte-te. E târziu şi n-ar trebui să fii aici.

Ignorându-i privirea foarte încruntată şi temându-se să-i pătrundă înţelesul, azvârli pătura lui la o parte şi, cu o mişcare mai amplă decât era necesar, scutură în aer prima pătură pentru cai înainte de a o lăsa să se aştearnă pe fân. Mai făcu şi cu celelalte trei pături la fel, apoi întinse pătura lui

peste celelalte şi îngenunche să netezească cutele. Chiar dacă era conştientă că broboada îi căzuse de pe unul din umeri, trăgând după ea şi mâneca, nu făcu nici o mişcare să o pună la loc.

Sânii ei se mişcară sub țesătura fină a cămăşii de noapte. Îi simțea legănându-se, grei, când îşi întinse brațele ca să-i pregătească culcuşul. Simți dezmierdarea blândă a batistului pe sfârcuri când prinse cămaşa între genunchi, întinzând-o. Lumina delicată a felinarului îi înfrumusețea nuanța pielii. Crea oare o umbră în decolteul ei? Observase oare Jake că nu mai era o fetiță de doisprezece ani cu fața brăzdată de urme de lacrimi? Adunându-şi tot curajul, se ridică în picioare, cu fața la el.

— Ei, aşa-i mult mai bine, nu?

Jake îşi şterse palmele de pantaloni. Liniile situate de o parte şi de alta a gurii lui se adânciseră considerabil. O venă îi pulsa la tâmplă.

— Mda, e mai bine. Şi-acum noapte bună, Banner.

Se întoarse brusc şi începu să-şi aranjeze lucrurile din desagă pe una din scândurile care-i foloseau drept raft.

— Dar nu mi-e somn.

— Nu contează. Du-te la culcare.

— Da' nu vreau.

— Da' vreau eu.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să stai aici... aşa.

— De ce?

— De-aia.

Jake strânse din umeri, defensiv. Mişcările lui erau repezi şi stângace. Reuşi cu greu să-şi aranjeze vasul de bărbierit pe etajera îngustă.

— Jake?

El mârâi în semn că o auzise.

— Jake, uită-te la mine.

Mâinile lui se opriră din activitatea lor inutilă. Le sprijini chiar, pentru un moment, pe partea de sus a despărțiturii staulului. Banner îi văzu umerii ridicându-se şi pieptul umflându-i-se de un suspin greu. Apoi se întoarse.

Nu o privi pe ea, ci locul de deasupra capului ei. Mâinile ei se găsiră una pe alta în apropierea taliei şi se uniră de parcă ar fi fost atrase de magneți puternici. Stătea dreaptă şi rigidă, cu picioarele strâns lipite de sus până la glezne. îşi umezi buzele cu limba.

— Jake, hai să ne iubim.

Secundele treceau într-o tăcere deplină. Aerul era încărcat de tensiune, de gânduri nerostite, de bătăi puternice de inimă. Nici unul din ei nu se mişcă. Într-un târziu, unul din caii din grajd fornăi. Jake privi în direcția aceea. Se uită în jos, la picioarele lui, ridicându-şi unul din ele pe călcâi şi inspectându-şi vârful cizmei de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci, îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, dar şi le retrase ca şi când ar fi dat peste ceva fierbinte înăuntru şi îşi încrucişă brațele pe piept. Se uită de-a lungul şirului de staule apoi sus la stinghiile acoperişului şi la felinarul care pâlpâia.

Într-un târziu, ochii i se îndreptară înapoi spre Banner. De data asta o privi.

— Cred că ai face bine să pleci chiar acum şi să uităm amândoi că ai spus vreodată aşa ceva.

Banner clătină din cap înainte ca el să termine.

— Nu, acum am spus-o. Asta vreau. De asta am şi venit aici. Te rog, Jake, iubeşte-mă.

Jake scoase un râs sforăit relaxîndu-se puțin şi dând din cap.

— Banner, iubito, scumpo, nu vreau să râd de tine, dar…

— Nici să nu îndrăzneşti, spuse ea, cu o voce spartă. Doar asta face toată lumea din oraş în noaptea asta.

Jake făcu să-i dispară de pe față orice urmă de umor, ca nu cumva să înțeleagă, în mod greşit, că-şi bate joc de ea.

— Pentru nimic în lume n-aş râde de tine, Banner. Dar ceea ce-mi ceri tu este ridicol şi ştii asta foarte bine.

— De ce?

— De ce?

Jake avu o tresărire când strigătul lui sperie mai mulți cai. Aşteptă să se calmeze, apoi spuse cu o voce atât de joasă, încât era mai mult o şoaptă.

— E ridicol. Sunt… suntem… eşti… eşti prea tânără.

— Sunt suficient de mare ca să mă mărit.

— Dar nu cu mine! Banner, am de două ori vârsta ta.

Banner respinse argumentul.

— Trebuia să fiu mireasă în noaptea asta, Jake, să cunosc dragostea unui bărbat. Mi s-a furat acest lucru. Ajută-mă. Am nevoie de tine. Fă asta pentru mine.

— Nu pot, spuse el repede.

— Ba poți.

— Nu pot.

— Doar o faci tot timpul.

— Astea nu-s vorbe de domnişoară.

— Dar e-adevărat, nu-i aşa? I-am auzit pe bărbaţi vorbind de cuceririle tale.

Jake ţinti un deget osos spre ea.

— Banner, încetează cu vorbăria asta murdară imediat. Mişcă-te la culcare sau te bat de-ţi merg fulgii.

— Nu-mi mai vorbi de parcă aş fi copil.

— Pentru mine asta şi eşti.

Se eliberă de şal cu o mişcare scurtă din umeri, făcându-l să cadă pe fânul de pe jos cu un zgomot uşor, ca o şoaptă.

— Priveşte-mă, Jake. Nu mai sunt o fetiţă. Sunt femeie.

O, Doamne!

Toată fiinţa lui gemu. Era femeie, într-adevăr. O femeie frumoasă, ademenitoare. Era un fapt pe care încerca din răsputeri să-l ignore, dar corpul lui nu se supunea. Când încetase oare să mai fie micuţa şi scumpa lui Banner? Când încetase să mai fie preţioasa fiică a celui mai bun prieten al lui? Când se transformaseră coatele şi genunchii, membrele lungi, neîndemânatice şi cosiţele dezordonate în atâta gingaşă feminitate? De la formele subţiri, colţuroase, la cele rotunjite voluptuos. Această transformare avusese loc gradat, în anii ce s-au scurs de când o văzuse ultima dată, sau în ultimele nouăzeci de secunde?

Părul ei era negru ca noaptea, o cunună de bucle în jurul feţei ovale. Mâinile unui bărbat se puteau rătăci în părul acela. Jake şi-l imagină răsucindu-i-se pe degete, atingându-i faţa, buzele, abdomenul.

Ştia de mult timp că era un copil frumos, dar cea care-l privea acum cu ochii umbriţi şi o gură pe care se gândi brusc că trebuie să o sărute sau să moară nu mai era un copil.

Faţa ei era senzuală şi provocatoare. Ar fi trebuit să fie a unei femei uşoare, una care ştia cum să ia un bărbat şi cum să facă să-l excite. Dar faptul că faţa asta era a unei fete inocente, dulci, una pe care o ştia din leagăn, era una din cele mai crude glume ale lui Dumnezeu.

Ochii ei erau mult prea înflăcăraţi ca să-i protejeze puritatea de jefuitori. Aşa încadraţi cum erau de sprâncene negre, arcuite, înconjuraţi de gene lungi, negre, erau prea îndrăzneţi, prea ispititori ca să-i folosească. Cinstea şi caracterul ei deschis erau periculoase pentru virtutea ei. O singură privire spre gura ei senzuală era suficient pentru a face un bărbat să depăşească limitele loialităţii şi devotamentului. Cine s-ar fi putut gândi la o prietenie veche în faţa unei tentaţii care se oferea pe sine pentru a fi degustată?

Pistruii împrăştiaţi în jurul nasului erau impudici. Pielea era catifelată ca satinul şi caldă ca laptele proaspăt muls. Jake nu îndrăzni să-şi imagineze ce gust avea. Banner mirosea de parcă tocmai se spălase cu un săpun parfumat cu flori. Îi venea să-şi îngroape faţa într-un asemenea buchet.

Nu mai avea nimic pe sub cămaşa de noapte subţire, de copil inocent. Chiar şi numai gândul la Banner Coleman dezbrăcată era sigur un păcat. N-avea nici o îndoială că Ross l-ar fi împuşcat pe cel care s-ar fi gândit doar la trupul ei gol.

Dar care bărbat în carne şi oase nu şi-ar fi lăsat frâu liber imaginaţiei în legătură cu corpul zvelt ce se contura prin ţesătura moale şi nu şi-ar dori să o îmbrăţişeze? Ce bărbat ar fi rămas indiferent la rotunjimea sânilor ei care mişcau pânza subţire care-i acoperea la fiecare respiraţie tremurătoare? De-ar putea să vadă acele cercuri întunecate din mijlocul lor. La dracu'. La picioarele ei zvelte şi la umbra adâncă dintre pulpele ei nu se putea gândi, căci ar fi înnebunit de-a dreptul şi-ar fi făcut ceva pentru care putea fi spânzurat.

Dar feminitatea ei nu provenea numai de la faţa ei provocatoare şi corpul seducător. Spiritul era acela care capta, în primul rând, imaginaţia unui bărbat. Avea un aer sălbatic care se cerea îmblânzit de oricine ar fi avut curajul să încerce. Natura ei sălbatică era o provocare pe care orice bărbat demn de acest nume ar fi acceptat-o bucuros, dacă nu să o îmblânzească, măcar să o supună voinţei lui.

Această minusculă mostră de feminitate venise la el şi, cu o îndrăzneală pe care trebuia să o admire, îi ceruse să-i ia virginitatea.

Dar oricât de tentant ar fi fost acest gând, nu s-ar fi putut atinge de ea cu nici un chip.

O iubea pentru cine era. Nu avea de gând să sacrifice o prietenie de douăzeci de ani pentru douăzeci de minute de plăcere. Se blestemă că nu se culcase cu una din târfele Priscillei noaptea trecută. Atunci corpul lui n-ar mai fi fost atât de flămând. Ar fi fost mult mai uşor să o refuze pe Banner. Se convinse pe sine că ăsta fusese motivul pentru care se gândise atât de mult la toate astea.

Nici nu se punea problema unui răspuns. Trebuia să o dezamăgească. Dar cu gingăşie. Fără să rişte afecţiunea pe care şi-o purtau unul altuia. Fără să-i mai rănească mândria.

— Ştiu că eşti femeie, Banner. Cinstit să fiu, sunt cam şocat să aflu cât de mult ai devenit femeie.

— Atunci culcă-te cu mine.

— Nu. Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. În seara asta te simți rănită, respinsă în favoarea unei alte femei. Înțeleg. Eşti disperată. Este o reacție naturală la ceea ce ți-a făcut Sheldon. Încerci să-ți salvezi mândria rănită. Nemernicul ăla te-a pus într-o situație penibilă şi vrei să-ți redobândeşti mândria. Dar nu în modul ăsta.

— Ba da, îl contrazise pe un ton serios.

Jake clătină din cap. Făcând un pas înainte, îşi puse mâinile pe umerii ei. Era o mişcare riscantă, dar una pe care trebuia să o facă. Trebuia să se convingă pe sine că încă o mai putea atinge şi, în acelaşi timp, se mai putea gândi la ea cu afecțiunea unui unchi şi trebuia să o convingă că asta era ceea ce simțea.

— Banner, hai să nu mai vorbim despre asta. Te rog, du-te înapoi în casă. Mâine dimineață lucrurile or să-ți pară altfel. Îți promit. O să călărim împreună şi...

— Jake, nu mă vrei? strigă ea încetişor. Nu arăt suficient de bine?

— Banner, gemu el închizându-şi ochii.

— Dacă aş fi fost oricare altă femeie, m-ai fi vrut?

— Dar nu eşti.

— Chiar atât de mult contează?

— Numai asta contează. Tu eşti Banner, fetița lui Ross şi a Lydiei. Țin minte când te-ai născut, ce naiba.

Cu inima bătându-i năvalnic, îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi îl privi în față.

— Dar dacă nu ți-ai aminti toate astea...

— Dar mi le amintesc.

O respinse şi îi întoarse spatele. Îşi lăsă capul în jos şi îşi frecă ochii cu podul palmelor. Ce bine era dacă nu vedea, nu mirosea, nu simțea. Ce bine dacă toate simțurile lui ar înceta să funcționeze. Dar era exact invers, țipau, se agitau furios. Impulsurile lui sexuale fuseseră întotdeauna nenorocirea lui, influențând deciziile pe care trebuia să le ia creierul.

Era dezgustat de el însuşi. Nu se putea să aibă o erecție din cauza micuței pe care o împingea cu leagănul atât de sus încât țipa de încântare. Şi totuşi avea. Şi încă una zdravănă. Dar cum? Cum de putea trupul lui să-i trădeze conştiința?

— Tu vrei un bărbat în noaptea asta, Banner, spuse el de-a dreptul. Bine, te înțeleg, deşi nu cred că asta-i o soluție pentru dezamăgirea în dragoste.

Se opri să-şi tragă sufletul.

— Dar îți jur, nu sunt eu cel pe care îl vrei. Eu sunt doar un cavaler rătăcitor, un cowboy fără scrupule, de care fermierii îşi ascund fiicele. Am făcut multe lucruri, am văzut multe lucruri care te-ar face să te cutremuri. Fug de răspundere. Sunt un vântură-lume, un nimeni şi fără altă avere decât ce-i în desaga de la şa. Când am şi eu câțiva dolari, îi cheltuiesc pe whisky, jocuri de cărți şi curve. Şi am o groază de curve. Mâinile mele nu sunt suficient de curate ca să te atingă. Gândeşte-te la asta.

— Te iubesc, indiferent ce eşti sau ce-ai făcut. Nu contează. Întotdeauna te-am iubit.

— Şi eu te iubesc, Banner. Dar noi vorbim acum despre cu totul altceva.

Lăsă să-i cadă mâinile de-a lungul corpului cu o fermitate fără echivoc. Nu sunt bărbatul de care ai nevoie în noaptea asta.

— Nici eu nu sunt femeia pe care o vrei tu, Jake, spuse aspru. O vrei pe mama.

Jake se răsuci pe loc.

— Ce-ai zis?

Nu mai rămăsese nici o urmă din atitudinea lui defensivă, obosită. Sentimentul de umilință şi de auto-depreciere dispăruse. Fața îi era aspră. Sprâncenele îi erau coborâte mult în jos peste ochii care-i cercetau fața atent.

— Am zis că o vrei pe mama, replică Banner clar.

Jake se uită la ea aspru, furios. Banner îşi ridică puțin bărbia.

— O iubeşti, Jake, spuse ea.

— Habar n-ai ce vorbeşti.

— Cred că am ştiut întotdeauna acest lucru, în străfundul inimii, dar mi-a apărut în minte doar cu puțin timp în urmă.

Ochii lui continuară să o privească în acelaşi fel penetrant.

— Cred că şi Ma ştie. De asta nu a insistat niciodată să rămâi aici, nu-i aşa? De asta nu stai niciodată mult timp, pentru că nu poți suporta să-i vezi pe ea şi pe tata împreună.

Fața lui tresări, spasmodic ca tremurul aerului fierbinte pe deasupra preriei într-o zi de vară.

— Ross este cel mai distins bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Este prietenul meu cel mai bun.

Banner se înduioşă şi zâmbi.

— Ştiu asta, Jake. Probabil că îl iubeşti pe tata tot atât de mult ca pe ea, doar că altfel. Dar nu mă insulta pe mine negând că o iubeşti pe mama. Eu ştiu că o iubeşti.

Jake îi întoarse spatele, dar nu complet, numai pe sfert, aşa încât să-l poată vedea din profil. Îşi trecu degetele prin păr, apoi şi le împleti şi le strânse unul într-altul. Fața îi era răvăşită de un sentiment de vinovăție şi regret.

Banner îl compătimea din inimă. Îşi jucase atu-ul şi se dovedi că fusese o mişcare câştigătoare, dar nu era nici urmă de glorie în victoria obținută. Întotdeauna se gândise că există un motiv pentru singurătatea pe care Jake şi-o impunea. Acum suspiciunea ei fusese confirmată. Păşi spre el, se împinse în el şi îşi înlănțui brațele în jurul taliei lui, aşa cum făcuse în copilărie.

Numai că de data asta era cu totul altfel. Atingerea corpului ei de corpul lui îi produse o plăcere surprinzătoare. Era mai înalt decât Grady, mai dur, mai slab. Ceva se stârni în ea, un lucru neobişnuit, o senzație nouă, care era cu atât mai minunată cu cât era interzisă.

— Nu-ți fie teamă, Jake. N-am spus-o ca să te simți prost. Mama ta şi cu mine suntem, probabil, singurele care am ghicit, şi n-o să spunem nimănui. Nu te poți abține să n-o iubeşti. Îşi înălță capul de pe pieptul lui. De vreme ce n-o poți avea pe ea în seara asta, ia-mă pe mine.

Părul îi cădea pe lângă față, împrăştiindu-se pe umeri şi pe spate. Fără să se gândească ce face, brațele lui Jake o înlănțuiră. Era încă uluit de faptul că Banner ghicise sentimentul pe care-l avea față de Lydia de atâția ani, încă de când o văzuse prima dată, zăcând aproape moartă, în ploaie, într-o pădure din Tennessee.

— Eşti singur, Jake, tânjeşti după o femeie pe care o iubeşti de ani de zile. Dar ea iubeşte pe altcineva, aparține altuia şi aşa va fi întotdeauna. Trebuie să devin femeie în noaptea asta. Mă îndoiesc c-o să mai risc vreodată să iubesc un bărbat după cât m-a umilit Grady. Dar am nevoie să ştiu că pot câştiga dragostea unui bărbat. Redă-mi încrederea.

Banner îşi ridică mâinile şi îl mângâie pe față. Vârfurile degetelor ei alunecară peste fața lui familiarizându-i simțul tactil cu fiecare contur, cu fiecare proeminență. Dădu frâu liber curiozității şi îi găsi favoriții tot aşa de aspri şi lobul urechii tot aşa de fin cum bănuise: urmări cutele adânci ce se arcuiau de-o parte şi de alta a gurii.

— Suntem exact ceea ce le trebuie altora. Hai să ne consolăm unul pe altul şi să ne iubim în seara asta, Jake.

Mângâierile ei blânde îl treziră din transă. Şi în acelaşi timp îl convinseră. Mâinile lui se deschiseră larg pe spatele ei şi o traseră mai aproape; îşi îngropă fața în părul ei, un păr care semăna mult cu al Lydiei; gemu când corpul ei se arcui firesc pentru a se potrivi cu al lui.

— Nu putem face asta, Banner.

— Ba putem.

— E ultimul lucru de care ai nevoie.

— Eşti singurul căruia i-aş cere s-o facă.

— Eşti virgină.

— Şi ce dacă.

— O să te fac să suferi.

— Nu.

— O să ai de suferit din cauza asta mai târziu.

— O să sufăr mai mult dacă n-o faci.

Buzele ei îi atinseră gâtul acolo unde cămaşa era descheiată. Pielea lui era caldă.

Jake oftă şi ridică uşor din umeri.

— Nu e bine ce facem.

— De ce n-ar fi? Ai uitat cum îmi sărutai vânătăile şi zgârieturile ca să se facă bine? Sărută-mă acum, Jake. Scapă-mă de durerea asta teribilă din mine; chiar dacă trebuie să te prefaci că sunt mama.

Gura lui o întâlni pe a ei chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit. Fu o atingere uşoară a buzelor, ca a unor petale. Dar ei îi dădu fiori. O atinse din nou. Mai lung de data asta. Apoi îşi apăsă gura peste gura ei şi rămase astfel.

Brațele ei se încolăciră timid pe după gâtul lui.

Jake îi simți sfârcurile atingându-i pieptul şi, o clipă, uită că trebuie să procedeze cu răbdare. Gura lui îi căută din nou gura, flămândă, apăsând-o ca să-i despartă buzele.

Banner scoase un suspin, brusc scuturată de un fior. Corpul i se îndreptă, ridicându-se şi lipindu-se de el, ca al unei păpuşi mânuită de sfori.

Jake îşi pierdu cumpătul, copleşit de gustul, de parfumul şi de gingăşia ei.

Câteva momente mai târziu, se prăbuşiră pe păturile aşternute pe jos.

— Banner, Banner, spuse el cu respirația agitată, opreşte-te. Nu pot acum. Nu e bine ce facem.

— Te rog, Jake, ia-mă.

Toate obiecțiunile pe care le înşirase în minte, fuseseră doborâte ca nişte ținte într-o sală de tir când îi dădu cămaşa de noapte la o parte de pe unul din umeri şi îi atinse gâtul cu gura deschisă. Îşi lunecă mâna între trupurile lor, înlăturând veşmintele.

Pielea ei goală o mângâia pe a lui, feminitatea ei îl învăluia de pretutindeni.

Carne de femeie catifelată şi moale.

Drumul spre iad era pavat cu mătase.

— O, Doamne, o, Doamne, ajută-mă să nu fac asta, se rugă Jake.

Dar Dumnezeu era ocupat cu altceva şi nu ascultă ruga fierbinte înălțată de Jake Langston.

Stătea întins pe spate, uitându-se la rafturi şi ascultându-i plânsul tăcut. Îşi întoarse capul spre ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Banner.

Numele ei îi sfâşie gâtul.

Stătea lungită pe o parte privind în altă direcție. La atingerea lui, se ghemui şi îşi apăsă fața şi mai adânc în brațul protector.

Jake se ridică în şezut, privi spre ea şi îşi adresă cele mai murdare cuvinte pe care şi le aminti.

Ridicându-se în picioare, se încheie la pantaloni şi ieşi fără grabă din grajd, lăsând-o singură pentru a se aranja.

Banner ştiu din clipa în care Jake ieşi afară. Se întoarse pe spate şi-şi frecă ochii până i se iritară. Se ridică încet, mai întâi în coate, oprindu-se să-şi tragă sufletul, apoi se ridică cu totul.

Cu mâini tremurătoare, îşi netezi părul plin de paie. Ridică de jos şalul, îl scutură şi se înfăşură în el, apoi se strădui să rămână în picioare. Îşi duse mâna la piept, înăbuşind o nouă serie de suspine când văzu pata de sânge de pe pătura lui. Suferința o ameți şi, o clipă, se sprijini de peretele staulului în încercarea ei de a-şi găsi echilibrul înainte de a începe lungul drum spre uşa grajdului.

Aerul rece de afară o răcori puțin. Uşurarea fu trecătoare. Cu coada ochiului, văzu ceva mişcându-se şi îşi îndreptă privirea într- acolo. Jake stătea sprijinit de peretele grajdului, în umbră. Se desprinse de perete în clipa în care o văzu şi făcu un pas ezitant, înainte.

— Banner!

Jake îi privi disperat fața descompusă pe care lumina slabă a lunii o scotea şi mai mult în evidență. Îi văzu expresia de patimă din ochi, lacrimile şiroind. Urmele umede de pe obrajii ei palizi dovedeau că nu fusese în stare să şi le țină. Buzele îi erau umflate şi jupuite. Mâinile lui prădătoare se răzbunaseră distrugător pe părul ei. Într-o stare vrednică de milă, îşi strângea cu putere şalul în jurul ei ca şi cum s-ar fi temut să nu i-l smulgă iar şi să se

culce din nou cu ea. Îi întoarse brusc spatele şi fugi spre casă, dispărând în întunericul de pe verandă.

Jake se propti de peretele grajdului. Îşi sprijini ceafa de scândurile văruite şi se strâmbă furios spre cer.

— Ce porcărie!

Capitolul patru

Banner crezuse că ieri fusese ziua cea mai rea din viața ei. Dar se înşelase. Cea de astăzi era mai rea. Acum disprețul ei se îndrepta nu numai spre Grady Sheldon, ci şi spre sine, pentru lucrul ruşinos pe care îl făcuse noaptea trecută.

Cuprinzându-şi trupul cu brațele de parcă ar fi avut o durere în mijlocul corpului se întinse pe pat şi îşi duse genunchii la bărbie. Ce-o apucase să facă asta? Crezuse că făcând asta scăpa de disperarea în care se zbătea. Jake avusese dreptate. Nu făcuse decât să-i accentueze şi mai tare ruşinea.

Jake, Jake, Jake. Oare ce crede el despre mine?

Pe Lydia o venerase dintotdeauna, aşezând-o pe un piedestal, deasupra tuturor femeilor. Intuitiv, Banner înțelesese că din cauza asta nu se căsătorise niciodată şi nici nu se apropiase vreodată de o femeie decentă pe care ar fi putut să o ia de soție. N-o trădase pe Lydia, culcându-se cu altă femeie, pentru că aici nu era vorba de sentimente. Putea fi iertat că-şi potolise trupul, pentru că sufletul îi era încredințat Lydiei.

O iubise pe Banner pentru că era fiica Lydiei. Dar acum Jake aflase că nu-i cu nimic mai bună decât Wanda Burns. I se aruncase în brațe şi-i ceruse să facă dragoste cu ea. Uimirea colosală ce i se citise pe față când îl abordase prima dată o urmărea şi acum. Fusese şocat de neobrăzarea ei, poate chiar dezgustat. Dacă nu înainte, atunci sigur, după, când...

Nu, nu se putea gândi la actul în sine. Ruşinea muşcă adânc în ea când încercă.

Aducerile aminte trecură peste momentele acelea intense şi îşi reluară cursul în clipa când se rostogolise într-o parte ca să-şi ascundă fața şi trupul trădător de privirea lui. Purtarea ei distrusese cu siguranță orice afecțiune sau admirație pe care le simțise pentru ea. N-avea s-o stimeze mai mult decât pe

târfele cu care se culcase. Nu însemna mai mult decât încă o crestătură pe centura lui plină. Nu merita o părere mai bună, pentru că aşa se comportase.

— Banner?

Ca împinsă de un resort, se ridică în şezut şi îşi şterse ochii umflați de plâns. Îşi netezi părul frenetic, ba chiar îşi trecu o mână în jos pe piept. Arăta altfel? Putea mama ei să-şi dea seama ce făcuse?

Sări din pat şi îşi puse un capot ca şi când s-ar fi temut ca nu cumva cămaşa de noapte să-i dezvăluie secretul.

— Da, mama?

Lydia deschise uşa şi intră în cameră. Se ocupase mult de această cameră a fiicei ei. Înăuntru pusese tot ceea ce îi lipsise ei în adolescență şi îşi dorise întotdeauna.

Patul de fier era vopsit în alb imaculat. Lydia şi Ma investiseră o groază de timp în cuvertura colorată ce-i acoperea patul. Draperii albe, încrețite, prinse în inele decorau cele două ferestre. Scaunele de la fereastră erau acoperite cu perne făcute din resturi de țesături şi umplute cu fulgi de gâscă. Covoraşe împletite din cârpe erau răspândite pe podea. Atingerea unei mâini iubitoare se făcea simțită peste tot. Şi cu toate că Banner fusese atât de băiețoasă, toată această feminitate investită în ea nu fusese irosită.

Sprâncenele Lydiei se încruntară de îngrijorare. Banner stătea în picioare în fața uneia dintre ferestre. Atitudinea ei era mândră, dar era limpede că-şi petrecuse cea mai mare parte a nopții plângând. Lydia închise uşa în urma sa.

— Ne-am făcut griji în privința ta. Înțeleg că n-ai coborât pentru micul dejun, dar e aproape amiază. Cobori la prânz sau vrei să-ți aduc mâncarea pe o tavă?

Grija plină de dragoste a Lydiei declanşă un nou val de lacrimi pe care Banner se luptase să şi le rețină. Ce-ar fi crezut părinții ei dacă ar fi văzut-o mişcându-se sub Jake? Ruşinea trecu peste ea ca o maree roşie.

— De fapt nu vreau nimic, mama, dar îți mulțumesc. Cred că o să stau în camera mea astăzi.

Lydia îşi apăsă mâna pe mâna ei.

— Ai ieşit azi-noapte. Chiar aşa de greu ți-a fost?

Sperase ca Banner să treacă peste momentul ăsta, aşa cum fac cowboy-ii trântiți la pământ de vreun cal nărăvaş, care sar din nou în şa.

— Nu-i asta, spuse Banner evaziv. Vreau să-mi petrec ziua de azi gândindu-mă la ceea ce urmează să fac.

Lydia o cuprinse în brațe şi îi mângâie părul.

— Pentru nimic în lume nu ți-aş fi spus asta ieri. Rănile tale erau prea proaspete. Dar acum vreau să-ți spun ceva şi te rog să nu mă înțelegi greşit. Se opri un moment, căutându-şi cuvintele. Mă simt uşurată că nu te-ai măritat cu Grady.

Banner se desprinse din îmbrățişare ca să o poată vedea mai bine pe mama ei.

— De ce? Credeam că-ți place.

— Mi-a plăcut. Foarte mult. Întotdeauna mi-a fost simpatic. Ochii ei de chihlimbar se întunecară. Poate că asta a fost. Era prea simpatic. N-am încredere într-un bărbat care n-are nici un defect, nici o lipsă.

Banner aproape că-şi uită nenorocirea şi râse.

— Mama, eşti atât de contradictorie. Orice altă mamă ar fi fost bucuroasă ca fiica ei să se mărite cu un bărbat tânăr şi fără metehne, cum e Grady.

— Nu că aş fi fost nefericită. Dar cred că nu era prea mare lucru de capul lui. Sau nu destul ca să fie bun pentru tine.

Grady i se păruse Lydiei prea moale pentru Banner. Nu avea o voință suficient de puternică pentru fiica ei. Se temuse că, în timp, Banner s-ar fi plictisit de el şi Lydia nu-şi putea imagina ceva mai înspăimântător pentru o căsnicie. Ea şi Ross se certau, se iubeau, râdeau. Plictiseala nu fusese în nici un caz parte componentă a vieții duse alături de el şi nu dorise acest fel de nonexistență nici pentru fiica ei.

Degetele ei mângâiară obrazul lui Banner.

— Cred că meriți mai mult decât atât. Cred că există cineva absolut minunat care te aşteaptă. Eu am crezut că viața mea se terminase, înainte de a-l fi cunoscut pe Ross. Şi el a simțit la fel când a murit Victoria şi l-a lăsat cu un nou-născut. Nu credeam într-o a doua şansă şi uite ce viață minunată am avut împreună.

De emoție, lui Banner i se puse un nod în gât. O îmbrățişă pe mama ei ca nu cumva să-i citească vinovăția despre care Banner ştia că ar fi ieşit sigur la iveală la o privire mai atentă. Dacă exista un bărbat minunat care o aştepta, n-o mai putea avea. Era întinată. Nu de către Jake. De către ea însăşi.

Jake era bărbat. Un bărbat viril. Orice dubii ar fi avut, se risipiseră în noaptea asta. Îl provocase mai mult decât ar fi rezistat chiar şi un sfânt. Jake nu avusese nici o vină în ceea ce se întâmplase. Ar fi vrut să poată transfera o parte din greutatea vinei asupra lui, dar nu putu. Era cinstită, dacă altfel nu. Primise exact ceea ce ceruse. Ea era cea care trebuia să plătească acest preț.

— Ross şi cu mine am tot discutat, spuse Lydia. Ne-am gândit că poate ai vrea să pleci undeva pentru o vreme. Du-te într-o plimbare. Într-un loc cu adevărat grozav, la St.Louis sau New Orleans. Oricare din ele...

— Nu, mama, spuse Banner, clătinând din cap. Nu-i de mine. N-o să fug să mă ascund niciodată. E ruşinea lui Grady, nu a mea, şi refuz să-l las să mă îndepărteze de oamenii şi de casa pe care o iubesc, spuse ea respirând adânc, tremurător. Vreau să-mi iau în stăpânire pământul, vreau să mă mut de partea cealaltă a râului şi să mă ocup de fermă, aşa cum am plănuit.

Uimită, Lydia se uită la fiica ei.

— Dar, draga mea, asta ar fi urmat să faci împreună cu Grady după căsătorie. Tu, o femeie singură, nu poți face asta.

— Pot şi intenționez s-o fac.

Vocea ei era convingătoare. În primele ore ale dimineții, Banner îşi dăduse seama că asta era singura soluție să se salveze: muncind până la epuizare, angajându-se într-un proiect care s-o absoarbă atât fizic, cât şi mental, un proiect care ar putea-o face să-şi recâştige respectul de sine.

— Trebuie să fac asta, mama. Înțelegi, nu-i aşa?

Lydia oftă când studie fața hotărâtă a lui Banner.

— Eu înțeleg, dar nu sunt sigură că o să înțeleagă şi Ross.

Banner o prinse de mâini.

— Convinge-l tu, mamă. Nu pot să stau aici şi să aştept trândăvind până apare un alt curtezan. Am depăşit faza asta. Nici măcar nu-mi mai doresc aşa ceva. Dacă voi continua să fiu sărmana, nefericita fiică a lui Ross şi a Lydiei Coleman, a cărei cununie s-a dus de râpă, atunci o să mă veştejesc şi o să mor. Trebuie să fac asta.

— O să vorbesc cu el, o asigură Lydia încet. Odihneşte-te. Eşti sigură că te simți bine? Eşti palidă.

— Da, mă simt bine. Dar spune-i lui tata ce-am zis. Sunt nerăbdătoare să mă apuc de lucru. Cu cât îmi revin mai repede cu atât mai bine.

Lydia o sărută pe frunte.

— O să văd ce pot face. Dar nu acționa prea impulsiv, Banner. Nu lua decizii pripite.

De ce nu o prevenise mama ei cu o seară înainte? I-ar fi urmat sfatul? Banner se îndoi sincer.

— Ştiu bine ce fac, spuse ea încet; sperând că aşa şi era.

— Nu trebuie să fii atât de dură cu tine însăți. Inimile frânte sunt greu de dres.

Lydia se referea la Grady. După noaptea trecută, amintirea celor întâmplate în biserică părea să se estompeze. Ceea ce avusese loc între ea şi Jake micşorase semnificaţia duplicităţii lui Grady.

După ce Lydia plecă, Banner se îndreptă spre măsuţa de toaletă, îşi dezbrăcă halatul şi îşi lăsă cămaşa de noapte să-i alunece de-a lungul corpului până la podea. Scufundă o cârpă în apă rece şi şi-o puse pe faţă, presând-o pe ochii ei fierbinţi, iritaţi. Când nu mai putu evita, îşi privi propria imagine în oglindă. Era surprinzător de neschimbată, deşi simţea că se schimbase irevocabil. Tot ce era înăuntrul ei fusese smuls afară, rearanjat, reasamblat şi pus înapoi în aceeaşi formă. Dar nimic nu mai era ca înainte.

Îşi atinse buzele cu o mişcare nesigură, care amintea de felul cum Jake o mângâiase cu buzele lui. Îşi atinse gâtul. O vânătaie mică, atât de uşoară încât nici măcar mama ei nu o observase, readuse cu ea amintiri ce năvăleau ca venite pe aripile unei păsări colibri.

Nu era posibil. Îşi amintea totul greşit. Jake nu o mângâiase, nu o sărutase, nu o posedase în felul în care îşi amintea ea. Nu.

Dar se mințea pe sine. Trupul îi spunea acest lucru. Închizând ochii, mai putea simți încă presiunea lui de oțel adânc, înăuntrul ei, respirația lui puțin gâfâită pe pielea ei, uşoara apăsare a buzelor lui pe buzele ei. Oricât de mult ar fi încercat să uite, n-ar fi putut. Oricât de mult ar fi vrut să-şi blocheze memoria, febra sângelui ei n-ar fi lăsat-o.

— Hei, Jake.

Intră în baracă şi se îndreptă direct spre soba pe care o carafă enormă aştepta plină cu cafea fierbinte.

— Ce-i? mormăi el şi îşi turnă fiertura tare într-o ceaşcă de porțelan.

— Ross vrea să te vadă imediat ce termini micul dejun, îl informă unul din cowboy. Mi-a zis să-ți spun asta.

Ceaşca fu oprită din drumul ei spre buzele lui Jake.

— A spus ce vrea?

— Nu.

— Mulțumesc.

Jake n-ar fi fost surprins să fi fost salutat în dimineața asta de țeava armei lui Ross. Cu siguranță, dacă Ross află vreodată ce s-a întâmplat în grajd noaptea trecută, îl împuşcă chiar şi pe la spate, fără a avea vreo remuşcare.

Odată, cu câțiva ani în urmă, Lee îl auzise pe unul din cowboy vorbind despre trupul maturizat al lui Banner. Lee apărase onoarea surorii sale şi cei doi se luaseră la bătaie. Când Ross întrerupse lupta, cowboy-ul fu forțat să repete comentariul pe care îl făcuse, în forma inițială. Ross fu atât de furios, încât l-ar fi omorât în bătaie pe tânăr dacă Jake şi băieții nu l-ar fi oprit.

Nici una din femei nu aflase despre incident, dar bărbații din River Bend nu-l uitară niciodată. Îl respectaseră întotdeauna pe Ross ca şef şi ca bărbat, evitându-l ori de câte ori era mânios. Dar după ziua aceea, nu se mai uitau la Banner nici măcar cu coada ochiului, oricât de tentant ar fi fost. Cei care fuseseră angajați după aceea, erau avertizați la timp de colegii lor că fiica şefului era ca un pământ sacru, pe care nu poți să-l încalci.

Jake se aşeză la masa lungă şi sorbi din cafeaua fierbinte. Dădu din cap a refuz când Cookie îi oferi o farfurie cu pesmeți şi slănină.

Nu, Ross nu ştia nimic despre noaptea trecută.

Dacă ar fi ştiut, Jake ar fi fost deja mort. Nici măcar prietenia lui cu Ross nu l-ar fi apărat de mânia provocată de faptul că o mângâiase pe Banner.

Dar cum dracu' putea să dea ochii cu el? Cum? Cum putea cineva să-şi privească în ochii prietenul după ce tocmai îi violase fiica?

O pângărise pe micuța şi scumpa Banner.

Disprețul de sine aproape că-l făcu să verse cafeaua pe care tocmai o înghițise.

— Am auzit că ai fost prin Fort Worth, Jake.

— Mda, răspunse el laconic.

— Ai trecut pe la *Ogorul Iadului*? întrebă un alt cowboy cu ochii larg deschişi.

Lee şi Micah exageraseră reputația lui Jake, tot povestindu-le despre el băieților de la River Bend, care îl considerau o legendă. Majoritatea erau prea tineri ca să fi călătorit prea departe. Dar cowboy-ii care o făcuseră şi care povesteau despre asta erau venerați.

— Am dat şi pe-acolo.

— Şi cum a fost?

— Tămbălău mare.

— Da? Ai fost la *Grădina Edenului*? Cum am auzit io, madam Priscilla are cele mai bune curve din Texas. Şcolite la New Orleans. Aşa-i?

— New Orleans, zici?

Jake zâmbi de credulitatea lor. Avea vreun sens să-i deziluzioneze?

— Ei, da' cred că vreo două din ele sunt date dracu'.

— Te-ai culcat cu vreuna?

— Mai întrebi? Sigur că s-a culcat. Cu toate. Jake e ca un tonic pentru fetele alea. Se zice că de când a plecat, madam Priscilla n-a mai putut să le şteargă zâmbetul de pe față. Arată al naibii de viguroase, aşa cum se învârt pe-acolo, zâmbind nevinovat.

Cei din jurul mesei râseră. Jake ridică puțin din umeri şi mai luă o înghițitură din cafea. Nu era deosebit de mândru de reputația lui de afemeiat, deşi făcuse tot ce fusese în stare s-o câştige. Era obişnuit cu tachinările despre isprăvile lui prin dormitoare.

În dimineața asta era mult prea îngrijorat de apropiata întrevedere cu Ross ca să mai dea atenție acestor glume vechi. Sexul sau lipsa lui erau subiectul frecvent de discuție al cowboy-ilor singuratici care, în mod obişnuit, îşi petreceau luni întregi fără compania vreunei femei. Nu exista poveste mai vulgară pe care Jake să n-o fi auzit, o glumă desfrânată pe care să n-o fi povestit adesea în jurul unui foc de tabără. Nu-l mai impresionau aşa cum îi impresionau pe cei mai tineri, care le luau ca atare şi le credeau.

Insultele blânde şi complimentele exagerate îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă până când unul din cowboy spuse:

— Ce faci când ai vreo noapte liberă, ca aia de ieri, Jake? Sau ți-ai adus vreo femeie în grajd?

Jake sări din scaun şi îşi scoase pistolul din toc atât de repede, încât celorlalți le pieri zâmbetul de pe buze. Pistolul lui era la un centimetru de nasul cowboy-ului neinspirat când Jake întrebă, printre dinți:

— Ce vrei să spui cu asta?

Cowboy-ul înghiți în sec, speriat. Auzise că prietenosul Jake Langston putea să fie imposibil când voia, că era iute la mânie şi că nu era omul cu care să te joci. Acum află acest lucru din proprie experiență, şi ar fi vrut din tot sufletul să-şi fi umplut gura cu încă unul din pesmeții făcuți de Cookie, în loc să fi făcut gluma care l-ar fi putut costa viața.

— Nimic, Jake, nimic. Am făcut şi eu o glumă.

Jake văzu că omul spune adevărul şi se simți brusc stânjenit că-şi pierduse cumpătul şi scosese pistolul. Dar dacă cowboy-ul ar fi suflat vreun cuvânt cum că ar fi văzut-o pe Banner intrând în grajd, Jake sigur l-ar fi împuşcat înainte ca reputația să-i fie compromisă.

Lăsă cocoşul pistolului jos şi puse arma înapoi în toc.

— Scuze. Nu prea am chef de glume în dimineața asta.

Zâmbi strâmb, dar nu mai putu readuce voioşia în jurul mesei. Treptat, bărbații îi duseră farfuriile lui Cookie, care conducea bucătăria din baracă şi, luându-şi pălăriile, mănuşile şi lasourile, plecară la lucru.

Jake mai bău o ceaşcă de cafea. Când nu-şi mai putu prelungi şederea, porni spre casă, cu paşi mărunți. Anabeth şi Lydia şedeau pe verandă, urmărindu-i pe micuții Drummond jucându-se în grădină.

— M'neața, spuse Jake prudent.

— Bună, Bubba, spuse Anabeth.

Lydia îi zâmbi.

— Bună dimineața. Ne-ai lipsit la micul dejun.

— L-am plimbat pe Stormy. Încă-l mai supără copita.

— Ai mâncat?

Dădu din cap în semn că da, cu toate că era o minciună.

— În baracă. Dar unde-i toată lumea?

— Hector o ajută pe Ma să-şi pună o sperietoare de ciori în porumb, spuse Anabeth, zâmbind. Îi speria pe copii, aşa că i-am adus aici. Marynell studiază, ca de obicei.

Jake clătină din cap, fără să comenteze. Privirea îi hoinări spre copii care jucau capra.

— Ce… ce mai face Banner?

Era o întrebare perfect normală. Toată lumea era îngrijorată pentru ea după cele întâmplate cu o zi înainte. Nici sora lui, nici Lydia n-ar fi putut citi nimic în ea, doar dacă ar fi simțit tensiunea de dincolo de cuvinte.

— Am fost sus să văd ce face în urmă cu câtva timp, spuse Lydia. Avea ochii roşii. Probabil că a plâns toată noaptea. Lydia se uita cum cel mai mic Drummond se străduia să se urce în spatele surorii sale, aşa că îi scăpă acea tresărire de regret care strâmbă unul din colțurile gurii lui Jake. Am stat de vorbă. Cred că o să-şi revină cu timpul.

Jake se simți gâtuit de emoție.

Banner poate că-şi revenise de pe urma dezamăgirii cu Sheldon. Dar îşi revenise şi de pe urma nopții trecute? Nu. Nu se putea trece peste asta. Răul pe care i-l făcuse avea caracter permanent.

— Ross e în casă? Unul din oameni mi-a spus că vrea să mă vadă.

— Da, spuse Lydia, cu o sclipire bruscă în ochi. Este în biroul lui.

Ducându-şi două degete la pălărie, Jake le salută pe cele două femei şi traversă fără grabă veranda, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

— Sunt îngrijorată din cauza lui, spuse Anabeth când el nu mai putu să audă.

— Îngrijorată? De ce?

— Încă de când a murit Pa şi a plecat să lucreze ca îngrijitor de vite, se comportă ca un străin. Uite cum trăieşte. De azi pe mâine şi fără nici o

perspectivă. Aş vrea să se stabilească undeva, să-şi ia o nevastă, să facă copii şi să înceteze cu hoinăreala asta. E bărbat în toată firea. Ar trebui să se poarte ca atare.

— Şi Ma este îngrijorată, observă Lydia. Şi eu sunt.

— Ştii ceva? continuă Anabeth. Cred că-l mai apasă moartea lui Luke. Ştiu că pare o prostie, sunt aproape douăzeci de ani, dar n-a mai fost acelaşi de-atunci. Poate că dacă se descoperea ucigaşul şi se făcea dreptate, Jake n-ar fi luat totul atât de tragic.

Lydia îşi coborî privirea în poală. Jake ştia cine îl omorâse pe Luke – fratele ei vitreg, Clancey Russell. Aplicase propria lui pedeapsă, sentința la moarte. Avea doar şaisprezece ani când îşi luase asupra lui sarcina răzbunării lui Luke. Peste asta nu putuse să treacă, peste uciderea fratelui său. Lydia era singura ființă din lumea asta cu care împărțea acest secret. Era o legătură între ei care nu avea să fie ruptă niciodată.

Jake străbătu holul umbros spre spatele casei şi bătu uşor în tocul uşii. Se simțea la fel de neajutorat ca în ziua când îl întâlnise pentru prima dată. Trecerea anilor şi inevitabila maturizare a lui Jake închisese prăpastia dintre vârstele lor, dar vinovăția îl făcea temător ca pe un băiețel care tocmai urma să ia bătaie.

— Ross.

Ross îşi înălță capul din teancul de hârtii de pe biroul lui, pe care tocmai le studia.

— Intră, Jake, şi aşează-te. Mulțumesc că ai venit. Aveai altceva de făcut?

— Nu.

Se aşeză pe scaunul din fața biroului şi încercă să afişeze un aer normal, punându-şi una din glezne pe genunchiul opus. îşi scoase pălăria şi o azvârli pe sofaua de piele de lângă perete.

— Mă gândesc să-mi petrec cea mai mare parte din zi cu Ma.

— Bine, spuse Ross pe un ton solemn. Îți duce dorul.

— Da, ştiu.

Oftă. Nu fusese cinstit să plece chiar după moartea lui Pa. Dar nu mai putuse suporta viața de la fermă. Ar fi înnebunit încercând să adune o recoltă decentă din pământul ăla stâncos. Încercase să-şi convingă ambii părinți că fusese creat pentru creşterea vitelor, dar tot ce ştiau ei să facă era munca la fermă şi nimic nu se schimbă în hotărârea lor.

Se simți vinovat că-şi abandonase mama. Era cel mai în vârstă dintre fiii ei şi, de aceea, responsabil pentru soarta familiei. De fiecare dată când fusese

plătit, trimisese bani acasă, dar ştiuse că ea avea mai mare nevoie de el acolo decât de banii lui.

Greşise față de ea. Acum dădea ochii cu bărbatul căruia îi greşise încă şi mai mult.

— De ce-ai vrut să mă vezi, Ross?

— Pentru acelaşi motiv pentru care vreau să te văd ori de câte ori vii la River Bend. O slujbă.

— Răspunsul meu este acelaşi. Nu.

— De ce, Jake?

Jake se mişcă fără astâmpăr în scaun. Întotdeauna înainte, motivul fusese Lydia. Banner pusese punctul pe i noaptea trecută. Nu ar fi putut rămâne la River Bend pentru că o iubea prea mult. Mai devreme sau mai târziu ar fi devenit evident şi ar fi distrus prietenia pe care le-o purta, atât lui Ross, cât şi ei. Nu merita riscul. Dar acum avea un nou motiv. Nu mai putea da ochii cu Banner niciodată.

El era singurul vinovat. Ea venise la el, era adevărat. Ea îl ispitise, şi asta era adevărat. Dar el îi făcuse jocul. Şi, sincer vorbind, fără prea mult efort din partea ei. Îi răspunsese, dur, fierbinte şi flămând.

El era mai în vârstă, avea mai multă minte. Banner fusese rănită, suferea cumplit, avea nevoie de mângâieri şi de recâştigarea încrederii pierdute. Venise la el căutând un lucru şi cerând altul. Şi, totuşi, ştiind toate acestea, ştiind că nu era bine, ştiind că-şi sacrifica astfel prietenia cu Coleman-ii se culcase totuşi cu ea.

Dumnezeule, ce mult trebuie să-l fi disprețuit ea în dimineața asta! Când totul se terminase, Banner se ghemuise cu frică, evitându-i atingerea. Nu voise să-l privească, iar când o făcuse avea ochii unui animal prins în cursă. Chiar atât de mult suferise? O mai durea încă? Nu putuse să-i arate ceva mai multă delicatețe? O, nu, nu el, Prințul din palatele-plăcerii. O iubise cu furie. Odată ce pătrunsese în ea, uitase că era virgină şi nu se mai stăpânise.

Se purtase ca un animal.

Cu cât dispărea mai repede din viața ei, cu atât era mai bine. După ce-o să stea puțin cu Ma o să plece. Astăzi, dacă Stormy va putea merge.

— Nu pot să rămân, răspunse el scurt.

— Aş vrea să stăm de vorbă înainte de a-mi da un răspuns definitiv.

— Dă-i drumul. Dar să ştii că-ți pierzi timpul cu mine.

— Ce zici de-o cafea?

— Nu mulțumesc.

— Whisky?

— Nu, spuse Jake zâmbind. Vrei să mă mituieşti?

Ross îi zâmbi, la rândul lui.

— Dacă asta te face să rămâi. Ştii că am vrut să lucrăm împreună încă de când am ajuns în Jefferson şi s-a destrămat convoiul.

— Atunci era imposibil din cauza alor mei. Şi acum este la fel de imposibil.

— La dracu', de ce? întrebă Ross lovind biroul cu pumnul. Te aşteaptă o altă slujbă? Spuneai că ai renunțat la cea din Panhandle.

— E-adevărat.

— Atunci? Ce-ai de gând să faci?

— Să găsesc altceva.

— De ce, când eu îți ofer o slujbă chiar aici? O slujbă a dracului de bună.

Ross se ridică din scaun şi înconjură masa. În afară de părul argintiu ce se furişa pe lângă şuvițele negre, era omul pe care Jake Langston îl admirase dintotdeauna. Un alt spasm de dezgust îi răscoli stomacul. Dacă Ross ar fi ştiut ce-i făcuse lui Banner, l-ar fi băgat în pământ în loc să-i ceară să rămână.

— Vreau să fii şeful fermei lui Banner de dincolo de râu.

Capul lui Jake se înălță brusc la auzul numelui ei.

— Ferma lui Banner? Ce fermă?

Ross se simți încurajat de interesul subit al lui Jake.

— Am lăsat deoparte câțiva acri pentru fiecare din ei, pentru ea şi pentru Lee, acum câțiva ani. Am cumpărat terenul ieftin, o parcelă aici, una acolo, de-a lungul anilor. Cea mai mare parte e pământ nelucrat. Voiam să le dau lui Banner şi lui Grady partea ei ca dar de nuntă. Ochii lui verzi se înăspriră apreciabil. Nici nu-ți poți imagina cât de tare am vrut să-l omor pe nemernic ieri.

— Ba da, pot. Şi eu am simțit la fel.

Jake îl văzuse pe Ross mânios. Ştia destul despre trecutul lui pentru a fi convins că ar fi făcut-o. Şi îi mulțumea providenței că intervenise şi-l împiedicase să-l omoare pe Sheldon. N-ar fi folosit la nimic, dar ar fi adus şi mai multe necazuri familiei.

— L-aş omorî pe orice bărbat care i-ar face rău lui Banner, spuse Ross. Sheldon nu mă prea încânta ca soț pentru ea, dar m-am gândit că orice tată simte că nu există bărbat pe lume suficient de bun pentru fiica lui. Nu puteam să dau vina pe Sheldon. Mă gândeam că era o alegere sigură. Încă de când devenise suficient de mare ca să atragă atenția bărbaților, m-am temut ca nu cumva să apară vreun pârlit de cowboy care să-i sucească capul.

— Ai avut dreptate să te gândeşti că se putea întâmpla aşa ceva.

— S-ar fi însurat cu ea şi, în afară de copii şi de necazuri, nu i-ar mai fi adus nimic, iar banii i-ar fi cheltuit pe curve, jocuri de noroc şi băutură.

Jake îi adresă un zâmbet crunt.

— Cel puțin Sheldon conducea o afacere, avea o poziție în societate. Nu mi-am făcut griji în legătură cu moralitatea lui. Ross înjură birjăreşte. Cred că asta-i o dovadă suficientă de cât de puțin mă pricep la oameni. Oricum, continuă Ross, trecându-şi degetele prin păr de parcă ar fi vrut să-l alunge pe Grady Sheldon din minte în acest fel, am construit o căsuță pe pământul ăsta, pentru ea şi pentru Grady. Banner îi spusese deja că nu doreşte să se mute în oraş. Acum Lydia mi-a spus că Banner vrea să se mute acolo oricum, să se apuce de treabă aşa cum planificase. Fără Grady. Fără nimeni altcineva.

Jake, prins în explicația lui Ross, răspunse sincer:

— Asta-i curată nebunie. Nu poate să facă aşa ceva.

Ross mârâi ca şi când ar fi vrut să spună că nimeni nu exprimase mai bine faptul că Banner nu era în stare de aşa ceva.

— I-am promis un cal de prăsilă şi două iepe ca să aibă cu ce să-nceapă, dar ea mai vrea să încerce să crească şi vite de tăiat pe una din păşunile mai puțin fertile.

— Da' ce naiba ştie ea despre creşterea vitelor?

— Nimic. Şi nici eu, în afară de modul în care îmi place să fie preparat cotletul.

Ochii lui îl străpunseră pe Jake.

— Dar tu ştii. E o proprietate a-ntâia, Jake. Ai putea face minuni cu ea.

În orice altă situație, Jake ar fi salutat o şansă ca aceasta. Ar fi fost şef. Ar fi putut conduce ferma aşa cum ar fi vrut. O, Doamne, ce tentație, ce măr copt abia aşteptând să fie cules. Dar îi era imposibil să accepte oferta, aşa că nu avea sens să mai şovăie.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră, vârându-şi palmele în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

— Îmi pare rău, Ross, dar nu pot.

— Dă-mi un singur motiv serios.

— Banner, spuse Jake, întorcându-se. S-ar fi enervat ca dracu' să audă discuția asta.

Era sigur că Banner nici nu mai voia să-l vadă, să audă de el vreodată şi cu atât mai puțin să lucreze cu cel care a sedus-o.

— O să vrea să-şi angajeze oamenii singură. Sunt convins că are şi ea ideile ei.

Ross zise afectuos:

— Sunt convins, dar proprietatea rămâne sub controlul meu. Nu cred că-i doar o toană după toate câte s-au întâmplat. Dar Lydia spune că e absolut hotărâtă să se mute acolo. Şi mai e ceva, spuse el, înălțându-şi un deget arătător spre tavan, va avea o surpriză dacă îşi închipuie că o s-o las să trăiască şi să-şi conducă ferma singură. În primul rând, ar fi fizic imposibil. Banner este o fată puternică, dar nu poate face munca ce trebuie făcută. Nici o femeie nu s-ar putea descurca.

— Ai mai putea angaja oameni.

Ross se încruntă.

— Cowboys care abia aşteaptă să pună laba pe fiică-mea?

Jake se întoarse repede spre fereastră.

— Of, of, continuă Ross, după ce toată lumea va fi aflat ce s-a întâmplat ieri, o să circule o groază de zvonuri. Ştii cum vorbesc bărbații despre femei. O să se spună că Banner l-a zăpăcit atât de tare, încât Grady n-a mai avut încotro şi s-a dus să caute pe una ca târfa aia a lui Burns.

— E o femeie tânără şi frumoasă, Ross, spuse Jake încet. Poate că au dreptate.

— Poate, mormăi Ross. Dar Lydia şi cu mine am crescut-o cum trebuie. Nu l-a îmboldit dincolo de limită cu intenție. Aş putea să jur. Şi dacă ar fi avut tărie de caracter, ar fi trebuit să-şi ia inima-n dinți şi să spună. În orice caz nu vreau o paradă de cowboys desfrânați cerând de lucru doar ca să tragă cu ochiul la ea. Chestia asta o s-o urmărească multă vreme. Lydia şi cu mine suntem al dracului de îngrijorați. E foarte vulnerabilă acum. Va fi nerăbdătoare să-şi recâştige încrederea în sine. Oricând poate s-apară vreun nenorocit de cowboy şi să profite de inima ei zdrobită. L-aş omorî pe loc, dar o astfel de tovărăşie i-ar face mult rău.

Părinții o ştiau bine pe Banner. Mâinile lui Jake se încleştară pe pervazul ferestrei. Îi venea să spargă geamul cu pumnii, să-şi provoace durere, să-şi aplice binemeritata pedeapsă. Vinovăția avea gustul amar al fierii pe care-l simțea în cerul gurii. Nu-l lăsa în pace. Îl rodea ca un cancer. Era deja îmbolnăvit.

Fără intenție, Ross îi agravă starea.

— Tu eşti singurul bărbat cu care am avea încredere, Lydia şi eu, să o lăsăm, Jake. Te rog, fă asta pentru noi. Acceptă slujba. O să fie cel mai bun lucru şi pentru Banner, şi pentru tine.

Jake îşi ţinu ochii închişi, dorind să-şi poată astupa şi urechile tot atât de eficient. Într-un târziu, se întoarse, încet. Se uită fix la podeaua de sub cizme mult timp înainte de a răspunde:

— Nu pot, Ross. Îmi pare rău.

— O sută cincizeci de dolari pe lună.

Era o avere.

— Nu despre bani e vorba.

— Atunci despre ce?

— Nu pot să rămân într-un singur loc. Sunt un vagabond.

— Aiureli.

Zâmbetul lui Jake era trist.

— Aşa e. Cred că sunt un aiurit, iar tu nu ai nevoie de un văcar bătrân ca mine să conducă ferma lui Banner.

— Nu, pe dracu! Eşti cel mai grozav bărbat pe care l-am văzut vreodată călărind un cal, după mine, bineînţeles.

Zâmbi plin de sine, apoi redeveni serios.

— Nu pot să te fac să te răzgândeşti?

Jake clătină din cap a refuz.

— Măcar mai gândeşte-te cât timp eşti aici.

Jake îşi ridică pălăria şi se îndreptă spre uşă. O deschisese deja când Ross îl opri.

— Jake?

— Da?

— Chiar dacă răspunsul tău este negativ, Lydia n-o să-l accepte. Şi ştii şi tu cum e când îşi pune ea ceva în cap.

Îl găsi în după-amiaza aceea pe malul râului, pescuind. Fără nici un cuvânt, se lăsă pe iarbă lângă el.

— Prinzi ceva?

Evident, nu prindea nimic. Şi era la fel de evident că nici nu-i păsa.

— S-a-ntâmplat să treci pe-aici? întrebă el ţinând un trabuc între dinţi. Erau la cel puţin o jumătate de milă de casă.

Ea îi zâmbi, arătând exact ca tânăra de douăzeci de ani care îi furase inima de adolescent.

— Ma mi-a spus că eşti aici.

— De unde ştia? Îndemânarea ei de-a mă găsi, când nu vreau să fiu găsit, este cât se poate de ciudată. Odată m-a prins când îi țineam de urât Priscillei Watkins într-un golfuleț. Am crezut că vrea să-mi ardă o bătaie pe cinste. Aveam şaisprezece ani.

Suflă în aer un nor de fum albastru.

— Şi-acum, când am treizeci şi şase, tot se mai amestecă în treburile mele.

— Te iubeşte.

— Ştiu, spuse, mâhnit. Asta-i problema. Am fost la căsuța ei la prânz. Erau cu toții acolo. Ma, Anabeth şi bărbatul ei, Marynell şi Micah. Dar atâția dintre noi nu mai sunt... Pa, copiii care n-au reuşit să treacă de primul an de viață, Atlanta şi Samuel, Luke. Se uită gânditor în apă. Încă îmi mai este dor de el, Lydia.

Lydia îi puse o mână pe braț.

— Întotdeauna o să-ți fie, Bubba.

Jake clătină din cap, râzând încetişor.

— A trecut atâta timp... Şi, totuşi, uneori îmi imaginez că-l aud râzând. Şi mă surprind uitându-mă în jur după el.

— Şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru cu Moses.

Negrul li se alăturase când convoiul de căruțe se destrămase. Fostul lui stăpân, Winston Hill, fusese omorât. Nu avea unde să se ducă.

Moses fusese prietenul şi apărătorul ei în timpul primelor săptămâni anevoioase ale mariajului ei cu Ross. Când se stabiliră pe pământul lor, ajutorul lui Moses fusese nemăsurat, Ross fiind ocupat cu ridicarea primului grajd pentru cai, iar ea cu îngrijirea lui Lee. Încă îl mai considera unul dintre cei mai dragi prieteni.

— În ziua în care l-am îngropat, mi-am amintit cum cărase corpul lui Luke în cercul făcut de căruțe. Asta mi-am amintit, şi felul în care a plâns cu atâta demnitate când a fost ucis Winston. A fost unul dintre cei mai miloşi oameni pe care i-am cunoscut.

Jake îi acoperi mâna care i se odihnea pe braț.

— Vara aia ne-a schimbat pe toți, nu-i aşa?

— În mod sigur pe Ross şi pe mine.

Privi profilul lui Jake. Maturizarea lui îi era încă străină şi nu înceta s-o surprindă. Când se uita la el, – se aştepta să-l vadă pe băiatul cu păr cânepiu şi ochii rotunzi, albaştri, care o găsise în pădure.

— Şi pe tine, Jake. Cred că pe tine te-a schimbat cel mai mult.

Trebui să recunoască acest lucru. Inocența lui se spulberase în vara aceea. În acele luni petrecute în convoniul de căruțe se adunaseră mai multe nenorociri decât avea un om de îndurat o viață întreagă. Bubba Langston crescuse repede. Un altul n-ar fi crescut atât de repede fără să fi fost marcat.

Lydia îşi ridică genunchii, îşi învălui picioarele în rochie şi îşi aşează bărbia pe genunchi.

— Am vorbit cu Ross.

— Şi ți-a spus care-i răspunsul meu...

— Am de gând să-ți schimb hotărârea.

— Nu fi aşa de sigură că ai să poți, Lydia. Nu te baza pe mine pentru vreo treabă.

— Ba da. Mă bazez pe prietenia ta.

— O ai, dar...

— Avem nevoie de tine acum. Ajută-mă să o scoatem pe Banner cu bine din nenorocirea asta.

— Nu sunt omul potrivit.

— Ba da. Ai experiența pe care o cere slujba.

— Nu de muncă e vorba. Ci de... de Banner.

Lydia râse.

— Recunosc, uneori e tare greu de convins. E încăpățânată şi impulsivă. Se aprinde uşor. E femeie în toată firea, dar Ross şi cu mine n-o putem lăsa să facă greşeli pe care să le regrete toată viața.

— Nu sunt polițai, spuse el repede.

— Nici nu-ți cer să fii. Aştept să fii ceea ce ai fost întotdeauna pentru ea, un prieten, un aliat. Avem încredere dacă eşti cu ea acolo.

La dracu', ar fi dorit să nu-i mai tot spună acest lucru! Se simțea foarte stânjenit. De ce trebuiau să-i tot amintească de trădare?

— O să găsiți pe cineva tot atât de capabil şi probabil mai de încredere. O să-i pună ferma pe picioare cât ai bate din palme.

— N-ai înțeles, Jake. Ross nu va fi de acord decât dacă stai tu aici şi conduci ferma.

Capul blond se întoarse brusc.

— Asta nu-i cinstit. Nu trebuie s-o pedepsească pe Banner pentru decizia mea.

— E foarte pornit. Mi-a spus astăzi, după discuția cu tine, că n-o s-o lase să se mute acolo dacă tu nu rămâi.

Jake sări în picioare şi începu să se plimbe nervos. Trabucul i se stinse cu un sfârâit când îl aruncă în apa leneşă a râului. Scoase din apă undița de trestie din locul unde o înțepenise în nămol şi o puse deoparte.

— Ăsta-i şantaj, spuse Jake. Banner n-o să accepte uşor. Ross trebuie să înțeleagă cât e de important pentru ea acest lucru. Mai ales acum.

— Înțelege. Dar e încăpățânat ca un catâr. Dacă n-ar gândi că-i spre binele ei, nimic nu i-ar mai putea schimba hotărârea, nici un potop de lacrimi şi nici crizele de nervi.

Jake se îndreptă spre malul apei şi privi în adâncul întunecat. Umerii i se mişcau fără odihnă sub o cămaşă care brusc păru că se micşorase. Fusese pus cu spatele la zid şi nu-i plăcea. Absolut deloc. Poate Banner putea fi constrânsă, dar el nu. Nu-i plăceau cătuşele. Nu le putea tolera.

La dracu' cu toată povestea asta. Ce le datora?

Umerii i se plecară şi rămaseră liniştiți. Le datora totul după noaptea trecută. Nu le putea da înapoi castitatea lui Banner, dar putea ameliora situația stând acolo, dacă asta era ceea ce îi cereau.

— Ar trebui să rămâi aici oricum, spuse Lydia. Ma îmbătrâneşte. Nu vreau să te sperii, dar nu mai este atât de puternică cum era înainte. Dacă pleci şi lipseşti iar câțiva ani, s-ar putea să n-o mai găseşti în viață.

Călcâiele lui săpară gropi în noroi când se întoarse să o fixeze pe Lydia cu ochii lui albaştri. Ea îşi plecă privirea vinovată.

— Ma e puternică precum un cal, spuse el. Şi tu mă şantajezi, Lydia.

Lydia se ridică în picioare cu o agilitate şi o grație care-i infirmau vârsta. Apropiindu-se de el, îşi împinse capul pe spate şi îi întâmpină privirea cu franchețe.

— Bine. Nu lupt cinstit. Dar mă lupt pentru viața fiicei mele şi, când e vorba de ea, nu mai am mândrie. Are nevoie de tine. Toți avem. Te rog, Jake, rămâi de data asta. Nu ne părăsi.

Se uită în jos, spre chipul care nu-l părăsea, cu adevărat, niciodată. Îl iubea de atâta timp, încât cu greu îşi mai amintea de vremea când nu-l iubise. Îşi simți voința slăbind, destrămându-se ca o țesătură veche.

Când Lydia îi cerea ceva, putea el oare s-o refuze? Ucisese pentru ea o dată, scăpând-o de fratele ei vitreg care nu-i adusese decât ruşine şi necazuri. Faptul că Clancey îl omorâse pe Luke fusese o coincidență convenabilă. L-ar fi eliminat bucuros pe Clancey Russeli din viața Lydiei oricum.

— Nu-mi răspunde chiar acum, spuse ea blând luându-i mâna şi strângându-i-o. Mai lasă o noapte. Ne spui mâine.

Urcă panta ce cobora spre râu şi dispăru dincolo de creastă. Jake se plimbă cu paşi mărunți de-a lungul malului. Iarba de sub cizmele lui era mare şi verde. Copacii pe sub care trecea erau încărcați cu frunze noi. Aerul era înmiresmat de parfumul florilor de câmp. Dar el nu simți nimic din toate astea.

Ce trebuia să facă?

Le datora acest lucru, lui Ross şi Lydiei, pentru că erau de atâta vreme prietenii lui statornici, dar dacă ar fi lucrat pentru ei în fiecare zi a vieții lui începând de acum, tot nu şi-ar fi putut ispăşi greşeala din noaptea trecută.

Fuseseră sinceri când îi spuseseră că-l considerau cel mai calificat pentru slujbă. La naiba, ar fi putut să-şi facă treaba. Nu avea dubii în legătură cu asta. Dar putea el să dea ochii cu Banner zi de zi?

Mama lui avea nevoie de el. O abandonase. Nu l-ar mai fi rugat să rămână, dar ar fi fost bucuroasă să-l ştie stabilit într-un loc.

Şi Banner. Totul se învârtea în jurul ei. Avea nevoie de un sprijin puternic, de protecție. Argumentele lui Ross erau solide. Orice țărănoi în călduri o să se țină după ea acum. Jake ar fi făcut pe dracu-n patru să o apere. Nici un bărbat n-avea s-o atingă fără să-l omoare pe el mai întâi.

Era surprins de profunzimea geloziei lui şi de intensitatea setei lui de posesiune. Presupuse că asta se datora faptului că era fiica Lydiei şi încercă să se convingă pe sine că toate astea n-aveau nici o legătură cu modul în care gura ei răspunsese la sărutări, în care trupul ei se mişcase în brațele lui şi cu plăcerea pe care o simțise fiind înglobat în trupul ei, strâns, fierbinte...

La dracu'! Lasă astea şi întoarce-te la subiect!

Dacă nu accepta, Banner nu avea să-şi ia în stăpânire pământul. Ross va fi în continuare neînduplecat, dar convins că acționează în interesul ei.

După ce-i furase virginitatea, putea oare s-o jefuiască şi de pământul ei? Poate că Ross s-ar fi răzgândit, dar când? Banner avea nevoie de ferma asta chiar acum, ca să uite de Sheldon.

Şi-atunci, ce să răspundă?

Va rămâne. Dar numai până când se va pune pe propriile ei picioare şi lucrurile vor merge bine.

Lui Banner n-o să-i placă. Va trebui să plătească cu vârf şi îndesat. Asistase la câteva din crizele ei de nervi şi ştia că moştenise din temperamentul ambilor părinți. Sigur că avea să-i spună de la început că trebuiau să uite ceea ce se întâmplase între ei.

Va trebui convinsă că rămânea spre binele ei. Fie că-i plăcea sau nu, avea să-i fie şef peste oamenii de la fermă.

Domnişoara Banner Coleman nu avea încotro şi trebuia să se obişnuiască cu ideea de a-l avea pe Jake Langston prin preajmă.

Capitolul cinci

— Cum?

Exact aşa cum crezuse Jake, avea să plătească cu vârf şi îndesat.

— Ce-ai spus?

— Am spus că Jake a acceptat să-ți fie administrator.

Pe măsură ce cuvintele se dezlipeau de pe buzele lui Ross, obrajii lui Banner păleau. Apoi se îmbujorară uşor. Îşi încleştă pumnii, iar spatele îi deveni rigid. Părul părea că-i trosneşte de indignare.

Fusese chemată în biroul tatălui ei la scurt timp după micul dejun. Înainte fusese întotdeauna în stare să-l învârtă pe tatăl ei pe degetul cel mic. În dimineața aceasta însă, ținând cont că viitorul ei depindea de decizia lui, se apropiase de uşa biroului cu nelinişte.

Fu încă şi mai tulburată găsindu-l şi pe Jake acolo. Era în picioare, cu spatele la cameră, privind afară, pe fereastră. Fumul trabucului subțire i se răsucea în jurul capului.

Banner simți că leşină când îl văzu.

Oare părinții ei ştiau? Mărturisise, oare, Jake? O, Doamne, te rog nu. Părinții care o iubiseră ar fi fost atât de dezamăgiți dacă ar fi ştiut ce-a făcut! Cu siguranță, Jake nu le spusese. Expresia lor era îngrijorată, nu inchizitorială.

Lydia îi zâmbi încurajator.

— Nu cumva asta-i una din noile tale fuste pantalon? Îmi place. Şi bluza ți se potriveşte perfect.

— Bună dimineața, Prințesă.

Ross păşi spre ea şi o sărută afectuos pe obraz.

— Încă mai eşti palidă. De ce nu ieşi pe-afară astăzi? Mai dă-i ocazia şi lui Dusty să facă puțină mişcare.

O conduse spre canapeaua de piele şi o aşeză de parcă ar fi fost dintr-un cristal foarte scump.

— Vă rog, nu mai faceți atâta caz de mine, le spuse ea, arătându-le puțin din comportamentul ei de altădată. O să supraviețuiesc.

Era atât de uşurată că nu aflaseră de povestea cu Jake, încât îşi permise să fie puțin supărăcioasă.

Dar Jake mai era încă în cameră, o prezență mohorâtă. Împărțea camera cu el, luptând pentru fiecare respirație. Era pentru prima dată când îl vedea... de atunci.

Observă lucruri pe care nu le mai observase înainte. Cum ar fi forma pe care pantalonii strâmți o dădeau feselor lui împărțindu-le şi delimitându-le. întotdeauna avusese umerii atât de lați? Ținuta lui fusese tot atât de dezinvoltă? Coapsele tot atât de musculoase?

Părea înalt şi slab, aşa cum stătea lângă fereastră. Îşi aminti de fiecare centimetru din corpul lui vânos, apăsând-o.

Îşi amintea lucruri pe care numai o iubită le putea şti şi gândurile astea îi înfierbântară tot trupul, cu toate că tremura. Credea că ar leşina dacă s-ar uita spre ea.

— N-am vrea să te necăjim, Banner, spuse Lydia cu diplomație, dar ne-am gândit la o soluție...

— O să mă duc călare pe malul celălalt al râului astăzi, o întrerupse Banner cu răsuflarea tăiată.

Degetele lungi ale lui Jake răsuceau trabucul în apropierea gurii lui. Îşi mişca degetele înainte şi înapoi, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Banner privi repede în altă parte, ca şi când ar fi fost surprinsă urmărind un act intim.

— Despre asta am vrut să vorbesc cu tine în dimineața asta, zise Ross. Mama ta îmi spune că vrei să te muți pe proprietatea ta şi să începi să munceşti.

Ross se uită la Lydia, apoi din nou la fiica lui. Spera să facă ceea ce trebuie. Era atât de gingaşă, de fragilă, de distrusă. Gândurile lui se îndreptară criminal spre Sheldon. Nu avea de gând să-l lase pe nemernicul ăla să ruineze viața fiicei lui. Poate Lydia avea dreptate. Poate Banner avea nevoie de şansa asta pentru ca viața ei să reintre în normal. Era o femeie tânără, încăpățânată şi plină de energie. N-ar fi tolerat lenea pentru nimic în lume. Faptul că o răsfățau o irita deja.

— Ei bine, Banner, suntem de acord.

Ochii lui Banner se umpluseră cu lacrimi de mulțumire. Crezuse că-l iubea pe Grady mai mult decât pe oricine altcineva. Acum ştia că iubea mai mult acel pământ. A-l pierde ar fi însemnat o pierdere mult mai mare decât pierderea lui Grady.

— Mulțumesc, tată.

— Jake a primit să-ți fie administrator.

Acesta fu momentul în care Banner sări de pe sofa, de parcă ar fi ieşit ceva din perne şi ar fi muşcat-o. Ceru ca Ross să repete ceea ce tocmai spusese.

Când auzi din nou cuvintele acelea detestabile, se răsuci spre bărbatul care încă mai stătea în picioare, tăcut, la fereastră. Nu se mişcase. Putea fi foarte bine surd şi orb după cum reacționase la ce se întâmpla în cameră.

Banner îi privi din nou pe părinții ei.

— N-am nevoie de administrator.

— Ba sigur că ai, spuse Ross pe un ton chibzuit. Nu poți conduce ferma singură.

— Ba pot!

— Nu poți. Şi chiar dacă ai putea, nu te-aş lăsa să locuieşti acolo singură.

— Nu sunt decât câteva mile.

— Ştiu la ce distanță e, spuse Ross, ridicându-şi puțin vocea. Ei, şi cu asta am terminat.

— Ba nu, tată, spuse Banner, ridicând şi ea vocea. Pământul ăla este al meu. Tu mi l-ai dat. De acum încolo eu hotărăsc.

— Pământul este al tău cu această condiție.

— Asta nu-i drept!

— Poate că nu, dar asta-i situația.

— Voi doi, vreți să vă calmați, vă rog? îi întrerupse Lydia sever. Ascultați-vă unii pe alții.

Banner şi Ross se liniştiră, dar firea lor identică încă mai clocotea înăbuşit. Banner întâmpină ochii verzi, scânteietori, ai lui Ross cu o pereche de ochi tot atât de fioroşi şi cu o bărbie la fel de neînduplecată.

Acționând ca un împăciuitor, Lydia spuse:

— Banner, noi am crezut că o să te bucuri. Nu asta ți-ai dorit? Nu se poate să ai ceva de obiectat în privința lui Jake. Întotdeauna l-ai iubit şi l-ai implorat să rămână de fiecare dată când a plecat.

Banner îi azvârli o privire fugară lui Jake. Încă se mai uita afară, pe fereastră, ca şi când ar fi fost insensibil la conversația lor.

— Nu pentru că aş avea ceva împotriva lui Jake. Bineînțeles că nu-i ăsta motivul.

Banner îşi umezi nervoasă buzele, apoi şi le strânse.

— Dar n-am nevoie de nimeni ca să mă supravegheze. Nu sunt copil. Nu credeți că sunt în stare să fac o treabă bună!

— Mama ta şi cu mine avem toată încrederea în tine, spuse Ross.

— Atunci lăsați-mă să conduc ferma cum vreau eu.

— Jake n-o să se împotrivească la nimic din ce spui tu, zise Ross. Jake, pe tine nu te-am auzit. Ai de gând să faci ceva pe-acolo care să nu-i placă lui Banner?

Jake se întoarse încet cu fața spre cameră. Dar Banner nu văzu. Privirea ei se îndreptase repede spre podea. Numai un act de voință o făcu să-şi țină mâinile să nu se încleşteze umede de consternare.

— Eu ştiu ce trebuie făcut, spuse Jake stâlcind sunetele. Şi Banner ştie. Cred că o să lucrăm bine împreună. Dar nu o să accept slujba decât dacă mă vrea şi ea. Făcu o pauză semnificativă. Ce zici, Banner?

Pur şi simplu nu putea. Nu se putea uita în ochii lui, nu-i putea suporta sarcasmul. Dar nu avea de ales. Părinții ei o priveau, aşteptând ca ea să răspundă. îşi ridică încet capul şi îl privi pe Jake.

Fața lui era implacabilă. Ochii îi erau reci; nu erau nici acuzatori, nici infatuați. Priveau goi, la fel de goi cum se simțise şi el în ultimele două zile. Ar fi vrut să continue să-l privească, încercând să disece gândurile ascunse sub acea mască impenetrabilă, dar trebuia să dea un răspuns.

— E ferma mea, spuse ea cu o voce răguşită. Ar trebui să am voie să-mi aleg singură administratorul.

Buza lui Jake se contractă şi ochii îi clipiră cu repeziciune o dată, ca şi când o durere acută i-ar fi traversat fața.

— Nu crezi că mă pricep la asta?

Banner era furioasă pe el. Dacă nu le-ar fi fost atât de afurisit de obligat lui Ross şi Lydiei, ea n-ar fi fost pusă în situația asta. Tonul lui defensiv nu făcu decât să o enerveze şi mai tare.

— Da, ştiu că te pricepi, dar ai fost ales de părinții mei ca să-mi fii doică. N-am nevoie de un câine de pază!

— Doică! exclamă Jake, făcând câțiva paşi războinici înainte până când aproape că erau nas în nas. Îți închipui că o să-mi petrec timpul hrănindu-te cu linguriță? Mai gândeşte-te, domnişoară. Ai idee cât e de greu să construieşti îngrădituri pentru vite, să pui sârmă ghimpată, să faci fân? Întreabă-l pe Ross ce muncă istovitoare este, cum îți frânge spinarea şi-ți scoate mațele din tine,

ca să aranjezi un loc ca ăsta. Tu nu-ți mai aminteşti câtă sudoare a pus Lydia în River Bend, dar eu îmi amintesc.

Ochii ei scăpărau primejdios.

— Nu sunt o proastă, Jake Langston, şi te rog să nu-mi vorbeşti de parcă aş fi.

— Atunci nu mai spune c-o să stau toată ziua în fund şi o să te distrez pe tine, pentru că nu va fi aşa.

— Să mă distrezi... tu..., bombăni ea.

Ross îşi petrecu gleznele una peste alta, îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de masă. Savura spectacolul.

Jake era la fel de vinovat că o râzgâiase ca oricine altcineva. Era vremea să vadă şi latura contrară a firii ei. În loc ca trufia ei să-l facă să se răzgândească şi să nu accepte slujba, Ross se gândi că-l va întărâta şi mai tare să primească.

Lydia se aşeză în tăcere pe sofa şi îşi înveli picioarele în fustă, arătând de parcă tocmai urmărea cu plăcere un matineu într-o sală de spectacole. Încăpățânarea obişnuită a lui Banner se manifesta din plin. Nu mai era mireasa plângăcioasă, părăsită. Reversul o încântă pe mama ei.

— N-am nevoie să mă distreze nimeni.

— Asta se-nțelege.

— Am de gând să mă achit de partea mea de muncă. Banner îşi aruncă părul pe umăr cu o mişcare impacientată a mâinii.

— De asta poți să fii sigură, spuse Jake şi, pentru a-şi sublinia vorbele, îi puse un deget pe vârful nasului.

Banner i-l îndepărtă cu o lovitură.

— Deci, în privința asta ne-am înțeles. Şi nu mai țipa aşa la mine.

— Am vrut doar să mă asigur că n-o să te ia cu leşin când o să ajungem acolo.

— Nu m-a luat cu leşin de când mă ştiu.

— Pentru că n-o să fie vorba doar de munca de la fermă, continuă el ca şi când ea n-ar fi vorbit deloc, ci o să trebuiască să ai grijă de muncitori, să le găteşti, să scoți apă şi să cari lemne pentru foc.

— Mă descurc eu, domnule Langston, dar să nu crezi că o să-mi pierd timpul deasupra unei plite încinse când aş putea foarte bine să stau afară.

— Dar, Banner, va trebui să găteşti pentru Jake. Privirea lui Banner căută fața mamei ei. Gura i se deschise, dar nu rosti nici un cuvânt. Era prea uluită ca să vorbească.

— Dar... dar n-o să mănânce în baracă împreună cu ceilalți băieți?

— Ăsta ar fi un inconvenient mult prea mare, spuse Ross. O să stea cu tine. S-a gândit că ar putea să doarmă în camera de harnaşamente din spatele grajdului.

Ochii lui Banner se plimbau de la unul la altul neîncrezători. Într-un târziu, se uită la Jake.

— Tu ai fost de acord să dormi... să locuieşti acolo?

Întrebarea era încărcată de înțeles pentru Banner şi pentru Jake. Aproape că ajunseseră la o înțelegere privind munca împreună la fermă. Munca lor urma să fie diferită. N-ar fi fost prea multe ocazii ca ei să se întâlnească. Dar ca el să stea acolo în fiecare noapte, să doarmă atât de aproape de casă, să mănânce cu ea, toate astea însemnau, din nou, cu totul altceva.

— Asta era una din obligațiile de serviciu, spuse, vorbind cu greutate printre dinții încleştați.

Banner îi întoarse spatele. Poate că, poate că ar fi acceptat condiția impusă ca el să-i conducă ferma. Dar să trăiască atât de aproape de el, ştiind că ori de câte ori s-ar fi uitat la ea şi-ar fi amintit noaptea aceea? Niciodată.

Îl privi pe Ross şi îşi înclină capul într-o atitudine mândră.

— Nu-ți accept condițiile. Aşa cum am spus mai devreme, vreau să fiu independentă. N-am chef să fiu supravegheată ca un copil.

— Atunci discuția asta a fost o pierdere de timp, spuse Ross ferm, pentru că singură nu te las.

Banner îi adresă acel zâmbet cu care îl convinsese întotdeauna să-i mai ia încă o acadea.

— O să te răzgândeşti, tată.

— De data asta nu, Banner. Dacă nu-l accepți şi pe Jake odată cu proprietatea, va trebui să te descurci fără ea deocamdată.

Pe Banner o trecu un fior la auzul tonului ferm al vocii lui.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da, spuse Jake, calm, cu destulă forță pentru ca ochii lui Banner să se întoarcă din nou asupra lui. La început am refuzat slujba. N-am vrut-o mai mult decât mă vrei tu pe mine. Dar taică-tău n-o să-ți dea locul ăla decât aşa.

Secunde în şir se priviră unul pe altul. Banner fu prima care se uită în altă parte.

— Mama?

— Nu mă pot opune motivelor lui Ross. E spre binele tău. O să ai nevoie de protecția lui Jake.

Ironia situației o izbi pe Banner ca o glumă, dar nu îndrăzni să râdă. Se temea că dacă ar fi început, nu s-ar mai fi putut opri. Nu era, oare, la un pas de isterie? Ce plăcere ar fi fost să țipe, să plângă, să-şi piardă controlul. Dar nu putea risca să-şi dea drumul, pentru că se putea întâmpla să nu-şi mai revină niciodată.

Ochii lui Jake erau închişi. Oare la ce se gândea el? Ce ascundea în adâncul ochilor? Milă? Era absolut interzis. Acceptase oare slujba din milă pentru ea? De ce? Pentru că fusese dezonorată în fața întregului oraş sau pentru că se făcuse singură de râs încercând să-l seducă? Fusese ea oare chiar atât de nepricepută?

Bărbia i se mai înălță puțin. Era absolut sigură că nu avea să accepte mărinimia unui hoinar ca Jake Langston, aşa că îi respinse cu amărăciune oferta.

— O să mă mai gândesc şi o să vă anunț ce-am hotărât, spuse ea, cu demnitate.

Cu capul sus, părăsi camera.

Imediat ce se închise uşa în urma ei, Jake înjură din toată inima.

— La dracu', doar v-am spus la amândoi că n-o să se împace cu ideea. Hai să uităm toată povestea asta chiar acum.

Ross chicoti.

— O să se răzgândească, Jake. Vrea pământul ăla foarte mult. Acum a făcut pe încăpățânata, i-ar trebui o bătaie bună ca să învețe ce-i aia smerenie. E răsfățată până-n măduva oaselor şi e obişnuită să facă numai cum vrea. Lydia n-a fost destul de severă cu ea.

— Eu? spuse Lydia înfruntându-şi bărbatul cu mâinile în şolduri, ia uite cine vorbeşte, Ross Coleman. Întotdeauna te-a jucat cum a vrut ea. Pe lângă asta, ți-a moştenit încăpățânarea, ca să nu mai vorbim de fire.

Ross îşi întinse mâinile şi o apucă de talie, trăgând-o brusc spre pieptul lui.

— Şi spiritul bătăios de la tine, mârâi el, căutându-i buzele cu buzele lui.

— Ross, opreşte-te. Vorbesc serios acum. E aproape ora mesei şi am de...

Ross îşi apăsă gura peste gura ei într-un sărut posesiv. Lydia nu se împotrivi decât atât cât îi trebuie inimii să bată o dată, îşi încolăci brațele pe după gâtul lui şi îşi înclină capul ca să adâncească sărutul.

— Mă duc să-l scot puțin pe Stormy, mormăi Jake, luându-şi pălăria din cuierul de lângă uşă; şi-o puse pe cap lovind-o cu palma. Trânti uşa în urma lui, dar nici Ross nici Lydia nu observară.

După ce toată lumea prânzise împreună, familia Drummond se îndreptă spre casă. Marynell mergea cu ei până la Austin. În confuzia iscată datorită plecării lor, toată lumea îşi luă rămas bun schimbând o groază de îmbrăţişări şi săruturi. Banner încercă să nu se uite la Jake, dar fără succes. Chiar dacă era îngrijorat de decizia pe care ea urma s-o ia, cu siguranţă că nu arăta acest lucru. Se jucă cu nepoatele şi nepoţii lui, vorbi deschis cu Hector despre preţul nutreţului şi o necăji pe Marynell spunându-i că-i fată bătrână până când ea îl pocni în cap cu o cană de măsurat, din cositor.

După ce îi conduse pe toţi, Banner pretextă o durere de cap şi se retrase în camera ei. Aparenta indiferenţă a lui Jake o jignise mai ales că mintea îi era atât de tulburată.

Dacă tatăl ei ar fi numit pe oricine altcineva, dar nu pe Jake...

Gândul ăsta îi opri mintea în loc. Cine altcineva dacă nu Jake? Dacă ar fi putut aduce timpul înapoi cu patruzeci şi opt de ore şi dacă ar fi putut şterge din trecutul ei ora petrecută în grajd, atunci ar fi fost fericită că Jake acceptase să-i fie administrator.

Dar, aşa cum stăteau lucrurile, propria ei vinovăţie făcuse ca situaţia să fie imposibilă.

Oare ce vedea când se uita la ea?

O vedea oare în bluza albă, simplă, în care era îmbrăcată şi în fusta bleumarin crăpată? Sau îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna imaginea ei purtând cămaşa subţire de noapte, care nu fusese o barieră în calea mângâierilor lui experimentate?

Îşi amintea el oare secunda în care ea îşi revenise din şocul produs de limba care încerca să-i pătrundă în gură şi de faptul că-şi desfăcuse buzele pentru a-i permite accesul? Ea nu avea să uite, cu siguranţă, mişcările umede, precipitate ale limbii lui, şi nici pe cele lente, voluptuoase, după ce o pătrunsese.

O, Doamne, gemu ea. Îşi amintea el de mâinile ei ce acţionau după bunul lor plac şi care se încleştau în părul lui? Şi când corpul lui, înglobat într-al ei începuse să se mişte ritmic, îşi amintea oare cum, fără ruşine, îngânase numele lui ca pe o rugă rituală, imploratoare?

Sigur că îşi amintea. Dacă amintirile ei erau suficient de vii, încât să-i îngreuneze inima şi să-i facă trupul să răspundă ca şi când totul s-ar fi întâmplat din nou, atunci nu era posibil ca şi el să fie la fel?

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Trebuia să-şi sacrifice visul de a avea ferma ei din cauza nesăbuinţei de o noapte? Nu plătea un preţ prea mare?

Făcuse o greşeală şi consecinţele trebuiau suportate. Dar nu putea să se îmbrace în pânză de sac pentru tot restul vieţii. Era clar că Jake voia să pună cele întâmplate în urma lor şi să continue să-şi trăiască viaţa. Nu avea atâta curaj ca el? Avea să se ghemuiască de frică în faţa lui pentru totdeauna? Nu, n-avea de gând să-i dea această satisfacţie!

Merse împleticit până la scaunul de la fereastră şi se lăsă pe el cu faţa chinuită de emoţie. Prin fereastră văzu cu greu norul de praf din urma căruţei care transporta familia lui Anabeth şi pe Marynell spre oraş. Banner fusese distrusă tot timpul cât durase vizita şi nu se bucurase din plin de prezenţa lor la River Bend. Se gândi la ei cu regret şi afecţiune. Formau o familie, chiar dacă nu erau rude.

De-a lungul anilor, se întrebase de ce nu avea veri, bunici. Când mersese pentru prima dată la şcoală şi descoperise, prin alţi copii, această lipsă a vieţii ei, îşi întrebase părinţii unde erau bunicii ei, mătuşile şi unchii şi verii? De ce nu avea şi ea, cum aveau alţi copii?

Răspunsurile pe care le primise fuseseră vagi şi nesatisfăcătoare. Când se făcuse destul de mare să înţeleagă că Ross şi Lydia erau evazivi în mod deliberat, atunci, dând dovadă de tact, încetă să-i mai întrebe. Păreau să nu fi avut nici un trecut înaintea zilei în care sosiseră în Texas. Chiar şi detaliile călătoriei lor împreună în convoiul de căruţe erau doar schiţate.

Această lacună din familia ei o frământase întotdeauna pe Banner. Aveau, Ross şi Lydia, un secret? Din acest motiv oare îşi zâmbeau uneori într-un fel care-i izola de tot restul lumii? Era ceva tainic între ei, ceva ce nici măcar Lee sau ea nu fuseseră în stare să descopere.

Nu ştia de ce simţea că trebuie neapărat să găsească răspuns la întrebări,, ce o îndemna să afle cine erau părinţii ei, de unde veniseră, ce joc al sorţii îi adusese împreună.

Dacă cineva avea cheia enigmei, atunci Jake era acela. Se vor vedea des unul pe altul. Asemenea contacte zilnice îi va apropia mai mult. Poate se va deschide şi îi va spune. Din neatenţie, ar putea să scape o informaţie care îi lipsea pentru ca tabloul să fie complet. Desluşirea trecutului părinţilor ei merita orice preţ, nu?

Plusurile depăşeau minusurile. Lăsând la o parte faptul că ar fi fost incomod să-l înfrunte pe Jake zi de zi, totul indica avantajele de a-l avea ca administrator. Nu avea să fie uşor, dar în ultimele două zile învăţase să-şi învingă adversitatea. Dar nu era lecţia asta cam tardivă? În primii optsprezece

ani de viață, spre fericirea ei, nu ştiuse că lumea nu era roz şi plină de dragoste. Inocența nu putea dura la infinit. Era timpul să ia cunoştință de realitățile crude ale vieții.

Banner aşteptă să vină cina ca să coboare, dorind cu încăpățânare să-l facă pe Jake să asude în aşteptarea deciziei ei. Bucătăria părea mare şi goală fără celelalte două familii Langston şi Drummond. Lee mânca în baracă. Jake nu era acolo şi nimeni nu menționă unde se afla. Numai Ross şi Lydia stăteau la masă cu Banner.

Ea nici măcar nu aduse vorba despre fermă până când farfuriile fură transportate de pe masă în chiuveta uscată. Ross, în aparență neavând nici un subiect demn de atenție în minte, îşi sorbea cafeaua obişnuită de după masă.

— M-am decis să mă mut la fermă cât mai curând cu putință, anunță brusc Banner.

Ross îşi arcui întrebător o sprânceană. Banner îşi înghiți mândria şi adăugă:

— Şi să-l iau cu mine pe Jake, ca administrator.

Observă privirea satisfăcută dar potolită pe care părinții ei o schimbară. Ross spuse doar „bine", înainte de a mai sorbi încă o dată, cu nonşalanță, din cafea.

— Vei primi doi armăsari şi cinci iepe ca să ai cu ce începe. Cu un cal mai mult decât am avut noi – mama ta şi cu mine.

— Şi ceva bani pentru rulaj, adăugă Lydia, de lângă chiuvetă, ştergându-şi mâinile de un prosop de vase.

Ochii soțului ei se îndreptară, tăioşi, spre ea.

— Bani pentru rulaj? întrebă el.

Lydia înfruntă calmă privirea lui amenințătoare, bine cunoscută, care încetase să o mai intimideze demult.

— Da, pentru cheltuielile curente.

Gura lui Ross se subție, sub mustață, şi ochii verzi îi scăpărară. Urmă un război al voințelor. Într-un târziu, fu auzit murmurând „şi ceva capital", înainte de a bea din nou din ceaşca de cafea.

— Mulțumesc, tată. Şi o să-ți înapoiez orice sumă îmi împrumuți într-un an, cu dobândă. Banner stătea în picioare semeață ca o regină, ca şi când el ar fi venit la ea şi nu invers.

— Te rog să-i spui lui Jake că...

— O-ho-ho. Tu o să-i spui. E administratorul tău. Tu ai insistat să-ți las timpul ăsta de gândire. Altfel, ar fi fost totul stabilit de azi-dimineață. Şi cum l-

ai întârziat în planurile lui într-un sens sau altul, cred că tu ar trebui să fii aceea care să-i dea vestea cea bună.

— Dar...

Îşi retrase obiecțiile pentru că amândoi o priveau curioşi. Nu voia ca ei să se întrebe de ce tot refuza să vorbească singură cu Jake. Şi, în fond, era bine să ia taurul de coarne şi să se obişnuiască să-l vadă zilnic.

— Bine.

Tocurile pantofilor tropăiră repede după ce părăsi bucătăria. Spatele îi era drept. Îşi ținea capul sus. În interior, era făcută piftie.

Se opri în hol ca să-şi verifice imaginea în oglindă. Părul fusese periat mai devreme, dar umezeala de primăvară îl făcuse să se bucleze şi să se onduleze anapoda. Arăta palidă după ce-şi petrecuse ultimele două zile înăuntru. O ciupitură energică aplicată fiecărui obraz remedie cât de cât paloarea lor. Îşi trecu mâinile peste bluza care era puțin încrețită. Oftă.

— Ei bine, va trebui să o fac.

Deschise uşa de la intrare şi traversă veranda cu entuziasmul unei condamnat, ce merge la spânzurătoare. Dar ce se aşteptau ei să facă, să se ducă la uşa barăcii şi să întrebe de el? Ar fi fost luată peste picior fără milă. Pe lângă asta, baraca era unul din locurile de la fermă unde îi era interzis să meargă.

Oare ar fi trebuit să încerce la grajd mai întâi? Era oare ocupat cu Stormy? Paşii îi deveniră nesiguri. Nu credea să mai aibă vreodată tăria să intre în grajdul ăla. Amintirea celor întâmplate acolo era încă prea proaspătă.

Stătea în picioare în curte, nedecisă. Până la urmă însă, norocul îi zâmbi. Îl văzu pe Jake şezând pe grinda cea mai de sus a gardului păşunii de nutreț din apropierea casei. Tocurile cizmelor lui erau agățate de grinda inferioară. Spatele îi era uşor încovoiat. Stătea acolo, uitându-se la păşune, complet nemişcat. În lumina amurgului, profilul lui părea rigid. Între buze ținea un trabuc.

Banner se apropie de el fără să facă nici cel mai mic zgomot. Jake nu o auzi până când nu fu aproape lipită de el. Atunci, îşi întoarse brusc capul. Ea sări înapoi, prosteşte. Îşi duse repede o mână la piept, de parcă ar fi vrut să-şi prindă inima înainte de a-i sări din trup.

Se blestemă că acționase ca o toantă.

— Trebuie... am de vorbit cu tine, Jake.

Jake coborî de pe gard şi îşi scoase pălăria din cap cu o singură mişcare fluidă. Apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama cât de ridicol trebuie să fie, o puse la loc şi o împinse spre ceafă cu degetul mare. Umerii lui găsiră scândura pe care

tocmai şezuse şi se sprijini de ea într-o atitudine de indiferență. Dacă Banner ar fi ştiut că şi inima lui era la fel de grea ca şi a ei, atunci poate că n-ar fi fost atât de nervoasă. Dar aşa cum stătea, părea să dețină controlul complet al situației, nemişcat, distant, retras şi rece.

Curajul lui Banner se spulberă la fel de repede şi de sigur ca şi respirația ei pierdută în aerul fierbinte al nopții. îşi întoarse capul şi privi în direcția în care priviseră ochii lui cu o clipă înainte. Profilul ei era bine reliefat de fundalul acelui cer violet. Briza din sud flirta cu părul ei, ridicându-i buclele negre ca abanosul până la obraji, apoi îndepărtându-se.

Îşi umezi buzele cu limba. Ochii lui Jake nu scăpară această mişcare inconştientă, atât de inocentă, dar atât de provocatoare. Jake îşi închise ochii, ca să respingă dorința care-l sfredelea. Îi redeschise la timp ca să-i întâlnească privirea, în sfârşit ațintită asupra lui.

— Aş vrea să-mi fii administrator.

— Ai vrea?

Banner făcu un gest impacientat cu mâinile.

— N-am de ales.

— Ba ai, Banner. Spune-mi să-mi împachetez lucrurile şi să plec şi n-o să mă mai vezi niciodată.

— Ce fel de alegere e asta? întrebă ea. O să-şi închipuie că ne-am certat. Ar şti că nu-i în regulă ceva între noi pentru că te-am făcut să pleci în loc să te implor să stai, cum am făcut întotdeauna înainte. Şi-atunci unde am ajunge? Tu ai pleca şi eu aş rămâne să le dau explicația, spuse ea, plină de emoție.

Plecă repede de lângă el şi îşi sprijini fruntea cu mâinile puse una peste alta pe scândura cea mai de sus a gardului.

Auzi clinchetul pintenilor lui şi ştiu că venise mai aproape. Dar urechile nu erau singurii senzori care o avertizau de prezența lui. Îi simți căldura trupului revărsându-i-se pe spate când se apropie de ea. Îşi aruncase trabucul, dar mai păstra încă mirosul de tabac. Şi de piele tăbăcită. Şi de bărbat. Îşi simți interiorul corpului lipsit de orice greutate, apoi plin de o greutate insuportabilă, când totul înlăuntrul ei păru să se îndrepte, să se concentreze între pulpele ei.

— Banner, întrebă el încet, te simți bine?

Banner îşi înălță capul şi-l privi.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui îi cercetară pe ai ei, îndepărtând prefăcătoria dintre ei, chiar aşa dureros cum era.

— Exact ce-am spus. Te simți bine? Ai avut vreo... suferință, vreo durere?

Brusc, voi să-l pedepsească. Voi să se arunce spre el şi să-l lovească cu pumnii în piept, să-i spună că sângerase şi că suferise agonia răstignirii după ceea ce-i făcuse.

Dar nu putu. Pentru că nu fusese aşa. Jake nu făcuse decât ceea ce-l implorase ea. Dădu din cap înainte de a-şi lăsa privirea să rătăcească din nou.

Îl simți uşurat. Nu fusese o mişcare fățişă, ci doar o slăbire imediată a tensiunii din corpul lui, ca şi când îşi ținuse respirația mult timp.

— O, Doamne, am fost bolnav de îngrijorare. Am vrut să te întreb azi-dimineață, dar... n-am avut ocazia să vorbim.

Faptul că ea nu-i răspundea îl îndemnă să continue. Era nerăbdător să îndrepte lucrurile. Voia să-i spună să nu se mai îngrijoreze. Ar fi vrut să o audă spunându-i că era bine şi că-l iertase.

— Ți-am spus că o să doară, Banner.

— M-am aşteptat.

— Deci te-a durut?

— Nu.

— Puțin.

— Trebuia să mă port mai delicat.

— Nu-i nimic.

— N-am vrut să te doară.

— Te rog, Jake, şopti ea.

Bărbia i se afundă în piept şi îşi puse mâinile peste urechi ca să nu-l audă amintindu-i toate astea. Din nefericire, nu reuşi să îndepărteze cuvintele care îi reverberau în cap:

„Nu vreau să-ți fac rău, Banner. O să te doară.” „O, Doamne eşti dulce.”

Şi apoi o răsuflare grea frângându-se în tot corpul ei, iară şi iară ca un ecou. Chiar şi acum retrăi acel moment de durere fericită, acel moment când îi cunoscuse întreaga virilitate.

Jake o privea, simțindu-se neajutorat şi furios pe el însuşi. Banner arăta atât de mică şi lipsită de apărare. Şirul de butoni de la spatele bluzei nu făceau decât să accentueze curbura grațioasă a spatelui. Ar fi vrut să o atingă cu mâinile, să o mângâie, dar nu îndrăzni.

Înainte, Jake nu gândise nimic rău despre contactul fizic cu Banner. O atinsese frecvent, o îmbrățişase până când ea țipase strident de o durere prefăcută sau o trăsese de şuvițele dezordonate de păr. N-o lovise peste fese

chiar în ziua cununiei? Nu se putea imagina făcând aşa ceva acum. Se jefuiseră singuri de toată această joacă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Banner aspru, retrăgându-şi mâinile de pe urechi.

— Trebuie să vorbim despre asta. Nu ne putem vedea zilnic cu o astfel de problemă între noi. Am înnebuni într-o săptămână.

Banner îl privi furioasă.

— De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme, Jake? De ce m-ai pus să aleg? De ce n-ai refuzat pur şi simplu slujba?

— Am încercat, dar n-am putut.

— De ce?

Tot corpul ei vibra de frustrare înăbuşită. Jake era la fel de agitat.

Cum putea să o dorească din nou? Cum, când ar fi făcut orice, ar fi dat orice pe lume să nu se întâmple ceea ce se întâmplase deja, cum de mai voia încă să-i zdrobească trupul ei superb de al lui şi să-i mai sărute gura dulce încă o dată? Doar o dată.

Amintirile nu voiau să-i părăsească mintea. Stăteau acolo, în prima linie. Torturându-l ca mantiile roşii fluturate în faţa unui taur. Acum ştia cât de viu părea părul ei când i se răsucea pe degete; îi ştia gustul pielii şi fineţea lobului urechii. împotriva voinţei lui, privirea îi alunecă spre sânii care tremurau în furia de care era cuprinsă. îi atinsese oare cu propriile lui mâini sau era doar o amintire înşelătoare?

Îşi îndreptă din nou privirea spre faţa ei, aţintind-o asupra gurii. O profanase, o atinsese, o siluise cu gura lui. Unele din târfele ordinare pe care le cunoscuse nici nu l-ar fi lăsat să le sărute atât de intim. Se urâse pe sine după aceea şi se întrebase de ce nu-l oprise Banner chiar atunci. Dar acum, singurul lucru la care se putea gândi era să o facă din nou. Voia să guste din nou din dulceaţa buzelor ei.

Şi iarăşi se urî pe sine.

Se răsuci brusc şi îşi sprijini coatele de scândura de sus a gardului. Împreunându-şi degetele strâns se bătu uşor peste dinţi cu unghiile de la degetele mari. Muşchii maxilarelor îi erau încordaţi.

— Simt că am datoria de a rămâne.

— Datorie? scrâşni ea. Faţă de cine?

— Faţă de tine. În felul ăsta o să-ţi plătesc pentru ce ţi-am luat.

— N-am nevoie de favorurile tale. Şi nici de sacrificii. N-ai luat nimic din ce nu ţi-am oferit eu.

Muşchii braţelor lui se încordară şi mai tare.

— E adevărat că tu mi-ai oferit, dar eu ar fi trebuit să-ți ard una după ceafă şi să te trimit, fără să-ți fac nimic, înapoi în casă.

Ochii lui alunecară în jos de-a lungul corpului ei.

— Dar n-am făcut-o. Sunt dator să veghez ca ferma asta a ta să intre pe un făgaş bun. Poate că după asta o să pot pleca cu conştiința împăcată.

— N-am nevoie de mila ta!

Jake îşi întoarse capul şi Banner se retrase din fața sclipirii reci din ochii lui.

— Nu din milă am făcut-o noaptea trecută, nu!

Făcu un pas înainte şi îi cuprinse umerii.

— Te-am dorit. Pur şi simplu, te-am dorit. M-ai zăpăcit tare de tot, Banner. Atât de tare că nu m-am putut abține. Dar dacă tot o făceam ar fi trebuit să te iau încet, nu ca un…

Mai târziu nu-şi mai aminti niciodată ce anume îi oprise şirul vorbelor. Brusc, buzele lui tăcură şi mintea i se goli. Banner îl privi cu ochi goliți de orice expresie, cu buzele întredeschise. Jake o privi din nou, fascinat de expresia blândă de pe fața ei.

În acest schimb de gânduri, retrăiră acele momente de posesiune sălbatică şi tandră, când fuseseră un singur trup. Amintirea aceasta refuza să fie îngropată în adâncurile minții lor, precum ceva mort. Era o amintire vie, care fierbea între ei, un lucru viu, aproape tangibil. Se învârtea în jurul lor, ca un uragan invizibil, care le zgâlțâia temeliile sufletului, tot aşa cum tremurase Jake în momentul când atinsese apogeul.

Apoi totul se terminase.

Banner fu prima care privi în altă parte. Jake îşi lăsă mâinile să alunece de pe umerii ei. Tăcerea se prelungi parcă la nesfârşit. Amândoi erau stânjeniți. Banner spera din toată inima că Jake nu e conştient de durerea ei, a cărei cauză n-o ştia, dar care se făcea simțită. Jake se întrebă dacă Banner ştia cât de mult voia să pătrundă din nou în ea.

— De ce ai rămas?

— Aveam nevoie de slujba asta.

Vorbeau în şoaptă. Nu se priveau unul pe altul. Era ceva ce trebuia spus. Trebuia stabilit acum sau ar fi fermentat şi s-ar fi transformat în acid.

— Oricând poți să găseşti o slujbă de cowboy.

— Da, dar asta nu-i viață. Nu pentru cineva atât de bătrân ca mine. Trebuie să fac asta, Banner.

— Înțeleg.

Şi chiar înțelegea.

— Ăsta-i singurul motiv?

— Trebuie să stau lângă Ma.

Folosea acelaşi argument subțire ca şi cel pe care îl folosise Lydia cu el. Dar Ma era bătrână. Şi cine ştie când îi va veni vremea?

— Înțeleg.

— Am refuzat însă prima ofertă a lui Ross. E bine să ştii asta.

— De ce?

— Pentru că ştiam cum o să te simți în prezența mea după... după noaptea trecută.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Încăpățânarea lui Ross. N-ar fi fost de acord decât dacă aranjamentul mă includea şi pe mine.

— Ştii bine că l-aş fi făcut să se răzgândească până la urmă.

Se uită la el. Nu-i plăcea deloc întrebarea pe care urma să i-o pună, dar trebuia să ştie.

— De ce ai rămas, Jake?

Jake o privi sincer.

— Pentru că m-a rugat Lydia.

Banner dădu din cap tăcută. Îi întoarse spatele şi porni prin iarbă, spre casă. Deci, îl întrebase, iar el îi răspunsese.

Era surprinsă şi puțin speriată că o durea atât de mult ceea ce aflase.

Capitolul şase

— Asta-i tot?

Wanda Burns, şleampătă ca întotdeauna, îşi înfipse pumnii în şolduri şi se proțăpi în fața proaspătului ei soț. Umblase printre cutiile pe care acesta le adusese în casa în care locuia cu tatăl ei. Lenjerie şi pălării, pantofi şi mănuşi erau răspândite peste salteaua ieftină.

— Cum adică? mârâi Grady. Nu-i destul? Oricum n-ai să poți îmbrăca nici una din astea până nu naşti.

Se uită la ea cu cel mai desăvârşit dezgust. Era murdară. Avea fața pătată. Mâinile şi gleznele îi erau umflate. Corpul ei era în mod obscen împovărat cu un copil de care el încă nu era convins că-i al lui. De ce insistase să-i cumpere o întreagă garderobă, nu-şi putea imagina. Nu putea fi decât încă

un mod de a pune gheara pe el, de a elimina orice îndoială că era într-adevăr doamna Grady Sheldon.

— Vreau să fiu îmbrăcată ca o doamnă când merg cu tine în oraş, spusese ea.

Grady ar fi preferat mai curând să moară decât să iasă cu ea undeva, mai ales în oraş, unde bârfele spuse în şoaptă îl urmăreau ca nişte umbre în timp ce mergea pe stradă.

Râsese când ea îi ceruse să-i cumpere haine noi. Dar zâmbetul lui Doggie, care îşi mângâia arma îl făcuse să se răzgândească.

Îndatoritor, Grady promisese că va aduce unele lucruri când va veni din nou la coliba lor din pădurea de pini. Nu numai distanța era aceea care o făcea să pară în afara civilizației.

Burns îl făcuse de râs şi asta nu-i plăcea. Va trebui să facă ceva în privința asta. Curând. Dar ce? Când?

— Lucrurile alea par cam strâmte pentru tine, Wanda, spuse Doggie din uşă.

Intră în cameră aducând două veverițe moarte pe care le aruncă pe o masă neşlefuită, deşi mai sângerau încă.

— Se poartă frumos cu tine soțul ăsta al tău, scumpo?

— Cred că da, tată, spuse ea, morocănos. Dar încă nu vrea să mă ducă în casa aia elegantă a lui din oraş.

Îşi țuguie buzele spre Grady făcându-l să se întrebe cum dracu' putuse să sărute gura aia morocănoasă.

În prima noapte când o văzuse, părea destul de drăguță. Ieşise să cumpere nişte whisky făcut clandestin de Doggie şi, în loc să-l găsească pe acesta, o găsise pe Wanda, care se ocupa de vânzare în locul lui. Noaptea era luminată de o lună de toamnă, joasă şi mare, atârnată deasupra copacilor. Aerul era tare şi rece.

Ieşită din râul din apropiere, unde se spălase, Wanda era curată, atât cât putea ea să fie. Rochia ei strâmtă, subțire, îi stătea lipită de piele arătându-i că n-avea nimic pe dedesubt. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i atrage atenția asupra corpului ei voluptuos, mergând cu mişcări sinuoase, frecându-se de el.

Vorbise în şoaptă ca şi cum împărtăşeau deja un secret delicios. Grady trebuise să se apropie ca s-o poată auzi, aplecându-şi capul până la nivelul ei. Dar meritase efortul. Orgoliul lui fusese mângâiat de fiecare cuvânt al ei.

Era atât de înalt, îi plăcea părul lui ondulat. Se prefăcuse chiar că nu poate duce unul dintre butoiaşe şi îl privise apreciativ când Grady îl ridicase pe umăr şi îl cărase în locul ei.

Mare nătâng. Şi toate astea din vina lui Banner. Dacă ea nu-i stârnea simțurile, n-ar fi umblat după o femeie. Dacă săruturile ei inocente n-ar fi promis atâta pasiune, n-ar fi murit de dorința de a gusta gura Wandei. Din clipa în care o sărutase şi simțise răspunsul fierbinte al trupului ei, nu se mai putuse opri. Trupul ei fusese supus şi generos.

După aceea se simțise minunat. Wanda urlase de plăcere ca o panteră, îi spusese că e chipeş şi că nici un bărbat nu-l egala ca amant.

Spusese tot ceea ce îi făcea lui plăcere. Îl speriase faptul că un om de talia lui Ross Coleman urma să-i fie socru. Dar era dispus să plătească prețul de a trăi în umbra lui Coleman pentru a putea s-o aibă pe Banner şi tot ceea ce îi aducea această căsătorie odată cu ea. Totuşi de fiecare dată când pleca de la River Bend, mândria lui era rănită. Nu va fi niciodată pe măsura lui Ross Coleman, nici în ochii oamenilor, nici în cei ai lui Banner.

Wanda Burns îi restabilise încrederea în sine. Îşi utilizase corpul ca pe o tavă de argint folosită. După prima noapte, Grady se întorsese adesea. Fiecare îmbrățişare era pătimaşă, sălbatică, distrugătoare. Fizic îl epuiza. Dar el se mândrea cu faptul că era destul de viril pentru a satisface o femeie cu apetitul ei sexual.

Vorbise cu unii dintre bărbații din oraş. Cunoştea reputația Wandei. Pe asta se întemeia şi siguranța ei. El avea ceea ce mulți alți bărbați considerau drept al lor atunci când nevestele lor erau indispuse. Nu vedea deloc de ce n-ar fi continuat cu Wanda şi după căsătoria lui cu Banner.

A, îi plăcea Banner destul de mult. Arăta al dracu' de bine şi fără îndoială trupul ei trebuia la fel de excitant pe cât părea. Patul lor conjugal n-avea sa fie steril. Grady era însă prea pragmatic pentru a se încurca cu poveşti de dragoste, deşi îi spusese de multe ori c-o iubeşte.

Banner era o partidă convenabilă. Îl va ridica în ochii oamenilor luând-o de soție, pentru că soții Coleman erau foarte respectați. Faptul că era drăguță şi apreciată de familiile din oraş era un dar în plus. Ca să nu mai vorbim de pământul pe care îl aducea ca zestre.

Împărtăşise visul lui de a avea o fermă amândoi. Se pricepea bine la caii de prăsilă şi la vacile de carne pe care ea voia să le crească acolo. O ascultase prefăcându-se interesat şi plin de entuziasm, când în realitate se plictisea de moarte.

Pentru că ideile *lui* în legătură cu acel pământ erau total diferite. O va lăsa să crească câțiva cai, poate şi câteva vaci dacă asta o va satisface, dar el voia pământul acela pentru că era la marginea uneia dintre cele mai mari păduri din Texas. Se gândise să facă acolo un gater, o anexă a aceluia din oraş. Ar putea să-şi tripleze producția într-un an.

Desigur, nu-i spusese nimic lui Banner. Avea să o facă imediat după luna de miere. Dar nu fusese nici o lună de miere. Din cauza zăludei care stătea acum în fața lui, fâțâindu-se sub una din umbrelele pe care i le adusese. Insistase că vrea o umbrelă.

Acum abordă problema pe care ea o ridicase mai devreme.

— Ți-am explicat de ce nu te poți muta în casa de la oraş. Am scos-o la vânzare, încă de când m-am logodit cu Banner. Voia să locuim la fermă.

Wanda râse cu poftă.

— N-am să uit niciodată mutra pe care a făcut-o. Pişăcioasa aia de doamna Coleman, spuse ea, imitând-o cu un mers legănat, care merge cu nasu-n vânt.

Ridicolă cum era, imitația stârni în Grady o plăcere perversă. Demult se gândise că familia Coleman erau cam prea siguri de ei înşişi şi trebuia să li se mai taie puțin din nas. Mai ales lui Ross. Să-l ia naiba că-l făcuse de râs la cununie. Cum îndrăznea să-l amenințe? Grady nu va uita şi nici nu va ierta asta.

— Dar au căpătat ceea ce meritau în ziua cununiei, nu, iubitule?

Wanda se opri în fața lui şi îi mângâie partea din față a pantalonilor. Grady îi dădu mâna la o parte.

— Toți Coleman-ii ăştia or să-i țină minte pe Burnşi, nu-i aşa, Grady, scumpule? El şi cu blondu' ăla înalt care ți-a băgat pistolul în coaste.

Wanda chicoti când Grady se făcu roşu de indignare.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Langston. Jake Langston.

Grady se duse la masă şi, în ciuda veveriților care-i produceau greață, duse la gură cana care era aşezată lângă ele şi luă o înghițitură zdravănă din lichidul arzător al lui Doggie.

— Jake Langston, repetă Wanda, visătoare.

Îşi trecu limba peste buze cu o mişcare languroasă privindu-l pe Grady cu ochii pe jumătate închişi.

— Mmmm... O fi el prieten cu Coleman-ii, dar mi-ar plăcea să-i simt puțin gustul de cowboy.

Doggie se întinse spre ea şi îi dădu o palmă atât de tare, încât îi dădu capul pe spate.

— Încetează cu prostiile astea. Acum eşti măritată şi gata cu bărbaţii că, de nu, am să-ţi pocesc mutra asta de care eşti atât de mândră.

Wanda se dădu înapoi, tamponându-şi buza care sângera.

— Dar n-am spus nimic rău, tăticule.

— Mi-e foame. Ocupă-te de veverițele alea. Grady, rămâi la cină.

— Nu pot. Am...

— O să faci cum am zis.

Doggie vorbea încet, dar vocea aia hârâită era mai amenințătoare decât dacă ar fi strigat. Ochii lui sticleau sub sprâncenele stufoase, ca ai unui maniac. De pe buze i se prelingea salivă amestecată cu tutun. Zâmbetul era malițios.

Împinse cana spre Grady.

— Mai trage-i un gât şi zi-i de ce nu poate veni Wanda să stea cu tine la oraş?

Grady se lăsă pe scaunul şubred furios şi frustrat.

— E cineva care vrea să cumpere casa. N-are rost s-o aduc acolo şi pe urmă să se mute dacă fac vânzarea.

— N-o mai vinde, spuse Doggie, ştergându-şi gura cu pumnul lui păros după ce mai luă o înghiţitură.

— Nu-i aşa simplu.

Doggie trânti cana pe masă drept în băltoaca de sânge lipicios lăsat de veverițe. Wanda le luase afară pe veranda dărăpănată pentru a le jupui. Măruntaiele le aruncă unei haite de câini jigăriți care se bătură furios pentru ele.

Grady îşi înghiţi dezgustul. Nimic pe lume nu l-ar fi putut face să stea cu nenorociții ăştia. N-avusese încotro şi trebuise să se însoare cu Wanda. Pastorul fusese de faţă şi puşca lui Doggje îi gâdila, la figurat dacă nu în mod real, spinarea. Îi împiedicase să i-o aducă în casă, dar scuza asta cu vânzarea nu prea mai ținea.

Trebuia să facă ceva înainte de a înnebuni şi a-şi pierde şi tot ceea ce avea în acelaşi timp. Era un om disperat, gata să apeleze la măsuri disperate pentru a scăpa de necaz.

Odată decizia luată, Banner o puse în aplicare. În ziua următoare, ea şi Lydia împachetară tot ceea ce credeau că le este necesar pentru a pune bazele unei gospodării. Lăzile fură încărcate într-o căruță pentru a le trece pe partea cealaltă a râului.

— Lucrurile astea nu-mi folosesc la nimic împachetate, spuse Banner, punând jos grămada de fețe de pernă şi prosoape pe care le brodase cu mare migală şi le depozitase în lada ei de zestre. Aş putea foarte bine să le folosesc.

— Banner, mai simți ceva pentru Grady acum? întrebă Lydia. Ştii că a fost obligat să se însoare cu fata aia a lui Burns. Aşa mergea vestea prin oraş ieri când a fost acolo Ross.

Banner suspină şi se lăsă pe podea lângă mama ei care împacheta cearceafuri cu miros de levănțică, într-o ladă. Se jucă cu marginea brodată a unei fețe de pernă.

— Nu mai simt nimic, mamă. E ciudat, nu? Credeam că-l iubesc, într-un fel îl mai iubesc şi acum. Îmi pare rău că şi-a stricat viața. La început am fost furioasă. Acum nu simt în mine decât un gol.

Lydia o strânse de mână.

— Foarte bine, fata mea. Nu trebuie să-ți pui cenuşă în cap pentru ceva de care nu eşti vinovată. Sunt mândră că eşti fiica mea.

— O, mamă!

Banner se uită la fața ei. Nu era nici un mister de ce Lydia era iubită de doi bărbați. Nu era frumoasă în sens clasic. Frumusețea ei era de un gen aparte. Culoarea pielii ei era extraordinară, silueta era provocatoare. Cu mult înainte de a înțelege de ce, Banner îi văzuse pe cowboys oprindu-se din lucru şi privind în urma ei când traversa curtea. Dacă ar fi avut de ales, nu şi-ar fi dorit drept mamă pe nici una din doamnele din oraş care păreau de carton în comparație cu Lydia. Ar fi ales-o pe cea cu care o binecuvântase soarta.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Sunt fericită că eşti mama mea. Am fost întotdeauna mândră de tine.

Lydia îşi trase nasul emoționată.

— Înainte de a ne apuca plânsul, hai să terminăm treaba.

Fură ocupate toată ziua, până seara târziu, aşa că în momentul când Banner urcă scările pentru a merge la culcare era epuizată şi adormi fără gânduri obsedante care s-o țină trează.

Se trezi proaspătă şi odihnită în dimineața următoare. Ross şi Lydia erau deja în bucătărie cu Lee când coborî ea.

— Eh, cred că asta-i ultima noastră dimineață împreună, spuse Lee.

— Lee! țipă Lydia pe un ton plângător, nu mai vorbi aşa.

— Te rog, gemu Ross. A plâns toată noaptea.

— Şi tu la fel, i-o întoarse Lydia.

Ross o plesni peste fund când trecu pe lângă el în drum spre sobă.

— E adevărat, tată? întrebă Banner zâmbindu-i.

— Tu eşti favorita mea, nu?

— Pe vecie.

Ross îi făcu semn cu ochiul.

— Mănâncă-ți micul dejun. I-am convocat pe toți în curte la ora opt.

O oră mai târziu, Banner aruncă o ultimă privire prin cameră, să nu fi uitat ceva important. Avu o criză scurtă, dar şi-o reprimă încă din faşă. Era dorința ei să-şi întemeieze un nou cămin. Cu paşi fermi coborî scara şi ieşi pe uşă.

Ma stătea pe capra căruței cu hățurile în mână.

— Vii cu noi, Ma? întrebă Banner bucuroasă.

— Îhî. Trebuie să vin să mă asigur că totul se face cum trebuie.

— Ai să mă vizitezi adesea, da?

— Mă inviți?

— Nu se vede?

Ma zâmbi.

— Atunci o să vin.

Lydia ieşi buzna pe uşă cu un coş pe braț.

— Am făcut nişte sandvişuri, spuse ea, urcându-se pe capră, lângă Ma.

Ross, Lee şi Jake apărură călări în curte. În urma lor veneau trei din argații de la Rover Bend. Ross îi prezentă pe cowboys lui Jake.

— Peter, Jim şi Randy. Băieți buni. I-am ales eu însumi. Băieți, noul vostru şef, Jake Langston. Sunt sigur că-l cunoaşteți.

Cei trei dădură din cap şi Jake spuse laconic:

— Îmi pare bine.

În seara trecută Ross îi spusese numele oamenilor care urmau să lucreze cu el. Jake îl întrebase pe Micah:

— Ce ştii de ei?

— Pete e tipul mai în vârstă, cu părul cărunt. Nu e prea vorbăreț. Dar lucrează bine. Tare ca unghia. N-aş vrea să-i fiu duşman, dar nu l-am văzut niciodată enervându-se. Jim e cel cu cicatricea pe față. Zice că lovitura primită cu sârmă ghimpată aproape că i-a smuls jumătate din gură. Cam aşa şi este, deşi unii zic că are cicatricea de la o luptă cu cuțitele pe care a avut-o cu o corcitură de Indian Comanche. Are o față cam urâtă, dar e prietenos. E foarte priceput cu lasoul. Randy a venit acum câteva luni, dar n-a avut conflicte cu

nimeni. Îi place whisky-ul, dar bea numai sâmbătă seara până se îmbată criță. Trişează la poker, iar când e prins râde. Şi... Jake, fii cu ochii pe el în privința lui Banner.

Jake îl ascultase fără comentarii. La acea remarcă totuşi întorsese uşor capul cu sprâncenele lui blonde, încruntate.

— De ce?

— Se spune că numele de Randy i se potriveşte.

Jake chibzui un minut.

— Tu ce zici?

Jake îşi dădea seama că Micah nu voia să-l discrediteze pe cowboy-ul pe care îl considera prieten, dar nu-l slăbi.

— Ei?

Micah îşi muşcă buza.

— Eu zic că probabil au dreptate, răspunse el, cu întârziere. E cunoscut în oraş. Veşnic zâmbitor. N-a avut niciodată probleme cu găsirea unei femei, înțelegi ce vreau să spun?

— Mda, spuse Jake, tărăgănat, ridicându-se în picioare şi aruncă paiul pe care îl mesteca. Ştiu ce vrei să zici.

Acum Jake îi privea pe oameni pe sub borul larg al pălăriei şi ajunse la concluzia că păreau cowboys buni. Câtă vreme îşi vedeau de treabă în cursul săptămânii, nu-i păsa dacă se îmbătau sâmbăta sau se băteau cu cuțitele cu indieni corciți. Dar să nu se dea careva la Banner...

— Sunteți gata de plecare? strigă Ross.

Cum toți răspunseră în cor că da, îşi îndreptă calul spre poartă.

Lee porni după el. Ma plesni din limbă şi smuci hățurile cailor de la căruță. Banner se îndreptă spre Dusty. Calul castrat era legat de stâlpul verandei.

Jake încă nu se uitase la ea, deşi era conştient de prezența ei. Acum, că era cu spatele la el, o făcu. Părul ei reflecta soarele dimineții ca o oglindă neagră, înainte de a-l acoperi cu pălăria ei cu boruri înguste. Bluza ei era de un alb țipător în contrast cu fusta neagră pe care o purta. Avea o centură de piele neagră, încrustată cu argint. O adusese Ross din Mexic când fusese acolo cu câțiva ani în urmă. Jake îşi amintea cu câtă mândrie i-o arătase într-una din vizitele lui la River Bend.

Centura îi ținea mijlocul strâns. Acel mijloc subțire sublinia curba feminină a şoldurilor ei. Fusta stătea strânsă pe corp până la genunchi, apoi se lărgea. Cizmele negre de călărie erau netede şi suple şi stăteau lipite de muşchii gambelor, conturându-le forma.

O privi cum pune piciorul stâng în scăriță şi se întinde să apuce cornul şeii. Genunchiul ridicat îi sublinia rotunjimea feselor făcând fusta să stea şi mai strânsă pe corp. Se ridică în şa şi se aşeză în poziția cu care fusese învățată încă înainte de a învăța să meargă. Poziția asta impecabilă era parțial răspunzătoare de etalarea sânilor într-un mod care-ți oprea bătăile inimii, îți usca gura, îți umezea palmele şi îți stârnea virilitatea. Dar nu numai poziția. Sânii ei n-aveau nevoie de prea multă susținere. Jake ştia că sunt bățoşi, rotunzi şi...

„La dracu", bombăni el, şi trase de frâul lui Stormy pentru a-l întoarce. Calul dădu nas în nas cu cel al lui Randy. Cowboy-ul stătea aplecat în şa, cu ochii lucioşi ațintiți asupra lui Banner, exact ca şi ai lui Jake cu câteva clipe înainte.

— La ce dracu' te zgâieşti? întrebă Jake.

Vocea lui avea un ton care spunea că era bine ca răspunsul lui să-i fie pe plac.

— N... nimic, Jake, domnule.

— Atunci ia-o din loc. Mergeți toți trei cu mine să trecem caii ăia peste pod.

Randy îşi atinse pălăria cu două degete şi dădu pinteni calului să-i ajungă pe ceilalți. Banner îl opri pe Dusty lângă Jake.

— Randy aleargă de parcă-l mână diavolul din spate. Ce-i cu el?

— Tu de ce umbli aşa? N-ai altceva să pui pe tine? întrebă Jake supărat.

Banner se uită la el surprinsă.

— Cum?

— Să porți... haine.., chestii d-alea cu care te îmbraci, răspunse el impacientat.

Banner îşi privi corpul perplexă, neînțelegând ce vrea să spună. Nici el nu era sigur că ştie şi asta îl înfurie şi mai tare.

— Bine, lasă. Dar vreau să înțelegi un lucru, Banner. Nu vreau să am probleme cu oamenii mei. Voi avea destule griji ca s-o mai am şi pe aceea de a interveni în bătăile dintre ei. Nu te învârti prin preajma lor.

Ochii ei aruncau fulgere de mânie.

— Singura persoană de care trebuie să mă feresc eşti tu.

Îşi înghionti calul cu genunchii, făcându-l să pornească în galop. Copitele lui bocăniră pe pietrele de pe alee, dar în loc s-o ia spre poartă, Banner preferă să sară gardul.

— Copil răsfățat, bombăni Jake, strângând în dinți nelipsitul lui pai.

Apoi, cu buzele strânse şi încruntat, dădu pinteni calului pentru a ajunge din urmă convoiul.

— Cred că asta-i tot, spuse Ma.

Împături cârpa de vase şi o puse cu grijă lângă spălător.

Ochii lui Jake rătăciră prin bucătărie.

— Totul luceşte. Ştiu că Banner apreciază ajutorul tău la despachetat.

— Am pus mâncarea la foc, spuse ea, indicând cu capul soba de fier, lucind de curățenie, din colț.

— Miroase bine.

Ma îşi privi fiul mai în vârstă, atent. Jake n-o mai văzuse în bucătărie şi nici nu-i mai mirosise fasolea cu şuncă, demult. Era preocupat de ceva. Ştia întotdeauna când îl frământa ceva. Se retrăgea adânc în sine şi, ca şi cum asta îi dădea mâncărimi, se foia, aşa cum făcea şi acum, chinuindu-şi mănuşile.

Încă de când era un băiețel, avea obiceiul să se învârtească pe lângă ea până când îi atrăgea atenția. După aceea nu-i trebuia mult să-l facă să spună ce îl frământa. De cele mai multe ori era o confesiune despre un mic păcat pe care ardea de dorința de a-l comite.

Îşi amintea clar o astfel de împrejurare. Se întorsese din al doilea drum în Kansas şi venise acasă în vizită. După cină, rămăsese aşezat la masă. Ma îl intuise şi găsise motive să-i expedieze pe ceilalți din cameră ca să rămână doar ei doi.

Se interesase de viața lui de cowboy. Jake răspunsese scurt. În final, îl întrebase direct:

— Ai făcut ceva de care ți-e ruşine?

Jake o privise şi Ma îşi dăduse seama că Bubba nu mai era un copil. Era bărbat şi purta greutatea lumii pe umeri.

— Am făcut ceva care era necesar, Ma.

Ma îl strânsese la piept, iar el plânsese ca un copil. Nu-l întrebase niciodată ce fusese acel ceva „necesar” gândindu-se şi că era mai bine să nu ştie. Dar deplânsese băiatul care devenise bărbat şi al cărui proces de maturizare fusese atât de dureros.

Acum avea aceeaşi privire – o privire neagră, disperată, care însemna că voia să-i spună ceva şi nu îndrăznea.

Ştia desigur că o iubea pe Lydia Coleman. Suferea împreună cu el din cauza asta. Bănuia că şi Lydia ştie. Îşi împărtăşeau secretele şi gândurile

intime de mulți ani, dar nu discutaseră niciodată despre asta, ca şi cum le-ar fi fost teamă că după aceea relația dintre ele nu va mai fi aceeaşi niciodată. Şi avea dreptate.

Jake ridică ochii de la mănuşile pe care le tot manevra. Ma îi turnase o ceaşcă de cafea. Stătea neatinsă, lângă mâna lui.

— Nu-mi zici nimic de faptul c-am rămas aici...

Ma se aşează pe scaun în fața lui.

— Nu m-ai întrebat.

— Atunci te întreb acum.

Ma respiră adânc, umflându-şi pieptul care se făcu şi mai mare.

— Mă bucur că te-ai stabilit undeva. Mi-era groază când mă culcam seara fără să ştiu pe unde umbli. Recunosc că sunt egoistă, dar îmi place să vă am pe toți în jurul meu tot timpul.

Jake zâmbi trist.

— Ai pierdut atâția dintre noi...

Ma îşi încreți nasul, negând.

— Sute de femei îşi îngroapă soții şi copiii. De ce aş fi eu altfel?

Jake pusese mănuşile deoparte şi începuse să învârtească uşor cana de cafea, cu o mişcare interminabilă. Ma ştia că discuția nu se terminase. Ceea ce îl apăsa pe conştiință încă nu fusese dezvăluit.

— Crezi că nu vor fi probleme să lucrez aici unde e şi Banner?

Mintea lui Ma se concentra strâns asupra cuvintelor ca o capcană de oțel asupra unui animal. Banner. Banner? Asta să fie? Îl privi atentă fără ca Jake să bage de seamă. Se foia pe scaunul lui de parcă avea furnici în pantaloni, degetele lui se mişcau fără încetare în jurul ceştii ca şi cum ar fi fost fierbinte. Arăta toate simptomele. Da, asta era. Ceva în legătură cu Banner.

Fata semăna mult cu mama ei. Atractivă într-un fel, care stârnea dorința în mintea bărbaților, Jake şi Banner? Era greu de conceput. Dacă ar fi doar vârsta... şaptesprezece ani diferență, nu, optsprezece... O tratase mereu ca pe o soră mai mică. Totuşi se întâmplaseră unele lucruri ciudate.

— Cred că da, spuse Ma, fără să se gândească. Va fi dificilă, poți fi sigur.

Se ridică să mestece în fasolea care fierbea pe foc.

— Fata asta a fost răsfățată toată viața de toți cei de la River Bend, inclusiv de mine. A avut o dezamăgire, prima mare dezamăgire din viața ei. Mie nu-mi plăcea tipu' ăla Sheldon. După părerea mea e foarte bine că s-a întâmplat aşa. Trebuia să învețe la un moment dat că viața n-o să-i împlinească toate dorințele domnişoarei Coleman. Asta ar putea să pară meschin din partea mea, dar ştii că o iubesc ca pe propria mea fiică. Ştiu însă

că e încăpățânată. E ca un baton de dinamită gata să explodeze. Şi bărbatul care va declanşa explozia ori va suporta toată viața c-a aprins fitilul, ori va fi extrem de fericit. Depinde de bărbat.

Ma îi văzu mărul lui Adam mişcându-se în sus şi în jos. Deci, era vorba de Banner. Ma se întoarse cu spatele la el şi puse sare în mâncare.

— De unde ştii că va fi bărbat cel care... va aprinde fitilul?

Ma râse.

— Pentru că e fiica mamei şi a tatălui ei. Şi a crescut simțind căldura aceea dintre părinți. Relațiile dintre bărbați şi femei nu-i sunt necunoscute. Ştii ce cred eu?

— Ce? întrebă Jake cu o voce care parcă nu-i aparținea.

— Că nu i se aprinseseră călcâiele prea tare după Grady ăla. Mai curând cred că voia să se mărite. Fără alte comentarii.

— Se poate.

Jake se ridică brusc şi îşi duse ceaşca de cafea la chiuvetă. Turnă apă şi o clăti. Uitându-se pe fereastră o văzu pe Banner luându-şi rămas bun de la familie. Lee se aplecă, o sărută pe obraz şi o înghionti în stomac. Ea îl bătu uşor cu palma. Ross şi Lydia, înlănțuiți, zâmbeau drăgăstos.

— Dar vreau să-ți spun un lucru, zise Jake încordat, întorcându-se şi şocându-şi mama cu vehemența lui. Ross mi-a oferit o slujbă. E o slujbă foarte bună şi am s-o accept, dar va fi mult de muncă. N-am de gând să-i tolerez toanele lui Banner. N-am să-i suport ieşirile de furie şi frustrare. Şi cu cât va înțelege asta mai repede, cu atât mai bine.

Cu aceasta îşi luă pălăria şi ieşi pe uşa din dos.

— Uf! făcu Ma. Apoi zâmbi şi ieşi afară ducându-se lângă ceilalți. Sosise momentul despărțirii.

— A fost pâinea bună?

— Da. Grozavă.

— Puteai să zici şi tu ceva.

— Păi n-am zis c-a fost grozavă?

— Mulțumesc.

Banner îi smuci pur şi simplu farfuria de sub nas.

Mâinile lui Jake aşezate pe masă, se strânseră în pumni în timp ce număra încet până la zece. Ținea ochii strâns închişi, încercând să se calmeze. Era prima lor cină împreună, prima din lungul şir care avea să urmeze.

Coleman-ii şi Ma plecaseră. Cowboy-ii plecaseră şi ei şi nu se întorceau decât la răsăritul soarelui. Până atunci el şi Banner aveau să fie singuri. Aşa cum decurgeau lucrurile în noaptea asta, aveau să decurgă şi în celelalte. Dacă supraviețuiau, poate exista o şansă ca lucrurile să iasă bine.

Când deschise ochii, Banner era la chiuvetă şi spăla vasele, stând cu spatele la el. Îşi schimbase hainele cândva, în cursul zilei. În locul fustei pantalon şi al bluzei, acum purta o rochie de bumbac înflorată. Aceasta îi estompa liniile corpului, dar era mai moale şi o făcea să arate mai adorabilă.

Dar el n-o putea aborda. Aşa că mai bine şi-ar scoate asta din minte. Îşi împinse scaunul înapoi, se ridică, şi duse farfuriile la chiuvetă.

— Nu-i nevoie să faci asta, spuse ea, când Jake le puse pe scândura de scurgere.

— Ştiu. Nici tu nu eşti obligată să găteşti pentru mine, dar asta era de la sine înțeles. Vreau să te ajut, aşa că să nu mai discutăm.

Folosi tonul împăciuitor pe care îl adopta când era mică. Întotdeauna reuşise s-o scoată dintr-o dispoziție proastă. Fața care se întoarse spre el, însă, nu mai era aceea a unei fetițe. Era a unei femei. Blândă în lumina lămpii, umedă datorită mâinilor cufundate în apă fierbinte, îmbujorată şi pistruiată din cauza soarelui.

Ochii ei erau remarcabili. Întotdeauna considerase ochii Lydiei neobişnuiți, dar ai lui Banner erau încă şi mai mari. Îşi vedea propria lui imagine reflectată în adâncurile lor verzi şi aurii şi aproape că-i venea să râdă de propria lui mutră stupefiată. Avea expresia aceea uimită a omului care tocmai a dat cu capul într-un zid invizibil.

N-ar fi putut însă râde pentru nimic în lume. Şi nici nu avea puterea să-şi abată privirea de la ei.

Pereții casei stăteau închişi asupra lor ca un pumn blând. Era o casă mică, cu o singură cameră în față, un dormitor într-o parte şi bucătăria asta de cealaltă. Fusese concepută şi construită ca să poată fi extinsă. Acum însă dimensiunea ei miniaturală părea să-i înghesuiască unul într-altul. Tăcerea prelungită contribuia şi ea la această intimitate.

— Eşti nervoasă ca un şarpe cu clopoței, şopti el.

Îi era oare teamă că va rupe vraja dacă vorbea tare?

— Şi tu la fel.

— Ai dreptate.

— Te supără tot ce spun.

— Nu ne mai putem tachina, nu?

— Nu.

— Nu pot să te mai tratez ca înainte.

Banner scoase un mic suspin tremurat.

— Ştiu. N-o să mai fie niciodată ca înainte.

— Îți pare rău?

— Da. Ție nu?

Jake dădu din cap.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte de a-ți cere să...

Banner îşi puse buza inferioară între dinți şi o ținu acolo înainte de a continua.

— Noaptea aceea va fi o barieră între noi de acum încolo. O s-o ținem veşnic minte.

Doamne! Ce şi-o mai amintea! Cu fiecare celulă masculină a corpului său. Ochii lui, nesupunându-se ordinelor primite de la creier, rămaseră ațintiți pe buzele ei. Măcar de nu şi-ar aminti acele mici gâfâituri pe care le scosese în timp ce limba lui îi cerceta gura pentru prima oară. De-ar putea să nu-şi amintească trezirea ei când gura învățase să sărute.

Se aplecase asupra ei până când căldura corpului său se amestecase cu a ei, devenind una. Îi văzuse o venă zbătându-se la gât, acolo unde o sărutase şi îşi apăsase din nou buzele pe locul acela. Mai simțea încă gustul ei pe limbă.

Sânii ei îi atrăseseră privirea în jos. Sfârcurile, erau țuguiate sub materialul rochiei. Le văzuse şi se înfierbântase.

Un geamăt involuntar îi vibrase în piept urcând în gât. Dincolo de şlițul pantalonilor carnea lui era tare ca piatra. Ridicând ochii îi cercetase fața, norul întunecat de păr nedisciplinat care o înconjura, şi simțise o dorință arzătoare de a o poseda.

— Banner...?

— Da?

Brusc îşi dădu seama că era gata s-o sărute din nou. Şi dacă o făcea... nu s-ar fi oprit acolo. Ar fi lăsat capul în jos şi i-ar fi sărutat sânii prin rochie, i-ar fi supt acele vârfuri dulci, i-ar fi prins şoldurile în palme şi ar fi apropiat-o de el aşa cum mai făcuse, ridicând-o pe bărbăția lui rigidă. Ar fi făcut din nou acele lucruri de neconceput.

Înainte de a ceda tentației, se îndepărtă de ea.

— Nimic. Ne vedem mâine dimineață. Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă.

— Unde te duci?

Era prea devreme pentru a se duce la culcare.

— Afară, să controlez țarcul ăla provizoriu pe care l-am făcut azi. Randy nu-i în stare să bată un cui.

— Mie mi s-a părut că s-a descurcat bine pentru prima zi.

Apărarea cowboy-ului era exact ceea ce lipsea pentru a-l face să izbucnească. Îşi descărcă frustrarea printr-o criză.

— Ei bine, mie nu mi s-a părut atât de grozav. Dacă nu poate face treabă, îl dau afară.

Cu asta ieşi trântind uşa.

Capitolul şapte

Noaptea era incredibil de întunecoasă. Banner nu-şi dăduse seama cât de departe era mica ei casă până când întunericul nu coborâse asupra ei.

Din ziua în care se născuse, dormise într-o casă cu mai multe persoane în ea. Acum era singură, complet singură, pentru prima oară în viață.

Şi nici somnul nu venea s-o scape de singurătate. Urechile ei percepeau cel mai mic zgomot. Zgomotele dintr-o casă care se pregăteşte de culcare n-o alarmaseră niciodată. La River Bend, în dormitorul ei acele zgomote erau familiare şi liniştitoare. Recunoştea forma fiecărei umbre de afară.

În seara asta însă fiecare şoaptă a frunzelor era sinistră. Geamătul buştenilor verzi suna ca un lamento. Umbrele nu erau prietenoase.

Făcuse o greşeală plecând de acasă, din sânul familiei? Nu putuse înțelege niciodată cum putea Ma să trăiască singură în cabana ei. Lydia şi Ross o rugaseră de multe ori să se mute în casă, într-unul din dormitoarele de la etaj, iar ea refuzase categoric. Banner nu-şi putea imagina cum preferă cineva solitudinea în locul celor pe care-i iubeşti şi care te iubesc.

Singurătatea asta era groaznică. Poate se cam pripise mutându-se aici singură. Cum ar fi dacă ar trebui să trăiască toată viața stând singură toată noaptea? Cum ar fi dacă ar trăi singură până la bătrânețe? Ce rost ar avea să înființeze aici o fermă prosperă dacă n-ar avea cu cine să împartă această prosperitate?

Iritată de propriile ei gânduri negre, aruncă aşternuturile şi se duse la fereastră. Bine că măcar luna mai împrăştia puțin întunericul. Privirea ei rătăci spre grajd. Arăta nou, aproape artificial în prospețimea lui. N-avea nimic din savoarea rustică a celui mai vechi grajd de la River Bend, în care se jucase de-a v-ați ascunselea cu Lee când erau copii. Grajdul ăsta părea străin.

De la una din ferestrele lui emana puțină lumină provenind de la o lampă cu fitilul coborât. Jake era acolo, nu prea departe, şi îi putea auzi strigătul dacă întunericul şi singurătatea deveneau de nesuportat.

Prezența lui o linişti aşa că adormi imediat ce se întoarse în pat. La ivirea zorilor se sculă şi îşi puse hainele de lucru.

Raze de soare perlate răzbăteau prin fereastra bucătăriei în timp ce prepara micul dejun. Lumina de culoarea untului împrumuta camerei un aspect mai domestic şi îi schimbă considerabil starea de spirit pe care o avusese în lungile ore de singurătate şi de întuneric din timpul nopții. Încercă să fredoneze un cântec în timp ce tăia slănina şi punea feliile în tigaie.

Se opri însă din cântat când îl văzu pe Jake apărând din grajd. Totul se opri în ea. O felie de slănină îi rămase atârnată de degete. Buzele ei se despărțiră uşor.

Jake se scărpină în cap, trecându-şi degetele prin părul care luci ca un ghem de fire de aur când razele soarelui căzură asupra lui. Căscă larg dezgolindu-şi două şiruri de dinți albi şi drepți, sau aproape, pentru că rândul de jos era uşor îndoit, dar imperfecțiunea nu era prea vizibilă.

Înlănțuindu-şi degetele şi întorcându-le în afară, îşi ridică mâinile sus deasupra capului şi se întinse cu încetineala sinuoasă a unei pisici de munte.

Felia de slănină lunecă singură de pe degetele înțepenite.

Îşi pusese pantalonii şi cizmele, dar... pantalonii erau descheiați. Şi nu ceea ce vedea, cât ceea ce nu vedea o intriga.

În timp ce se întindea cu acea încetineală şi uitare de sine, cu picioarele desfăcute şi spatele arcuit, Banner avu plăcerea de a-i admira bustul musculos. Gura i se uscă, dar o altă parte a corpului ei se umezi. Nu pentru că nu mai văzuse un bărbat gol până la brâu. Asta se întâmplase de multe ori cu tatăl ei, cu Micah... Dar nu-l mai văzuse niciodată pe Jake fără cămaşă. Chiar imparțială dacă ar fi fost, găsi că era un spectacol demn de văzut.

Umerii erau largi. Muşchii brațului se curbau şi se încolăceau netezi. Mici cuiburi de păr şaten deschis îi defineau subsuorile. Pieptul îi era acoperit cu o rețea de păr aspru, auriu, mai deschis decât culoarea uşor arămie a pielii. Aproape ascunse în acel covor auriu, se vedeau sfârcurile plate maronii, uşor înfiorate sub sărutul aerului răcoros al dimineții.

Banner simți un nod în gât şi îşi lipi strâns genunchii unul de altul.

Muşchii pectorali ai lui Jake păreau opera unui sculptor. Era zvelt, dar fiecare tendon era clar reliefat. Pieptul se continua cu un abdomen suplu, tare. O linie îngustă de păr lega pădurea de pe pieptul lui cu smocul care îi înconjura buricul. Era mai închis la culoare şi mai des, acolo. Ochii ei urmăriră

acea linie până unde se pierdea în V-ul format de marginile desfăcute ale pantalonilor. Curiozitatea ei se înteți. De ce își ridicase pantalonii așa de sus?

„Ciudat", se gândi ea. Se culcase cu acest bărbat și totuși era prima oară când îl vedea altfel decât complet îmbrăcat. Se simți plină de mândrie. Era magnific. Frumos. Auriu și zvelt. Măcar nu trebuia să fie umilită de faptul că primul și poate singurul ei iubit fusese un bărbat indezirabil.

Jake își lăsă brațele în jos și le scutură pentru a-și restabili circulația sângelui. Ducându-se la pompa de apă dintre casă și grajd, se aplecă și lăsă apa să-i curgă pe cap și pe gât în timp ce pompa. Când se ridică, își acoperi fața cu mâinile. Tremura. Treptat își coborî mâinile și își scutură capul pentru a îndepărta apa, care se răspândi în jurul lui ca o ploaie de diamante, fiecare picătură strălucind în soare.

Se duse înapoi în grajd, dar stătu numai atât cât să-și ia o cămașă. Când ieși din nou, tocmai și-o trăgea peste cap. Banner îl pierdu din vedere când dispăru în dosul grajdului.

Câteva clipe rămase cu ochii la locul unde îl văzuse. Apoi, ca și cum s-ar fi trezit din transă, clipi din ochi și trase adânc aer în piept. Unul câte unul mușchii ei se relaxară și tensiunea din membrele ei dispăru. Fu uimită când văzu felia de slănină căzută pe jos.

Echilibrul ei sufletesc nu era restabilit, dar se strădui să termine micul dejun. Jake avea să apară dintr-un moment într-altul și să ceară mâncare caldă și cafea. Avea oare obrajii atât de roșii cum îi simțea?

Ei și, dacă-i avea? se gândi ea, brusc furioasă. Ce se tot fâțâie pe aici, așa, pe jumătate gol?! Nu voise să se uite la el, fusese un accident. Și nici nu tânjea după ceva... Și acea ușoară dezamăgire pe care o simțea în stomac nu se datora faptului că în seara în care făcuseră dragoste, stătuse cu cămașa pe el. Categoric nu! Probabil că nici n-ar fi fost plăcut cu tot părul ăla și mușchii tari apăsați pe sânii ei.

Tuși pentru a-și descongestiona gâtul.

Când Jake bătu la ușa din dos, sări ca un iepure speriat și se răsuci pe loc exact la timp pentru a-l vedea intrând.

Jake observă imediat starea ei de agitație și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea, pe nerăsuflate.

— Sigur?

— Bineînțeles. Ce putea să se întâmple?

— Nu știu. D'aia am întrebat.

Banner se întoarse cu spatele la el.

— Ia loc. Micul dejun e gata.

Jake o privi curios, dar se conformă. Trase un scaun şi se aşeză pe el. Banner veni imediat cu cana de cafea. Se aplecă peste umărul lui şi îi turnă o ceaşcă.

— Ai dormit bine? întrebă el.

Jake întoarse capul spre ea pentru a o privi. Ochii lui înghețară.

Aplecată înainte cum stătea, cu brațele întinse, sânul ei era la nivelul obrazului său. Erau atât de aproape unul de altul, încât dacă şi-ar fi țuguiat buzele ar fi atins-o. Banner chiar îi simți respirația pe sfârcul sânului care se întărise inexplicabil. Pentru că în bucătărie numai frig nu era. Dimpotrivă, lui Banner nu-i fusese niciodată atât de cald.

Banner turnă cafeaua şi se retrase repede.

— Da, am dormit bine. Dar tu?

— Şi eu.

Cu dinții strânşi, Jake se legăna pe scaun. Acum însă privirea lui era ațintită înainte şi părea că vrea să rămână astfel pe vecie. Lecția numărul unu: niciodată, dar niciodată să nu întorci capul când te serveşte Banner. îşi drese glasul.

— Camera e destul de drăguță.

Mincinos. Nu dormise mai deloc, Se zvârcolise în pat gândindu-se la ea, îngrijorat ca ea să nu fi uitat să încuie uşa, sau să nu-i fie frig sau cald, sau să-i fie foame, sau să-i fie frică. încercase de o mie de ori să se convingă că ar trebui să controleze, ştiind foarte bine că n-o va face.

— N-o să fie prea cald acolo, vara, nu?

Banner simțea nevoia de a face conversație pentru a-şi acoperi propria ei nervozitate, în timp ce aducea farfuriile la masă.

— Dacă o să fie, am să dorm afară. Am făcut-o de multe ori.

Jake se referea la dormitul lui în noaptea aceea în grajd. De ce naiba repeta acum? Ca să-şi aducă aminte? Poate că ea nu voia să-şi amintească. Dar când ridică privirea şi îi întâlni ochii, înțelese că ea îşi amintea. Obrajii ei se înroşiră mai mult şi ea îşi întoarse grăbită capul.

Atunci observă pantalonii.

Banner era îmbrăcată în pantaloni. Aceştia ori îi rămăseseră mici lui Lee ori fuseseră strâmtați special pe ea, pentru că stăteau lipiți de fundul ei mic într-un mod care-ți lua mințile.

La dracu'! Cum credea ea că el va putea înghiți jumările astea cu slănină – preparate exact cum îi plăceau lui – când ea se fâțâia prin bucătărie, luând şi aducând, în blestemații ăia de pantaloni strâmți? Trebuiau interzişi! Pentru că

dacă înainte forma pulpelor ei era un subiect de meditație, acum nu mai prezenta nici un mister. Erau prelungi şi fine şi aveau o formă de-ți lăsa gura apă.

Jake văzuse dansatoarele de la bar făcându-şi numărul cu pulpele complet goale, dar nici una nu i se păruse atât de provocatoare ca Banner în pantalonii ăştia strâmți. Doar cu câteva zile în urmă o lovise în glumă peste fund şi nu simțise nimic. Acum însă îl tulbura atât de tare, încât simțea mâncărimi în palme. Dacă mai punea vreodată mâna pe rotunjimea aceea dulce, n-o va mai face în joacă, ci pentru a o mângâia.

După ce totul fu adus la masă, Banner se aşează în fața lui. Jake scoase un suspin de uşurare. Dar aceasta fu de scurtă durată. Pieptul ei era ca un magnet pentru ochii lui. Purta o bluză de bumbac simplă, fără înfloriturі, aşa cum purta orice argat la fermă. Banner însă îi schimba forma considerabil. N-ar fi putut pune nimic în buzunare, chiar dacă ar fi vrut. Sânii ei le umpleau complet.

— Puțin sos?

— Cum?

Jake îşi mută brusc privirea de la sâni la fața ei.

— Încă n-ai gustat din sosul meu. Ți-e frică?

Banner îşi lăsă capul pe o parte. Mişcarea era o încercare îndrăzneață de a readuce lucrurile pe făgaşul lor normal. Jake se comporta la fel de ciudat ca şi ea. Mai era încă supărat, probabil, de discuția lor din seara precedentă, de aceea avea trăsăturile încordate. Îi era dor de perioada când fuseseră prieteni buni şi îşi spuneau de toate. Nu-şi lipise ea capul de pieptul lui odată când plângea după un pisoi mort? Dar atunci nu simțise nodul ăsta fierbinte în stomac. De ce nu se putea să revină la acel gen de camaraderie?

Ce întrebare stupidă! Ştia de ce. Relațiile dintre ei nu vor mai fi niciodată acelea, dar poate vor reuşi să se prefacă măcar, că noaptea aceea din grajd nu existase. Cel puțin va încerca.

— Nu crezi că mă pricep la gătit?

Jake chicoti şi puse o cantitate apreciabilă de sos gros, fierbinte, pe biscuitul rupt în două.

— Am un stomac de fier, altfel n-aş fi supraviețuit mâncând la întâmplare, orice. Sunt sigur că voi putea înghiți mâncărurile tale.

Luă o înghițitură, închise ochii şi o savură în timp ce mesteca. Numai după ce înghiți, cu o exagerare comică, deschise ochii. Îşi linse buzele şi spuse:

— Delicioasă.

Banner îi zâmbi şi se simți mai bine.

— M-am gândit ce nume să-i dau fermei.

— Credeam că are deja.

Banner sorbi din cafea şi scutură din cap.

— Nu vreau să fie o filială a fermei River Bend. Vreau să aibă un nume al ei. Ai vreo propunere?

— Hmm. Nu m-am gândit, spuse el.

Banner îşi puse furculița pe farfurie, pocni din degete şi se aplecă înainte sprijinită în coate.

— Ce zici de Plum Creek?

— Plum Creek?

— Ăsta-i numele pârâului care trece prin marginea împădurită a proprietății, cel care se varsă în râu.

— Ferma Plum Creek? se gândi el cu voce tare încruntând din sprâncene. Sună cam... feminin, spuse el, după o mică ezitare.

Banner ar fi dorit să-i vadă fața luminându-se de entuziasm şi fu dezamăgită când văzu că nu.

— Păi, şi eu sunt feminină.

Ochii lui se ridicară brusc spre ochii ei, apoi reveniră asupra sânilor. De data aceasta aveau o uşoară expresie de indignare. Ardea de dorința de a simți acea agitație. Şi în mod sigur nu putea nega faptul că era feminină.

Frustrat la maximum, Jake spuse tăios, după ce ridică din nou privirea spre ochii ei.

— E ferma ta. Poți să-i zici cum vrei.

— Mulțumesc pentru permisiune.

Vocea ei picura un sarcasm gros ca mierea. îşi împinse scaunul înapoi cu un scrijelit de podea, se ridică şi începu să strângă farfuriile.

Jake se ridică şi el.

— Nu cred că argaților le-ar plăcea să lucreze la o fermă cu un nume atât de gingaş.

— A fost doar o sugestie. Încă nu m-am hotărât.

Un cuțit alunecă jos de pe una din farfuriile pe care le ducea. Banner se aplecă şi îl ridică. Mişcarea îi reliefa puternic fesele.

„O, Doamne”, gemu Jake. „Voia să-l înnebunească cu tot dinadinsul?” Se întoarse spre uşă.

— În curând or să apară şi oamenii. Trebuie să mă apuc de treabă.

— Ce lucrați azi?

— Începem construirea țarcului permanent.

— Am să viu şi eu să văd mai târziu.

În pantalonii ăia, cu părul desfăcut, liber, va fi o distracție. Asta-i mai lipsea: nişte cowboys înfierbântați care se vor zgâi tot timpul la ea şi nu vor mai lucra nimic.

— Bine, dar înainte de asta, schimbă-ți pantalonii ăia.

— Ce spui?

— Ce-ai auzit.

— De ce?

— Pentru că o să am mult mai puțină bătaie de cap cu protecția ta, decât dacă te fâțâi pe acolo în pantalonii ăştia.

— Mă fâțâi!

— Sunt… indecenți.

Banner trânti o farfurie pe scândura de scurgere.

— Indecenți! strigă ea, înfuriată.

Jake însă era deja în curte.

— Ah… Priscilla…. scumpo.

Dub Abernathy o privea cu ochi glazurați de dorință. Mâna îi era umedă de transpirație. Părul rar, încărunțit, pe care îl prețuia în mod deosebit, era lipit de pielea umedă a capului. Degetele lui manevrau nasturii vestei, emoționate. Îşi scosese haina imediat ce intrase. Întotdeauna făcea aşa, înainte de a accepta un pahar din whisky-ul scump al matroanei.

Femeia şi băutura erau plăceri interzise pe care şi le permitea marțea şi joia după-amiaza şi uneori duminica dimineața, dacă Priscilla era dispusă şi putea să-l primească.

— Hmm, mormăi el în timp ce se debarasa de vestă aruncând-o pe podea.

Se întinse după paharul aşezat pe măsuța cu trei picioare şi înghiți lacom.

— Continuă. Termină.

Priscilla stătea în fața lui în corset şi cămăşuță, ciorapi lungi şi pantofi cu tocul înalt. Corsetul îi ridica sânii, scoțându-i în afară, îi îngusta talia drastic şi îi scotea în relief rotunjimea şoldurilor. Jartierele, legate cu fundă deasupra genunchiului, țineau suspendați ciorapii lungi, negri, în contrast şocant cu pielea albă, de ivoriu, a pulpelor ei.

Priscilla simțea o plăcere teribilă să-l ațâțe pe Dub până la limita îndurării. Dorința lui era cât se poate de evidentă. În pat, era neruşinat, şi total

lipsit de orice moralitate. De aceea îl plăcea. Nu era complexat de pasiunea lui, întrucât învățase şi admisese cu mult timp în urmă că asta n-avea nimic de-a face cu dragostea. Idealul ăsta, inventat de oameni, îl lăsa rece. Ființele umane nu se pot iubi decât pe ele însele. Dar oamenii îşi pot oferi unul altuia plăcere. Asta era exact ceea ce făceau ea şi cu Dub.

Această dezbrăcare lentă era unul dintre jocurile pe care le practicau din plăcere.

În decursul ultimilor ani, Dub Abernathy fusese unul dintre clienții regulați ai Priscillei şi printre puținii de care se ocupa personal. Nici una din programările lor nu fusese vreodată anulată. Altruist, îi oferea şi el plăcere. Era un prieten valoros din mai multe motive, între care şi faptul, deloc neglijabil că era o persoană importantă în cadrul comunității.

Abernathy era unul dintre cei mai puternici susținători ai *Grădinii Edenului*, dar era, în acelaşi timp, un om de afaceri respectat în Fort Worth. Făcea parte din consiliul directorial al uneia din băncile oraşului, era preşedintele diaconilor Primei Biserici Baptiste, era activ în Consiliul orăşenesc.

Era un impostor.

Ăsta era un alt motiv pentru care îl plăcea Priscilla. Ducea viața unui cetățean onorabil, dar era un decadent. Priscilla adora coruperea unor asemenea stâlpi ai comunității.

Încet, Priscilla ridică brațele şi îşi scoase acele din păr. O şuviță lungă, lucioasă, îi căzu pe umăr şi se încolăci în jurul sânului, de parcă fusese dresată să facă asta.

Aceleaşi buze care se rugau duminica dimineața îi rosteau acum numele, păcătoase, zâmbind cu o încredere în sine, felină.

Îşi lăsă capul pe spate şi îl roti dintr-o parte în alta, ştiind că lui Dub îi plăcea să-i vadă părul măturându-i pielea goală a spatelui.

— Mângâie-te, şopti el, răguşit.

Îşi puse mâinile pe piept şi le lăsă să alunece încet în jos până acoperiră sânii.

— Ah, Doamne! Ah!

Dub gâfâia. Îşi descheie nasturii pantalonilor şi îi desfăcu. În pantalonii negri cu dungi cenuşii ai bancherului, se afla dorința lui răscolită. Priscilla îl privi cu satisfacție.

Îşi apăsă mâinile pe sâni, le mişcă încet, circular, închise ochii şi se legănă înainte şi înapoi. Respirația lui Dub se acceleră. Pentru a-l răsplăti că o dorea atât de mult, Priscilla îşi lăsă în jos cămăşuța şi îşi dezgoli sânii.

— Întăreşte-i, spuse Dub, răguşit.

Şi asta intra în ritual, dar întotdeauna o excita şi pe Priscilla. Îl aducea pe acest bărbat în pragul exploziei de dorință. Dub putea influența votul în Consiliul orăşenesc şi propovădui chinurile iadului la lecțiile lui de la Şcoala duminicală, dar când venea în camera asta, era complet sub puterea ei. Şi puterea este cel mai puternic afrodisiac.

Degetele ei trecură peste sfârcurile sânilor, la început încet, apoi mai repede, în ritm cu respirația gâfâită a lui Dub. Îi ciupi cu degetul mare şi arătător şi ascultă cu plăcere geamătul lui. În cele din urmă Dub spuse:

— Acum adu-i la mine.

Priscilla înaintă cu o mişcare unduioasă care îl hipnotiză. Când era încă departe de el, Dub se ridică din scaun, o prinse de mijloc şi o trase spre el lăsându-se pe spate. Gura lui acoperi fierbinte unul din sâni. Priscilla îşi împreună mâinile pe după capul lui aşa cum ştia că-i place. Cu degetul mare de la fiecare mână îi apăsa tâmplele. Se aşezase călare pe genunchii lui, lăsându-se pătrunsă.

Gura lui se mişca înfrigurată de la un sân la altul în timp ce ea îşi ridica şi cobora şoldurile cu măiestrie. Dub îi frecă sfârcurile cu limba, o muşcă destul de tare ca să o doară. Priscilla îl apucă de gulerul cămăşii înfigându-i nemilos unghiile în pielea gâtului. În acelaşi timp mişcările ei deveniră un galop sălbatic.

Atunci, omul de afaceri care avea acțiuni decisive în multe întreprinderi, care prezida cu elocință consilii directoriale, care nu s-ar fi gândit niciodată să-şi insulte nevasta, țipă ca un animal pe moarte şi se cheltui între pulpele celei mai celebre târfe din Texas.

Pentru că reuşise să-i producă şi ei orgasmul, Priscilla îl iertă pentru gura deschisă din care curgea saliva pe pieptul ei.

Grațioasă, se ridică şi se retrase în dosul unui paravan pentru a se spăla şi a se aranja. Când apăru din nou, Dub stătea întins gol pe pat, aşteptând ca ea să termine cu spălatul care urma întotdeauna. Ea îi frecă corpul gol cu un prosop cald.

— Mai bei un pic? întrebă ea, mângâietor.

Dub se juca cu sânii ei.

— Mai bine nu. Am o întâlnire în după-amiaza asta.

Priscilla puse prosopul deoparte. Lungindu-se lângă el pe pat, se propti pe un vraf de perne şi îi atrase capul între sânii ei, după cum le era obiceiul. Aceasta era cea mai prețioasă parte a legăturii lor. Îi plăcea să facă dragoste, dar informațiile pe care le obținea după aceea nu puteau fi obținute nicăieri.

— Ce-mi mai fac acțiunile de la calea ferată?

— Investiția ta s-a dublat deja, mormăi el între două săruturi. Exact cum ți-am spus. Uzina aceea metalurgică merge şi ea bine. Vrei să investeşti într-un cal de curse?

— Pare interesant.

— Am să urmăresc dresajul lui şi am să-ți spun.

Dub se ridică puțin ca s-o vadă mai bine. Cu un deget, făcu rotocoale în jurul unui sân.

— Că veni vorba de cai, nu mi-ai spus tu odată că l-ai cunoscut pe Coleman de la River Bend din ținutul Larson?

Degetele ei care îl scărpinau uşor pe spate se opriră brusc.

— Da. Ce-i cu el?

— Am auzit nişte bârfe. Se pare că are o fiică.

— Ştiu. Tocmai s-a măritat.

Dub chicoti.

— Urma s-o facă. Numai că nunta a fost întreruptă de un nenorocit de producător de whisky clandestin. A târât-o pe fiică-sa gravidă în biserică declarând că mirele era tatăl copilului ce avea să se nască.

Ochii Priscillei se luminară în timp ce mintea ei refăcea scena aceea neplăcută.

— Nu!

— Jur că aşa zice lumea. Unul din clienții mei a fost invitat la nuntă. El mi-a spus. Şi n-avea nici un motiv să mă mintă.

— Da' ce s-a întâmplat?

Dub o puse la curent cu cele întâmplate, aşa cum auzise.

— Tipul ăsta cu care voia să se mărite, Grady sau Brady Sheldon, cred că-l chema, a fost obligat să se însoare cu fiica ăluia în loc s-o mai ia pe fata lui Coleman.

— Şi ce-au făcut Coleman-ii?

— Au întins-o acasă cu prietenii şi aliații lor.

Jake Langston, se gândi Priscilla. Îi displăcea să-l ştie odihnindu-se la sânul Coleman-ilor, dar avea o satisfacție tainică ştiind că fiica Lydiei nu fusese în stare să-şi păstreze bărbatul.

— Mulțumesc că mi-ai spus, se gudură ea pe lângă Dub.

Pentru a-l recompensa, Priscilla îşi vârî mâna între corpurile lor.

— Doamne, fetițo, ai de gând să mă ucizi? întrebă el, gâfâind, când îi simți degetele cuprinzându-i carnea.

— Nu-ți place? spuse ea, lingându-i urechea.

Îi plăcea şi Priscillei nu-i trebui mult să-i stârnească iarăşi dorința. De data asta era mai tare şi mai potent ca prima oară. Bărbatul se aruncă asupra ei, jubilând. Îi făcea extrem de bine imaginii lui despre sine, de fiecare dată când o lua el pe Priscilla. Soția lui, atât de decentă şi protocolară, habar n-avea că oamenii puteau face ceea ce se întâmpla între el şi Priscilla acum. Doamna Abernathy nu-l satisfăcuse niciodată şi nu-i făcuse decât o fiică urâțică.

Nu merita şi el o plăcere ca aceea oferită de Priscilla după ce muncea atât? Îşi avea justificarea lui, dar puțina conştiință care-i mai rămăsese, îl mustra.

Priscilla tocmai îi ținea haina când el deschise un subiect interesant pentru amândoi.

— Iubito, trebuie să te avertizez să fii atentă.

— La ce?

— Societatea femeilor organizează o nouă mişcare pentru a şterge de pe fața pământului *Ogorul Iadului*.

Priscilla luă o perie de cap şi o trecu prin păr.

— Au mai încercat. N-au reuşit niciodată.

Dub avea o expresie mohorâtă.

— De data asta e altfel. Au sprijinul înflăcărat şi tenace al noului predicator.

Priscilla puse peria jos şi se întoarse spre el.

— Am crezut că o să-i blochezi venirea aici.

Dub scutură din umeri.

— Am încercat. Am fost în minoritate.

Dub îi puse mâinile pe umeri.

— E pus pe fapte mari, Priscilla. E un fanatic şi are mulți sprijinitori. Oamenii sunt de partea lui.

— Poate fermierii şi proştii.

— Nu. Oamenii de afaceri.

Priscilla se desprinse de el şi începu să umble prin cameră.

— Păi, să-i ia dracu'. Noi nu facem tot afaceri? Dacă tragem obloanele, o să sufere toți – cowboy-ii nu vor mai veni să-şi cheltuiască banii – saloon-urile nu sunt singurele locuri care profită. Toate activitățile din oraş profită de pe urma celor care vin aici, atraşi de noi.

Luă un evantai, îşi trecu degetul pe marginea lui de mătase, apoi îl aruncă iar. Era ofensată. Asta era clar.

— Ăştia ţin predici, ne critică şi protestează împotriva noastră, dar se ştie de ani de zile că totul nu-i decât o farsă. În realitate le place prezența noastră aici.

Dub era impacientat de refuzul ei de a vedea lucrurile aşa cum erau.

— Aşa a fost înainte, dar acum afacerile merg bine şi fără văcari. Din ce în ce mai multe familii populează oraşul. Vor să facă din oraşul ăsta un loc pentru oameni respectabili.

Priscilla emise un sunet vulgar, dar Dub continuă să-şi argumenteze punctul de vedere.

— Fort Worth nu mai e un loc de joacă al văcarilor, un loc unde să-şi piardă banii la joc, să se îmbete şi să primească o doză de blenoragie.

Priscilla se întoarse cu fața la el.

— Fă ceva, Dub. Calmează-i. Fă un gest grandios care să-i satisfacă, aşa cum ai mai făcut şi în trecut. Ții minte pichetele de anul trecut? Aproape toți cei care purtau pancarte erau clienții mei. Au organizat protestul ăla ca să-şi liniştească nevestele. Şi au reuşit. Aşa va fi şi acum.

Dub nu intenționase s-o zgândăre. El vedea bine semnele prevestitoare ale sfârşitului, spre deosebire de ea – zilele *Grădinii Edenului* erau numărate. Priscilla va rămâne o femeie bogată. Avea destule investiții în afaceri rentabile pentru a fi scutită de griji toată viața. Dub însă ştia că Priscillei îi plăcea să fie considerată cea mai bună patroană de bordel din Texas. Era o chestiune de mândrie. Nimeni nu-i va smulge titlul ăsta fără luptă.

Dub o cuprinse în brațe şi îi mângâie spatele.

— N-am vrut să te indispun, dar fii atentă la ce se întâmplă. S-ar putea ca lucrurile să devină foarte fierbinți.

— Dar până la urmă se liniştesc.

Îşi strecură mâinile sub haina lui şi se lipi mai strâns de el.

— Cât timp am prieteni ca tine de partea mea, sunt la adăpost. Nu?

— Da, spuse el, sărutând-o repede ca să nu-i simtă duplicitatea.

Mult timp după plecarea lui, Priscilla rămase adâncită în gânduri despre viitor. Nesiguranța asta nu-i plăcea deloc.

Capitolul opt

Supraviețuiră primele două săptămârii fără ca vreunul din ei să-l omoare pe celălalt. Având în vedere starea lor de spirit şi certurile pe care le aveau, era o mare victorie. Banner se felicită în gând pentru această realizare în timp ce mâna căruța pe terenul accidentat.

Era la amiază. Soarele ardea. Jake şi cei trei lucrători întindeau un gard de sârmă ghimpată pentru a împrejmui o parte din teren, destinată păşunii. Banner, plictisindu-se în casă, făcuse o cană mare de limonadă şi o ducea la punctul de lucru împreună cu un coş de sandvişuri şi prăjituri.

Ştia că eforturile ei, izvorâte din afecțiune, aveau să fie răsplătite doar cu o încruntătură de reproş, Jake se încrunta des. De fapt de câte ori se uita la ea, avea o încruntătură dezaprobatoare. Din acea primă dimineață când îi poruncise să-şi schimbe pantalonii, îl sfidase purtându-i zilnic, chiar şi seara, când venea el la cină.

Nu se ştie ce demon rebel din ea o îndemna să-l provoace. De ce? Era greu de spus. Jake era ca o furtună gata să izbucnească. Ea o aştepta. Nu mai putea suporta acea atmosferă întunecată, tulbure, sulfuroasă dintre ei. Mai bine să izbucnească furtuna şi să limpezească atmosfera decât să continue mocnit.

Smuci de hățuri, biciuind calul pe crupă. Drumul peste câmpul nedesțelenit nu putea să fie mai neplăcut pentru el decât pentru ea. Dinții îi clănțăneau de câte ori roata trecea peste o piatră. I-ar fi convenit mai mult călare. Drumul până la punctul de lucru ar fi fost parcurs într-o treime de timp. Dar avusese nevoie de limonadă, de prăjituri şi de sandvişuri ca scuză pentru a se duce acolo unde Jake îi interzisese. Şi pentru a le transporta avusese nevoie de căruță.

Ar fi vrut să ajute şi ea la întinsul sârmei sau cel puțin să supravegheze lucrul. Jake însă nici nu voise s-audă. Scuturase din cap ferm.

— E muncă grea.

— Sunt obişnuită.

— Nu cu aşa ceva.

— Cu orice!

— E periculos. Ai putea să te răneşti.

— N-o să mă rănesc.

— E-adevărat. N-o să te răneşti pentru că nu vei fi acolo. Ocupă-te de treburile casnice şi lasă-mă pe mine să mă ocup de fermă.

Aceasta îi atrase din partea ei o atitudine sfidătoare şi o privire de tigru.

— Am luat parte la treburile fermei toată viața. În casă n-am ce face. Totul e aranjat aşa cum am dorit. Termin treburile până la ora zece şi nu mai am nimic de făcut toată ziua.

— Călăreşte-l pe Dusty.

— Unde? Prin curte? Mi-ai spus să nu mă îndepărtez.

— Găseşte-ți altă ocupație. Dar nu te apropia de mine şi de oamenii mei.

Ca după majoritatea întâlnirilor lor, Jake plecase bombănind.

Ei bine, astăzi n-avea să stea în casă. Era prima zi frumoasă şi voia să petreacă timpul în aer liber pentru a se bucura de ea.

Opri căruța sub un copac umbros într-un loc unde lunca se transforma în pădure. La vederea ei, cei trei lucrători se opriră pentru a-şi şterge frunțile cu mâneca. Un cuvânt aspru din partea lui Jake, pe care ea nu-l auzi îi făcu să-şi îndrepte din nou atenția spre gard.

Banner sări jos, luă cana mare cu limonadă şi coşul cu gustări din spatele căruței şi porni să străbată distanța care mai rămăsese, pe jos.

— M-am gândit că meritați o pauză, spuse ea, veselă.

Bucuria ei era un răspuns deliberat la privirea întunecată pe care i-o aruncă Jake. Banner îl ignoră şi le zâmbi celorlalți trei bărbați.

— Limonadă, sandvişuri şi prăjituri.

— Ăsta-i un adevărat picnic, spuse Randy, tărăgănat, scoțându-şi pălăria şi înclinându-se galant.

Râsul scurt al lui Banner se împlântă în burta lui Jake ca lama unui cuțit. „Uită-te la ea”, îşi spuse el, „Cum se fâțâie cu pantalonii ăia!”. Începuse să-i urască.

Ba nu. Îi plăceau. Şi încă mult.

Dar şi celorlalți le plăcea şi asta nu putea tolera. Ştia că-i poartă doar ca să-l enerveze. Cu asta se obişnuise. Ceea ce îl înfuria însă era felul în care bărbații se uitau la ea când îi purta.

— E foarte drăguț din partea ta, rosti Jim cu gura lui deformată, reuşind să zâmbească.

Pete nu zise nimic, dar privi coşul apreciativ.

Fără ca măcar să-l consulte, oamenii începură să umble la coşul adus de ea şi să-şi treacă unul altuia limonada. Schimbară amabilități cu Banner, de parcă era o adunare duminicală şi nu o zi de lucru. Nici unul din ei nu-l întreba pe Jake dacă puteau lua această pauză. Doar era şeful lor, nu? Doamna Coleman însă era stăpâna fermei. Deşi ar fi vrut, ca prieten al familiei, s-o dojenească pentru că flirta în mod periculos cu aceşti bărbați şi pentru

faptul că îi submina autoritatea de şef, nu spuse nimic. Le întoarse spatele şi începu să întindă sârma în jurul stâlpului pe care tocmai îl ridicaseră.

— Jake, tu nu vrei? întrebă Banner.

Părul ei iradia lumina soarelui, lucios şi neted ca aripa unui corb. Părea că are viața lui proprie, cu amestecul acela de bucle şi onduleuri pe care ea nu avusese decența de a le prinde sau ascunde sub o bonetă modestă. Obrajii îi erau îmbujorați. Ochii abia i se vedeau din perdeaua de gene întunecate în timp ce se uita la el, dar îi simțea batjocoritori.

Singurul lucru pe care-l dorea în clipa aceea era să-i şteargă zâmbetul ăla ofensator cu un sărut.

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei.

Îi întoarse spatele şi îşi îndreptă întreaga atenție asupra lui Randy a cărui voce devenise moale ca untul.

Cowboy-ul avea un talent real de a o face să râdă, să-şi dea capul pe spate, zvârlind acea bogăție de păr strălucitor pe umeri. Când o făcu, îşi expuse gâtul, şi triunghiul de piept dintre gulerul cămăşii obişnuite de lucru. Era oare imaginația lui sau astăzi stătea întinsă pe sâni?

Jake luă un ciocan, bătu un cui în stâlp şi reuşi să-şi dea peste deget. Înjurătura lui întrerupse o clipă scena veselă de lângă el, dar aceasta reîncepu când Banner îi ceru lui Randy să-i povestească despre ultimul rodeo la care participase.

Jake câştigase destule premii la rodeo. Îl întrebase ea vreodată despre ele? Nu.

Banner îi angajă apoi pe oameni într-o întrecere cu frânghia. Când Randy reuşi să prindă cu lasoul stâlpul gardului a treia oară consecutiv şi Banner îşi puse mâna pe brațul lui plină de admirație, Jake nu se mai putu stăpâni.

— Gata, distracția s-a terminat, lătră el.

Aruncă jos ciocanul şi se întoarse spre ei ca şi cum i-ar fi provocat să-l contrazică. Îi amenință pe toți cu acea privire glacială care îi intimidase pe mulți cowboys.

Jim şi Pete îi mulțumiră lui Banner şi, umili, se apucară de lucru. N-aveau nici un chef să se certe cu Jake. Era un şef bun. Nu le cerea mai mult decât făcea el însuşi. Îşi dăduseră seama însă că atunci când era vorba de Banner era feroce, ca o ursoaică cu pui.

Randy nu era atât de perspicace.

— Dă-mi voie să-ți duc eu astea la căruță, Banner.

— Eşti foarte drăguţ. Mulţumesc, Randy.

De când îşi spuneau pe nume? se întrebă Jake.

Nu-l putea opri pe Randy s-o ajute fără să pară deplasat. Aşa că strânse din dinţi când Banner îi zâmbi şi spuse:

— Ai făcut o treabă bună aici, Jake.

I se adresase pe un ton de parcă şi el ar fi fost tot un simplu angajat şi nimic mai mult.

Jake o privi cum se îndepărtează cu Randy, cu faţa ridicată spre el. Maxilarul i se încleştă. Ross îl angajase ca s-o protejeze exact împotriva acestui fel de infatuare. Dar cum dracu' putea să facă el asta când arăta aşa cum arăta şi folosea toate armele femeieşti pe care le avea pentru a-i întărâta pe aceşti cowboys?

Banner nu era deloc atentă la conversaţia pe care o avea cu Randy. Se uita la faţa lui care zâmbea leneş, dar îl căuta pe Jake, ochii lui reci şi privirea aceea urâcioasă pe care i-o adresa. O disprețuia chiar atât de mult?

Ajunseră la căruţă şi Randy puse cana şi coşul în partea din spate. Era pe punctul de a se urca pe capră, când Randy o opri.

— Hop-pa, hopa, Banner, stai aşa, iubito, spuse el prinzând-o de mijloc.

— Ce-i?

— O omidă pe gulerul tău. Trebuie să fi căzut din vreun pom.

Gândul că un asemenea lucru se târa pe ea, o făcu să intre într-o panică tipic femeiască.

— Unde? Unde? Ia-o de acolo! Repede!

— Stai aşa... Ah, la dracu', a căzut sub guler.

Banner ţipă şi începu să sară înnebunită.

— Ia-o, Randy. Ah, o simt. Ia-o de pe mine!

— Bine, bine, dar linişteşte-te şi stai locului.

Reuşi s-o ţină nemişcată în faţa lui cu un braţ petrecut pe după mijloc. Cealaltă mână intră pe sub cămaşă, în josul spatelui în căutarea omidei.

— Ah, Randy, nu...

— Şt! Nu te mai zbate.

— Randy, te rog...

— Dă-i drumul!

Ordinul fusese rostit pe un ton la fel de rece şi dur ca şi ţeava de oţel a armei îndreptată spre el. Cei doi, prinşi în acea îmbrăţişare bizară, îngheţară. Patru ochi larg deschişi se întoarseră spre Jake care venise alergând la primul ţipăt al lui Banner şi se afla acum la mai puţin de trei paşi de ei, cu arma ridicată la nivelul umărului.

— Ți-am spus să-ți iei mâinile de pe ea, spuse el printre dinți.

Randy îşi umezi buzele, dar nu făcu nici o mişcare.

— Uşurel cu arma aia, Jake.

— Pleacă de lângă ea, urlă el.

Randy se mişcă încet, precis, nevoind ca omul cu ochii de gheață să-i interpreteze greşit intențiile. Îşi retrase întâi brațul din jurul taliei lui Banner, apoi treptat îşi retrase mâna din cămaşa ei şi se îndepărtă. Banner se dădu şi ea înapoi, uitându-se mută la Jake.

Randy îşi deschise pumnul arătându-i palma lui Jake. Omida păroasă se târa în palma lui.

— N-am făcut decât să-i scot asta.

Îşi scutură mâna şi omida căzu la pământ.

Jake privi mâna lui Randy. În orice altă împrejurare ar fi râs, ar fi glumit pe seama propriei lui prostii. Era însă prea înfierbântat de imaginea mâinii altui bărbat atingând-o pe Banner pentru a gusta umorul situației. Îşi lăsă arma în jos şi făcu semn cu capul în direcția lui Jim şi a lui Pete, care stăteau lângă stâlpul la care lucrau, clătinând din cap cu tristețe de cât se poate prosti un bărbat când e vorba de o femeie.

— Vezi-ți de treaba ta.

Jake se rezumă doar la atât. Repede, Randy o salută pe Banner şi se îndepărtă, bucuros că scăpase cu viață.

— Urcă-te în căruță, îi spuse el lui Banner.

Fata era prea umilită şi prea furioasă ca să mai zică ceva. Sări pe capră şi biciui caii cu hățurile. Jake fluieră printre dinți şi Stormy apăru dintre copacii unde păştea.

O ajunse pe Banner şi merse alături de ea. Fata stătea pe capră cu ochii ațintiți înainte fără a îndrăzni să se uite la el şi cu atât mai puțin să-i vorbească.

Când ajunse în curtea din fața casei, sări jos şi se îndreptă înțepată spre verandă. Jake descălecă cu o agilitate remarcabilă şi o urmă, ajungând-o din urmă exact când punea mâna pe clanța uşii. Îi înfipse mâna în centura pantalonilor şi o opri brusc.

— Vreau să-ți spun ceva.

Banner se întoarse spre el, furioasă cum nu fusese în toți cei optsprezece ani pe care îi avea.

— Nu vreau s-aud nimic. Cel puțin până nu mă calmez. Altfel mi-e teamă c-o să spun ceva care n-ar trebui spus.

— Ca, de exemplu? întrebă el, întinzând gâtul spre ea.

— Că eşti violent, autoritar, nestăpânit...

— Eu? Eu nestăpânit?

— Da, tu.

— Nici dumneata nu te poți lăuda că ai o fire mai stăpânită, domnişoară Coleman.

— Eu m-am înfuriat pe bună dreptate. De multe ori m-ai scos din fire în aceste două săptămâni. Nimic din ceea ce fac nu-ți place. Îmi critici îmbrăcămintea, părul, totul. Când vii dimineața la micul dejun eşti țâfnos şi ursuz. Sunt sătulă de bombănelile tale cu nasul în farfurie, în chip de conversație.

— Altceva? mârâi el, exact în felul descris de ea.

— Da. Te rog să nu te mai amesteci în treburile mele personale, care nu te privesc!

Se răsuci pe călcâie şi intră pe uşă cu un aer semeț.

Jake o ajunse şi izbi cu piciorul uşa pe care ea voia să i-o trântească în față. Uşa se izbi de perete, dar faptul trecu neobservat.

— Ba mă priveşte al dracu' când un cowboy ca Randy pune laba pe tine. I-am promis lui Ross că...

— Pune laba pe mine? N-a făcut decât să scoată o omidă.

— Şi pentru asta i-a trebuit o groază de timp! strigă el. De ce țipai aşa?

— Mi-a fost frică.

— Pe mine m-ai speriat al dracu'. Nu ştiam ce se întâmplă. Ce era să cred?

— Tocmai asta e. Nu trebuia să crezi nimic.

— Deci, dacă te-apucă țipatul în toiul nopții, eu să mă întorc pe partea cealaltă şi să dorm în continuare, nu? Să-mi închipui că nu-i nici un pericol.

Privirea ei era plină de condescendență nedisimulată față de obtuzitatea lui.

— Îmi intrase o omidă pe sub guler.

— Atunci de ce țipai? Era un timp când te jucai cu omizi, şoareci, viermi, şi Dumnezeu mai ştie cu ce.

Banner se străduia din răsputeri să rămână calmă. Respiră de câteva ori adânc. Asta o mai linişti, dar Jake rămase la fel de furios. Se uita țintă la pieptul ei.

— M-am schimbat de atunci.

Cu ochii la sânii ei, Jake nu putea spune că nu. Era însă prea furios pentru a fi rezonabil.

— Data viitoare când îți mai intră omizi sub guler, mă chemi pe mine să le scot.

— Şi care ar fi deosebirea că o faci tu sau Randy sau oricare altul?

— Eu nu rămân cu gura căscată la tine de fiecare dată când te arăți.

Banner se uită la el ca la un nebun.

— Ți-ai pierdut mințile, spuse ea, neîncrezătoare. Nimeni nu face asta.

— Nu? replică el, îndreptând un deget acuzator spre ea. Nu te-am avertizat eu să nu te mai fâțâi în pantalonii ăia strâmți prin fața lor?

— Mă fâțâi! exlamă ea, dându-i degetul la o parte.

— Da, te fâțâi.

Îşi scoase mănuşile de piele, pe care le folosea la lucru şi le aruncă pe podea, în cel mai clasic stil medieval al aruncatului mănuşii în semn de provocare. La fel făcu şi cu pălăria.

— Umbli pe aici cu aere de regină, incitând oamenii până când...

— Nu incit pe nimeni.

— Asta s-o crezi tu.

— Port pantaloni pentru că sunt practici când lucrezi la o fermă. Ăsta-i motivul.

Jake se aplecă spre ea şi şopti:

— Şi nu te excită gândul că toți bărbații ăştia te doresc?

Banner se dădu înapoi ca şi când ar fi lovit-o. Fața i se goli de sânge. Asta gândea el? Că dacă acceptase să facă dragoste cu el, cu atâta naturalețe, ar face-o cu oricare alt bărbat?

— Nu! exclamă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu?

— Nu.

— Atunci ai face bine să-ți revizuieşti atitudinea şi să începi să te porți ca o doamnă. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu prin apropiere ca să-l opresc pe Randy de a-ți da ceea ce cauți.

— Şi ce anume caut, Jake Langston?

— Asta.

O cuprinse în brațe şi o atrase spre el cu o mişcare atât de bruscă, încât trupurile lor se izbiră unul de altul. Gura lui se abătu asupra gurii ei brutal, crud, posesiv. Emoțiile ținute în frâu izbucniră în clipa aceea, dar nu cu furie, ci cu patimă. Jake îşi îngropă mâinile în părul ei, răsfirându-şi degetele în masa aceea de bucle, îi întoarse capul într-o parte şi o sărută apăsat despărțindu-i buzele.

Prima ei reacție fu una de furie lividă, apoi confuzie. Cum să reacționeze? Să-l respingă? Şi prin asta să-l convingă că nu umbla după bărbați aşa cum o acuza el? Sau să cedeze, să se predea asaltului dulce al gurii lui?

Asta ar fi dorit. Să se piardă în îmbrățişarea lui fermă, să savureze gustul sărutului său, să se topească în noianul de senzații care-i inundau trupul ca pâraiele umflate de ploile primăverii.

Nu mai era în puterea ei să aleagă. Trupul ei răspundea singur. Brațele ei îi încolăciră mijlocul şi degetele mâinilor se desfăcură larg pe spatele lui adâncindu-se în carnea de sub vestă şi cămaşă.

Jake gemu şi îşi afundă limba în interiorul gurii ei. O mână coborî din părul ei, pe spate, mişcându-se în sus şi în jos, lunecând până sub talie, mângâind curbura cărnii care îl tulburase atâta timp, lipind-o strâns de el.

Banner îi simți dorința dură şi, cu un murmur adânc, făcu o mişcare spre el. Nu-i mai era ruşine acum. Splendoarea sărutului lor i-o îndepărtase, o anulase, ca şi cum n-ar fi avut-o niciodată. Brațele ei se ridicară pe sub ale lui până-i putu cuprinde umerii în mâini şi astfel se lipi şi mai tare de el.

Jake era la fel de pierdut. Ceața roşie a furiei care arsese în el doar cu câteva clipe înainte se topise în aburul auriu al dorinței. Era ca un obsedat. Dorința răbufnea prin toți porii lui.

Gura ei. Ah, Doamne, ce gură! Infinit mai dulce decât îşi amintea. Limba lui cerceta, aduna ca dintr-un fagure de miere şi nu se mai sătura.

Îi simțea sânii plini şi tari lipiți de pieptul lui, Da, da, îşi amintea plinătatea lor în mâinile lui. Chiar şi în repaus îi umpleau mâinile, se revărsau din ele. Pânza subțire a cămăşii luneca pe pielea ei în timp ce îi masa. Degetul mare de la mână lunecase peste sfârcul mic şi tare.

Nu îndrăznise să-i scoată cămaşa. Nu-i văzuse sânii, aşa cum dorise. Nu-i atinsese cu gura. Asta era tot ce exista în mintea lui acum. Cum arăta goală? Ce gust avea?

O vibrație joasă porni din adâncul trupului său, spre suprafață. îşi frecă pântecul de al ei într-un efort inutil de a se lipi şi mai strâns de ea. Doamne, ce n-ar da să se afunde din nou în acel tunel de mătase care îl prinsese atât de strâns, atât de bine.

Gemând, îşi dezlipi gura de gura ei şi o sărută pe gât, ținând-o strâns. Se rugă în gând să nu-şi mai amintească, să găsească puterea de a se desprinde şi să nu se mai gândească niciodată la lucrurile pe care le voia trupul lui.

Îşi amintea limpede momentul când scutul virginității ei cedase. Îi părea rău de durerea pe care i-o provocase, dar nici măcar asta nu diminuase senzația minunată de supremă slăbiciune în momentul când trupul ei îl

învăluise. Avusese un sentiment de inevitabilitate, de trecere dincolo, peste o linie înşelătoare.

Era făcută pentru dragoste sau cel puțin pentru a lui. Nu se potrivise niciodată atât de bine cu o femeie. Ezitase să se mişte. Pe ea ar fi satisfăcut-o dacă o lăsa atunci. N-ar fi ştiut diferența, iar el n-ar fi trebuit să trăiască nu numai cu vina de a fi făcut-o, dar şi cu aceea de a-i fi plăcut.

Dar nici o forță de pe pământ sau din cer nu l-ar fi putut face s-o lase atunci. Începuse să se mişte încet, conştient de trupul ei rigid şi şocat. Curând însă ea se relaxase şi fusese mai uşor. Continuase s-o pătrundă până când acel baraj din trupul lui se sfărâmase, invadând-o.

Se ridicase de pe ea slab, gol. Dar amintirea acelui lucru acum îl făcu să-l dorească iar. Corpul i se acoperi de sudoare. Strânse din dinți străduindu-se să învingă dorința care curgea prin venele lui adunându-se sub pântec.

În cele din urmă o eliberă şi se întoarse cu spatele la ea. Respiră adânc, dar nu-i folosi la nimic. Tremura de parcă avea malarie. Aruncându-i o privire rapidă peste umăr şi reținând doar vaga paloare de pe fața ei. – Doamne era probabil îngrozită de el acum – ieşi pe uşă, aruncându-i peste umăr:

— Mă duc în oraş după-amiază pentru provizii. Nu mă aştepta la cină.

Banner se uită în sus la ramurile stufoase ale copacului. Fusese întotdeauna expertă în cățărat. Se julise de multe ori pe picioare în efortul ei de a-i întrece pe Lee şi pe Micah. Şi acum îi mai plăcea să se cațere cât de sus putea, căutând singurătatea între pământ şi cer. Sus putea gândi clar ca şi cum problemele de pe pământ n-o mai puteau afecta.

După-amiaza trecea greu. Nu mai suportase să stea în casă. Era deprimată, tristă şi tulburată. Toate problemele se învârteau în jurul aceluiaşi lucru: Jake Langston.

Ce să facă?

Jake era una din problemele ei de viață a cărei rezolvare n-o vedea. Noaptea aceea din grajd era o realitate. Părerea de rău că se întâmplase era un lucru inutil. Noaptea aceea schimbase complet relațiile ei cu Jake. Întoarcere nu mai exista. Cu asta se împăcase.

Cu ceea ce nu se împăca însă era prezentul. Ea şi Jake nu mai puteau continua să trăiască aşa, luptându-se ca vulturii asupra prăzii. Erau amândoi prea încăpățânați, prea ambițioşi, prea pătimaşi şi prea vinovați de noaptea

aceea pentru a rămâne aşa cum erau fără a se distruge unul pe altul. Şi vor distruge şi perspectivele de viitor ale fermei Plum Creek.

Pentru că aşa se va numi ferma, chiar dacă lui Jake îi plăcea, sau nu.

Aproape că zâmbi. Se certa cu el în gând chiar şi când nu era de față. Zâmbetul însă nu-i ajunse pe buze. După sărutul de azi, era prea îngrijorată ca să mai zâmbească.

Îi plăcuse. Foarte mult. Mult mai mult decât ar fi trebuit sau decât era bine. Şi cu mult prea mult pentru a spera că-l va uita curând.

Cum se întâmplase? Țipa la ea, arătând de parcă voia să-i frângă gâtul, pentru ca pe neaşteptate s-o prindă strâns în brațe, fără putință de scăpare. Gura îi fusese pecetluită într-un sărut care, chiar şi acum, când se gândea, îi dădea frisoane.

Ce se întâmpla cu ea când o atingea Jake? Ce proces chimic declanşa acele senzații pe care nu le avusese niciodată şi care o înstrăinau de ea însăşi? De unde această dorință de a le simți din nou?

Îşi schimbă poziția pe cracă şi îşi lipi obrazul de scoarța copacului. Gânditoare, luă o frunză şi o rupse în bucățele, pe care le lăsă să cadă la pământ, apoi rupse alta.

Gândul care îi stăpânea mintea nu-i dădea pace. Era îndrăzneț şi de neconceput, dar ea mai făcuse astfel de lucruri şi în trecut şi ştia că astfel de acțiuni erau în firea ei. Gândul i se învârtea în minte ca palele unei mori de vânt.

Ea şi Jake se puteau căsători.

Poftim, enunțase ideea şi lumea nu pierise. Nu fusese izbită de trăsnet. Cerul nu se deschisese ca s-o înghită.

Şi de ce era, mă rog, o idee atât de absurdă?

Exista o rațiune. Avea nevoie de el pentru a conduce ferma. Iar el avea nevoie de fermă. Plum Creek era de viitor. Ani de zile, Jake umblase de colo-colo, risipindu-şi talentul şi tinerețea în lucruri fără nici o finalitate. O şansă ca asta nu s-ar mai ivi. De ce n-ar prinde-o?

Aparent nu avea pe nimeni cu care să se însoare. Banner ştia pe cine iubeşte el. Dar Lydia nu era disponibilă şi nu va fi niciodată. Asta nu-l făcea pe Jake mai puțin bărbat. Avea nevoie de o femeie, deseori, şi dacă sărutul de azi şi noaptea aceea din grajd putea dovedi ceva, îi arătaseră că şi ea era femeie. N-ar avea nici o problemă să împartă patul conjugal. Fără nici o îndoială, în modul cel mai intim, în plus, amândoi doreau copii. Simți cum se înfierbântă toată la gândul de a dormi cu Jake noapte de noapte. Bun. Deci şi ea putea fi

pătimaşă. Era ceva de care să-i fie ruşine? Părinții ei o învățaseră că nu. Dar o mai învățaseră şi faptul că pasiunea trebuie limitată la sfera căsătoriei.

Ar fi o prostie să pretindă că nu-i plăcuse sărutul lui Jake. Chiar mai mult decât atât... Ar fi dorit să nu se mai termine. Dacă ar fi dus-o în dormitor, ar fi acceptat bucuroasă şi n-avea nici un rost să încerce acum să se convingă că, în ciuda lecțiilor de moralitate, primite încă din leagăn, n-ar fi făcut-o.

Instinctiv ştiuse încă de la început că exista ceva dincolo de puterile ei. Se simțise frustrată, întrebându-se de ce tremurase corpul lui atât de puternic înainte de a fi cuprins de acea slăbiciune, încât abia se mai putea mişca. Ea rămăsese înfierbântată, neliniştită, datorită lipsei a ceva de care nu-şi dădea seama. Dacă nu din alt motiv, s-ar fi culcat cu Jake astăzi doar pentru a afla ce anume era lucrul acela.

Nu era îndrăgostită de el. Sau era? Nu era omul pe care l-ar fi ales de soț, la început, dar îl iubise în alt mod. Transferul unui sentiment asupra altcuiva era lucrul care o punea în dificultate.

Acesta şi singurătatea vieții. Nu se împăca bine cu singurătatea. În fiecare seară când Jake se retrăgea în grajd, lăsând-o singură în casă, o apuca disperarea, îşi imaginase că Jake va sta în camera de zi, fumând țigările lui de foi în timp ce ea cârpea cămăşile. Tabloul era fals domestic, dar ilustra nevoia ei de apropiere de un bărbat. Şi Jake era la fel de singur ca şi ea.

Ştia că e vulnerabilă în privința bărbaților. Dacă n-ar fi fost Randy, care, contrar celor spuse atunci lui Jake, mai flirtase cu ea şi înaintea incidentului cu omida, ar fi fost probabil alt bărbat.

În cele din urmă, din singurătate, va ceda. Alt bărbat nu va ține la ea atât de mult ca Jake. Alt bărbat s-ar lăuda până când tatăl ei ar afla şi l-ar omorî. Toată vina ar cădea asupra ei că şi-a târât familia în dezonoare şi fărădelege.

Dar, dacă avea norocul să găsească pe cineva pe care să-l iubească destul de mult ca să-l ia de bărbat, acela va descoperi că nu mai era virgină. O astfel de dezamăgire ar fi un dezastru la începutul unei căsătorii. Nu, nu se putea căsători cu altcineva.

În plus, îi era teamă că într-una din zilele astea va izbucni o ceartă care se va termina cu plecarea lui Jake. Asta ar fi îngrozitor. N-ar fi vrut să-i pese atât de mult, dar îi păsa. Se şi vedea alergând pe drum după el, aşa cum făcea în copilărie, cu lacrimi pe obraji, implorându-l să nu plece.

Şi acest gând era insuportabil.

Deci dacă nu voia să-l scoată complet din viața ei şi dacă nu mai putea trăi cu el aşa ca acum, luptându-se cu vina pentru ceea ce se întâmplase şi cu dorința ca acel lucru să se întâmple iar, care era alternativa?

Se lăsă jos, pe ultima cracă a pomului şi de acolo sări pe pământ. În timp ce se scutura pe pantaloni de praf, răspunsul veni singur: să-l facă s-o ia de nevastă.

Nu putea să-i dea un ultimatum. Jake ar lua-o în direcția opusă. Trebuia să apară ca fiind ideea lui. Dacă ar începe să se poarte ca o soție, poate că şi el ar privi-o astfel. Nu trebuie să-şi mai piardă cumpătul, să fie docilă şi abordabilă, aşa cum le place bărbaților să fie femeile cu care se însoară.

Nefiind genul de femeie care să lase lucrurile în voia lor, Banner îşi făcu un plan. Nu credea în soartă. Dacă vrei ceva, trebuie să te zbați. Îți făureşti viitorul singur.

Ajunsă la această concluzie, se apucă de gătit, pregătind o cină copioasă. Se spălă în lighean, în dormitor, fără să mai aibă răbdare să încălzească apa şi să umple cada. Totul trebuia să fie gata la sosirea lui, spre seară. N-o va lăsa singură după plecarea lucrătorilor la River Bend.

Când Jake trase căruța în curte, Banner îi ieşi în întâmpinare pe verandă. Lumina lămpii, revărsată prin fereastră, făcea un halou în jurul părului ei, pe care îl prinsese într-un coc lejer pe creştetul capului, lăsând şuvițe răzlețe să-i atârne pe lângă obraji.

— Bună, Jake, spuse ea, moale.

— Bună.

— Ai terminat cumpărăturile? Ai luat tot ce era nevoie?

— Da. S-au dus o groază de bani, răspunse el sărind jos din căruță.

Cum Jake nu se uita la ea, făcu câțiva paşi până la marginea verandei. Nu-şi dădu seama dacă observase că purta rochie şi nu pantaloni, pentru că Jake nu făcu nici un comentariu.

— Nu-i nevoie să descarci în seara asta, nu?

— Ar cam trebui.

De data asta îşi ridică ochii spre ea..

Deşi n-ar fi putut să jure, ochii lui păreau plăcut surprinşi. Sau poate era efectul luminii în asfințit?

— Ai putea s-o faci mai târziu. Cina te aşteaptă, spuse ea împreunându-şi mâinile.

— Ți-am spus-să nu te deranjezi, zisee el, supărat.

În acea clipă fu cât pe-aci să izbucnească. Se controlă însă, muşcându-şi buza inferioară. Când fu din nou stăpână pe sine, întrebă:

— Ai mâncat în oraş?

Jake dădu din umeri.

— Am luat ceva.

— Dar mai poți mânca şi aici, nu? Am făcut friptură cu cartofi.

Jake ridică din umeri cu importanță, îşi înfipse degetele mari de la mână în centură şi spuse:

— Aş putea să gust ceva.

— Atunci vino înăuntru.

Îi întoarse spatele şi străbătu acea distanță lungă şi chinuitoare până la uşa din față. Numai când auzi zgomotul cizmelor şi zăngănitul pintenilor pe verandă, în urma ei, îşi îngădui să scoată un suspin de uşurare.

Capitolul nouă

Jake o urmă pe Banner în camera de zi. Păşea uşor ca un condamnat, care tocmai obținuse o amânare a execuției. Banner părea liniştită, dar n-avea încredere în temperamentul ei. Se amestecase în viața ei cu toate că ea îi interzisese clar acest lucru. Dacă ea voia să cocheteze cu Randy, cu ce drept putea s-o oprească el?

Apoi o sărutase. Ce naiba îl apucase s-o sărute în felul ăla? Fusese atât de furios, încât îi venea s-o strângă de gât, dar găsise o altă rezolvare a emoțiilor lui, una încă şi mai dezastruoasă. N-ar fi fost surprins dacă ea ar fi deschis focul asupra lui în clipa în care trăsese căruța în curte. În schimb, îl tratase ca pe un rege care tocmai se întorsese la castel.

— Pune-ți pălăria în cuier, Jake, spuse ea. Şi nu cred că o să mai ai nevoie nici de centura aia cu pistolul în seara asta.

— Banner, în legătură cu cele întâmplate după-amiază ...

— Nu te mai gândi la asta.

— Voiam să-ți cer scuze.

— Dacă vrei, cere-i scuze lui Randy. Ai scos pistolul la el degeaba.

— Am să fac asta mâine. Nu ştiu ce m-a apucat, spuse el, desfăcând mâinile larg, într-un gest de nedumerire. Ross mi-a spus să am grijă de tine şi când te-am auzit țipând...

— Înțeleg.

— În ceea ce priveşte cealaltă...

— Regreți că m-ai sărutat?

Fața ei solicita întreaga lui atenție. Era palidă şi lucioasă în lumina lămpii, înconjurată de norul întunecat al părului ei. Avea ochii larg deschişi, întrebători, ca şi cum răspunsul lui ar fi fost de extremă importanță. Buzele ei erau umede şi tremurătoare de parcă tocmai o sărutase.

Răspunsul lui era nu. Dar nu-l putea rosti cu voce tare, aşa că nu spuse nimic.

Banner puse capăt acestui moment penibil, spunând:

— Hai în bucătărie.

— Încă nu m-am spălat.

— Poți să te speli şi acolo. Am pus apă la încălzit.

Întorcându-i spatele, ieşi din cameră, plutind, cu rochia ei lungă foşnind după ea. Era o rochie simplă, de bumbac, dar nimic nu arăta simplu pe ea. Era verde, tivită cu dantelă albă. Ambele culori îi subliniau tenul. Şorțul plisat era mai mult de formă. Capetele cordonului erau legate la spate cu o fundă care tresălta la fiecare pas. Era o adevărată provocare funda aia.

Banner se întoarse spre el şi îl surprinse privind-o. O clipă ochii lor se întâlniră, apoi ea spuse:

— Poți să te speli la chiuvetă în timp ce pun masa.

Jake dădu din cap tăcut.

Masa era deja aranjată. În mijlocul ei trona o vază cu flori de câmp. Pentru Jake, care mâncase de nenumărate ori din farfurii de tablă, în dosul unei căruțe, masa părea la fel de elegantă ca acelea de la *Elis Hotel* din Fort Worth, cu fața ei de masă şi şervețelele împăturite în formă de triunghi. Aromele ce se răspândeau dinspre sobă erau delicioase. Fitilul lămpilor era coborât pentru a reduce lumina.

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine ar fi crezut că Banner Coleman era pusă pe fapte rele.

— Am ținut friptura asta în cuptor toată ziua, la foc mic, cu ceapă, ca să-i dea un gust mai bun, spuse ea, de lângă sobă.

În fața chiuvetei, Jake îşi descheie mânecile cămăşii şi le rulă în sus pe braț până la cot.

— Are un miros plăcut.

Aşa cum spusese Banner, apa caldă îl aştepta. Îşi băgă mâinile în ea şi începu să se săpunească.

— Am mâncat ouă cu şuncă la *Mabel Café* în oraş, dar nu mi-au plăcut.

Banner scoase o exclamație de dispreț.

— Aia nu-i cină pentru un bărbat care munceşte.

Îi zâmbi peste umăr şi Jake simți un nod în stomac. Îşi frecă mâinile nemilos, ca şi cum ar fi vrut să-şi spele şi conştiința. Tocmai le scutura ca să le usuce, când Banner spuse:

— Aşa. Totul e gata. Ia loc, Jake.

Jake îşi lăsă mânecile în jos şi-şi încheie manşetele pe când se îndrepta spre masă şi se aşeză. Privi farfuriile cu mâncare aburindă, cănile cu cafea, florile. Totul era prea frumos. S-ar putea obişnui destul de repede cu acest tratament regesc. Modul ăsta de a gândi era periculos. Era mai bine să lămurească lucrurile chiar acum.

— Te-ai întrecut pe tine, mititico.

În ochii ei apăru un fulger de iritare. Nu asta voise să audă. În schimb Jake fu foarte încântat că i-o spusese. Dacă Banner cocea ceva, trebuia neapărat să ştie ce.

Banner îşi reveni repede şi zâmbi.

— Dacă nu te-apuci de mâncat, am să mănânc eu şi porția ta. Sunt moartă de foame.

În timp ce-i umplea farfuria, îl întrebă de proviziile pe care le cumpărase. Conversația continuă apoi pe teme legate de fermă. Mâncarea era delicioasă. Banner îi umplea mereu farfuria, servindu-l cu sârg. Era plină de vervă, provocatoare şi veselă, dar mai exista ceva la ea care îl intriga. Era mai blândă şi mai tranşant feminină.

Jake îi privea gura în timp ce mânca, hipnotizat. Mâinile ei se mişcau grațioase când îşi ducea şervețelul la gură, se ştergea, apoi îl întindea din nou pe genunchi. Lumini verzi şi aurii îi străluceau în ochi la fiecare mică pâlpâire a fitilului lămpii. O buclă neagră îi atârna provocator pe gât.

Largul decolteu al rochiei se întindea de la umeri, trecea peste omoplați şi apoi în față, peste curbura sânilor. Marginea era tivită cu o fâşie îngustă de dantelă care flutura de fiecare dată când se mişca.

Jake părea incapabil să-şi ia ochii de la dantela aceea. Sau de la forma buzelor, de la culoarea ochilor, de la curbura gâtului sau de la părul ei. îl captivau în întregime.

Era cea mai plăcută masă pe care o luaseră împreună, poate cea mai plăcută din viața lui. Îi părea rău că se va termina curând. Era atât de plăcut s-o privească! Îşi închipuia că îi place s-o privească atât de mult pentru că-i amintea de Lydia. Şi totuşi...

— Ai terminat?

Jake îşi puse mâinile pe abdomen.

— Gata. M-am umflat de tot.

— O cafea mai merge?

Jake îşi dezgoli dinții.

— Doar un strop.

Banner duse farfuriile la loc şi se întoarse cu cana de cafea. Îi umplu ceaşca, zâmbind, când el exclamă:

— Destul!

— Poate eşti mai însetat decât crezi.

Încălcându-şi una din regulile lui de bază, Jake îşi ridică ochii spre ea. Banner avea privirea îndreptată asupra lui. Era doar o impresie sau într-adevăr fata ținea brațul ridicat mai mult timp decât era nevoie, pentru a-i oferi priveliştea sânilor ei, care-i umpleau bine corsajul rochiei?

La dracu'! Sexul lui începu să se trezească şi să se umfle sub centură. Jake îşi coborî ochii repede.

Când Banner îşi reluă locul de partea cealaltă a mesei, sorbind din cafea, Jake se feri s-o mai privească. Băură cafeaua în tăcere. Apoi Banner îşi puse coatele pe masă şi îşi propti bărbia în mâini, astfel încât fața încadrată în palme stătea ridicată spre el, oferindu-i-se.

— Ce norocos eşti că ai o familie atât de numeroasă!

Jake fu surprins de subiectul abordat, dar şi uşurat. Tăcerea aceea grea îl apăsa, dar nu dorea să discute despre ei amândoi. Sau 'să se mai certe după toate eforturile pe care le făcuse pentru a-i pregăti cina.

— Da. Dar după cum ştii am pierdut câțiva frați şi surori, şi pe tata.

— Ştiu, spuse ea, scoțând un suspin şi zâmbindu-i trist. Mama ta mi-a povestit despre fiecare din ei, despre trăsnăile pe care le făceau când erați în drum spre Texas. Atunci i-ai cunoscut pe ai mei.

— Îhî.

Jake continuă să-şi soarbă cafeaua.

— Povesteşte-mi.

Jake îşi puse ceaşca pe masă.

— Despre ce?

— Despre începuturile prieteniei tale cu mama şi cu tata.

— Păi, Ross m-a angajat să am grijă de caii lui. Avea cinci iepe şi un armăsar, Lucky. Era cel mai frumos cal pe care l-am văzut în viața mea.

— Îmi aduc aminte de el. A trebuit să fie împuşcat, când aveam vreo cinci ani. Mama a plâns zile în şir. Majoritatea cailor de la River Bend sunt descendenții lui Lucky.

Banner împături şi despături şervețelul, netezindu-l pe marginea mesei.

— Şi mama? Când ai întâlnit-o?

Ce urmărea? se întrebă Jake. De unde acest interes brusc față de trecut? Ştia că Ross şi Lydia ținuseră în secret unele aspecte ale trecutului lor, față de copii, şi în nici un caz n-are să fie el cel care să le divulge.

Răspunse alegându-şi atent cuvintele.

— Fratele meu Luke şi cu mine am găsit-o în pădure. Se rătăcise. Am dus-o la Ma. Cam în vremea aceea Ross şi-a pierdut soția la naşterea lui Lee. Ma a dus-o la căruța lui şi...

Ştia Banner că Lydia îl alăptase pe Lee? Ştia că mama ei tocmai născuse un copil mort când o găsise el şi cu Luke? Era sigur că nu şi nici el n-avea de gând să-i spună.

— ... ca să-l ajute în privința lui Lee, termină el.

— Dar ce căuta ea în pădure de se rătăcise? De unde venise? N-avea familie?

Clancey Russell, se gândi Jake, strângând pumnii, cu o expresie dură pe față, aducându-şi aminte de omul care îi ucisese fratele fără nici un motiv, doar din răutate.

— Nu, spuse el, scurt, din câte ştiu eu.

Banner reflectă la asta şi îl privi suspicioasă ca şi cum ar fi simțit că minte.

— Mi-ar fi plăcut să avem o familie mai numeroasă cu nepoți şi veri cu care să ne jucăm.

— Sunteți înconjurați de Langston-i, spuse el, jovial, încercând să abată conversația spre altceva.

— Da, şi asta mă bucură. Dar nu e chiar acelaşi lucru cu rudele de sânge. Nimeni nu mi-a spus: „Banner îmi aminteşte de mătuşa cutare" sau „Cum o mai duce vărul cutare, cu guta lui?"

— Nu cred că Ross şi Lydia au mai avut şi alte rude.

— Tocmai asta e. N-au pomenit niciodată de ele, spuse Banner. N-am auzit niciodată de rude care să le fi murit. E ca şi cum n-ar fi existat până în clipa în care s-au întâlnit. Asta m-a intrigat întotdeauna.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse ea, îndepărtându-şi palmele, frustrată. Am senzația că există un secret îngrozitor care va ieşi într-o zi la iveală şi ne va distruge pe toți.

Jake avea propriile lui secrete de ascuns. Nu-şi dădea seama dacă era mai bine ca ea să nu ştie şi să rămână frustrată sau să ştie şi să se lupte cu fantomele trecutului.

— Nu contează, Banner.

Banner îi aruncă o privire cercetătoare.

— Aşa îmi spunea şi bătrânul Moses.

Jake zâmbi.

— Era devotat părinților tăi. Era imposibil să scoți ceva de la el.

— L-am iubit atât de mult!... spuse ea, devenind din nou sentimentală. A fost unul din primii mei prieteni. Avea atâta grijă de mine când mama şi tata erau ocupați. M-a învățat să sculptez în lemn, dar nu s-a prins nimic de mine. Tot el mi-a făcut primele jucării cu care m-am jucat. Eu l-am găsit în ziua când a murit.

Jake îi văzu ochii înrourați de lacrimi. Instinctiv se întinse peste masă şi îi acoperi mâna cu a lui.

— N-am ştiut.

Banner dădu din cap.

— M-am dus la coliba lui într-o dimineață, devreme. Voiam să mergem după fragi. El stătea pe verandă.

Brusc, Banner îşi îndreptă trupul şi spuse cu un ton schimbat:

— Nu l-a lăsat niciodată pe tata să-l ajute cu ceva. Spunea că fusese cândva sclav şi nu voia să lase pe nimeni să aibă grijă de el. Şi-a construit singur coliba, jos acolo, lângă râu.

Jake dădu din cap.

— În sfârşit, continuă ea, l-am găsit stând pe verandă. Când m-am apropiat, am observat că ținea capul într-o poziție ciudată. L-am strigat pe nume, dar nu s-a mişcat. Mi-am dat seama că e mort. Am început să țip şi m-am întors acasă alergând.

Jake îi mângâia cu degetul mare dosul mâinii.

— L-ai cunoscut pe Winston Hill, cel cu care Moses a venit în Texas? întrebă ea, tamponându-şi ochii cu şervețelul.

— Da. Era un aristocrat din Sud, foarte manierat. Era bolnav.

— Moses mi-a spus că a murit pe drum.

„Dar nu şi cum a murit”, se gândi Jake. Hili fusese împuşcat în piept pe când încerca s-o apere pe Lydia de fratele ei vitreg. Nimeni nu ştia asta în afară de el. Îl auzise pe Clancey lăudându-se în fața Lydiei cu uciderea lui Hili şi a lui Luke. Clancey nu mai trăise mult după aceea.

Jake avea atunci doar şaisprezece ani, dar îşi va aminti până în mormânt, privirea aceea goală a lui Russell în clipa în care cuțitul lui Luke i se înfipsese în pântec şi înțelesese că va muri.

Jake îşi dădu seama că mâna lui o strângea prea tare pe a lui Banner şi i-o eliberă imediat. Când îşi ridică ochii spre fața ei, o surprinse privindu-l în

mod ciudat. Nevoind să-i lase impresia că ascunde anumite secrete, se strădui să soarbă cu nonşalanță din ceaşca de cafea.

— Nimic din ce-mi amintesc despre vara aceea nu poate fi repetat, spuse el, tăios.

Luke. Luke. Ar fi dorit să-i vorbească despre Luke, dar nu avea tăria s-o facă. Chiar şi după toți aceşti ani, durerea era prea vie.

— Am încercat să-i fac pe mama şi pe tata să-mi povestească despre convoiul acela de căruțe, dar n-au vrut. Sau, dacă o fac, se opresc în clipa când încep să pun întrebări.

— E mult de atunci. Poate că nu-şi amintesc.

Banner îi aruncă o privire cercetătoare care îl făcu să chicotească.

— Vorbesc serios. Probabil că atunci când te-ai născut au fost atât de uluiți de o astfel de fiică, încât au uitat tot ceea ce se întâmplase până atunci.

Se aplecă peste masă şi şopti:

— Cred că tu ai fost concepută în timpul acelei călătorii.

Banner îşi muşcă buza inferioară şi strânse din umeri, cu un zâmbet malițios.

— Şi eu cred la fel, şopti ea. Ziua mea de naştere este la mai puțin de nouă luni după sosirea în Texas.

Jake râse şi se lăsă pe spate.

— O fată bine crescută n-ar trebui să vorbească despre astfel de lucruri cu un bărbat.

Ochii ei se înceţoşară. Rătăciră încet pe fața lui, apoi pe piept şi din nou pe față.

— Ştiu şi eu anumite lucruri, Jake.

Afirmația asta era o aluzie prea evidentă. Ceea ce ştia ea despre relațiile intime dintre un bărbat şi o femeie învățase pe o pătură aspră întinsă pe fânul dintr-un grajd, de la un bărbat care nu avusese nici un drept s-o facă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un trabuc. Îl puse însă la loc, mormăind:

— Scuză-mă.

— Pentru ce?

— Pentru țigară. Majoritatea femeilor nu acceptă să simtă mirosul de tutun în casă.

— Mie îmi place cum miros țigările tale. Poți să fumezi, dacă vrei.

Ştiind că e mai bine să plece înainte ca discuțiile să alunece din nou spre chestiuni personale, scoase totuşi țigara de foi din buzunar şi îi muşcă vârful,

punându-l apoi cu grijă pe farfurioară. Ținând țigara între dinți mâinile lui începură să caute zadarnic prin buzunare după chibrit.

— Stai, îți aduc eu un băț.

Înainte ca el să spună ceva, Banner se ridicase şi era deja lângă sobă de unde luă o cutie de chibrituri. Când se întoarse, Jake întinse mâna, dar ea scutură din cap şi o deschise ea însăşi. Frecând chibritul, îl ținu la capătul țigării până ce i-o aprinse bine. Jake pufăi şi un nor de fum se ridică între ei. Jake se uită la ea prin ceața de un albastru-cenuşiu. Banner, cu ochii mereu în ochii lui, îşi țuguie buzele delicat şi suflă în chibrit, stingându-l.

Reacția lui Jake fu profundă. Aproape că se sufocă cu fumul pe care îl inspirase. Dorința trecu prin el ca o săgeată şi îşi atinse ținta. Îşi plecă ochii evitându-i privirea de teamă că dacă se mai uită o singură clipă la acea față provocatoare, va arunca țigara la podea şi, rupând orice jurământ pe care şi-l făcuse în timp ce se îndrepta spre oraş în după-amiaza aceea, o va atrage în brațele lui.

Banner se retrase pe scaunul ei. Îşi propti din nou bărbia în palme, privindu-l fără jenă cum fumează.

— Gustul e la fel de plăcut ca şi mirosul?

— Uneori, ca acum, da.

— Dă-mi şi mie.

Împinsă de o inspirație subită, se ridică de pe scaun cu o mişcare bruscă, făcând să tremure dantela de pe sânii ei.

— Nu.

— Te rog.

— Da' ce-ți închipui tu, fetițo?

— Vreau să încerc.

— Nu. Părinții tăi m-ar omorî.

— Te rog, Jake. N-or să afle.

— Şi dacă află?

— Le spui tu?

— Nu.

— Nici eu. Te rog. Ce e rău în asta?

— Doamnele nu fumează.

— Ba unele, da.

— Atunci nu sunt doamne.

— Cunoşti femei care fumează? întrebă ea cu ochii rotunjiți.

Fusese doar o presupunere din partea ei că aşa ceva ar fi posibil.

— Câteva.

— Pe cine?

— Nu le cunoşti tu.

— Târfe?

Jake tuşi de îi dădură lacrimile.

— De unde ştii tu cuvântul ăsta?

— Din Biblie.

Cum ochii lui se îngustară sceptici, mărturisi:

— De la Lee şi de la Micah.

— Discută cu tine despre târfe? întrebă Jake, uluit.

— Nu chiar, spuse ea, defensiv, dar se întâmplă să-i aud uneori.

Jake izbucni în râs.

— Şmecheră mică! Tragi cu urechea, hai? Fii atentă, spuse el îndreptând un deget spre ea, s-ar putea să auzi ceea ce n-ar trebui.

— Nu mai sunt copil. Nu numai că ştiu cuvântul, dar ştiu şi ce înseamnă. Şi acum spune-mi şi mie despre femeia aia care fumează. E o târfă, sunt sigură. Priscilla Watkins?

Pentru a doua oară în decurs de un minut Jake fu şocat.

— De unde ştii numele ăsta?

— Lee şi...

— Micah, completă el. Doamne, ăştia sunt o mină de informații, nu?

Genele lui Banner se lăsară pe obraji.

— Ei spuneau că o cunoşti pe această femeie Watkins care-i atât de celebră.

Jake observă cât de atentă îl urmărea pe sub perdeaua de gene. Nici dacă viața lui ar fi fost în joc, nu şi-ar fi putut aminti de fața Priscillei în clipa aceea. Sau a oricărei altei femei.

O vedea doar pe Banner, dar fu atent să nu se trădeze.

— Da, o cunosc.

— Se spune că e o prietenă de a ta.

Jake dădu din umeri.

— S-ar putea numi şi aşa.

— Dar e o târfă?

Jake chicoti şi răsuci vârful țigării pe farfurioară până când îndepărtă cenuşa.

— Fără nici o îndoială.

— O vizitezi?

— Uneori.

— În casa aceea a ei?

— Da.

— Te… vocea ei deveni o şoaptă, culci cu ea?

Ochii ei îl priveau fix, îndrăzneț, arzători, provocându-l să o mintă.

— Nu.

Spuse asta atât de liniştit, dar atât de categoric şi de convingător, încât Banner simți că spune adevărul.

— Oh, spuse ea, cu o voce mică.

Jake o privi atent. Ar fi putut să jure că era geloasă. Vanitatea lui masculină se întreba ce ar face ea, dacă i-ar mărturisi că e amantul Priscillei. Se comportase ca un posedat în după-amiaza asta, când Randy pusese mâna pe ea. Gelozia ei era evidentă. Şi ăsta era un lucru periculos. Cu cât va pune capăt mai repede acestei cine plăcute, cu atât mai bine. Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

— Trebuie să…

— Nu, stai, spuse ea.

Se ridică de pe scaun ca un arc şi făcu doi paşi grăbiți spre el. Când îi văzu privirea nedumerită, făcu un pas înapoi. Punându-şi mâinile în şolduri, spuse repede:

— Vreau să-ți cer un serviciu. Dacă ai… timp.

— Ce anume?

— E vorba de camera de zi. Vreau să pun un tablou pe perete şi aş avea nevoie de ajutorul tău.

Jake privi peste umăr spre mijlocul camerei, într-un colț ardea o lampă mică, restul camerei era învăluită în umbre, la fel de intim ca în grajdul din noaptea aceea. Camera fusese, de asemenea, scena sărutului din după-amiaza aceea. Jake s-ar fi simțit mai bine să nu-şi amintească aceste lucruri.

— Nu prea mă pricep să atârn tablouri, se scuză el.

— Nu-i nimic, spuse ea făcând un mic gest de renunțare. Ai muncit destul azi şi cred că nu e treaba unui şef de echipă să pună tablouri pe pereți.

Afurisită treabă. Acum credea că nu vrea s-o ajute. Părea descurajată, deprimată, că nu va putea pune tabloul, şi stânjenită pentru că-i ceruse concursul şi el o refuzase.

— Cred c-ar dura prea mult, nu?

— Nu, nu, spuse ea, ridicând capul, gata de a trece la acțiune, am totul pregătit.

Trecu pe lângă el, luând-o înainte spre salon.

— Am luat un ciocan şi un cui din magazie, azi după-amiază când erai plecat. Am încercat să-l atârn eu însămi, dar nu am putut să-i fixez exact locul.

Vorbea repezit. Jake se gândi că şi ea era probabil la fel de nervoasă ca şi el datorită reîntoarcerii în camera aceea. Dar ea nu făcu nici un gest de a mări lumina lămpii sau de a aprinde alta. Se duse direct spre peretele mai îndepărtat.

Era acesta modul ei de a-i spune că îl iertase pentru comportarea lui recentă? Că nu-i era teamă să fie singură cu el în casă, mult după asfinţitul soarelui? Tot ceea ce făcuse ea în seara asta era un gest de împăcare? Dacă era aşa, îi era recunoscător. N-ar fi putut continua aşa fără să se ucidă reciproc sau...

Acest „sau" era mai bine să nu-l analizeze, mai ales acum, când era din nou în faţa lui.

— M-am gândit să-l agăţ pe peretele ăsta, spuse ea, arătând cu degetul şi lăsându-şi capul pe un umăr.

— Ar sta bine.

Jake se simţea la fel de calificat să-şi dea părerea despre agăţatul tablourilor pe pereţi ca şi în privinţa alegerii unei pălării, la modistă.

— Cam la înălţimea ochiului?

— Al cui ochi? Al tău sau al meu?

Banner râse.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Îşi lipi palma de creştetul capului, apoi o făcu să alunece prin aer până atinse pieptul lui cu vârful degetelor.

— Eu îţi ajung numai până aici, nu?

Căutătura ei în sus, spre faţa lui, îl făcu să i se oprească respiraţia. Cum de putuse vreodată să considere această creatură cu ochi ademenitori şi zâmbet provocator, un copil? Cunoscuse târfe care se mândreau cu ştiinţa lor despre cum poate fi incitat un bărbat la maximum. Dar nici o femeie nu avusese asupra lui impactul acesteia. În afară de Lydia, în acele luni petrecute împreună în drum spre Texas.

Dragostea lui pentru ea se mai domolise între timp. Nu mai avea acele crize de dorinţă fierbinte de fiecare dată când o vedea. În vara aceea, între Tennessee şi Texas fusese încontinuu excitat. O dorea pe Lydia, o dorea pe Priscilla, dorea orice femeie. Punct.

Avea şaisprezece ani şi seva tinereţii curgea dulce dar dureros prin corpul lui. Dar asta simţea, de fiecare dată când se uita la Banner. Se simţea din nou de şaisprezece ani şi fără nici un control asupra corpului său, exact ca atunci.

Poalele ei îi atingeau pantalonii, sânii i se arcuiau spre pieptul lui. Totul era prea frumos ca să fie bine. Îi simțea până şi mirosul respirației. Înainte de a se afunda în adâncurile ochilor ei, spuse:

— Poate ar fi mai bine să...

— A, da, spuse ea repede.

Luând un scăunel cu trei picioare, îl puse lângă perete şi ridicându-şi marginea rochiei deasupra gleznei se urcă pe el.

— Tabloul e acolo, pe masă. Dă-mi-l şi tu dă-te un pas înapoi şi spune-mi cum ți se pare.

Jake luă tabloul înrămat.

— E frumos.

Era o scenă pastorală cu cai păscând pe o pajişte verde.

— Mi s-a părut că aduce cumva cu Plum Creek, spuse ea, privindu-l, provocându-l să spună ceva neplăcut despre numele pe care îl alesese.

— N-am zis nimic.

— Nu, dar ştiu ce gândeşti, spuse ea, acuzator.

Jake zâmbi blajin şi îi dădu tabloul.

Banner se întoarse cu spatele, ridică brațele şi potrivi tabloul.

— Cum ți se pare?

— Poate ar trebui puțin mai jos.

— Aşa?

— Da, cam aşa.

Ținând tabloul lipit de perete, îşi întoarse capul spre el.

— Tu ce faci acum, îți dai părerea serios sau încerci doar să scapi cât mai repede de treaba asta?

— Mă străduiesc cât pot să te ajut, spuse el, ofensat. Dacă nu apreciezi ajutorul meu, poți apela la Randy.

Spusese asta în glumă, dar Jake o luă în serios, îşi încruntă sprâncenele în timp ce privea tabloul pe care ea îl forma stând aşa cocoțată pe scăunel, aplecată spre perete cu brațele ridicate. Deasupra cizmelor ei se vedeau câțiva centimetri din dantela juponului. Fesele se reliefau, proeminente. Funda cordonului, de deasupra acelor două rotunjimi atrăgătoare ale spatelui era o provocare irezistibilă pentru orice bărbat. Felul în care sânii ieşeau în afară, sublinia clar forma lor atrăgătoare. Nu. Nu Randy. Nimeni, dacă stătea în puterea lui.

Se gândi la poziția tabloului cu mai multă grijă de data asta.

— Puțin mai la stânga, dacă vrei să stea pe centru.

Banner se conformă.

— Aşa. Acum e perfect.

— Bun. Cuiul va trebui bătut câțiva centimetri mai sus datorită agățătoarei. Adu cuiul şi ciocanul. Am să țin eu tabloul în timp ce bați cuiul.

Jake făcu aşa cum spusese ea, încălecând scăunelul şi aplecându-se înainte pe deasupra ei. Încercă să n-o atingă, să țină brațele în diferite poziții, dar nu găsi nici una satisfăcătoare.

— Întinde-te în sus printre brațele mele cu o mână şi pe deasupra cu cealaltă.

Jake simți un nod în gât şi îşi ținu respirația încercând să nu dea atenție sânilor ei, în timp ce mâna lui se ridica printre ei. Ținu cuiul la locul indicat, treabă deloc uşoară întrucât totul tremura în el.

Toată situația asta era ridicolă! Câte femei avusese până atunci? „încetează cu jocul ăsta de adolescenți, fă treaba cât mai repede şi ieşi dracului de aici!” îşi spuse el.

Încet, dădu mâna care ținea ciocanul pe spate. Dar nu destul de atent. Cotul lui îi atinse coastele. Unul din genunchii lui intră sub genunchiul ei. Dosul mâinii se adânci între sânii ei plini.

— Scuză-mă, mormăi el.

— Nu-i nimic.

Lovi cuiul, sperând că va intra în perete din prima lovitură. Nu intră. Îşi dădu mâna pe spate şi lovi din nou până văzu că intră bine. Apoi, cu bătăi rapide, îl mai lovi de câteva ori.

— Acum e bine, spuse el, cu o voce înăbuşită, şi îşi retrase brațele.

— Cred că da.

Vocea ei suna la fel de neclară ca şi a lui.

Trecu şnurul de mătase pe după cui şi se lăsă pe spate cât putu, într-un echilibru precar.

— Cum ți se pare?

— Perfect.

Puse ciocanul pe masa cea mai apropiată şi îşi şterse fruntea asudată cu mâneca.

— E drept?

— Ridică-l puțin din stânga.

— Aşa?

— Prea mult.

— Atât?

La dracu'! înjură el în surdină. Trebuia să iasă de aici, altfel exploda. Făcu un pas înainte vrând să îndrepte tabloul repede ca să plece, să-şi

limpezească mintea cu o gură de aer curat. În graba lui vârful cizmei se agăță de unul din picioarele scaunului care se clătină periculos.

Banner țipă alarmată şi îşi flutură brațele prin aer.

Viața petrecută pe drumuri îi dăduse lui Jake reflexe fulgerătoare. Brațele lui o cuprinseră cât ai clipi şi o ancoră de trupul lui. Când scăunelul se răsturnă într-o parte, Banner era deja ținută în aer.

Unul din brațele lui Jake îi încercuia mijlocul, cealaltă mână o apăsa pe piept. În loc s-o lase să alunece jos, se aplecă el cu totul şi o depuse pe podea. Dar nu-i dădu drumul. Îşi desfăcuse larg picioarele ca să aibă mai multă stabilitate. Acum şoldurile ei se aflau exact între picioarele lui.

Obrazul lui era lipit de al ei şi când apropierea, căldura şi parfumul ei îl copleşiră, îşi întoarse capul şi îşi frecă nasul de urechea ei. Brațele lui o strânseră automat şi de pe buze îi scăpă un geamăt.

Cum putea ceva care era atât de plăcut să fie un lucru rău? Doamne, ce mult o dorea. Ştiind în adâncul ființei lui că întâmplarea de data trecută era un păcat împotriva decenței, o dorea totuşi din nou. N-avea nici un rost să se mintă că nu îi făcuse rău o dată. Jurase să n-o mai facă. Trădase o prietenie care însemna pentru el mai mult decât orice pe lume.

Dar un asemenea argument se risipi precum ceața la amiază în timp ce buzele lui se mişcau prin părul ei şi nasul lui aspira parfumul coloniei cu care se dăduse în acel loc moale din dosul urechii.

— Banner, spune-mi să te las în pace.

— Nu pot.

Îşi răsuci capul pentru a-i facilita accesul. Buzele lui îi atinseră gâtul.

— N-aş vrea să se întâmple iar.

— Strânge-mă în brațe.

— Te vreau, te vreau.

Îşi alunecă mâna de pe pieptul ei în sus, spre gât. Îi atinse bărbia, apoi îi acoperi uşor fața. Printre buzele întredeschise, îi simțea respirația fierbinte şi grăbită, în palmă.

Ca un orb, pipăi fiecare trăsătură a feței ei, cu vârful degetelor lui bătătorite, devenite deodată sensibile la fiecare nuanță. Îi netezi sprâncenele, pe care le ştia negre ca pana corbului şi frumos arcuite. Degetele lui trecură peste oasele pomeților. Pielea era pistruiată. Adora fiecare pistrui în parte. Nasul era perfect, deşi un pic cam în vânt.

Gura.

Degetele lui trecură înainte şi înapoi pe deasupra buzelor, erau incredibil de moi. Respirația caldă care se filtra printre ele i le umezi.

Îşi apăsă gura pe obrazul ei, pe ureche, pe păr.

Mâna cu care îi ținea mijlocul se deschise larg pe şale. Degetele i se strânseră pe carnea tare. Banner scânci. Jake se mustra pe sine, dar nu-şi putea opri mâna care alunecă pe coastele ei şi îi acoperi un sân. Gemetele lor se împletiră. Plinătatea cărnii ei îi umplu palma, centrul sânului se întări, excitat sub atingerea degetului mare de la mâna lui.

— Jake...

— Eşti dulce...

— Se întâmplă uneori...

— Ce?

— Asta, răspunse ea, în mijlocul unei respirații în timp ce degetele lui se strânseră în jurul sfârcului.

— Se întăresc uneori...

— Doamne, Banner, nu-mi spune asta.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că n-ar fi trebuit să rămân.

— Şi nu se înmoaie. Mult timp. Stau aşa, țepoşi şi mă mănâncă.

— Taci...

— ... Şi asta se întâmplă când doresc...

— Ce?

— Să fim din nou ca atunci în grajd...

— Nu mai vorbi...

— ... Şi tu erai... în mine.

— Doamne, Banner, încetează!

Jake îşi puse palma pe obrazul ei, întorcându-i-o spre el. Odată cu fața, i se răsuci şi corpul. Materialul rochiei se lipi de el ca fluxul mării, separat şi totuşi prins de el.

Când ochii lor se întâlniră iar, flămânzi, gura lui coborî spre gura ei. O sărută lipindu-i totodată pântecul de partea umflată a trupului său, pe care ea o lăsă să i se cuibărească între pulpe.

Jake îşi îndepărtă buzele, brusc.

— Nu, Banner, ți-am mai făcut o dată rău...

— Da, dar nu din cauza asta plângeam.

— Atunci, de ce?

— Pentru începuse să-mi placă şi... am crezut că-ți displace felul în care mă port.

— Nu, nu, şopti el, aprins, în părul ei.

— Era atât de... mare...

— Îmi pare rău...

— Nu mă aşteptam să fie atât de... şi de...

— Ai simțit vreun pic de plăcere?

— Da, dar s-a terminat prea curând.

Jake îşi lipi obrazul de al ei. Respira greu, deşi nu făcea nici un efort.

— Prea repede?

— Simțeam că era pe punctul să se întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat.

Jake era uimit. Să fie adevărat? Ştia că prostituatele se prefăceau. Nu avea nici o experiență cu femei decente. Şi în nici un caz cu virgine. Niciodată. Nu se culcase niciodată cu o femeie pentru care ar fi putut simți afecțiune.

Acum însă era complet învăluit în afecțiunea lui pentru Banner. Îi prinse fața între mâini şi căută adevărul în ochii ei. Nu găsi acolo nici o teamă. Doar o dorință acută la fel cu a lui. Scoțând un mârâit din adâncul pieptului, se aplecă din nou spre ea.

— Hei! strigă o voce. E cineva acasă?

Abia atunci auziră clinchetul harnaşamentului şi sunetul inconfundabil al unei căruțe care se apropia şi se oprea, afară.

— Banner, unde eşti?

Era Lydia.

Capitolul zece

Banner privea cum lumina asfințitului devine din roz, aurie, aşa cum se infiltra prin fereastra dormitorului. Stătea întinsă cu obrazul lipit de pernă. Destul de des, o lacrimă i se desprindea de sub pleoape şi i se rostogolea pe obraz, fiind apoi absorbită de fața de pernă ca toate celelalte dinaintea ei.

Se gândea la seara precedentă. Nu-i venea să creadă în întorsătura pe care o luaseră lucrurile, înainte de sosirea neaşteptată a Lydiei, totul mersese conform planului. Jake fusese prins în mrejele atmosferei romantice pe care ea o crease.

Nemaifiind obligată să ademenească un bărbat până atunci – noaptea aceea din grajd nu conta – încercase să-şi amintească schemele pe care prietenele ei le aplicau pentru a-şi găsi un soț. O masă bună, lumină scăzută, flori, o rochie drăguță şi o atitudine plăcută, tot ce poate impresiona simțurile

unui bărbat şi îl puteau face să creadă că ar fi minunat să aibă acea dragoste duioasă, tot timpul.

Banner considerase întotdeauna astfel de maşinaţiuni sub demnitatea ei, compromițătoare pentru integritatea ei şi de-a dreptul ridicole. Spre uimirea prietenelor ei, chiar declarase că n-ar vrea un bărbat care poate fi manipulat atât de uşor.

Dar schemele astea muiereşti trebuie să fi fost ceva de capul lor, pentru că totul decursese foarte bine. Până când Lydia bătuse la uşă.

Jake sărise ca ars, împiedicându-se în scăunelul răsturnat. Numai un miracol şi reflexul piciorului îl salvaseră de la o căzătură pe podea.

Banner îşi netezise părul, îşi apăsase palmele pe obrajii încinşi şi îşi odihnise o clipă fruntea pe tocul uşii înainte de a deschide şi a spune:

— Mamă! Ce surpriză plăcută.

— Bună, dragă.

Lydia se avântase înăuntru aducând cu ea mirosurile tari ale nopții care păreau să stăruie în părul şi în hainele ei, aşa cum o singură ramură de iasomie parfumează toată casa.

Inima lui Banner se strânse.

Lydia arăta splendid într-o vestă simplă, de borangic, şi o fustă maron. Mai atrăgea încă privirile bărbaților cu ochii ei mari, cafenii şi părul de un roşu-castaniu. Era zveltă, dar sânii şi şoldurile erau pline. Care bărbat n-ar fi dorit să-şi odihnească fruntea pe sânul ei matern şi să stea aşa toată noaptea? Lydia era tot ceea ce îi trebuia unui bărbat pentru a fi fericit şi satisfăcut.

— Bună, Jake, spuse ea zâmbindu-i.

Inima lui Banner se strânse mai tare. Zâmbetul Lydiei era nereținut, deschis, prietenos, dar putea el să nu se topească la vederea lui?

Jake arăta de parcă tocmai înghițise ceva neplăcut şi îi venea să vomite.

— Lydia.

O mişcare scurtă a capului său blond deschis fu singurul salut pe care i-l adresă şi Banner înțelese că aceasta se datora faptului că nu era în stare să vorbească în acel moment. Fusese pe punctul de a săruta o femeie şi apăruse deodată aceea pe care o dorea cu adevărat. Era de ajuns pentru a-l zgudui şi pe cel mai experimentat bărbat.

Tăcerea stânjenitoare continuă până când Banner prinse momentul şi, făcând câțiva paşi, arătă cu degetul tabloul.

— Ce părere ai, mamă? Tocmai îl puneam pe perete cu ajutorul lui Jake când te-am auzit venind.

— Nu ştiam de ce durează atât până să deschizi, răspunse ea, absentă, privind tabloul. îmi place.

Se întoarse încet pe călcâie, privind în jur.

— Ai făcut minuni din camera asta, Banner. Totul este exact aşa cum trebuie şi... primitor.

— Mulțumesc.

— Cred că-ți trebuie o altă lampă, spuse Lydia, punându-i degetul pe obraz, gânditoare. E cam întuneric aici.

Banner îşi dori să se crape podeaua şi s-o înghită, dar cum nu se întâmplă asta, întrebă:

— Nu vrei puțină cafea?

Avea neapărată nevoie să facă ceva cu mâinile ca să nu şi le mai frământe întruna.

— Nu. E prea cald afară.

— Altceva?

— Un loc? întrebă Lydia, provocator.

Banner îşi duse mâna la piept, cu o mişcare rapidă.

— Scuză-mă, mamă. Te rog, ia loc. Jake...?

Se întoarse spre el arătându-i un scaun.

— Trebuie să descarc căruța aia, spuse el, stângaci, îndreptându-se spre cuierul unde-şi agățase pălăria şi centura cu pistolul.

— Ia loc Jake, pentru Dumnezeu, spuse Lydia, puțin cam apăsat. Nu e o vizită protocolară. Ce-i cu voi doi?

— Nimic, spuse ea, repede.

Se uită spre Jake, cerându-i ajutorul, dar el se aşezase pe un scaun şi se uita în podea.

— Jake e cam îmbufnat. Nu prea i-a plăcut că l-am rugat să-mi pună tabloul pe perete.

— Ross e la fel. Detestă treburile mărunte din casă.

Încurajată de zâmbetul familiar al mamei sale, Banner spuse:

— Mă bucur c-ai venit să mă vezi, mamă.

— Păi dacă n-ai mai dat pe la River Bend... mi-am făcut probleme dacă nu cumva sunteți supărați, spuse Lydia, încă zâmbitoare, dar cu ochii cercetători.

— Nu, zise Banner, râzând fals. Am fost ocupați. Sunt multe de făcut aici.

— Asta spuneau şi lucrătorii. Eşti mulțumit de ei, Jake?

Jake îşi ridică ochii spre ea şi îşi îndreptă trupul pe scaun. Arăta ca un şcolar pus să răspundă la lecție.

— Da, sunt buni.

— Eram cam îngrijorată de tânărul acela, Randy, spuse Lydia.

Jake îi aruncă o privire scurtă lui Banner înainte de a răspunde:

— E cam neastâmpărat, dar am reuşit să-l țin în frâu. Ce face Ma?

— Bine. E cam supărată pe tine că nu te duci s-o vezi.

— Am s-o fac curând.

— De aceea am venit în seara asta, spuse Lydia. Aş fi aşteptat până mâine, dar Ross şi Lee s-au apucat de jucat table şi, în plus, este o seară foarte plăcută, aşa că m-am hotărât să vin acum.

Se opri şi respiră adânc.

— Sâmbătă seara dăm o petrecere.

— O petrecere? întrebă Banner, surprinsă. Cu ce ocazie?

— Doar aşa, ca să le arătăm oamenilor că viața noastră şi mai ales a voastră nu s-a sfârşit din cauza celor întâmplate la cununie.

Banner simți un fior rece. Câteva clipe lungi rămase complet nemişcată. Apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, îndreptând una, aranjând alta, îndepărtând molii imaginare.

— Asta crede lumea? întrebă ea, aspru, că viața mea s-a sfârşit, că mi-am pus cenuşă în cap?

— Te rog nu mă înțelege greşit, Banner. Tatăl tău şi cu mine nu plecăm urechea la ceea ce zic oamenii. Am învățat cu mult timp în urmă că nu-i poți opri să spună sau să gândească ce vor. Dar amândoi ştim cât de dureroasă este o etichetă care odată pusă, nu mai scapi de ea.

— Ce vrei să spui?

Lydia se uită la Jake, dar fața lui rămase ca de piatră, nedezvăluind nici un gând.

— Că nu vrem ca oamenii să-şi facă o părere greşită despre tine pentru că ar putea fi definitivă. Ross a fost în oraş acum câteva zile. Oamenii l-au întrebat despre tine ca şi când ai avea o boală incurabilă care te-ar putea ucide în orice clipă. Lee şi Micah spun că lumea bârfeşte cum că te-ai mutat aici ca să hibernezi.

— Nu-i adevărat! strigă Banner.

Se înroşise la față, dar din cu totul alte motive, de data asta. Era ofensată şi asta se vedea din întreaga ei ținută, mândră şi semeață.

— Mă simt mai activă şi mai vioaie acum, când lucrez în propria mea casă, decât m-am simțit vreodată.

— Tocmai de aceea dăm o petrecere. Vrem ca oamenii să vadă că ai rămas tu însăți şi să înceteze cu bârfele până nu e prea târziu.

— Dar să dai o petrecere pentru asta?

Mohorâtă, Banner se aşează din nou pe scaun, brusc redusă la tăcere la gândul că se bârfea pe socoteala ei.

— E nevoie de asta? N-am mai fost în oraş de la cununie. N-aş putea începe cu asta... adică să mă arăt în lume?

Lydia scutură din cap.

— Ştiu cum sunt oamenii. N-o să vină nimeni la tine. O să bârfească în spatele tău. La o petrecere vor fi obligați să vorbească cu tine şi să se lămurească, să vadă că te simți perfect. Nu ceva în stil mare. Doar un grătar la iarbă verde. Ce zici?

— N-am nimic împotrivă.

Se uită la Jake. Acesta refuză să se uite la ea şi asta o duru. Când o ținuse în brațe, nu fusese altceva decât foamea lui naturală de femeie? Ar fi făcut-o cu oricare alta, dacă era în locul ei? Şi acum suferea pentru că-i fusese infidel Lydiei?

Plănuise să-l facă s-o ia de nevastă. Ce prostie din partea ei! Poate cu alți bărbați ar fi ținut, dar nu cu Jake. Ştiuse oare ce urmărea şi intrase în joc ca să se amuze? În orice caz, încercarea şi rezultatul fuseseră dezastruoase.

— Cred că ai dreptate. Trebuie să ies din nou în lume.

Cu alte cuvinte să înceapă iar să aibă contacte cu bărbații. Se pare că ăsta era scopul petrecerii.

Lydia se ridică brusc, ca omul care şi-a îndeplinit misiunea.

— Splendid. Sper că ai să vii şi tu, Jake.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, o îmbrățişă strâns pe Banner.

— Ne e foarte dor de tine, dar suntem mândri de ceea ce faci aici. Totul merge bine?

— Da, mamă. Am să vin să vă văd mai des, spuse ea sărutând-o pe obraz. Trebuie să pleci aşa repede?

— Da. I-am promis lui Ross că n-am să întârzii. Noapte bună, spuse ea sărutând-o pe tâmplă. Ne vedem sâmbătă.

— Te conduc, spuse Jake, luându-şi pălăria şi centura cu pistolul din cuier. Tocmai ieşeam când ai venit. Mulțumesc pentru cină, Banner.

Banner rămase acolo, singură în cadrul uşii, în timp ce ei traversau veranda şi coborau treptele împreună, Jake ținând-o galant pe Lydia, de braț. Capetele lor erau foarte apropiate.

— Se simte într-adevăr bine, Jake? Suntem foarte îngrijorați din cauza ei, o auzi Banner pe mama ei, şoptind.

— Da.

— Nu ştiu ce-am face dacă n-ai fi tu care să ai grijă de ea.

— Fac şi eu ce pot, spuse Jake, ajutând-o să urce în căruță. Ce-o fi fost în mintea lui Ross de te-a lăsat să vii până aici singură, după asfințit?

— Ce întrebare, Jake. Pot să-mi port singură de grijă, spuse Lydia, semeț, bătându-l pe braț.

— Ai pistol?

— Da, spuse ea, plictisită. Ross nu m-ar lăsa nicăieri fără să-l iau. Şi nici tu. Aş putea să jur. Ai crede că sunt slabă şi am nevoie de paza cuiva.

— Fii atentă când treci podul. E cam şubred prin câteva locuri. Imediat ce mă mai eliberez puțin din treburi, am să-l repar.

— Nu-ți face griji. Mă descurc. Noapte bună. Te aşteptăm sâmbătă la şapte, i-am spus lui Banner ora?

— Am să-i spun eu. Grăbeşte-te s-ajungi acasă înainte de a se face târziu.

— Noapte bună, Jake, spuse ea plesnind din limbă spre calul înhămat la căruță.

— Noapte bună, Lydia.

Mult timp după aceea Jake, rămase acolo, în curte, uitându-se în urma ei. Banner îl privise uitându-se după mama ei, trimițând-o înapoi soțului ei, iubind-o.

Ochii i se umplură de lacrimi acum, aşa cum se întâmplase toată noaptea. Ce proastă fusese! Cum putuse ea să creadă că-l va face pe Jake s-o iubească măcar un pic când ochii, mintea şi inima lui erau atât de pline de Lydia? I se frânsese inima când îl văzuse întorcându-se la grajdul lui, cu umerii căzuți, deprimat.

Cum să mai dea ochii cu el după ce se aruncase în brațele lui, aseară? După ce-i vorbise despre…

Doamne, îi dezvăluise ce simțise despre cealaltă noapte, dăduse glas gândurilor care o frământau de săptămâni de zile şi de care îi era ruşine, în timp ce răspundea sărutărilor lui pătimaşe. Dar nu folosise la nimic altceva decât s-o coboare şi mai mult în ochii lui.

Eşuase din două motive. Întâi, pentru că se aruncase în brațele lui şi fusese respinsă. Jake nu se întorsese să continue ceea ce începuseră, după plecarea Lydiei. Şi când îl provocase, nu-i venise în întâmpinare cu nici o informație despre trecutul părinților ei. Se închistase exact ca toți ceilalți.

Ceva nu mergea. De ce vorbise Lydia despre etichete puse oamenilor? Când o etichetase cineva altfel decât ca pe o soție şi mamă ideale? Exista ceva în trecut despre care Lee şi cu ea nu trebuiau să ştie, şi toți cei care îi iubeau păstrau taina.

Peste umilința suferită în legătură cu Jake şi misterul din viața părinților ei, se adăuga acum groaza de petrecerea ce urma. Dacă ar fi vorba doar de ea, i-ar privi pe toți de sus. N-aveau decât să vorbească, să creadă ce vor.

Dar aici era vorba de tatăl şi de mama ei. Ei se străduiseră să-i ofere cele mai bune condiții de viață. Modul cum lumea privea familia Coleman era important. Tata trebuia să aibă legături de afaceri cu toți bărbații din oraş. Aceştia aveau neveste care bârfeau. Mama avea dreptate. Trebuiau să arate tuturor că familia Coleman nu era deloc afectată de povestea cu Grady Sheldon.

Dar cum avea să supraviețuiască toată săptămâna, cu nenorocita aia de petrecere pe cap, era o problemă.

Apa caldă se răcise, dar Banner mai stătea încă cufundată în ea. Ceva mai devreme, se spălase pe cap cu apa de ploaie pe care o colecta într-un butoi lângă uşa din dos. Îşi prinsese apoi părul pe creştet şi se băgase în cada, care fusese plasată în mijlocul bucătăriei. Fusese umplută cu apă de la pompa din bucătărie şi cu apa caldă, încălzită în vase puse pe sobă.

În mod obişnuit ar fi aşteptat petrecerea de sâmbătă cu nerăbdare toată săptămâna. Pregătirile de acum însă n-o bucurau deloc. Jake umblase de colo-colo ca un lup flămând. Nu mai schimbaseră nici un cuvânt intim. Jake o evitase cât putuse. Îşi redusese timpul de masă de parcă diavolul i-ar fi dat un interval limiitat. Nu mai întârzia la o ceaşcă de cafea sau la o țigară, ci pleca pe uşa din dos după ce spunea un „mulțumesc” distant.

Majoritatea timpului, Banner-şi-l petrecuse în casă după ce plimba caii în fiecare dimineață. În mod deliberat îi ținea pe lucrători la distanță, nevoind să-l provoace pe Jake.

În ceea ce priveşte ferma, fusese o săptămână productivă. Terminaseră gardul de sârmă ghimpată în jurul păşunii. Banner dăduse cu var pe stâlpii țarcului, lucrând după plecarea bărbaților.

Fusese însă o săptămână încordată şi lucrătorii simțiseră tensiunea. Crezând că e rezultatul incidentului cu omida, se fereau cât puteau să-l

enerveze pe Jake. În ultimele zile, Plum Creek nu fusese locul cel mai fericit de pe pământ.

Banner folosise baia fierbinte pentru a-şi calma nervii şi a mai degaja puțin din tensiunea musculară. Dar dacă voia să-i rămână destul timp pentru a se îmbrăca, trebuia să iasă din cadă acum. Tocmai când făcea asta, cineva bătu la uşa din spate.

— Banner?

Jake!

— O clipă!

Îşi luă halatul şi se înfăşură în el, stropind podeaua cu apă în timp ce se îndrepta spre uşă ca s-o deschidă.

Fața lui se făcu complet palidă când o văzu.

— Ce făceai?

— Baie, răspunse ea, candid.

— Dumnezeule! şuieră el printre dinți şi privi spre cei trei cowboys care aşteptau călare un cuvânt din partea lui. Am venit să-ți spun că nu vin la petrecere în seara asta. Mă întorc cu băieții. Îl trimit pe Lee să te ia. Şi, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine.

— Nu.

— Nu? întrebă el cu voce scăzută.

— Nu, n-ai să tragi chiulul la petrecerea din seara asta.

— Fac exact ceea ce vreau sâmbătă seara.

Dincolo de uşă se auzeau caii fornăind, aşa că vorbi şi ea cu voce scăzută.

— Nu mă interesează ce faci în oricare altă sâmbătă seara, dar în seara asta mergi la petrecere.

— De ce aş face-o?

— Pentru că o să pară ciudat dacă n-ai să fii acolo şi nu vreau să creadă cineva că suntem certați, d-aia!

Jake o privi lung şi pătrunzător, arătându-şi iritarea în linia îngustă, dură a gurii. Spuse peste umăr:

— Voi luați-o înainte. Banner are ceva de vorbit cu mine.

Cei trei bărbați mormăiră un salut. Jake aşteptă până fură destul de departe, apoi se întoarse spre ea.

— Există ceva care nu merge între noi.

Privirea ei alunecă de la fața lui la baticul înnodat în jurul gâtului. Nu umbla niciodată fără el, nici un cowboy n-o făcea, dar lui Jake îi stătea foarte bine, chiar şi aşa prăfuit cum era.

— Tu vorbeşti de cealaltă noapte, spuse ea, încet.

— Vorbesc de tot. De noaptea aceea din grajd şi de cealaltă noapte, şi de toate nopțile de după momentul în care...

— În care ce?

Fu rândul lui Jake să lase ochii în jos. Zile de-a rândul se mustrase că cochetase cu ceva atât de periculos. Dansa în jurul unui butoi cu pulbere cu torța aprinsă în mâini, gata să provoace o explozie.

Ce ar fi gândit Lydia dacă o găsea pe fiica ei în brațele lui? Întrebarea asta îl obsedase toată săptămâna. Şi-ar fi ridicat mâinile plină de oroare. A, ştia că Lydia îl iubea ca pe un frate, că i-ar fi dat orice îi stătea în putere. Ar fi făcut asta pentru oricare din Langston-i.

Dar nu-l iubea ca pe un ginere. Era bun ca prieten al ei şi al lui Ross, dar ca partener al fiicei lor? Nu, Jake nu voia să-şi facă iluzii. Banner era prințesa lor, iar el era cât se poate de departe de a fi un prinț.

Dacă Ross l-ar vedea vreodată gata s-o sărute pe Banner, furia lui ar depăşi-o cu mult pe a Lydiei. L-ar omorî pe loc. Ştia reputația lui Jake în materie de femei. Chiar el îi spusese lui Ross despre unele din succesele lui. Râseseră împreună de escapadele lui, stând la un pahar şi o țigară, seara târziu. Cu cât se amețeau mai mult, cu atât se lăudau mai tare.

— Scula aia grozavă a ta o să te lase dacă n-o menajezi, spusese Ross, ştergându-şi lacrimile de veselie din ochi.

— Să dea Domnul să mor de epuizare, replicase Jake, cu un rânjet plin de subânțeles.

Ross considerase toate astea foarte amuzante, dar opinia lui despre reputația lui Jake s-ar schimba drastic dacă ar fi vorba de Banner. L-ar lăsa el pe Jake să pună mâinile lui întinate pe fiica lui? Categoric nu. Ar fi nebun sau tâmpit să nu-l împuşte.

Lucrul cel mai înțelept era să se despartă onorabil, să-şi ia rămas bun, să pună şaua pe cal şi să plece, să nu se mai întoarcă până n-o auzi că Banner s-a măritat.

Dar nu putea.

Ferma asta îi intrase deja în sânge. Iubea fiecare picătură de sudoare pe care o investise în ea. Visa să devină la fel de prosperă ca şi River Bend, cu ajutorul lui. Viața lui trebuia să aibă un rost. Nu voia să lase treburile neterminate.

De la uciderea lui Clancey Russell, se ferise de orice responsabilități. Dar acesta nu era un mod de a trăi, să fugă de răspundere, să trăiască o viață

lipsită de sens. I se dăduse o şansă, probabil ultima, pentru a-şi dovedi că putea realiza şi el ceva în viață. Trebuia să ducă lucrurile până la capăt.

Dar cum să facă cu fata? Mai ales când se uita la el, ca acum, cu ochii aceia care aruncau fulgere de verde şi auriu, concomitent. Pielea ei era moale şi parfumată acum, după baie. Oare nu-şi dădea seama că halatul atârna pe ea ud dezvăluind forma sânilor ei viguroşi cu sfârcurile lor ascuțite, coloanele pulpelor, triunghiul dintre ele, tot ceea ce trebuia ascuns cu orice preț? Îşi dădea ea seama cât de ademenitor era părul ei ridicat provizoriu pe creştet, mai mult desfăcut decât strâns? Ştia ea cât de atrăgătoare îi era gura?

— Jake, ce-i cu tine? La ce te gândeşti? Ai zis, „tot timpul din momentul în care…", apoi te-ai oprit şi aş vrea să ştiu ce-ai vrut să spui.

Jake se smulse din starea aceea confuză şi spuse, aspru:

— Dăm mai mult importanță la ceea ce s-a întâmplat între noi, decât ar trebui.

— Asta-i părerea ta, replică ea. Eu am obținut ceea ce voiam în noaptea aceea şi nu-mi pare rău.

— Foarte bine! spuse el, furios.

Ar fi făcut-o cu oricare bărbat pe care l-ar fi găsit în grajd? Unul mai tânăr? Mai chipeş? Randy?

— Atunci trebuie să-ți facă plăcere petrecerea din seara asta, mârâi el. O să-ți dea ocazia să dansezi şi să flirtezi cu toți berbecii tineri din oraş care ar dori să se tăvălească cu Banner Coleman.

— Cum poți fi atât de crud?

— Pentru asta se face o petrecere, nu?

— Pentru ce?

— Pentru ca să te împopoțonezi şi să-ți plimbi marfa prin fața bărbaților disponibili. Pentru a flirta şi a chicoti, şi a compara lista de dansatori cu celelalte fete de prin partea locului care încă nu s-au măritat.

Banner închise ochii şi numără încet până la zece, într-o încercare nereuşită de a se calma.

— Ne întoarcem iar la asta?

— La ce?

— La modul tău de a-mi vorbi de parcă aş fi un copil.

— În comparație cu mine, eşti.

Banner îşi puse palmele pe şolduri, o mişcare necugetată care făcură să i se lipească halatul ud de corp apăsându-i sânii. Îşi dădu capul pe spate, iarăşi neinspirată, pentru că părul i se desfăcu căzându-i pe gâtul expus. Dar ea nu-şi dădea seama de toate astea. Era înfierbântată de discuția lor.

— A, da, sărmanul Jake Langston. Eşti bătrân, antic. Pun pariu că mama a vrut să vii la petrecere ca să faci pe tutorele nostru, al celor tineri.

Jake scrâşni din dinți.

— Nu merg.

Apăsă pe fiecare cuvânt ca şi cum atunci învăța să le pronunțe. Nasul lui se apropie periculos de al ei când se aplecă pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Nici eu, spuse ea, cu un aer distant.

Se întoarse şi îi închise uşa în nas. Rămase închisă doar o clipă înainte de a fi aproape scoasă din balamale. Jake intră ca o furtună, se întinse, o prinse de braț şi o răsuci în loc.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ce-am spus. Dacă nu vii tu, nu mă duc nici eu, răspunse ea, împungându-l cu degetul în piept. Şi n-ai decât să găseşti tu o scuză.

Jake îi dădu drumul şi îşi azvârli pălăria spre cuierul de lângă uşă. Nimeri alături şi pălăria căzu în balta de apă lăsată de picioarele ei. Jake înjură copios, trecându-şi degetele prin păr şi bombănind la adresa copiilor răsfățați care sunt o adevărată pacoste pentru cei din jur.

— Bine, Banner, spuse el, în final, îndreptând un deget spre ea. Dar e ultima oară că mai cedez. Categoric. Şi să nu te apropii de mine la petrecere, auzi? Dacă tot e să merg acolo, am de gând să-mi fac de cap, ai înțeles?

Banner bătu din gene.

— N-ai decât, Jake, spuse ea, cu o voce dulce. Şi eu vreau să fac acelaşi lucru. N-ai zis că pentru asta e făcută o petrecere?

Jake simți o imperioasă dorință de a-i da câteva lovituri zdravene la fund, dar asta ar fi însemnat s-o atingă. Şi asta nu putea s-o facă, acum, când nu era protejată decât de acel halat de bumbac, sub care era goală. N-avea nevoie de o enciclopedie ca să afle asta. Pielea ei era trandafirie. În mod sigur era caldă şi…

La dracu'! Se răsuci spre uşă.

— Am să vin să te iau…

— Nu vrei să faci o baie?

Jake rămase pe loc, ca împietrit.

— Cum?

— Să faci o baie. Am să încălzesc apa…

— Mă duc la râu.

Banner îşi încreți nasul, scoțând în evidență pistruii.

— Nu-i acelaşi lucru cu o baie caldă, relaxantă.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, începu să-i pregătească baia. Controlă vasele de pe sobă şi văzu că mai era apă fiartă în ele. Fredonând uşor, turnă o parte din apa din cadă într-o găleată şi o goli afară. Apoi turnă apa fiartă şi o încercă cu degetele.

— Exact cum trebuie.

Se întoarse cu fața la el; până în clipa aceea îl ignorase fiind ocupată cu pregătirile.

— Sper c-ai s-o foloseşti, nu?

Jake îşi împunse obrazul cu limba. Stătuse acolo ca o momâie în timp ce ea îl întorcea pe deget. Dar fusese atât de captivat de felul cum arăta trupul ei în halatul acela, încât nu se putuse mişca; se lipea de şolduri când se apleca peste cadă, scoțând în relief curbele ademenitoare; se desfăcuse când golise căldarea, dezvăluind pentru o clipă carnea ei albă.

Prin contrast, restul trupului ei părea vulnerabil. Şuvițe de păr negru îi atârnau pe obrajii uzi. Picioarele ei goale păreau prea mici pentru o femeie. Ar fi vrut să le privească mai atent. Când trecu pe lângă el, păru extrem de mică şi lipsită de apărare.

Ştiind că ar trebui să fugă de acolo cât de tare putea, se auzi spunând:

— Cred că da, de vreme ce ți-ai dat atâta osteneală.

— Am să-ți aduc un prosop în timp ce tu îți iei haine curate din grajd.

Nu se întorsese când Banner reveni în bucătărie. Se uită pe fereastră, neliniştită. Numai când îl văzu ieşind din clădire cu hainele în mână, se linişti. Când Jake deschise uşa, Banner se prefăcea că aranjează un prosop, cârpă de frecat şi săpunul pe măsuța din apropiere.

— Am să te las singur, acum, spuse ea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Banner închise uşa între bucătărie şi salon şi îl lăsă singur. Se duse în dormitor, dar nu închise uşa.

Un anumit neastâmpăr din trupul ei, de care nu ştiuse până atunci, se făcu simțit, împiedicând-o să închidă uşa. Când îşi scoase halatul, se întoarse cu fața spre uşa bucătăriei, dorindu-şi ca Jake s-o deschidă şi s-o vadă.

Dar n-avea s-o facă. Se auzea deja apa clipocind. Jake era deja în cadă. La acest gând fu străbătută de senzații fierbinți care îi învăluiră pulpele, se furişară între ele, urcară în sus până la sâni. Sfârcurile se întăriră.

Ezitând, îşi ridică mâna spre unul din ele. Îşi aminti viu senzația mâinii lui Jake atingând-o, dezvăluindu-i lucruri despre ea însăşi, pe care nu le

ştiuse. Trupul ei era receptiv. Tremura. Între pulpe, simți formându-se un lichid fierbinte.

Îşi lăsă repede mâna în jos, speriată că va fi lovită de mânia Domnului pentru această depravare. Dar imaginea lui Jake în cadă nu voia să dispară. Crescută cu un frate, nu era complet neştiutoare în privința anatomiei masculine, ca majoritatea fetelor. Dar nu văzuse niciodată un bărbat adult gol şi înțelesese de la câteva prietene măritate care îndrăzniseră să discute despre aşa ceva, că era un lucru de-a dreptul îngrozitor.

Ea însă nu-şi putea imagina un bărbat gol decât ca pe ceva frumos. Ceea ce se vedea din Jake era frumos, de ce nu şi restul? N-ar fi şocată. Crescuse la o fermă cu armăsari şi văzuse ce se întâmplă cu animalele mascule atunci când sunt excitate.

În plus, avusese şi o experiență. Fusese îngrozitoare prima lui pătrundere în trupul ei, dar durerea fusese scurtă. Simțise lucrul acela lung, mătăsos şi tare, dar nu-l văzuse niciodată şi era moartă de curiozitate să ştie cum arată.

Ce ar fi dacă s-ar oferi să-l spele pe spate?

Dar exact când făcu primii paşi în direcția uşii, respinse ideea ca fiind prea evidentă.

Se gândi că ar fi o adevărată depravare din partea ei, dar asta n-o împiedica să spere că, într-o zi, Jake şi cu ea vor face din nou lucrul acela şi că atunci vor fi goi. În timp ce se îmbrăca, era conştientă de fiecare părticică de piele de pe trupul ei. Îmbrăcămintea răcoroasă trecea şoptind peste pielea ei încinsă.

Alese o rochie de un verde viu. Avea un decolteu larg şi era strânsă pe talie. Partea de jos era doar atât de largă cât să se legene uşor în timpul mersului. Rochia se încheia la spate şi asta era o problemă. Nu putea ajunge la nasturii de sus pentru că corsajul era prea strâmt.

Se uită spre uşa bucătăriei. Era închisă, dar nu mai auzise apa clipocind în ultimele câteva minute. Traversă salonul şi bătu la uşă.

— Jake?

— Da?

— Pot să intru?

— Eşti la tine acasă.

Când Banner deschise uşa, Jake trăgea cada pe podea. La uşa din spate, o înclină şi lăsă apa să se scurgă pe trepte.

Banner rămase ca în transă. Avea pe el doar o pereche de pantaloni negri. Era în picioarele goale şi fără cămaşă. Muşchii brațelor şi ai pieptului îi

captivară total atenția în momentul în care Jake luă cada şi o puse în debara. Când se întoarse cu fața la ea, Banner simți că se sufocă.

Văzut de aproape, pieptul lui era chiar mai magnific decât de departe. Discurile arămii ale sfârcurilor, cuibărite în vârtejuri de păr auriu, o intrigau. Dacă erau atinse, mângâiate, reacționau tot ca ale ei?

Urmări fâşia de păr mătăsos ce cobora pe mijlocul pieptului pierzându-se în vârtejul din jurul buricului exact deasupra pantalonilor strânşi pe corp care lăsau prea puțin loc imaginației. Gândurile ei recente reveniră scăldând-o ca un val în timpul fluxului, amețind-o.

Îşi ridică privirea spre ochii lui.

— Am nevoie de ajutor să-mi închei nasturii.

Vocea ei era răguşită, prea intimă. Se apropie de el şi se întoarse cu spatele, ridicându-şi părul de pe ceafă.

Jake manevră nasturii cu mai multă detaşare decât ar fi vrut ea. De câte ori mai încheiase sau descheiase nasturii de la rochii? Gândul acesta era neplăcut. Era oare la nivelul celorlalte femei pe care le cunoscuse el? Dacă nu, trebuia să fie! Nici una n-ar fi atât de bună ca ea, pentru Jake. Va avea ea grijă de asta. Acum nu mai putea renunța.

Ținându-şi părul ridicat, se întoarse şi îl privi pe sub gene.

— Am făcut amândoi baie, m-ai ajutat la îmbrăcat, după toate aparențele suntem ca doi oameni căsătoriți, nu?

Fața lui era dură, imobilă. Albastrul ochilor lui se decolorase aproape complet.

— Nu, Banner. Dacă am fi căsătoriți şi tu m-ai întâmpina la uşă îmbrăcată doar în halat, ai fi fost demult în pat cu poalele peste cap.

Banner rămase cu gura deschisă. Aerul îi ieşi din plămâni cu un val de dezgust. Făcu un pas înapoi şi îşi duse mâinile de parcă ar fi lovit-o. Pielea feței păli şi se întinse lipită de oase. Apoi îi întoarse spatele şi părăsi bucătăria. Jake auzi uşa dormitorului trântindu-se în urma ei. Se rezemă moale de canatul uşii, cu pumnii atârnând, încleştați atât de tare, încât degetele se albiră.

— Îmi pare rău Banner, şopti el cu ochii în tavan.

Nu-şi dădea seama exact când înțelesese. Poate că iluminarea se produsese treptat în cursul săptămânii, poate apăruse ca un fulger din senin. Dar undeva, în drumul dinspre grajd şi casă, în timp ce venea cu rufele curate, în creierul lui se făcuse lumină.

Banner încerca să-l seducă nu în scopul de a se culca cu el, ci de a-l determina s-o ia de nevastă.

Asta era explicația serii trecute. Amabilitatea, cina perfectă, atenția plină de considerație, promisiunea tacită că, dacă voia să împartă patul cu ea, ar putea s-o facă. Ce orb fusese!

Aproape că reuşise. Dacă Lydia n-ar fi venit în momentul acela, ar fi cedat necesității fiziologice şi s-ar fi culcat cu Banner. O singură dată, la cerere, ar putea fi scuzabil. Dar de două ori? Niciodată. Ar fi trebuit să se însoare cu ea.

N-o învinuise pe Banner. Ea era încă un copil, o femeie tânără plină de idealuri, a cărei mândrie primise o lovitură mortală. Practic vorbind, căsătoria lor era logică. Se gândise oare şi el la asta? Dacă nu, de ce la plecarea Lydiei nu avusese acel sentiment de regret ca întotdeauna? De ce dorința de a se întoarce şi a continua ceea ce începuse cu Banner, fusese mai puternică?

Se întristase că nu mai simțise binecunoscuta strângere de inimă când Lydia plecase de lângă el pentru a se întoarce la Ross. Era frumoasă, aşa cum fusese întotdeauna. Dar nu mai era cea mai frumoasă. De când devenise Banner etalonul după care le judeca pe celelalte femei? Parcă o iubea pe Lydia, ce naiba se întâmplase?

El şi Banner deveniseră prea apropiați, asta era tot. Prea intimi. Erau izolați şi, aşa cum se întâmplă cu oamenii singuri, se agățau de cine puteau. Ei bine, gata. Trebuia să pună capăt acestor intimități înainte ca ei să-i mai vină vreo idee că ar putea fi şi altceva decât erau acum.

Ajunsese la concluzia că n-avea altă soluție decât s-o rănească, aşa că atunci când se întorsese ca să facă baie şi îi văzuse privirea flămândă îndreptată asupra lui, când simțise pornirile trădătoare ale propriului său corp, spusese acel lucru oribil.

O rănise. Şi o va mai face. Nu există altă cale. Trebuia făcută să înțeleagă că nu putea exista nimic între ei.

Şi în timp ce va încerca s-o convingă de asta, se va ruga lui Dumnezeu să se poată convinge şi pe el însuşi.

Capitolul unsprezece

Grady Sheldon auzi țipetele mult înainte de a ajunge, călare pe calul rău, în luminiş şi de a-l lega de ramura de jos a unui pin.

Primul gând fu acela că Doggie Burns o bătea pe Wanda. Descălecând însă îl văzu pe Doggie stând pe veranda şubredă. La picioarele lui stăteau doi câini şi un al treilea i se odihnea pe genunchi. Contrabandistul ridică o cană cu băutură fabricată de el, ducând-o la buzele lui flasce, care mormăiau ceva incoerent. După aprecierea lui Grady, Doggie era destul de băut.

Un alt vaiet strident ce părea să vină din adâncurile iadului, se auzi din colibă. Fără grabă, Grady se îndreptă spre locuința dărăpănată. Unul din câini veni mârâind spre el, încercând să-l apuce de călcâi. Grady îi dădu un picior în cap,făcându-l să fugă scâncind şi schelălăind, înapoi sub verandă.

Ochii cețoşi ai lui Doggle se întoarseră spre ginerele său.

— Ce se întâmplă acolo, înăuntru? întrebă Grady.

— Fi-tu e gata să se nască, asta se întâmplă.

Un alt țipăt se ridică în aer, urmat de gâfâieli grele, răguşite, care îi întoarseră lui Grady stomacul pe dos.

— Chestia asta, spuse Doggie arătând cu capul spre uşă şi ştergându-şi gura după ce mai trase o duşcă zdravănă, durează de azi-dimineață şi m-am săturat de ea până-n gât. Țipete, răgete, tulburând liniştea omului de parcă ar fi prima femeie care naşte. Lua-o-ar naiba de cățea afurisită!

Gândul despre naşterea copilului îi dădea lui Grady o stare de greață şi de inexplicabilă nervozitate. Îşi îndreptă privirea spre golul întunecat care însemna uşa de intrare, deschisă insectelor, animalelor, reptilelor şi oricui s-ar fi aventurat să intre, şi întrebă:

— Ați... încercat să aduceți un doctor?

Doggie se uită la el cu ochi tulburi, datorită băuturii şi replică:

— Vezi-ți de treabă, omule, ce, sunt nebun? Ce-i trebuie doctor ca să fete? Să-i ia dracu. Nu-s buni decât să-ți ia bănuțul câştigat cu greu. Nu. Mă-sa a născut-o pe ea tot într-un pat ca ăla şi n-a avut nimic. Toate țipetele şi urletele astea-s doar de fandoseală. Nu te lua după ele.

Următorul țipăt se termină cu un vaiet prelung care făcu să-i înghețe sângele în vene.

— Pare să... să aibă într-adevăr dureri.

Doggie râse spart.

— N-aş zice că nu. E pedeapsa lui Dumnezeu pentru curvăsăreala ei. Le pedepseşte pe toate muierile de la Eva încoace pentru că sunt rele. Hei! Mai taci odată! mugi el, atât de tare, încât sperie şi câinii din jurul lui, care ridicară capul atenți, apoi se culcară iar. Du-te înăuntru, îi spuse el lui Grady. E nevastă-ta, şi, pentru Dumnezeu, fă-o să tacă. Nu mai suport țipetele astea.

Grady intră în camera întunecoasă, îmbâcsită de fum şi sufocantă. Mirosea înfiorător, era o insultă pentru nările unui om. Încercă să-şi țină respirația, dar când respiră din nou aerul era gros şi împuțit.

Wanda zăcea pe patul acoperit cu cearceafuri murdare. Grady îşi înghiți fierea care-i veni în gură. Cearceafurile din pânză ordinară erau înroşite de lichidul care cursese din ea şi îi precipitase naşterea.

Genunchii ei erau îndoiți, ridicați şi larg desfăcuți. Fața îi era pământie şi umflată. Buzele, printre care ieşeau acele sunete, erau arse şi crăpate unde şi le muşcase străduindu-se să-şi înăbuşe țipetele. Părul îi era năclăit de sudoare. Ochii îi erau închişi. Cămaşa îi era ridicată până la piept, lăsând partea de jos a trupului, goală.

Grady era total dezgustat de ceea ce vedea. Atât de dezgustat, încât îi venea să vomite. Sânii care îl ademeniseră cândva erau acum umflați de lapte, sfârcurile erau mari şi negre. Nu simți nici un fel de milă, deşi îi vedea corpul zvârcolindu-se, adunând forțe pentru următorul val de durere.

Umerii ei se ridicară de pe saltea; mâinile apucară genunchii şi îi traseră spre piept; gemu şi se încordă până când fața îi deveni roşie şi umflată datorită efortului. Când se lăsă din nou pe spate şi deschise ochii, îl văzu pe Grady privind-o.

— Până la coadă, ai apărut şi tu deci, spuse ea, gâfâind scurt şi repede. Uite ce mi-ai făcut, nenorocitule. Din cauza ta sufăr acum.

— Eşti sigură că eu am fost? mârâi Grady.

— Tu sau alt ticălos care se credea prea grozav față de mine, făcându-se că nu mă cunoaşte când ne vedeam în oraş, dar care nu ezita să vie aici pe furiş când avea chef de o tăvăleală ca lumea.

Femeia strânse din dinți şi gemu de durere. Nu se putu însă abține şi scoase un nou țipăt pătrunzător.

— Vezi că-l deranjezi pe taică-tău. A zis să încetezi odată cu țipetele astea.

— Să-l ia dracu. Şi pe tine la fel.

— Încântătoare ca întotdeauna, Wanda. Îți stă bine ca mamă.

Ochii lui alunecară în jos pe trupul ei pufos. Era deschisă larg. Se vedea ieşind capul copilului. Greața îl cuprinse iar.

Wanda urlă, se propti în coate şi împinse din toate puterile. Cu bărbia înfiptă în piept începu să scoată sunete joase, guturale, animalice, respingătoare pentru urechile lui Grady. Apoi dădu capul pe spate şi țipă până răguşi.

— Ți-am spus s-o faci să tacă, strigă Doggie de afară.

„Afurisite femei”, bombăni el, mergând împleticit şi gonind câinii speriați în toate direcțiile.

— Mă duc să mai scot o bărdacă de whisky, spuse el, îndepărtându- se în amurgul care se lăsa.

Când ochii lui Grady reveniră la Wanda o găsiră în toiul unei noi contracții.

— Ajută-mă Grady, ajută-mă, se rugă ea.

Nu mai exista nici un pic de aroganță în vocea ei acum. Durerea o făcea patetică.

— Nu pot să nasc. Nu pot. Ajută-mă! Fă ceva! țipă ea, văzându-l cum stătea acolo şi o privea.

— Taică-tău mi-a spus să te potolesc, spuse el, cu o voce la fel de golită de expresie ca şi fața lui.

— Nu pot să nu țip, mă doare.

Căzu din nou moale pe perna udă de transpirație. Corpul ei fu cuprins de o nouă convulsie şi o nouă durere. Wanda deschise gura şi scoase un vaiet lung şi puternic.

Apăruseră umerii copilului. Peste o clipă se va naşte. Grady Sheldon, tânăr om de afaceri, va fi împovărat cu încă un Burns. Gândul că putuse face un copil cu Wanda Burns îi produse o greață mai mare decât mediul şi mirosurile din jurul său. Faptul că trebuia să suporte toată viața clanul ăsta de sărăntoci era de neconceput.

De săptămâni întregi se tot gândea ce-i de făcut. Ajunsese la o concluzie, deşi era şi ea de neconceput. Dar era disperat. Iar disperarea îi face pe oameni să gândească şi să facă lucruri care altminteri sunt de neconceput.

— Doggie mi-a spus să nu te las să mai urli. Asta am să şi fac, spuse el luând o pernă de pe pat. Nu mai urla, Wanda.

Femeia se uită la el cu ochi sticloşi, care acum reflectau nu numai durere, dar şi teamă.

— Ce vrei să faci? Ah, Doamne! exclamă ea, strângând din dinți, sub un nou val de durere. Ah, Doamne! Ah, Isuse! se văita ea, în timp ce trupul i se încorda pentru a expulza noua viață care se năştea.

— Încetează cu urletele astea, spuse Grady, amenințător.

— Nu pot... să mă abțin.

Gura ei se deschise larg şi slobozi un urlet care le întrecu pe toate. Îi țâşni din gât exact în clipa în care i se despică trupul şi copilul fu expulzat.

Grady trecu la acțiune.

Îi puse perna pe față şi o apăsă puternic. Wanda se luptă, dar cedă imediat. Orele de agonie o lăsaseră fără putere. Grady nu luă perna decât mult după ce corpul ei nu mai făcu nici o mişcare.

Când o ridică, simți râuri de transpirație rece curgându-i din creştet până în tălpi. Nu se uită la ea, ci la copilul care scâncea între pulpele ei. Nici măcar nu-l întoarse să vadă dacă era băiat sau fată. N-avea rost să mai piardă timpul. Şi aşa nu va trăi mult. Dacă planul reuşea. Trebuia să reuşească.

Se răsuci brusc când auzi paşii târşâiți ai lui Doggie. Merse pe vârfuri până la uşă, privi afară şi îl văzu venind cu mersul lui împleticit. Cam la fiecare al treilea pas, ridica bărdaca la umăr, dădea capul pe spate şi mai trăgea un gât de whisky prefabricat.

Când ajunse lângă colibă, creierul lui înecat în alcool percepu că nu era în regulă ceva.

— Ce-i asta? bombăni el.

Se precipită înainte, se împiedică şi aproape căzu peste unul din câini. Înjurându-l, urcă pe verandă împleticit, se prinse de un stâlp de cedru pentru a-şi menține echilibrul şi strigă:

— Ce se întâmplă acolo, hîh? Wanda? Sheldon? S-a născut ăla mic?

Se avântă clătinându-se spre uşă.

— Ce-i tăcerea asta, hîh? De ce…

Nu mai apucă să vadă bucata de lemn de stejar care îl izbi în cap în clipa în care intră pe uşă. Căzu greu la podea.

După ce-şi ținuse respirația în ultimele minute, Grady ieşi din obscuritatea încăperii şi se aplecă asupra lui Doggie. Omul nu mai mişca. Grady îşi şterse fața asudată cu mâneca.

A fost soarta lor să moară astfel, încercă Grady să se convingă pe sine. Erau nişte gunoaie, nu meritau să trăiască pe aceeaşi planetă cu oamenii decenți. Cine o să simtă lipsa lui Doggie Burns şi a slutei lui fiice? Făcuse un serviciu omenirii scăpând-o de ei. Ajutase puțin soarta, asta era tot.

Se duse la măsuța de noapte făcută dintr-o ladă de mere şi răsturnă lampa cu petrol, astfel încât sticla să se spargă pe podeaua de lemn şi combustibilul să se împrăştie în jur.

Nimeni nu-l putea învinovăți pentru asta. Soarta nu fusese prea blândă cu el în ultimul timp. O pierduse pe Banner, pierduse o sfoară bună de pământ şi sprijinul Coleman-ilor, ceea ce însemna mult în ținutul Larsen. Fusese umilit în public şi evitat de oamenii din oraş care înainte se înclinau în fața lui. Se râsese pe socoteala lui. îndurase cam tot ce poate îndura un om, nu? De acum încolo, voia ca soarta să mai fie şi în favoarea lui.

Scăpără un chibrit şi aprinse capătul unei ţigări pe care avusese inspiraţia s-o ia cu el. Vezi? Soarta se întorcea deja în favoarea lui. Ieşi afară şi trase un fum adânc în piept, apoi îl eliberă într-o suflare lungă şi lentă.

Toată lumea ştia despre cei doi Burns că locuiau ca porcii, că Doggie era mereu beat. La fel şi Wanda. Nu-l văzuse nimeni plecând din oraş, şi chiar dacă îl văzuse, cine putea afirma că venise aici? Va face un ocol, va intra în oraş din direcţie opusă şi-i va saluta pe câţiva oameni care îşi vor aminti mai târziu dacă şeriful va avea suspiciuni în legătură cu focul de la casa lui Burns.

Grady aruncă ţigara prin uşa deschisă a cocioabei şi plecă fără să se mai uite dacă izbucnise incendiul.

Soarta era de partea lui acum.

Petrecerea era deja în toi când Jake şi Banner ajunseră acolo. Întârziaseră.

Era indiscutabil că familia Coleman ştia cum să facă o petrecere. Lămpi acoperite cu hârtie viu colorată atârnau de ramurile joase ale copacilor. Mese, puse cap la cap în curte, erau încărcate cu mâncăruri. Grătarele răspândeau arome delicioase de carne afumată. Butoaie cu bere erau puse peste tot. Ma trona peste carafele cu limonadă pentru doamne.

Muzica era ritmată şi tare. Două viori, un banjou, o armonică şi un acordeon cântau melodie după melodie. Repertoriul muzicienilor era limitat ca şi priceperea lor, dar le compensau pe amândouă prin entuziasm.

Când Lydia şi Ross văzură binecunoscuta căruţă intrând în curte, alergară spre ea pentru a-şi întâmpina fiica şi pe Jake. Ross o ridică pe sus pe Banner învârtind-o prin aer.

— Aproape că uitasem cât eşti de drăguţă, Prinţesă. Statul la fermă nu te-a urâţit deloc.

— Tată!

Banner îl îmbrăţişă strâns când Ross o puse jos. Nu-şi dăduse seama cât îi fusese de dor de el. Era atât de puternic şi de liniştitor... Ar fi dorit să rămână în îmbrăţişarea lui protectoare pentru totdeauna. Dar asta ar fi fost ceva nefiresc, iar ea trebuia să se comporte normal cu toate că inima ei era frântă şi ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decât aici. Nu mai vorbise cu Jake de când îi spusese lucrul acela îngrozitor. Desigur că nu cunoştea cuvântul acela, dar în context şi având în vedere expresia din ochii lui Jake când o spusese, îşi imagina cât de urât trebuie să fie.

După ce se îmbrăcase, ieşise pe verandă. Jake aştepta în căruță fumând o țigară de foi. Nici nu se uitase la ea, ci se dăduse jos şi venise s-o ajute.

Banner refuzase mâna lui întinsă şi se urcase singură pe locul ei. Jake se mulțumise să dea din umeri şi să se întoarcă la locul lui; luase hățurile şi pornise în tăcere.

Banner rămăsese ca o stană de piatră sperând că el îşi dă seama câtă ură curgea prin venele ei cu fiecare bătaie a inimii.

Se făcuse din nou de râs, dar pentru ultima oară. Nu-i va mai da ocazia s-o umilească. Prietenia dintre ei va înceta. Nu va mai vorbi cu el decât despre probleme legate de fermă şi numai când era necesar. N-o să-l mai primească în bucătărie. O să-i lase o tavă pe verandă. Îl va hrăni aşa cum hrăneşti un animal de casă, dându-i mâncare dar fără a mânca cu el.

— Jake, ce mai faci?

Salutul prietenos al tatălui ei o readuse în prezent. Ross tocmai strângea călduros mâna lui Jake.

— Avem bere sau, dacă vrei ceva mai tare, găseşti în biroul meu.

— O să iau o tărie, spuse Jake, cu gura încleştată.

Ross zâmbi pe sub mustață.

— Eram sigur. Oricum, voiam să discut ceva cu tine.

— Ross, spuse Lydia cu reproş, nu discuta despre afaceri în seara asta. Ai să pierzi petrecerea.

Ross o cuprinse în brațe şi depuse un sărut pe gura ei surprinsă.

— Facem pariu? Noi amândoi o să avem o petrecere mai târziu.

— Ross, nu mai vorbi aşa tare şi dă-mi drumul. Toată lumea se uită la noi, protestă ea, dar avea obrajii îmbujorați şi ochii plini de aceeaşi emoție ca şi a lui.

După încă un sărut scurt, o eliberă.

— Haide, Jake, spuse Ross, bătându-l pe spate şi rămânând cu mâna între omoplații lui cu un gest camaraderesc în timp ce se strecurau prin mulțime spre casă.

— Bărbați!

Lydia întoarse o față exasperată spre fiica ei, dar imediat zâmbi.

— Eşti frumoasă, Banner.

— Mulțumesc, mamă.

Îi făcuse plăcere să audă asta. Jake nu-i făcuse nici un compliment. Indiferența lui o afectase mai mult decât şi-ar fi putut imagina şi acest lucru era prin el însuşi un motiv de iritare.

— Totul e minunat. Ți-ai dat enorm de multă osteneală, ca de obicei.

— Am avut multe ajutoare, Ma şi băieții.

— Băieții – acesta era numele colectiv dat de Lydia lui Lee şi lui Micah. Dar unde or fi? Mi-e dor de ei, deşi n-aş spune sigur de ce.

Lydia zâmbi şi o mângâie pe părul perfect aranjat. Îl ridicase sus, dar lăsase câteva şuvițe să i se încolăcească pe după ureche şi pe ceafă. O panglică verde de satin, asortată cu rochia, fusese trecută printre buclele negre.

— Şi lor le e dor de tine, cu toate că n-ar recunoaşte asta în ruptul capului.

— Nu mai au pe cine să chinuiască.

— Sunt aici toate prietenele tale, spuse Lydia încet, ştiind cât de greu îi va fi lui Banner să dea ochii cu ele. Stau grupate sub pomul de pecan.

— Mă duc la ele.

Banner strânse mâna mamei ei, liniştitor.

— Petrecere bună.

Banner dădu din cap şi porni făcându-şi loc prin mulțimea de invitați. Se întrecu pe sine vorbind cu toți, zâmbind luminos, dând din cap, arătându-le tuturor că nu se dezintegrase după povestea cu Grady. Ruşinea cădea asupra lui, nu a ei. Voia să arate asta tuturor şi ținea capul sus, mândră.

— Georgia, Bea, Dovie, bună fetelor, strigă ea, apropiindu-se de grupul de tinere. Erau toate îmbrăcate în rochii de vară pastel. Când Banner se apropie de ele, îmbrăcată în rochia ei verde ca frunza, se estompară toate prin comparație.

— Banner! exclamară ele în cor, înconjurând-o.

Schimbară amabilități şi bârfiră despre cunoştințele lor. Pentru că nu le mai văzuse de câteva săptămâni, nu mai era la curent cu noutățile. Când o întrebară dacă era adevărat că se ocupă de fermă le răspunse afirmativ, apoi începu să le povestească viața de acolo în culori mult mai vii decât erau în realitate.

Dar interesul lor pentru garduri şi îngrădituri pentru vite scăzu repede şi conversația reveni la logodne şi cununii, ceaiuri dansante, copii şi porțelanuri fine. Curând însă Banner se plictisi şi începu să se întrebe dacă şi ea fusese vreodată tot atât de superficială şi limitată ca ele.

Scuzându-se, le părăsi şi se apropie de Lee şi de Micah care stăteau cu umerii rezemați de un pom. Neştiind că era în spatele lor, conversația băieților era mult mai interesantă decât a prietenelor ei.

— Crezi că da?

— Absolut. Se vede după ochi. Ochii le trădează întotdeauna.

— Ce zici de Lulu Bishop?

— Hmmm. Ştiu şi eu? Probabil că nu. Se teme prea mult de maică-sa.

— Da, dar am auzit că deschide gura când se sărută.

— Cine ți-a spus?

— Insu' care lucrează în băcănia lui tat-su.

— Ăla din ținutul indienilor Comanche?

— Îhî. Crezi că minte?

— Se poate.

— Bonnie Jones…

— Are nişte balcoane… mari şi rotunde ca nişte pepeni, spuse Micah dându-i un cot în coastă lui Lee şi chicotind. Şi la fel de suculente.

— Am pus o dată mâna pe ele, se lăudă Lee.

— Nu mai spune, îl ironiză Micah, desprinzându-se de pom şi postându-se în fața lui.

— Să mă bată Dumnezeu.

— Când?

— Acu' vreo doi ani. Încă de atunci erau grozave. Eram la sărbătoarea zilei de 4 Iulie ținută de biserică pentru cei tineri.

— La biserică? se miră Micah. Ce tot îndrugi acolo?

— Păcat că n-ai venit.

— Am avut treabă şi nu m-a lăsat Ma. Ce-a făcut Bonnie?

— Am plecat pe furiş de lângă ceilalți – ştii locul ăla de pe râu unde sunt cascade. Ea s-a aplecat deasupra pietrelor, şi-a pierdut echilibrul şi a fost cât pe-aci să cadă în apă. Când am încercat s-o prind, am pus mâna pe ele.

— Mincinosule.

— Să fiu al naibii!

— Şi ea ce-a făcut?

— S-a înroşit, şi-a aranjat rochia şi a zis: „Lee Coleman, ai grijă unde pui mâinile.”

— Eu i-am zis: „Asta şi fac, Bonnie, scumpo. Sunt foarte atent.” Eram atent la balcoanele ei.

Micah zise scurt:

— Şi pe urmă?

Lee se schimbă la față.

— A venit profesorul de la şcoala duminicală şi ne-a strâns pe toți din pădure ca să vedem artificiile. Dacă mai rămâneam singur cu Bonnie încă şaizeci de secunde, ar fi văzut ea artificii toată noaptea, încheie el, aruncând bucata de scoarță de copac pe care o ținea în mână. Am auzit că se mărită cu unu' din Tyler. Să vezi ce mai distracție o să aibă el în noaptea nunții.

— Sunteți total dezgustători, spuse Banner ieşind din umbra copacilor şi plasându-se între ei, cu o atitudine de superioritate.

— Ei drăcie, Banner, spuse Lee, enervat. Habar n-aveam că eşti aici.

— S-a văzut.

— Iar cu vechile tale scheme? întrebă Micah, zâmbind. Ne spionezi?

Firea deschisă a lui Banner o făcu să chicotească.

— Sunteți mai amuzanți decât toți ceilalți la un loc. Dar, Lee, cum poți vorbi aşa de una din prietenele mele? Bonnie Jones e o fată drăguță şi dacă te-ai atins de trupul ei, sunt sigură că a fost şocată şi ofensată.

— Nu trebuia să tragi cu urechea, se apără el. Astea sunt lucruri care se discută numai între bărbați.

— Şi de unde ştii tu ce discută bărbații?

Lee se încruntă amenințător, dar ea nu păru deloc intimidată.

— Ce-ai face dacă cineva ar spune şi despre mine asemenea lucruri?

Amândoi mârâiră, cuprinşi de un instinct protector.

— I-aş smulge părul din cap, spuse Lee.

— Ei bine, dacă Bonnie avea un frate... Cine a invitat-o pe asta?

Banner se opri în mijlocul propoziției pentru a comenta sosirea unei alte femei tinere care se alătura grupului strâns sub pomul de pecam.

— Pe cine? întrebă Micah, căutând cu ochii prin mulțime.

Invitații începuseră să danseze aşa că era mai greu să le distingă fețele.

— Pe Dora Lee Denney. Nu pot s-o sufăr. Băieții îşi aruncară priviri semnificative.

— De ce?

— Pentru că e gură-spartă, snoabă şi intrigantă.

— Dar e foarte drăguță, observă Micah.

— Hm!

Banner o considerase întotdeauna pe blonda asta cu ochi albaştri destul de anostă. Părul ei era prea bine coafat, hainele prea pretențioase, parfumul prea puternic. Ceea ce îi displăcea cel mai mult era modul în care Dora Lee se fandosea în fața bărbaților şi chiar a femeilor. Domina toate conversațiile şi subiectul favorit era propria ei persoană. Vorbea întotdeauna pe un ton mieros pe care Banner îl considera fals. Avusese de multe ori impulsul de a-i da un pumn în gură numai ca să-i stârnească o reacție adevărată.

— Mă duc să văd ce îndrugă. Nu m-aş mira să le spună tuturor că am încercat să mă sinucid după nuntă.

Cu aceasta se îndepărtă. Micah rămase cu ochii ațintiți asupra ei privind-o cum se strecoară în cercul acelor femei tinere.

— Ce părere ai?

Ochii lui Lee erau ațintiți în aceeaşi direcție.

— Pe mine nu mă interesează dacă sora mea o place pe Dora Lee sau nu. M-aş da puțin la ea. Tu nu?

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Nu ceva serios, înțelegi... Doar aşa, o mică tăvăleală prin fân.

— Da, încuviință Lee cu ochii îngustați şi tulburi. Crezi c-ar face-o?

— Nu m-ar surprinde. Se vede după...

— Ochii ei, îl completă Lee.

— Şi ce vă spun ochii ei?

Jake frecă un chibrit de scoarța pomului şi ambii băieți tresăriră vinovați, făcându-l să râdă de încurcătura lor.

Ieşise pe verandă după ce vorbise cu Ross la el în birou, nefericit că trebuia să suporte petrecerea asta. S-ar fi dus în oraş să-şi facă de cap, să se descarce. Ceea ce-i trebuia acum era un whisky bun, o femeie stricată şi un poker tare. Şi poate atunci imaginea lui Banner s-ar fi şters din mintea lui şi ar fi putut să-şi continue viața de dinaintea acelei nopți blestemate din grajd.

Imagini ale lui Banner se perindau prin mintea lui atât de viu, încât îi fusese teamă că Ross le-ar putea intercepta. Banner în cămaşa ei de mireasă. Banner în pantalonii strâmți, Banner servindu-i cina, Banner aprinzându-i țigara, Banner cocoțată pe scăunel cu spatele la el şi fundul în aer, Banner tocmai ieşind din baie. Banner, Banner, Banner. Pusese monopol pe gândurile lui. N-ar fi fost surprins dacă Ross l-ar fi înjurat, ar fi sărit din fotoliul său cu pistolul scos şi i-ar fi tras un glonț exact între ochi. Şi pentru ceea ce gândea Jake despre fiica lui, Ross ar fi fost îndreptățit.

Ross însă îl tratase ca de obicei şi asta îl făcuse pe Jake să se simtă şi mai rău. Fusese bucuros când Lydia îi întrerupsese băgând capul pe uşă şi îi ceruse lui Ross să iasă afară pentru a-l saluta pe primarul din Larsen care tocmai sosise.

În clipa în care ieşise pe verandă, Jake o văzuse pe Banner. Râdea în cercul ei de prieteni. Era bucuros că râdea. Păruse foarte jignită după cele ce-i spusese în după-amiaza aceea. Dar fusese necesar s-o jignească. Se simțise obligat s-o insulte în cel mai crud mod. Va fi mult mai bine pentru ea să vadă natura lui adevărată chiar acum ca să-şi scoată din minte orice poveşti romantice.

Căutând o diversiune pentru gândurile lui tumultuoase se îndreptase spre Lee şi Micah ale căror capete erau aplecate ca ale unor conspiratori.

Ghicise că puneau ceva la cale şi avusese dreptate, dacă se lua după expresia de vinovăție de pe chipurile lor.

— De ce lăsați fetele alea singure şi staţi aici în întuneric? V-ați speriat de ele?

— Nuuu, răspunse Micah. Discutam despre femei în general şi despre una anume, în particular.

— Care?

l-o arătară pe Dora Lee.

— Despre ea? întrebă Jake, fără prea mult interes.

— Tocmai discutam, dacă zvonurile pe care le-am auzit despre ea sunt adevărate, spuse Lee.

— Şi ce spun zvonurile?

Ochii de cunoscător ai lui Jake rămaseră ațintiți asupra fetei care vorbea gesticulând şi bătând din gene. Simțea chiar de la distanța asta că Dora era genul de femeie pe care o disprețuia. Avea o părere prea bună despre ea însăşi şi despre farmecul ei exact ca şi Priscilla Watkins. Era convinsă de frumusețea ei şi mişcările îi erau calculate.

Dar era exact genul de femeie de care avea nevoie în seara asta, una pentru care nu avea nici un fel de sentimente.

— Se zice că ea... mă înțelegi...

Micah îşi termină fraza făcându-i cu ochiul.

Zâmbetul lui Jake fu reținut şi leneş.

— A, da? Păi să vedem, poate lămuresc lucrurile chiar acum.

Se îndepărtă de ei, lăsându-i pe băieți să-l privească cu admirație.

— Jake, şopti Micah în urma lui, fii atent. E fiica primarului.

Jake le aruncă unul din zâmbetele lui seducătoare, dar periculoase.

— Cu atât mai bine.

Le făcu un semn cu ochiul şi îi aplică fiecăruia o lovitură de pedeapsă între coaste.

— Mama şi tata voiau să mă trimită la şcoala aia nouă pentru fete din Waco, dar eu...

Dora Lee se opri din vorbăria ei sforăitoare şi privi spre bărbatul care se strecura printre dansatori. În lumina lămpii, părul lui strălucea alb, deşi pielea îi era închisă la culoare. Chiar de la distanță îşi dădu seama că ochii lui sunt de un albastru intens.

— Cine i acela? şopti ea.

Banner îi urmări privirea şi îl văzu pe Jake făcându-şi drum prin mulțimea de dansatori. Se apropia cu mersul acela uşor, legănat, al cowboy-

ilor care atrăgea atenția spre locul unde centura pistolului îi tăia în două mijlocul. Dacă mai devreme observase dovada evidentă a sexului său, fu sigură că lasciva Dora Lee observa şi ea acelaşi lucru acum.

Nici lățimea umerilor lui nu putea fi mascată de cămaşa de bumbac albă care stătea strâns întinsă pe el şi de vesta de piele neagră care părea moale ca untul. Baticul roşu legat la gât îi dădea un aer de aventurier. Părea agil ca un cotoi care tocmai prinsese un şoarece şi periculos ca un leu montan ieşit la vânătoare.

Jake se opri, scoase țigara de foi din gură, o aruncă la pământ şi o strivi cu piciorul. Fiecare mişcare era senzuală, înceată, calculată.

— E Jake Langston, spuse Banner. Şeful argaților mei.

Dora Lee regretase amarnic că nu fusese la nunta lui Banner. Lipsise intenționat ducându-se la Galveston într-o vizită prelungită la o verişoară ca să nu trebuiască să participe la „ziua lui Banner Coleman" cum o denumise ea în derâdere. Nu-i plăcuse niciodată să ia parte la succesul altora, mai ales al lui Banner care o depăşea în toate privințele.

Dar când se întorsese şi aflase ce se întâmplase fusese furioasă pe sine că pierduse ceea ce ea considera drept o binemeritată răsplată pentru Banner. Auzise de asemeni despre cowboy-ul care sărise în apărarea Coleman-ilor. Considerase până atunci că ceea ce se spunea despre el era exagerat, dar, în mod limpede, se înşelase.

Jake continuă cu mersul lui de felină până ajunse doar la câțiva metri de Dora Lee care rămăsese cu gura căscată.

— Dansezi?

Asta fu tot ce îi spuse. Era destul. Neavând nici o obiecție, Dora Lee se desprinse din grupul tinerelor invidioase şi se lăsă purtată de brațele lui Jake.

Banner simți ceva murind în ea. Jake nici măcar n-o privise. Ochii lui fuseseră ațintiți asupra fetei pe care ea o considera urâtă, gălăgioasă, rea şi total dezagreabilă.

Bun! N-avea decât! Se potriveau unul cu altul.

— Dar de ce stăm noi aici? spuse ea cu o veselie forțată. Haideți să-i provocăm pe aceşti domni la dans.

Începu să arunce în jurul ei acele zâmbete care aprinseseră multe inimi înainte de a-i fi promis-o pe-a ei lui Grady Sheldon. În clipa următoare se şi ivi un partener, apoi altul. Începu să danseze în ritmul muzicii, râzând veselă, zâmbind, convingându-i pe tinerii cu care dansa că aveau şanse de a-i câştiga inima şi pe părinții ei că ieşise cu bine din tragedia ei.

Banner însă urmărea fiecare mişcare pe care o făceau Jake şi Dora Lee. Ştia când brațele lui se încordau şi o lipeau de el, şi când Dora Lee se supunea lăsându-se atrasă. Observă de asemeni momentul când amândoi dispărură în dosul grajdului.

După numai câteva minute, Jake îşi blestemă zilele pentru atragerea Dorei Lee în întuneric. Era proastă, anostă, nepricepută, dar ştiuse asta încă de când pornise spre ea. Lipsa ei de imaginație era obositoare. Făcea pe timida, dar îi cedă fără nici cea mai mică împotrivire.

Cucerirea ei fusese prea uşoară şi nu simți nici o emoție când îi desfăcu corsajul şi îi dezgoli sânii.

— N-am obiceiul să-i las pe bărbați să...

— Ba eu cred că da.

O sărută pe gât, apoi o privi ca să-i vadă reacția față de lipsa lui de menajamente. Dora Lee îl privi cu ochii lipsiți de expresie. Îşi umezi buzele şi încercă din nou:

— Dar pe tine te plac, Jake.

— Atunci dovedeşte-o, şopti el, răguşit.

Limba ei se plimbă pe gura lui ca un şarpe gata să muşte. Avea un gust dezagreabil, de murătură clocită. N-o dorea deloc, dar îşi umplu mâinile cu sânii ei generoşi. Corpul lui răspunse la atingerea cărnii de femeie, dar, de la brâu în sus, nu exista în el nici un grăunte de dorință. Putea s-o aibă, să potolească o nevoie care se acumulase în el de atâtea săptămâni. Dar uşurarea ar fi fost doar momentană. Foamea ar fi revenit mâine, pentru că era cauzată de altcineva.

Nu era cinstit cu fata asta, proastă şi egocentrică cum era. De când începuse Jake Langston, spărgătorul de inimi să-şi pună problema dacă era cinstit sau nu? Din noaptea aceea din grajd. Devenise moale şi sentimental la bătrânețe. În mod obişnuit ar fi luat o femeie ca Dora Lee fără nici o ezitare.

Acum însă o îndepărtă de el.

— E mai bine să ne întoarcem.

Nerăbdător să scape de ea acum, o ajută să-şi încheie nasturii rochiei. Când văzu că ea vrea să obiecteze se grăbi să adauge:

— Nu vreau ca tatăl tău să vină să te caute...

Pentru a salva aparențele, Dora Lee se prefăcu că ea fusese aceea care pusese capăt lucrurilor şi începu să-şi aranjeze părul cu mâini grăbite, tremurătoare.

— Nu vreau să-ți faci o părere greşită despre mine. Cred că mi-am pierdut capul o clipă, când te-am lăsat să mă mângâi. Vreau... să mă respecți.

Continua să debiteze prostii până ajunseră din nou în mijlocul celorlalți.

Imediat Jake se scuză şi se duse să-şi ia o bere. Tocmai trăgea o duşcă zdravănă exact când Lee şi Micah veniră la el alergând, cu ochii larg deschişi, avizi.

— Ei?

Jake zâmbi trist de inocența lor şi o clipă îşi dori să şi-o poată recăpăta şi el pe a lui.

— E aşa cum ştiți voi, băieți. Succes.

Petrecerea se mai domoli. Jake stătu un timp cu Ma pe care din nefericire o neglijase. Se aşezase pe un balansoar pe verandă, făcându-şi vânt cu evantaiul, încercă să se concentreze asupra conversației lor, dar ochii lui o căutau continuu pe Banner, care dansa cu toți bărbații, tineri sau vârstnici.

Se distra al dracului de bine. Era nevoie oare să-şi țină capul în poziția aia, dezgolindu-şi gâtul în fața acelui găgăuță care părea că vrea s-o muşte? N-o ținea măgarul ăla prea strâns fără ca ei să-i pese? Cui îi făcea semne? Pentru cine era zâmbetul acela luminos? Şi dacă Randy îi va cere să mai danseze cu el o dată, trebuia să facă ceva cu mânzul ăla odată pentru totdeauna. Castrarea era cel mai bun lucru.

Se montă de-a binelea. După ce musafirii plecară, în timp ce se îndrepta spre căruța lor, Jake era atât de furios, încât îi venea să izbească cu pumnul în ceva.

Îşi luară rămas bun.

— Mă întreb ce-o mai fi şi asta, spuse Ross, uitându-se spre orizontul nord-estic care căpătase o nuanță de roşu.

— Foc, răspunse Jake, urmărindu-i privirea.

Micah fluieră printre dinți.

— Trebuie să fie un foc nemaipomenit ca să lumineze cerul în halul ăsta.

— Mă întreb unde o fi, spuse Lydia. E la o distanță bună de oraş.

— Vegetația e uscată, spuse Ross, gânditor. Avem nevoie de ploaie ca de aer. Primăvara a fost secetoasă.

Explicația asta păru să satisfacă curiozitatea tuturor în legătură cu incendiul. Dar focul nu ardea nici pe departe atât de intens ca gelozia verde din ochii lui Banner.

Captolul doisprezece

— Ross, asta e....

— Stai liniştită femeie şi sărută-mă.

— Dar...

Ross îi acoperi gura cu gura lui, înăbuşindu-i protestele neconvingătoare. Ştiind că îi place să fie provocat, uneori o făcea, dar în seara asta gura ei era la fel de flămândă ca şi a lui.

O culcă pe pătura întinsă pe fân şi o trase sub el, fără să-i pese că îi şifonează rochia. Musafirii plecaseră şi ei, muzicanții îşi strânseseră instrumentele şi plecaseră, Ma fusese condusă la căsuța ei fără să i se dea voie să facă ordine, iar toți ceilalți de la River Bend se retrăseseră la culcare. În sfârşit Ross şi Lydia erau singuri.

În timp ce limba lui făcea incursiuni jucăuşe în interiorul gurii ei, mâinile lui Ross căutau cu degetele înfrigurate acele de păr şi le scotea unul câte unul.

— Să-ți fie ruşine, spuse ea, abia respirând, când Ross îi eliberă gura, frecându-şi obrazul de gâtul ei.

— M-am săturat de maniere şi respectabilitate în seara asta, chicoti el. Simțeam nevoia să dau frâu liber viciului ca în vremurile bune ale tinereții mele nărăvaşe.

— D'aia m-ai adus tu aici în şură asta în loc să mergem în dormitorul nostru plăcut şi onorabil?

— Are un anumit farmec să faci dragoste pe o grămadă de fân, trebuie să recunoşti.

— Ştii tu mai bine, spuse ea, cu o candoare prefăcută. De câte ori m-ai adus aici în miezul zilei, mi-a fost teamă să nu ne surprindă copiii în timp ce se jucau de-a v-ați ascunselea.

Ross râse şi continuă să-i desfacă nasturii corsajului.

— Primejdia asta nu face decât să mărească şi mai mult plăcerea.

Lydia îşi trecu degetele prin părul lui şi îi întoarse capul spre ea ca să-i vadă fața.

— N-am nevoie de nici un fel de adaosuri care să mărească plăcerea. De fiecare dată când facem dragoste e îndeajuns de plăcut şi fără altceva.

— Modul ăsta de a vorbi poate să-ți aducă un car de necazuri, doamnă, o avertiză el cu o voce joasă, vibrantă.

— Îmi place sălbăticia asta a ta, şopti ea. Acea trăsătură a lui Sonny Clark n-a dispărut dacă ştii unde s-o cauți. Eşti iubitul meu urmărit de lege, indiferent sub ce nume te ascunzi.

Ochii lui vărsau o ploaie de smarald asupra ei. Emoțiile care rătăceau pe fața Lydiei erau la fel de sălbatice ca şi ale lui.

— Te iubesc, Lydia.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

Se sărutară cu o patimă care nu se domolise deloc în cei douăzeci de ani de conviețuire. Mâinile grăbite începură să tragă de hainele de care nu se puteau debarasa destul de repede. Una din mâinile lui Ross se strecură sub poalele rochiei şi ale juponului şi îi desfăcu pantalonaşii. După ce scăpă de ei, o ridică şi o aşeză călare peste şoldurile lui. Mâinile lor se angajară într-o luptă frenetică pentru desfacerea nasturilor de la pantalonii lui.

Exclamații de extaz răsunară în şura liniştită când în sfârşit se găsiră La fel de pătimaş îndrăgostită de el ca întotdeauna. Lydia lăsă capul pe spate şi corpul ei începu să salte ritmic, lăsându-l să facă tot ce voia cu sânii ei. Ross îi cuprinse cu mâna care ştia exact ce să facă pentru a-i oferi maximum de plăcere, apoi îi asaltă cu gura.

— Ross, Ross, Ross! strigă ea, în momentul orgasmului şi se prăbuşi pe pieptul lui.

Ca întotdeauna, Ross muri puțin în momentul eliberării, pentru ca apoi să reînvie, proaspăt, renăscut. Lydia oferea tot atât de mult pe cât lua.

Rămaseră întinşi, tăcuți, respirând repede, ascultând cântecul ciocârliilor în pomii de afară. Lydia îi descheie cămaşa şi îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. Îşi şoptiră cuvinte de dragoste, se sărutară, schimbară tot soiul de intimități aşa cum fac îndrăgostiții care se cunosc de mult şi sunt devotați unul altuia. În cele din urmă, se angajară într-o conversație mai prozaică.

— Banner pare să-şi fi revenit, nu crezi?

Ross suspină, mişcându-se pentru a fi mai aproape de Lydia.

— Ba da. E inteligentă. E încăpățânată ca şi cealaltă femeie al cărei nume nu vreau să-l spun.

O ciupi uşor de fund.

— E nevoie de un bărbat mult mai tare decât Sheldon, ca s-o domine pe Banner.

Lydia chicoti şi răsuci pe deget un smoc de păr.

— Dar n-ai fost şi tu îngrijorat pentru ea, aşa, un pic?

— Ba da. Tu ai ştiut tot timpul, nu?

Lydia dădu din cap, frecându-şi obrazul ei neted de pieptul lui.

— Nu prea pot să mă obişnuiesc cu gândul că fetița noastră nu mai e un copil. Banner e femeie şi trebuie să stea pe propriile ei picioare. Răspunde de

toate deciziile pe care le ia de acum încolo şi asta mă sperie. E atât de impulsivă... E mai uşor să-l las pe Lee să facă ce vrea pentru că el e băiat. Doar pe Banner simt nevoia s-o protejez.

Ross îşi afundă bărbia în părul de pe creştetul capului ei.

— Îi iubesc pe copii atât de mult, încât uneori mi-e teamă pentru ei.

Lydia închise ochii strâns. Cunoştea genul de panică părintească de care vorbea Ross. De fiecare dată când Lee sau Banner dispăreau din preajma ei inima îi era cuprinsă de un sentiment de disperare. îi era mereu teamă că aceea era ultima oară că-i mai vedea. Era o prostie, dar toți părinții sunt aşa.

Ridicându-se uşor pentru a-l putea privi pe Ross, spuse:

— Poate n-am avea senzația asta dacă... aş fi putut să mai fac şi alți copii.

„Iar începe cu asta", se gândi Ross.

Îşi întoarse capul şi se uită în sus, spre ea. Încă mai considera că fața ei era cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată. Nu era o frumusețe clasică cum fusese Victoria Gentry, dar avea mult mai multă vitalitate, caracter, spirit. Ochii ei cafenii străluceau dezvăluind personalitatea femeii din ea. Ross îi studie fiecare trăsătură, cascada de păr răspândit pe umeri, plinătatea gurii ei.

— Lydia, mi-ai oferit mai multă fericire în ultimii douăzeci de ani decât aş fi crezut vreodată că e posibil. Ți-am spus că numărul copiilor nu are nici o importanță pentru mine.

Lydia îşi coborî ochii gânditoare.

— Ştiu că asta e ceea ce mi-ai spus. Sper că asta este şi realitatea.

— Poți fi sigură. N-aş schimba nimic din viața noastră din ziua când am plecat din Jefferson cu Moses şi copilul.

— Sunt fericită că îl aveai deja pe Lee. Şi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit-o pe Banner. Îmi pare rău doar că n-am putut să-ți fac mai mulți copii. Veşnic am să regret asta, Ross.

Era un subiect vechi. Lydia nu putea accepta faptul că nu mai putuse rămâne însărcinată după naşterea lui Banner. Ross o asigurase de sute de ori că nu se simțea deloc frustrat. Îl iubea pe Lee. Chiar dacă fiul lui fusese născut de o altă femeie, Lydia era aceea care îl alăptase. Şi Banner. Banner, copilul pe care îl făcuse cu Lydia, era o ființă deosebită.

Ar fi vrut să şteargă expresia aceea de pe fața ei pentru totdeauna, dar ştia că era imposibil. Tot ceea ce putea face era să continue s-o liniştească. Mâna lui îi găsi sânul cald şi plin. Îl cuprinse afectuos şi îi frecă sfârcul cu degetul mare până deveni rigid.

— N-ai de ce să regreți, Lydia, şopti el, blând. Te-ai străduit întotdeauna să-mi faci pe plac.

Ridicându-şi capul, îşi apăsă gura pe sânul ei. Lydia privi cum mustața lui îi înconjoară sfârcul; buzele lui îl înglobară, gura lui îl supse.

Închise ochii şi îi rosti numele de câteva ori întrebându-se dacă Dumnezeu o va pedepsi că îl iubeşte pe Ross mai mult decât pe el. Ross o întoarse cu fața în sus şi îi acoperi corpul cu corpul lui. Virilitatea îi revenise, o dorea din nou. Se trase înapoi şi cu o mişcare prelungă, înceată o pătrunse oferindu-i dragostea lui.

Gândurile Lydiei, atât cele fericite cât şi cele triste, se împrăştiară în momentul în care valul de senzații se abătu din nou asupra ei.

Banner îşi smulse acele din păr şi le aruncă cât colo. Se luptă cu fiecare dintre ele. Se fixaseră în părul ei cu tenacitatea cârligelor de pescuit. Cum le scotea le arunca în urma căruței străduindu-se să nu țipe. Era furioasă foc.

— Ce naiba faci?

— Îmi desfac părul.

— De ce?

— Pentru că nu-l mai suport aşa.

— Da' ce-are?

Banner îşi scutură capul, făcând să-i zboare părul în toate direcțiile. Când o şuviță mătăsoasă îl izbi în față, Jake o dădu la o parte.

— Încetează!

— Mă deranjează şi vreau să simt vântul trecând prin el. Şi oricum, nu te priveşte.

Jake scoase un mârâit şi îşi pironi ochii pe crupa calului înhămat la căruță.

— Fă bine şi stai liniştită să nu cazi din căruță şi să-ți rupi gâtul.

Banner spumega de mânie. Îi era imposibil să stea liniştită. Se agita ca un ceainic gata să fiarbă. Virtual, era pe punctul de a exploda. Când era mică, îl izbea pe Lee cu capul în stomac ca să provoace o luptă, când era furioasă pe el. Aşa se simțea şi acum. Căuta cearta cu lumânarea şi n-ar fi pierdut nici o ocazie oferită de Jake.

El se ferea s-o provoace însă. Mâna căruța şi îşi fuma țigara lui de foi. Fără îndoială că se gândea la mucoasa aia mică, Dora Lee. Banner nu-şi putea scoate din minte imaginea lor, revenind printre invitați.

Dora Lee aruncase o privire vinovată înspre ea, Jake le şoptise ceva lui Lee şi lui Micah făcându-i să râdă. Fără îndoială spusese ceva cu totul revoltător şi indecent. Ar fi vrut să-i pălmuiască pe toți cât putea de tare.

Dar, în loc de asta, dansase, râsese, prefăcându-se că se distrează nemaipomenit, când de fapt nu se simțise niciodată mai furioasă şi mai nefericită. De fiecare dată când mintea ei compunea imaginea lui Jake sărutând-o pe Dora Lee în felul cum o sărutase pe ea, săgeți otrăvite de gelozie îi străbăteau trupul, se împrăştiau prin ea înnegrindu-i sufletul.

Şi înainte de „cununia" ei fusese geloasă pe timpul pe care el îl petrecea cu alții. Acum sentimentele ei posesive se intensificaseră. Gelozia era irațională, dar nu se putea stăpâni.

— Ți-a plăcut petrecerea? întrebă ea, crispată.

Dacă nu întrerupea tăcerea asta grea, avea să crape în două, ca o nucă.

— Îhî, răspunse el laconic, cu ochii la drum.

— Cred şi eu. Era uşor de observat că te distrezi bine după modul cum te fandoseai prin fața femeilor.

Banner îşi dădu capul pe spate. Îşi arcui gâtul pentru a privi stelele de deasupra şi a lăsa impresia că puțin îi pasă.

— Şi eu m-am distrat grozav. Îmi place să dansez. O să mă doară picioarele mâine de cât am dansat.

Voia să-i amintească lui Jake că avusese o mulțime de adoratori.

— Poți să le bagi în apă.

— Asta am să şi fac.

Afurisită răceala asta din vocea lui.

— Cred că şi Dora Lee va trebui să-şi bage picioarele în apă.

— Aşa crezi?

Banner scoase un râs scurt, aspru, lipsit de veselie care era de fapt un substitut pentru un „Ha!" spus cu toată forța.

— Nu-i pasă cu cine dansează. Totul e să fie bărbat.

— Chiar aşa?

Îşi plimbă țigara dintr-o parte a gurii în cealaltă fără să folosească mâinile.

Banner avu un chef nemaipomenit să i-o smulgă şi s-o arunce cum făcuse şi cu acele ei de păr, dar nu avu curajul.

— Toată lumea din oraş îi cunoaşte reputația în privința bărbaților.

— Hm, mormăi Jake, laconic. Mie mi s-a părut drăguță.

— Drăguță! Ce să zic!...

— Ai zis.

— Nu-ți pare rău că trebuie să mă conduci acasă? Sunt sigură că ai fi preferat s-o conduci pe ea.

Jake nu spuse nimic. Se mulțumi să dea din umeri, ceea ce nu făcu decât s-o înfurie pe Banner şi mai tare.

— V-am văzut când ați şters-o amândoi pe furiş. E la înălțimea reputației pe care o are? Fără să-i dea timp să răspundă continuă: Sunt convinsă, i-am văzut expresia aia afectată, stupidă de pe față când v-ați întors. E ruşinos, spuse ea, cutremurându-se din cap până în picioare. Bănuiesc c-ai sărutat-o. I-ai tras şi-o pipăială? Am auzit că-i lasă pe bărbați să... Nici nu pot să rostesc cuvântul ăla... spuse ea, scuturându-se iar. E obscen de pieptoasă. Şi mai e şi mândră de asta! Tot pieptul ei nu e decât grăsime infantilă care n-a dispărut. Cred că ai fost impresionat de corpul ei. Ți l-a arătat?

Jake trase din țigară, lăsă fumul să-i iasă încet din gură, apoi o aruncă în râu când căruța intră pe pod.

— Eu nu discut niciodată despre lucrurile astea, Banner, spuse el întorcând capul şi străpungând-o cu ochii lui albaştri. Iar tu, mai ales, ar trebui să fii bucuroasă că n-o fac.

Nici dacă o pălmuia n-ar fi fost mai surprinsă. Sau jignită. Se uită la el cu ochii larg deschişi. Orice conversație încetă imediat. Abia de mai putea să respire. Tot aerul din trupul ei părea să fi ieşit afară şi, odată cu el, şi spiritul ei bătăios. Îşi întoarse capul incapabilă să se mai uite la el.

Jake înjură tăcut. Fusese şi el într-o criză de gelozie. Dar percepuse starea ei de spirit imediat şi ca să nu ia foc căruța, dacă amândoi şi-ar fi pierdut calmul, se stăpânise el, lăsând-o pe ea să izbucnească. Se ura pentru ceea ce era obligat să facă. Trebuia să fie crud pentru a fi bun cu ea.

Dar poate că era prea crud. Poate ar trebui s-o cuprindă cu brațul şi să-i ceară scuze. Poate dacă ar ține-o...

„Nu Jake", îşi spuse el, „dacă o cuprinzi în brațe, toate intențiile tale bune, se duc dracului."

Părul ei era prea închis la culoare şi seducător acum, noaptea, îi plăcuse şi senzația aceea când îl izbise peste față. Parfumul ei începuse să-i lipsească când nu era în preajma lui. Arăta prea atrăgătoare în rochia asta. Sânii ei, care umflau corsajul, erau prea tentanți în lumina lunii, blândă, argintie, care se revărsa asupra lor.încercă să-şi spună că slăbiciunea inimii lui era aceea a unui unchi pentru nepoată. Dar explicația asta nu era bună, pentru că ar fi însemnat să aibă cele mai nesănătoase sentimente față de o nepoată. La celelalte păcate ale lui, s-ar adăuga şi incestul.

„Nu, Jake. Nu pune mâna pe ea. Te-ai purtat prosteşte până acum şi amândoi plătiți pentru acele nesăbuințe. Nu mai face prostii.”

Când trase căruța în curte, Banner fu cât pe-aci să cadă din ea, în graba ei de a se îndepărta de el. Jake simți că i se frânge inima văzând-o cum se îndreaptă semeață spre uşă cu capul sus, spatele drept, ştiind că o umilise dincolo de limita îndurării. N-o putea lăsa să plece fără să spună ceva.

— Banner...

Banner se opri. Capul îi căzu înainte pentru o fracțiune de secundă, apoi se ridică în timp ce se întorcea cu fața la el, sfidătoare.

— Ce e?

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Dar e adevărat, nu?

Ochii lui trecură de la un lucru la altul ca să nu se uite la ea, să n-o vadă suferind şi ştiind că, spre binele ei, nu putea face nimic să-i aline durerea. Dar putea amâna despărțirea.

— Ross mi-a vorbit de un intermediar de vite din Fort Worth. Crede că omul poate alcătui o mică cireadă la un preț mic. Ce părere ai?

Banner n-avea chef să discute despre vite. Voia să-l întrebe de ce se purta atât de dezagreabil cu ea. O ura? O disprețuia pentru ceea ce făcuse cu el? O ridiculiza pentru încercarea ei stângace de a-l ademeni s-o ia de nevastă?

— Faci cum crezi, Jake. Eşti administratorul meu.

— Da, mă rog, spuse el, stânjenit, plimbând hățurile între degete. Am să mă duc la Fort Worth să-l caut.

— Dacă crezi că e bine.

Jake dădu din cap.

— Atunci, noapte bună.

„Te rog, Banner nu te mai uita la mine aşa. Aş vrea să te strâng în brațe, dar nu pot.”

— Noapte bună, Jake.

„Jake, de ce mă pedepseşti pentru un păcat pe care l-am comis împreună? Nu mă urî!”

— Încuie-te bine, ai auzit?

„Îmi amintesc ce dulce ai fost Banner şi te doresc din nou. Dar nu pot, nu pot...”

— Da.

„Ai fost atât de drăguț în seara aceea, atât de tandru şi de afectuos. De ce eşti atât de rău cu mine acum?”

Intră în casa întunecată singură şi închise uşa în urma ei. Jake aşteptă până văzu lumina lămpii din dormitor aprinzându-se, apoi trase căruța în grajd.

— O, Doamne!

Cele trei bucăți de lemne de foc căzură din brațele lui Banner, cu zgomot, la pământ. O mână se ridică la gura ei pentru a înăbuşi un țipăt. Cealaltă i se aşeză pe abdomen.

— Ce-i cu tine aici?

Grady Sheldon ieşi din umbra verandei şi făcu un pas şovăielnic spre ea.

— Ce mai faci, Banner? întrebă el, umil.

Banner îşi reveni din surpriză, deşi vederea lui o alarmase. Jake şi cowboy-ii erau departe de casă curățind o păşune de cioturi de stejar şi tufe. Era singură şi tocmai se dusese la stiva de lemne din partea mai îndepărtată a grajdului. Ar fi tresărit la vederea oricărui bărbat, cu atât mai mult a acestuia.

Acum, că şocul inițial trecuse, o cuprinse furia de îndrăzneala lui. Se aplecă pentru a ridica lemnele. Când se îndreptă, ochii ei trecură prin el de parcă nici nu l-ar fi văzut.

— Am să-ți spun ce mai fac, Grady. Sunt uimită că ai avut îndrăzneala să dai ochii cu mine. Şi dacă nu pleci într-o secundă te împuşc.

Trecu pe lângă el îndreptându-se spre uşa de la intrare. Sheldon însă o prinse de braț obligând-o să se oprească.

— Banner, te rog, trebuie să vorbesc cu tine.

— N-avem ce discuta. Dă-mi drumul şi cară-te de aici. Şi să nu te mai întorci niciodată.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu... soția mea?

Banner trânti lemnele pe verandă şi se întoarse cu fața la el, arțăgoasă. Vestea despre focul care îi ucisese pe Wanda şi pe Doggie Burns se răspândise în tot oraşul a doua zi după petrecere. Jake îi vorbise despre asta după un drum făcut la oraş. Se întâmplase cu două săptămâni în urmă.

— Mi-a părut rău când am auzit, Grady. Moartea ei a fost tragică, dar n-are nici o legătură cu mine.

— Ba are, Banner, spuse el, emoționat. Vreau să-ți vorbesc, să-ți explic anumite lucruri. N-am avut ocazia până acum. Nu-i corect, nu?

— Nici ceea ce ai făcut tu n-a fost corect, Grady. Acum scuză-mă. Trebuie să pregătesc cina.

Intră pe uşă şi se întoarse ca s-o închidă. Înainte de asta însă spuse:

— Nu vreau să te mai văd. Să nu te mai întorci.

Grady îşi priponise calul în partea cealaltă a ţarcului, de aceea nu-l văzuse când traversase curtea. Acum urmări de la fereastra salonului cum se îndepărtează călare. Abia atunci îşi dădu seama că tremură. Ştergându-şi palmele umede de pantaloni, se duse în bucătărie pentru a prepara cina.

Se hotărî să nu-i pomenească nimic lui Jake. N-ar fi făcut decât să-l înfurie. Fuseseră paşnici unul cu altul după seara aceea, paşnici şi reţinuţi. Ea îşi respectase hotărârea de a-i da mâncarea pe o tavă lăsată pe verandă, dar imediat ce termina de mâncat, în fiecare seară, Jake pleca în oraş. Banner nu voia să se gândească ce făcea acolo. Se ducea la saloon? Se întâlnea cu Dora Lee? Nu adormea niciodată până la întoarcerea lui.

Cel puţin nu se mai certau. Apariţia lui Grady nu merita să stârnească mânia lui Jake şi n-avea nici un rost să-i spună. Era sigură că Grady nu va avea obrazul să se întoarcă.

Dar el o făcu. În ziua următoare. Cam la aceeaşi oră. Mai târziu Banner se întreba dacă intenţionat venea când ştia că e singură, când toţi erau plecaţi la lucru. De data asta bătu la uşa din dos. Când o deschise, fu întâmpinată de un buchet de flori.

Banner privi florile, dar nu le luă.

— Ţi-am spus să nu te mai întorci.

— Pot să intru?

— Nu. Pleacă. Am crezut c-ai înţeles dar...

— Te rog, Banner.

Banner îl privi atentă. Se schimbase. Faţa lui nu mai era drăguţă, copilăroasă, curată, deschisă şi onestă. În jurul gurii şi în ochi se citea o anume oboseală pe care n-o mai văzuse până atunci. Arăta cam jegărit. Schimbările erau subtile, dar clare.

Se simţea cuprinsă de milă. Suferise şi el la fel ca ea? Imposibil. Bărbaţii ies din scandalurile astea nevătămaţi. Aşa spusese Lydia.

Poate din milă sau din dorinţa de a părea că nu-i e frică de el, îl -lăsă să intre. Grady trecu pragul timid. Nu fu invitat să ia loc. Ţinu florile stângaci, apoi se aplecă şi le puse pe masă.

— Banner, ştiu că mă deteşti.

— Nu te detest. Nu simt absolut nimic pentru tine. Sentimentele mele pentru tine au murit în clipa când am aflat de infidelitatea ta.

Grady îşi privea pantofii. S-o ia naiba. Îi displăcea să facă pe micuţul neajutorat, să vină la ea ca un păcătos. Le-ar fi spus bucuros Coleman-ilor să

ia primul tren şi să se ducă la dracu', dar putea să aibă nevoie de ei mai târziu. Ultimele două săptămâni fuseseră cele mai rele din viața lui.

Întâi trebuise să se prefacă şocat, dacă nu îndurerat, de focul care distrusese casa lui Burns şi îi ucisese pe acesta şi pe fiica lui. Urmase apoi calvarul cercetărilor. Acestea începuseră exact când sperase că nu vor mai fi. Focul şi decesele fuseseră considerate accidentale, dar nu-i plăcuseră privirile piezişe aruncate de şerif şi de toți ceilalți din oraş, spre el.

Avea nevoie de alianța cu respectabilii şi puternicii Coleman-i. Dacă se împăca cu ei, oraşul îl va accepta din nou. Afacerile lui erau încă solide şi prospere, dar oamenii nu-l mai respectau. Pe fețele lor se citea disprețul.

Şi, în plus, voia acel pământ acoperit cu păduri pe care îl deținea acum Banner Coleman. Pentru a pune mâna pe el trebuia să se umilească în fața ei. Trebuia să pară un om sfârşit. Femeilor le place să fie în postura de a-i ierta pe bărbați. Nu puteau rezista să nu aibă această superioritate asupra lor. Banner nu era o excepție. Putea băga mâna în foc.

— Banner, ceea ce s-a întâmplat la biserică a fost un coşmar. Mi-a părut mai rău pentru tine decât pentru mine, pentru că ştiam prin ce chinuri treci, ce crezi despre mine...

— Ai aruncat ruşinea asupra mea şi a familiei mele în fața întregului ținut.

— Ştiu...

— Asta nu-i ceva ce se uită şi se iartă prea curând, Grady.

— Dar sper că, în timp, ai s-o faci, spuse el, cu un accent de sinceritate. După ce-ți voi explica despre Wanda.

— Nu vreau explicații, ia-ți adio şi pleacă.

— Te rog, Banner, ascultă-mă.

Grady îşi umezi buzele şi făcu un pas spăşit înainte, cu mâinile întinse, implorator.

— M-a impresionat teribil moartea ei şi a copilului, dar... dar mă simt ca un om care a fost condamnat pe viață şi tocmai a fost eliberat. Sunt sigur că-ți dai seama că o fată ca Wanda nu însemna nimic pentru mine.

— Te-ai culcat cu ea! țipă Banner.

Grady lăsă capul în jos.

— Ştiu, ştiu. Crede-mă, am regretat asta cu fiecare suflare. N-am făcut-o decât o dată. Jur. Doar o dată, minți el. Şi nu a fost... în sfârşit, aia nu se poate numi că „am făcut dragoste", ci cu totul altfel. Nu cred c-am fost eu tatăl copilului – mă rog la Dumnezeu să nu fi fost – dar n-aveam cum să dovedesc.

— Toate astea n-au nici o importanță. Important e că m-ai trădat pe mine şi dragostea pe care pretindeai că mi-o porți.

— Ştiu că e greu pentru tine, ca femeie, ca doamnă, să înțelegi genul ăsta de pasiune.

Îşi ținea încă ochii plecați aşa că n-o văzu pe Banner pălind.

— Aşa se întâmplă uneori, Banner. Înainte de a-ți da seama ce se întâmplă, ai comis ceva regretabil.

Când Grady riscă să-şi ridice capul pentru a evalua efectul confesiunii lui, Banner nu se mai uita la el, ci privea pe fereastră pe deasupra chiuvetei.

— S-a petrecut atât de repede, continuă el, luând tăcerea ei drept acceptare. M-am dus acolo să iau nişte whisky. Era singură. Ea... poți să-ți imaginezi cât era de îndrăzneață. Tocmai mă despărțisem de tine. Te doream atât de mult... Şi când Wanda... Mi se părea că tu eşti cea pe care o sărutam. Numai că ea nu s-a rezumat la atât. A continuat cu tot felul de mângâieri. Ştiu că n-ar trebui să-ți vorbesc de astfel de lucruri, dar m-a mângâiat prin locurile intime, spunându-mi lucruri care...

— Te rog, şopti Banner, strângând marginile chiuvetei atât de tare, încât o dureau degetele, încetează!

Auzea în minte, ca pe o litanie, felul în care se ruga ea însăşi de Jake s-o ia. îl implorase, argumentase, se gudurase pe lângă el, folosise toate mijloacele imaginabile, mergând până acolo încât să-i amintească până şi de dragostea lui pentru mama ei. Lacrimi de regret îi umpleau ochii. Doamne, avea dreptate s-o disprețuiască atât. Exact cum o disprețuia Grady pe târfa lui.

— Ar trebui să fii bărbat ca să înțelegi, Banner. Când depăşeşti o anumită limită nu te mai poți stăpâni. Bărbatul îşi pierde controlul. Mi-a fost silă de mine după aceea, nu-mi venea să cred c-o făcusem. Te doream numai pe tine. Te iubesc.

Banner îşi şterse lacrimile şi Grady se însenină, crezând că erau pentru el. Când se întoarse spre el, îl întrebă:

— Ce vrei de la mine? De ce-ai venit aici?

— Vreau să te întorci la mine. Vreau să ne căsătorim...

— E imposibil.

Grady dădu din cap cu încăpățânare.

— Nu e. Dacă mă ierți. Banner, te rog, am făcut o greşeală. O greşeală groaznică. în cel mai rău moment al vieții mele. Te rog, nu mă condamna pentru totdeauna. Spune-mi c-ai să te răzgândeşti. Nu pot trăi fără tine. Te iubesc atât de mult.

Banner se gândea la cât puteau să sune de gol cuvintele lui. Nu mai mult decât acum câteva săptămâni, îl iubea aşa cum spunea şi el c- o iubeşte. Dar îl iubise într-adevăr? Ce simțea acum? Doar tristețe. Dragoste? începea din ce în ce mai mult să creadă că vorba dragoste n-avea nici un înțeles. Se aplica unei diversități de emoții din lipsa altui cuvânt care să le cuprindă.

Cine era ea să-l judece pe Grady, pentru greşeala lui, când a ei fusese la fel de mare? Grady îi trădase iubirea, da, dar nu-i trădase şi ea pe cei care o iubeau? Pe părinții ei? Pe Ma, pe Lee şi pe Micah? Chiar şi pe Jake însuşi?

Jake. Îl iubea. Poftim! Ăsta era adevărul.

Îl iubise toată viața, fusese un sentiment de fericire care dospise în ființa ei, ieşise la suprafață şi se revărsa de fiecare dată când îl vedea. Era o iubire totală, una pe care o putea exprima deschis.

Dar iubirea asta, asta era cu totul altfel. Nu-i adusese decât nefericire. Era înconjurată de taină. Nu putea fi dezvăluită.

Grady îi oferea o ieşire fără riscuri. Dacă se mărita cu el, ar trăi, dacă nu fericită, cel puțin mulțumită. Scăpa de zbuciumul ăsta care o făcea să dorească să-şi smulgă inima pentru a nu i se frânge. Dar avea rezerve în legătură cu propunerea lui Grady. Nu mai era acelaşi tânăr sigur de el şi de viitorul lui. Stigmatul faptului îl va urmări multă vreme. Scuzele lui păreau destul de sincere, dar mai putea avea încredere în el? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Grady spuse:

— Ştiu că-ți vine greu să mă crezi, dar tot ce ți-am spus e adevărat, Banner. Te ador. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Banner se întrebă dacă ar fi la fel de dispus s-o mai ia de nevastă dacă ar şti că nu mai e virgină. Dacă Grady se schimbase, ea se schimbase şi mai mult. Strălucitoarea, jucăuşa Banner Coleman cu care se logodise, nu mai exista.

— Nu cred c-am putea vreodată să ne întoarcem la...

Grady ridică o mână.

— Nu-mi răspunde azi. Gândeşte-te.

Banner se simți brusc obosită, epuizată, gata să se prăbuşească. Nu dorea decât să-l vadă plecat.

— Am să mă gândesc. Am nevoie de timp.

— Înțeleg.

Îşi adună destul curaj pentru a-i lua mâna şi a o duce la buze. I-o sărută tandru înainte de a-i da drumul. Mâna ei căzu moale pe lângă corp, atârnând fără vlagă.

— N-am să renunț, Banner, până nu spui da. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Banner se prăbuşi pe un scaun, îşi îngropă fața în mâini şi plânse. Din ziua petrecerii şi a acelei după-amieze de dinaintea ei, îşi reținuse lacrimile înapoia unui baraj de voință. Acum ele răbufniră în valuri fierbinți, sărate. Ce simplă ar fi fost viața dacă cununia s-ar fi desfăşurat normal. Ar fi fost acum măritată şi fericită fără să fi aflat de aventurile lui Grady cu Wanda Burns sau cu altele. Ea şi Jake ar fi rămas prieteni. N-ar exista această animozitate între ei. Cum de putuse să se autoconvingă că mersul la el, în grajd, în noaptea aceea, era o rezolvare a problemei? Cum?

Îşi ridică brusc capul când auzi paşii lui Jake la uşa din spate. După o scurtă bătaie, acesta deschise uşa şi o strigă. Banner îşi întoarse fața, dar nu înainte ca el să-i vadă lacrimile pe obraji.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ai plâns?

Traversă camera, cu pintenii sunând şi se lăsă jos lângă scaunul ei.

— Nu.

— Ba da. Pe mine nu mă minți.

Îşi dădu pălăria pe spate şi o şuviță de păr blond îi căzu pe frunte. În timp ce inima i se răsucea de dragoste, fața i se strânse.

— O, Jake.

Şi deodată se pomeni în brațele lui cu fața ascunsă în golul dintre gât şi umăr. Lacrimile ei îi udau gulerul, mâinile ei se strângeau şi se desfăceau pe spatele lui.

Jake îşi îngropă fața în părul ei. Mâinile lui se desfăcură larg pe şoldurile ei, trăgând-o mai aproape, lipind-o de el cât mai strâns posibil. N-o îndepărtă decât după ce plânsul ei se opri şi suspinele ei deveniră mici sughițuri înăbuşite în baticul de la gâtul lui.

Abia atunci o prinse cu mâinile de partea de sus a brațelor şi o ridică de la pieptul lui pentru a-i privi fața.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Cred că am alergie la polen.

Jake privi florile.

— N-ai avut niciodată când erai mică.

— De unde ştii? Erai plecat. Întotdeauna plecai şi mă părăseai.

Ochii lui se fixară pe gura ei şi rămaseră acolo. Chiar şi când îşi duse o mână la gură şi îşi scoase mănuşa cu dinții lui albi, puternici, nu-şi luă ochii

de la gura ei. Îşi puse degetul mare peste buzele ei, vertical; îl mişcă într-o parte, reveni încet la centru, apoi îl mişcă în direcția cealaltă.

— Îmi pare rău, Banner. Îmi pare rău pentru fiecare dată când te-am părăsit, pentru fiecare jignire, iartă-mă, Banner.

Îşi puse mâna pe obrazul ei. Cealaltă mână îi înconjură mijlocul şi o atrase spre el, lipind-o cu sânii de pieptul lui. Atunci îşi coborî capul şi îşi apăsă buzele pe buzele ei.

Trupul ei fu străbătut de un tremur de emoție, o undă de şoc a plânsului din urmă cu câteva clipe. Brațele ei se ridicară în sus pe sub ale lui, mâinile se uniră pe spate cu degetele apăsate pe şira spinării.

— Cine te-a învățat să săruți, Banner? întrebă el o clipă mai târziu.

— Tu.

— Eu nu te-am învățat aşa. Deschide gura.

— Nu vreau să mă consideri şi pe mine o târfă ca femeia Watkins sau un flirt ca Dora Lee.

— Te rog, pentru Dumnezeu! suspină el, sărută-mă ca lumea.

Dar preluă el inițiativa. Îşi trecu limba peste buzele ei, cu atâta convingere, încât se desfăcură singure. Îi înclină capul pe o parte şi continuă, lăsând limba să pătrundă în interiorul gurii ei, răsucind-o în toate direcțiile pentru a-i atinge fiecare colțişor.

Îi eliberă gura, dar nu-i dădu drumul. Banner se lăsă moale în brațele lui, sprijinindu-se de el. Jake îi culese cu buzele ultimele lacrimi de pe obraji şi o sărută pe vârful nasului. Se adulmecau. Şi totul era plin de pace. Şi răscolitor. Şi minunat.

— De ce plângeai, Banner?

— Nu ți-am spus? Din cauza alergiei la polen, spuse ea, zâmbind cu obrazul lipit de al lui.

Jake îşi adânci degetele în părul ei, îl ridică şi îi prinse lobul urechii între dinți. Suspinul ei îl făcu să zâmbească.

— Cine te pune să culegi flori, dacă ai aşa ceva?

— Nu le-am cules eu.

— Atunci de unde sunt?

— Mi le-a adus Grady.

Capul lui Jake zvâcni brusc înapoi. Secundele treceau grele în timp ce o privea. Încet, îşi îndreptă genunchii şi se ridică în toată înălțimea lui. Îşi scoase pălăria, care îi rămăsese pe cap în timpul îmbrățişării şi o izbi de pulpa lui acoperită cu şorțul de protecție, dând naştere unui nor de praf.

— Sper că am auzit greşit.

— Mi le-a adus Grady, repetă ea, detestând expresia de încordare de pe fața lui.

— Grady Sheldon?

Tonul lui vesel, plăcut, era contrazis de tensiunea care emana din el. Banner se ridică de pe scaun.

— Da, Grady Sheldon.

Temperamentul lui Jake luă foc. îşi azvârli pălăria în cuierul de lângă uşă Şi se întoarse spre Banner cu pumnii strânşi, înfipți în şolduri.

— Şi l-ai lăsat să intre?!

Atitudinea lui, Inflexiunea vocii, expresia de pe chipul lui, toate îi spuneau lui Banner că e neînchipuit de proastă. Ceea ce o deranjă profund.

— De ce nu? întrebă ea, mergând la chiuvetă din lipsă de alt răspuns şi inutil începu să pompeze apă în ea, furioasă.

— De ce nu?! „urlă Jake făcând să zăngăne ferestrele.

— Da, de ce nu? Cândva eram logodită cu el, nu?

— Da, îmi amintesc, spuse el, apropiindu-se de chiuvetă.

Îşi scoase şi cea de-a doua mănuşă şi o aruncă pe masă lângă cealaltă.

— Şi-mi mai amintesc că a primit un glonte în umăr în ziua căsătoriei pentru că a lăsat-o gravidă pe fata aia împuțită.

Banner se răsuci spre el.

— Ai un mod foarte ciudat de a pune problema, spuse ea sarcastic.

— Ce-o fi fost în mintea ta de l-ai lăsat să intre fiind singură?

Acum că Jake îi atrăsese atenția, îşi dădu şi ea seama cât de nesăbuită fusese. Lee îi povestise mai târziu că Ross îl amenințase pe Grady în biserică. Un om atât de mândru cum era Grady, nu putea privi asta cu uşurință. Ce făcea dacă în loc de iertare, Grady ar fi urmărit răzbunarea? Dar n-o făcuse. Chiar dacă avea unele regrete că-l lăsase să intre, i-ar fi spus oricum lui Jake. Îl privi cu o detaşare rece.

— Îi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Mi-a cerut să mă mărit cu el.

Jake o privea mut, nevenindu-i să creadă. în cele din urmă scutură din cap şi râse fără veselie.

— Sper că nu l-ai luat în serios.

— S-ar putea s-o fac.

Ochii lui Jake se îngustară, periculoşi. N-avea încredere deloc în Sheldon. După aprecierea lui, focul care îi ucisese pe Wanda şi pe tatăl ei prea venise la timp. Cum se stârnise era încă un mister. Îl urâse pe nemernicul ăla din clipa în care îl văzuse în biserică. Ştiuse imediat că Sheldon nu era

bărbatul potrivit pentru Banner. Întotdeauna îi disprețuise pe nenorociții ăştia nestatornici, ascunşi şi ambițioşi ca Sheldon.

— Te-a amenințat cu ceva nemernicul ăla?

— Nu!

— Dar ce-a spus?

— Asta mă priveşte.

— Nu face pe deşteapta cu mine, domnişoară Coleman. Ross l-ar ucide pe Sheldon fără somație dacă ar şti că-ți dă târcoale.

— Iar tu ai fi în stare să dai fuga la River Bend ca să-i raportezi.

Dezgustul se răspândi pe fiecare părticică din fața lui bătută de vânt.

— Nu sunt un turnător, Banner, iar tu nu eşti un copil.

— Aşa e. Nu sunt. Şi sunt liberă să accept flori de la oricare bărbat vreau. Tu eşti şeful de echipă de la Plum Creek. Apelez la sfaturile tale în probleme de afaceri, dar păstrează-ți părerile despre viața mea personală pentru tine. Până când ți le cer eu.

Jake nu ştia dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute.

Era încă prea furios să facă una sau cealaltă. Îşi luă mănuşile, smulse pălăria din cuier şi ieşi trântind uşa.

Pintenii lui se roteau furioşi în timp ce străbătea curtea, cu pământul ei bătătorit. În ritm cu pintenii se auzeau şi înjurăturile lui.

Copil răsfățat ce era! Habar n-avea ce e bine pentru ea. Nu era capabilă să vadă un lucru bun nici dacă o ciupea de fund. Nu-şi dădea seama că el nu făcea altceva decât să încerce s-o protejeze de vulpoi ca Sheldon şi seducători ca Randy.

„Şi afurisită să fie dacă nu-l sărutase cu spurcatele alea de flori de la Sheldon pe masă!”

De ce îi păsa lui de asta, habar n-avea. Îi promisese lui Ross că va avea grijă de ea. Foarte bine. O să aibă. Dar n-o să fie vina lui dacă vreun neisprăvit ca Sheldon punea iar mâna pe ea. Categoric nu. Dacă dădea de dracu, era exact ce merita.

Cu toate astea, ştia perfect de bine că l-ar ucide pe Grady Sheldon, mai curând decât să-l lase s-o atingă.

Capitolul treisprezece

Ochi reci, cenuşii parcurseră coloana de cifre din registru şi rămaseră încântați de totalul din josul paginii. Cifra arăta un profit considerabil. N-au decât să mărşăluiască susținătorii bisericii cu pancartele lor stupide care promiteau chinurile iadului şi mânia lui Dumnezeu. Predicatorii n-aveau decât să propovăduiască focurile iadului şi cazanul cu smoală. La *Grădina Edenului* lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine.

Cineva bătu la uşă. Priscilla privi micul ceas de aur de pe birou. Era ora la care trebuia să apară Dub Abernathy.

— Intră.

Meticuloasă, încuie registrul în sertarul de jos al biroului. Era bogată. Nimeni nu ştia cât de bogată şi nici nu trebuia să ştie.

Dub intra întotdeauna la fel de repede şi de brusc ca şi primul vânt rece de toamnă. La fel făcu şi azi, dar se întoarse şi închise încet uşa în urma lui ca să nu le trezească pe târfele care dormeau la etaj.

Se întrebase întotdeauna cum putea Priscilla să reziste, cu programul pe care şi-l impusese. Stătea trează până la ore târzii din noapte când se închidea *Grădina Edenului*. În timp ce crupierii şi prostituatele dormeau până după-amiaza, ea lucra la hârțoage şi se ocupa de clienții ei personali. Dub ştia că nu era singurul ei client, deşi numărul favoriților era destul de restrâns.

Nu era surprinzător că saloon-ul Priscillei era cel mai înfloritor din oraş. Atâta abnegație merge mână în mână cu succesul. Dub era el însuşi veşnic nemulțumit cu ceea ce avea, veşnic dornic de mai mult, şi era capabil să recunoască genul ăsta de lăcomie şi când îl întâlnea la alții.

— Priscilla scumpă...

Îşi lăsă pălăria cu boruri tari şi bastonul pe fotoliul cu tapițeria din satin, de lângă uşă, şi avansă spre ea.

Salutul Priscillei fu vizibil mai rece decât de obicei.

— Bună, Dub.

Bărbatul traversă camera ca s-o cuprindă în brațe şi s-o sărute lung şi apăsat. Astăzi însă ea îi evită îmbrățişarea, ducându-se spre bufet şi turnându-şi un deget de whisky într-un pahar.

— Bei?

— Normal.

Sesiză rezerva ei, ştia motivul şi înjură în gând. Legătura asta devenea o complicație. Îi plăcea Priscilla şi mai ales ceea ce făceau în pat, dar curând va trebui probabil să caute pe altcineva.

O văduvă foarte atrăgătoare venise de curând în oraş. Locuia singură într-o zonă liniştită, într-o casă confortabilă, înconjurată de un gard cu stâlpi albi. Nu mai mult decât ieri venise la bancă să-l consulte în legătură cu problemele ei financiare. Femeia era abordabilă. N-o fi având ea rafinamentul sexual al Priscillei, dar putea fi instruită. Şi nu sunt văduvele moarte după afecțiune? O poveste de genul ăsta nu i-ar crea atâtea complicații, ceea ce însemna un punct important în favoarea văduvei.

Priscilla îi dădu lui Dub un pahar de whisky şi îşi mai turnă şi ei, apoi se îndreptă spre dormitorul din dosul biroului. Dub o urmă ca un cățel credincios.

— Săptămâna trecută ai lipsit, spuse ea, agale, controlându-şi înfățişarea în oglinda de deasupra toaletei.

— Regret, scumpo. Am avut o şedință cu Consiliul de administrație. N-am avut ce face şi a trebuit să mă duc. N-am mai avut când să te anunț. Sper că nu ți-ai făcut griji.

— Nu, spuse ea cu ochii la propria ei imagine în oglindă. Te-am trecut doar pe nota de plată.

Zâmbi, dar zâmbetul ei nu ajunsese până la ochi.

Dub îşi reprimă la timp iritarea şi întrebă umil:

— Eşti supărată pe mine?

Priscilla se întoarse cu fața la el. Îşi lăsase părul liber pe umeri şi purta o rochie de satin albastru; mânecile ei bufante îi cădeau peste încheieturile mâinilor în cascade de dantelă gri. Satinul se mula pe corpul voluptuos de dedesubt. Prin deschizătura din față a rochiei se vedea o coapsă ademenitoare.

— Nu supărată, Dub. Dezamăgită. Ultima oară când ai fost aici mi-ai promis că mă aperi de fanaticii ăştia religioşi.

— N-am promis.

— Dar aproape. Credeam că poți stăpâni opinia publică.

— Ce poate face un singur om contra unei gloate?

— Gloatele sunt ca oile. Merg unde sunt conduse, îndreaptă-i spre altceva. Distrage-le atenția de la *Ogorul Iadului*.

— Şi cum să fac asta?

— Te priveşte.

Se plimba prin cameră dând din cap.

— Nu ți-am cerut niciodată vreun serviciu, Dub. Şi nici acum n-o fac. Tot ceea ce vreau e să-mi văd de treburile mele ca orice alt cetățean. De ce sunt eu altfel decât brutarul, măcelarul, lumânărarul? De ăştia de ce nu se leagă

nimeni? întrebă ea întinzând un deget spre el. Şi pun zălog încasările mele de săptămâna viitoare că nu sunt atât de cinstiți în afacerile lor cât sunt eu.

Dub se aşeză obosit într-un fotoliu şi îşi frecă ochii. Era ultimul lucru care-i lipsea pe ziua de azi. Se fofilase de la treburile băncii în speranța unei tăvăleli.

— Nu pot. Are adepți şi numărul lor creşte. Te-am prevenit în privința lui. Îl presează pe şerif. Mai devreme sau mai târziu şeriful va trebui să ia măsuri. Predicatorul ăla are electoratul de partea lui şi anul ăsta sunt alegeri. Dacă va fi nevoie să închidă *Ogorul Iadului* şi să stopeze toate afacerile din zona asta a oraşului, o va face pentru a ieşi în alegerile de la toamnă. Şeriful are ambiții mari.

— E un escroc. Vine aici aproape în fiecare seară ca şi cei pe care-i bagă la zdup.

— Ştiu, spuse Dub, răbdător. Şi tu de asemeni. Dar ei – făcu un semn din cap spre oraş – nu ştiu. Sau dacă ştiu, nu le pasă atâta timp cât el menține ordinea.

— Rahat! spuse Priscilla printre dinți.

Se aşeză din nou pe taburet cu picioarele încrucişate. Rochia se desfăcu pentru a face loc pulpelor. Papucul ei de satin albastru cu toc înalt şi pene de egretă pe bombeu se mişca în sus şi în jos ca un pendul furios.

Dub era excitat de lungimea şi forma piciorului ei. Începea să se plictisească de această conversație. Nu pentru asta renunțase la programul lui încărcat.

Ochii lui rătăciră în sus pe piciorul ei până la brâu, apoi spre sânii care tremurau agitați. Sfârcurile erau ridicate şi tari. Bărbăția lui creştea cu fiecare secundă.

— Scumpo, spuse el, pe un ton conciliant, ştiu că eşti supărată...

— Şi pe bună dreptate.

— Fac şi eu ce pot.

— Dar nu îndeajuns.

— Am să mă străduiesc mai mult, se repezi el.

Începea să-şi piardă răbdarea. Cum îndrăznea curva asta să-l ia din scurt, pe el Dub Abernathy, cu atâta lipsă de respect? Văduva aia drăguță fusese blândă ca o mieluşea când venise în biroul lui ieri. Vorbise blând, plângând în tăcere, se uitase la el cu ochii umezi, plini de respect şi teamă.

— Hai, Priscilla, vrei să pierdem ora asta de libertate cu discuții? spuse el, țuguindu-şi buzele ca un copil.

Fasoanele lui n-o impresionau pe Priscilla. Dub era abil şi se pricepea să manipuleze oamenii, iar ea ştia asta. Ştia de asemeni că dacă avea de ales între a se proteja pe sine sau pe ea, mintea lui n-ar fi ezitat nici o clipă. Asemenea lipsă de loialitate egoistă nu făcea decât să dovedească o dată în plus că o fată trebuie să se protejeze singură. Dacă mai ieşea şi puțină plăcere din asta trebuia să se considere al dracului de norocoasă. Se ridică încet în picioare. Degetele ei apucară capetele cordonului, traseră până când acesta căzu şi rochia se desfăcu. Era complet goală pe dedesubt. Cu o mişcare senzuală a umerilor făcu să-i alunece rochia în jos de-a lungul trupului şi să cadă la picioarele ei.

— Nu vreau să mă cert cu tine Dub, dar am înțeles ce vrei să spui. Vizitele tale sunt prea prețioase şi prea scurte pentru a irosi timpul cu probleme de afaceri.

Îşi lăsă mâinile să alunece în jos pe corp, pe pulpe, trecându-şi vârful degetelor prin părul dintre ele.

— Poate ar trebui să viu eu la bancă pentru a discuta afaceri.

Dub îşi luă privirea de la pântecul ei. Priscilla fu încântată de paloarea bruscă a obrajilor lui. Dub scoase un râs scurt şi se foi pe fotoliu.

— Ştim amândoi că asta nu se poate, spuse el, zâmbind plictisit, neştiind dacă s-o ia în serios sau nu.

Priscilla făcu câțiva paşi mărunți.

— Atunci ai face bine să mă scapi de predicatorul ăsta ca să nu mai pierdem timpul cu discuții despre afaceri când vii aici.

Ajunsese acum exact în fața lui. Dub întinse mâna şi îi mângâie sânii, pântecul şi pulpele.

— Ce zici, Dub, mă ajuți?

— Sigur, Priscilla, sigur. Poți conta pe mine în privința asta. Te-am sprijinit întotdeauna, nu?

— Da. Să nu mă dezamăgeşti de data asta.

— Nu. Poți fi sigură, mormăi el, cu fața lipită de pântecul ei în timp ce mâna îi aluneca în sus printre pulpe.

— Bine, am încredere în tine, spuse ea, în timp ce îi desfăcea nasturii cu îndemânare.

Scoase un şuier de surpriză când degetele i se strânseră pe carnea lui.

— Eşti atât de vânjos!

Cu ochii strâns închişi, dinții dezgoliți şi încleştați, Dub mormăia incoerent. Argumentele şi promisiunile lui se topiră toate sub masajul mâinii ei

îndemânatice. Se simți purtat până în ceruri de unul din cei mai iscusiți îngeri ai lui Satan.

— Lee! Micah!

Banner alergă plină de bucurie să-i îmbrățişeze. Îl urmaseră pe Jake prin uşa din spate, în bucătărie.

— Nu mă aşteptam să vă văd în seara asta.

— Ai destulă mâncare şi pentru noi?

— Ne descurcăm.

Era încântată să-i vadă. Trupurile lor lungi, osoase, păreau să-i micşoreze bucătăria, dar zarva şi hărmălaia care-i însoțea era binevenită. Casa fusese prea liniştită în ultimul timp.

— Ne-am hotărât să ajungem aici pe lumină ca să putem vedea, spuse Lee, după ce o sărută pe obraz.

Micah se lăsă arogant pe un scaun.

— Trebuie să ne dăm şi noi părerea despre locul ăsta, păi nu?

Banner se repezi spre el şi încercă să-i zboare scaunul de sub fund cu un şut dat picioarelor din spate ale scaunului. Micah fu mai iute ca ea şi lăsă scaunul în jos înainte ca ea să-l fi putut dezechilibra.

— Simte-te ca acasă Micah, îl tachină ea.

— Păi, aşa o să şi fac, n-avea teamă.

Cu un aer degajat îşi atârnă un braț de spătarul scaunului şi privi în jur.

— Ia loc, Lee.

Brusc Banner se simți timidă şi nervoasă. Nu gătise niciodată pentru altcineva decât pentru Jake. O s-o ia băieții peste picior?

— Şi tu, Jake, ia loc, spuse ea, întâlnindu-i privirea o clipă, pentru prima oară de când intrase în casă. Cina e gata.

— Mulțumesc.

— Ia să vedem. Mai trebuie încă două scaune.

Se întoarse repede şi se duse să le aducă. Ea şi cu Jake nu prea mai avuseseră ce să-şi spună din ziua în care Grady venise s-o vadă. Nu-i scăpase din vedere faptul că Jake stătea mai tot timpul pe lângă casă, făcând treburi care îi permiteau s-o țină sub observație.

Vorbise serios. Avea de gând s-o ferească de Grady. Banner era supărată, dar şi recunoscătoare; supărată de vigilența lui neobosită şi recunoscătoare că nu trebuia să mai dea ochii cu Grady prea curând. Indiferent de ceea ce-i

spusese lui Jake sau lui Grady, nu voia să se mărite cu el şi spera să amâne răspunsul cât mai mult posibil.

— N-am decât o tocană de văcuță, spuse ea, scuzându-se în timp ce se apropia de masă cu un castron de porțelan din care începu să pună în farfurii. Dar e rețeta lui Ma şi ştim cu toții că nimeni nu se pricepe la asta mai bine ca ea.

Lee luă o îmbucătură zdravănă şi după ce o plimbă prin gură, scoțând sunete înăbuşite şi suflând printre buze pentru că era prea fierbinte, spuse:

— E bună, fetițo.

— Nu-i rea deloc, zise şi Micah, făcându-i un semn cu ochiul pentru a-şi întări spusele.

Jake nu zise nimic. Începu să mănânce mecanic. Banner aduse turta din făină de porumb, bucuroasă că crescuse bine. Crusta era aurie, iar miezul era deschis la culoare şi granulos, nu ca o pastă. Ma îi promisese că rețeta nu dădea niciodată greş.

Banner se aşează şi ea la masă, dar abia reuşea să mănânce printre hohotele de râs. Lee şi Micah ştiau o mulțime de poveşti incredibile şi adevăruri parțiale, ca de obicei. O delectară cu o mulțime de întâmplări, jurând că sunt adevărate, deşi ea se îndoia serios de asta.

Era atât de bine să râdă. În majoritatea serilor, Jake era taciturn. Purtau conversații anoste despre fermă şi nimic altceva. Nu se mai ducea în oraş după căderea nopții, dar Banner ştia că asta se datora faptului că voia să-l împiedice pe Grady s-o mai viziteze.

Se terminase şi cu săruturile drăgăstoase ca atunci când o găsise plângând. Era ca şi cum sărutul acela nici n-ar fi existat. Erau extrem de atenți să nu se atingă unul pe altul.

— N-am nici un fel de desert în afară de dulceața de afine de anul trecut.

— Mie îmi ajunge, spuse Micah, tăindu-şi încă o bucată din turta de mălai.

— Şi mie.

— Dacă m-ați fi anunțat că veniți la cină în loc să picați aşa pe neaşteptate, spuse Banner, cu ironie falsă, ați fi fost mai bine primiți.

— E vina mea.

Jake dădu farfuria la o parte şi îşi împinse scaunul înapoi.

— I-am întâlnit pe băieți la râu şi le-am spus să vină în seara asta. Ne va fi mai uşor să pornim mâine dimineață dacă ei sunt deja aici.

Banner se întoarse din cămară cu borcanul de dulceață.

— Să plece unde?

— Ne ducem la Fort Worth ca să aducem vitele alea, spuse Lee, emoționat. Nu ți-a spus Jake?

Ochii ei se întoarseră spre Jake.

— Cred c-a uitat să-mi spună.

— Ți-am spus în seara când a fost petrecerea.

— Dar nu şi când.

— Mâine e ziua cea mare! exclamă Micah punând o lingură de dulceață pe felia de turtă. O să facem un tăm...

— Micah!

Lee îşi roti ochii prevenitor spre Banner.

— Un tămbălău? întrebă ea, dulce.

Micah înghiți fără să mestece.

— Voiam să spun doar că...

— Lasă, ştiu ce-ai vrut să spui, Micah. Nu sunt proastă. Poate Jake o să vă facă cunoştință cu Priscilla Watkins.

Lee scăpă lingura exact când voia să ia dulceață. O privi pe sora lui cu ochii mari.

— Ai auzit de ea?

Banner se uită nevinovată la Jake, ale cărui sprâncene se încruntaseră.

— Jake mi-a povestit o mulțime de lucruri despre ea. Fumează țigări de foi.

Ambii băieți întoarseră capul spre el întrebători. Jake făcu un gest neglijent cu mâna.

— Face presupuneri.

Banner râse.

— Ei bine, poate am s-o cunosc şi eu pe celebra Priscilla Watkins. Cât timp stăm?

Fără să mişte nici un alt muşchi din corpul său, ochii lui Jake se întoarseră spre ea.

— Micah, Lee şi cu mine o să stăm câteva zile.

— Şi eu?

— Tu nu mergi.

Banner îşi tamponă atentă gura cu şervețelul, îl împături şi îl puse pe masă lângă farfurie. Când îşi ridică ochii, în ei se citea tot atâta hotărâre ca şi în ochii albaştri pe care-i întâlniră.

— Ba am să merg.

Un singur muşchi tresări în falca lui Jake. În rest, rămase complet nemişcat.

— De data asta, nu, Banner.

— De data asta ca şi de oricare dată când am să vreau.

Vocea ei avea o nuanță clară de iritare.

— Noi... trebuie s-o luăm din loc, spuse Micah.

Se ridică de pe scaun prea repede şi îl răsturnă pe podea. Înjurând, se aplecă să-l ridice.

— Da, mai avem nişte treburi, zise şi Lee. Hai, Micah, pauza s-a terminat.

Porniră amândoi spre uşă stângaci, mormăind.

— Trebuie să-mi scutur bine pătura de sub şa şi...

— Şi... da, ce mai avem de făcut, Lee?

Lee îl împinse pe Micah afară pe uşă.

— O să ne aşternem patul în grajd. Ne vedem mâine dimineață, spuse el peste umăr.

Mica lor scenă comică le scăpă complet lui Banner şi lui Jake care se uitau unul la altul ca doi luptători de elită din colțurile opuse ale ringului.

— Am să merg.

— N-ai să mergi.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— N-am să car după mine o femeie la Fort Worth ca să cumpăr vaci, înțelege, Banner.

Banner sări de pe scaun ca o săgeată.

— Asta e ferma mea. Nu crezi că ar trebui să fiu consultată înainte de a te duce şi a cumpăra vaci?

Jake se ridică de pe scaun în acelaşi mod.

— Te-am consultat.

— Nu mi-ai dat nici un fel de amănunt.

— Nici eu nu ştiu mai mult. Din seara petrecerii Ross a ținut legătura cu un intermediar. Mi-a stabilit o întâlnire pentru vineri. Poftim! Astea-s detaliile. Dar asta nu înseamnă că ai să mergi.

— O să ai nevoie de ajutor.

— Îi iau pe Lee şi pe Micah pentru că n-am vrut să-i iau pe Jim, pe Pete şi pe Randy de la treburile de aici.

Răspunsul îi veni în minte cu promptitudinea unui acrobat. Ştia că era mai bine să se abțină, dar nu rezistă.

— Nu te-ai gândit că Randy va încerca să profite de mine în timp ce „mămica” e plecată?

Jake făcu un pas amenințător spre ea, cu o față aprigă.

— N-ai să stai singură aici. Ai să stai la River Bend cât sunt plecat. Am aranjat cu Ross şi cu Lydia.

— Ei bine, poți să re-aranjezi, domnule Langston, pentru că eu merg la Fort Worth.

— Am cumpărat deja biletele.

— Sunt în stare să-mi cumpăr şi singură bilet, spuse ea, scoțându-şi bărbia în afară.

Jake îşi dădea seama că orice discuție cu ea era inutilă. Nu făcea decât s-o ambiționeze şi mai mult, dacă asta se mai putea. Recurse la logică.

— E un oraş murdar, Banner.

— Am mai fost acolo.

— Când?

— Acum câțiva ani. Cu mama şi cu tata.

— De data asta o să fie altfel. N-o să-ți placă. Nu e un loc pentru o femeie singură.

— N-o să fiu singură. Tu, Micah şi Lee o să fiți cu mine.

— Nu tot timpul! strigă el.

Banner îl privi cu ochii pe jumătate închişi, suspicioasă.

— De ce insişti atâta să nu merg? Care-i motivul real? Nu-mi pasă ce-o să faceți voi acolo, odată ajunşi. Dacă crezi că am de gând să te opresc de la băutură, poker sau femei, te înşeli.

— Poți fi sigură că n-ai să mă opreşti.

— Atunci de ce strigi?

— Şi tu strigi.

— De ce trebuie să te duci tocmai la Fort Worth ca să-ți satisfaci viciile? N-ai toate astea aici în Larsen? Nu de asta te duceai în oraş în fiecare seară?

— Da, de asta mă duceam, spuse el, ocolind un scaun şi îndepărtându-l din drum, dar în ultimul timp n-am mai fost şi ceea ce oferă Larsenul nu-i destul de sordid pentru gusturile mele.

— Nu-mi vine să cred!

Se uitară unul la altul bătăioşi, cu piepturile umflate atât de tare, încât aproape se atingeau. În cele din urmă Banner spuse hotărâtă:

— Merg.

Jake fu cât pe-aci să explodeze, dar ştia că numai legând-o ar fi putut s-o oprească.

— Plecăm devreme, mârâi el.

— O să fiu gata.

Fără alt cuvânt, Jake ieşi trântind uşa.

Banner avu grijă să nu se lase aşteptată a doua zi dimineaţă. Se sculă devreme şi se urcă în căruţă înainte chiar ca Jake să-l scoată pe Stormy din grajd. Ea urma să mâne caii ducând în căruţă puţinele bagaje pe care le aveau.

Jake aruncă o singură privire, disprețuitoare, la rochia ei, inclusiv la pălăria cu voal de pe cap, apoi se îndepărtă fără ca măcar să-i spună bună dimineaţa. Dar Banner era prea emoţionată pentru a-şi strica buna dispoziţie din cauza lui. Nu fu intimidată nici când cei trei cowboys se prezentară la lucru. Când îi anunţă că se duce la Fort Worth, Pete se uită îngrijorat la Jake.

— Da? întrebă el, cu gura plină de tutun.

Tonul lui plin de îndoială spunea multe.

Jake dădu doar din umeri şi se săltă în şa. Caii lor urmau să fie lăsaţi la un grajd din Larsen. Aveau nevoie de ei să mâne vitele acasă după ce se întorceau cu trenul.

Micah şi Lee erau în formă şi veselia lor era molipsitoare. Merseră paralel cu căruţa şi o făcură pe Banner să râdă de trăsnăile lor. Doar Jake părea să se gândească la aspectele mai serioase ale călătoriei.

Gara oraşului părea pustie la acea oră a dimineţii. Jake coborî de pe cal.

— Mă duc să cumpăr bilet pentru Banner şi să văd dacă trenul are întârziere. Apoi ducem caii şi căruţa la grajd şi ne întoarcem pe jos.

Întrucât Lee şi Micah discutau despre ceea ce aveau de gând să facă odată ajunşi la Fort Worth, Banner se uită după Jake care se îndepărta. Era într-adevăr un tânăr impresionant, cu umerii lui laţi şi şoldurile înguste şi cu acel mers lejer de cowboy. Îşi pusese hainele lui cele bune în desaga şeii ca să le îmbrace când se va întâlni cu omul care intermedia vânzarea, dar pentru drum se îmbrăcase în hainele lui obişnuite de cowboy: apărători de piele, pinteni şi toate celelalte. Îmbrăcămintea era curată, la fel şi pălăria, pe care o scuturase de praf. Când intră în gară, o scoase. Razele calde ale soarelui îşi găsiră un culcuş bun în părul lui blond deschis.

Banner nu voia să se gândească la faptul că era cel mai chipeş bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei. Era încă supărată pe el chiar şi numai pentru că se gândise s-o lase acasă. Şi mai era şi foarte dezagreabil.

Ar fi putut spune ceva despre rochia ei, care era cea mai la modă, cea mai bună pe care o avea. Corsajul stătea strâns pe sâni şi pe talie. Mătasea de culoarea caisei îi avantaja tenul, iar mănuşile împreună cu pălăria, ambele în

ton cu rochia, o făceau să apară feminină şi frumoasă. Jake însă îi aruncase doar o privire ironică, mai tăioasă decât un cuvânt jignitor.

Trase de dantela din partea de sus a mănuşilor. Avea oare de gând să se facă nevăzut şi s-o viziteze pe Priscilla în timp ce se aflau la Fort Worth? Ce-ar putea face ca să-l împiedice? Şi cum ar putea supravieţui durerii pe care i-o va produce asta?

Imaginea lui în braţele altei femei îi dădea greaţă. Va mângâia altă femeie ca şi pe ea? O va săruta cu aceeaşi pasiune? Scene în care Jake făcea dragoste cu o femeie oarecare se succedau prin mintea ei una după alta. încercă să scape de ele închizând strâns ochii.

Nu-l văzu ieşind din clădirea gării, înjurând şi îndesându-şi pălăria pe cap, dar Lee şi Micah îl văzură.

— Ce naiba a păţit? întrebă Lee.

— Habar n-am, dar sper că nu pe mine e supărat, spuse Micah în şoaptă în timp ce Jake se apropia.

— Nenorocitul ăsta de tren nu circulă.

— Nu circulă? ziseră ei în cor, înainte ca Banner să întrebe:

— De ce?

— Grevă. Conflict de muncă. Muncitorii au blocat linia în diverse locuri de aici până la Dallas. Compania încearcă să evite violenţa şi nu există alt mijloc de a-i îndepărta pe grevişti decât cu arma. Aşa că au suspendat activitatea până vor ajunge la o înţelegere. Fir-ar al dracului!

Izbi cu vârful cizmei în pământ ridicând în aer un nor de pietriş.

— Ce facem? întrebă Banner, ezitând.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

— Întâlnirea ta cu domnul...domnul...

— Culpepper, o ajută Jake.

— Da. Avem câteva zile până atunci, dar...

Brusc capul lui Jake se întoarse spre ei, în clipa în care îi veni o idee.

— Mergem călare. Băieţi, vă deranjează să dormiţi sub cerul liber? îi întrebă el pe Lee şi pe Micah care rămaseră tăcuţi şi descurajaţi crezând că acea călătorie de vis era terminată.

— Pe noi nu. Este, Lee? spuse Micah, repede.

— Este!

— Bine, atunci, zise Jake, dând din cap hotărât, voi doi mergeţi la magazin şi cumpăraţi doar ceea ce avem nevoie. Conserve de fasole, nişte slănină, cafea şi un săculeţ de făină. Nu uitaţi, o cutie de gloanţe. A, şi ar mai

trebui o tigaie şi o cafetieră ieftină. Nu ne trebuie pături dacă puteți dormi pe păturile de sub şa.

Băieții dădură din cap.

— Bun. La treabă. Ne întâlnim acolo în zece minute ca să încărcăm. Cred că trebuie să mai luăm un cal, aşa că mă duc la grajd.

Băieții se făcură nevăzuți. Nu se gândiră să-i spună la revedere lui Banner. Jake părea să fi uitat de ea, până când, răsucindu-se pe călcâie, aproape că se ciocni de ea. O prinse de umeri cu mâinile lui înmănuşate.

— Banner, scumpo, aproape c-am uitat de tine. Poți să te întorci singură la River Bend?

— Bineînțeles.

— Perfect. Spune-le alor tăi ce s-a întâmplat. Am să primesc banii pe bilete înapoi pentru a acoperi cheltuiala de la magazin. S-ar putea să lipsim câteva zile mai mult decât am plănuit. Poate trenurile or să înceapă să circule până ne întoarcem. Şeful de gară zice că greva n-o să dureze mult. La revedere.

O atrase spre el şi o sărută repede şi apăsat pe gură. Dar Banner ştia că el nici nu-şi dăduse seama că făcuse asta. Încălecă pe Stormy şi îi dădu pinteni în direcția grajdului de la celălalt capăt al străzii principale, fără să mai arunce nici o privire în urmă.

— ... atunci, până vineri seara, trebuie rezolvat totul şi apoi veți putea să vă distrați.

Dinții lui Jake străluciră în lumina focului în clipa în care gura i se deschise într-un zâmbet larg.

— Cum vi se pare?

Micah făcu o tumbă pe spate în iarbă. Lee deschise larg ochii.

— Putem rămâne şi sâmbătă seara?

— Sigur, spuse Jake, întinzându-se pentru a se rezema de şaua care servea şi de pernă. Le aprobă cererea ca şi cum ar fi fost un capriciu al bunăvoinței regale.

— V-am promis c-o să vă distrați, nu?

— Abia aştept să...

— Şşşşşt!

— Ce-i? întrebă Leee, coborând vocea.

— Sss...

Micah îi făcu un semn cu mâna.

— Ce-i?

— Am crezut că aud pe „cineva acolo lângă cai, şopti Micah pe deasupra focului spre fratele lui mai în vârstă, Jake, care nu mai era adormit, ci atent la fiecare sunet.

Îşi lăsă mâna în jos şi scoase Coltul cu şase focuri.

— Staţi liniştiţi, şopti el.

Toţi trei, cu urechile ciulite, încercând să prindă orice sunet în afară de acela al vântului printre copaci şi pocnetul lemnului uscat, rămaseră complet nemişcaţi.

Apoi auziră zgomotul de neconfundat al unor cizme păşind peste crengi uscate în timp ce intrusul se apropia. Trei perechi de ochi scrutau întunericul, toţi desluşindu-l în acelaşi moment pe tânărul cowboy care păşi în cercul de lumină al focului. Umbrele aruncate de flăcări dansau în jurul lui. Era îmbrăcat ca şi ei, în blugi, şi cămaşă de lucru, o vestă şi o basma la gât. Pălăria lui cu boruri largi îi ascundea trăsăturile. O mână albă, mică se ridică pentru a îndepărta pălăria. Un val de păr negru ca noaptea se revărsă peste o pereche de umeri, prea înguşti pentru a fi ai unui băiat, indiferent de vârstă. O voce cunoscută, arogantă, feminină, uşor amuzată li se adresă din partea cealaltă a luminişului.

— Bună seara, domnilor.

Capitolul paisprezece

Jake sări în picioare.

— Ce dracu' cauţi aici?

Banner îl ignoră şi se apropie de foc, lăsându-se pe vine în faţa lui.

— Hmmm… Ce miros de cafea!

— Mâna lui Jake o prinse de braţ şi o ridică în picioare.

— Era cât pe-aci să trag în tine! îi strigă el, drept în faţă. De ce umbli aşa pe furiş?

— Nu umblu deloc pe furiş! replică ea, eliberându-se cu o smucitură. V-am urmărit toată ziua. Să ziceţi mersi că n-a fost un tâlhar, un indian sau altceva. Aţi fi morţi cu toţii.

Micah şi Lee nu-şi putură ascunde dezamăgirea. Le plăcea compania lui Banner, dar a lui Jake era de neprețuit. El era idolul lor. Ardeau de nerăbdare

să cunoască puțin tumultuoasa viață de noapte din Fort Worth prin intermediul lui, iar acum apariția ei neașteptată avea, fără îndoială, să-i strice tot cheful lui Jake de a-şi face de cap. Nu voise s-o ia cu el încă de la început.

Totuşi Lee admiră curajul surorii lui. Nici o altă fată pe care o cunoştea nu s-ar aventura singură la drum călărind toată ziua în felul în care o făcuse ea.

— Când te-ai hotărât să ne urmăreşti? întrebă Jake.

Banner puse desaga jos şi, după o privire aruncată lui Jake, îngenunche pentru a scoate din ea o ceaşcă de cafea.

— Eram deja hotărâtă. V-ați împrăştiat care încotro înainte de a vă putea spune că n-aveam de gând să mă întorc acasă din cauza unei mici neplăceri.

Sorbi din cafeaua pe care şi-o turnase. Era apă chioară şi avea un gust infect. Dar ea o bău de parcă ar fi fost nectar.

— O mică neplăcere? zbieră Jake.

Furia nu-i scăzuse deloc, mocnea ascunsă; ca un vulcan activ care răbufneşte frecvent, se exterioriza intermitent.

— Habar n-ai ce te aşteaptă.

Banner îl ignoră total.

— V-am urmărit când ați ieşit din oraş, apoi m-am dus şi am cumpărat nişte haine mai potrivite cu drumul. Am lăsat căruța la grajd şi am dus valiza împreună cu un bilet pentru mama şi tata la poştă. O să-l găsească atunci când vor lua corespondența. V-am ajuns într-o oră.

Le povestise toate astea lui Lee şi lui Micah, dar răspunse Jake.

— Te crezi grozav de deşteaptă, nu?

— De vreme ce am ajuns aici.

— Să nu-mi spui că nu te doare fundul ca dracu, pentru că eu ştiu mai bine.

— Nu ştii nimic.

— Mâine o să ai băşici.

— Şi ce treabă ai tu cu asta? i-o întoarse ea. Mă simt bine. Toată viața mi-am dorit să dorm sub cerul liber, dar nu mi s-a dat voie pentru simplul motiv că eram fată.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva, zise Jake, tăios. De ce încerci mereu să te porți ca un băiat? Nu-i de mirare că logodnicul tău s-a dus în patul alteia.

— Jake!

Micah nu şi-ar fi închipuit că fratele lui putea spune ceva atât de crud.

— De ce nu stă acasă ca alte femei, să gătească, să coasă, să croşeteze? N-are deloc comportament de femeie. Este... La dracu! termină el, furios şi porni spre locul unde erau legați caii.

Lee şi Micah se uitară nefericiți unul la altul apoi se întoarseră compătimitori spre Banner. Se prăbuşise la pământ după plecarea lui Jake. Fiecare muşchi îi trăda oboseala. Lee o bătu pe spate în timp ce Micah îi pasa o farfurie cu fasole făcută scrum.

— Până mâine dimineață o să-i treacă.

Dimineața însă Jake arăta negru şi amenințător ca un nor de furtună. Ca un general autoritar, dădu ordin să se ridice tabăra atât de devreme încât abia avură timp să înghită la repezeală ceva şi să bea o ceaşcă din cafeaua aceea oribilă, reîncălzită.

Avusese dreptate în privința unui singur lucru. Pe Banner o durea fundul ca dracu, dar nu se trădă cu nimic şi se urcă în şa.

— De unde ai luat calul? întrebă Jake, venind lângă ea câteva minute mai târziu.

— L-am împrumutat de la domnul Davies, de la grajd.

Se aplecă şi bătu calul pe gât.

— L-ai împrumutat? mârâi Jake. Eu a trebuit să-l cumpăr pe cel pe care l-am luat.

Banner îi aruncă un zâmbet radios. Malițiozitatea ei reieşi doar în tonul mieros al vocii.

— Atunci înseamnă că am şi eu o trăsătură feminină, nu?

Dacă s-o fi uitat la Davies tot aşa cum se uita la el acum, Jake n-ar fi fost surprins dacă cotoiul ăla bătrân i-ar fi făcut cadou calul.

Îl irita faptul că arăta atât de proaspătă şi odihnită. Sperase că se va trezi cu încheieturile înțepenite şi ochii umflați înconjurați de cearcăne! Dimpotrivă, ochii ațintiți asupra lui erau strălucitori ca întotdeauna şi obrajii îi erau rumeni. Şi n-ar trebui să stea călare atât de dreaptă. Era un chin pentru nasturii cămăşii să nu se rupă peste sânii ei.

— Dacă nu ții pasul cu noi, ai să rămâi în urmă, o avertiză el, dând pinteni calului şi lăsând-o să înghită praful în urma lui.

Supărarea lui Jake nu se domoli în cursul zilei. Merseră cât putură de repede, făcând o mică pauză la prânz să adape caii la un pârâu şi să bea şi ei însetați din bidoanele lor. Era o călătorie prin arşiță şi praf, dar Banner nu se plânse. Mai curând şi-ar fi tăiat limba. Toți muşchii o dureau. Părul îi era năclăit de sudoare sub pălăria pe care o purta ca să-i apere fața de soare. Ştia că pistruii ei trebuie să fi înflorit ca floricelele într-o tigaie.

În timpul după-amiezei, trebuiră să meargă tot timpul cu soarele nemilos în față. Banner se ruga cerului să apară măcar un singur nor, doar atât de mare cât să acopere discul acela necruțător, dar nu apăru nici unul.

Chiar şi băieții care s-ar fi dus şi în iad dacă le-o cerea Jake, erau obosiți şi nervoşi în şeile lor.

— Hei, Jake, strigă Micah.

— Da?

— Uite o casă acolo pe deal.

— Şi ce-i cu ea?

— Păi mă gândeam ce bine ne-ar prinde o apă rece din fântână.

Banner l-ar fi sărutat în clipa aia. N-ar fi spus că bidonul ei era gol nici dacă ar fi torturat-o cineva. Îşi simțea gâtul şi gura uscate de câteva ceasuri.

Jake trase de frâul lui Stormy. Cu ochii pe jumătate închişi studie casa de pe deal.

— Bine. O să ne oprim să vedem cât sunt de primitori.

Băieții dădură pinteni şi porniră în galop. Când Jake se uită la ea, Banner dădu din umeri ca şi cum i-ar fi fost complet indiferent şi porni la pas pe deal în sus.

Fermierul tocmai spărgea lemne. Era o casă modestă dar bine gospodărită. Exista un grajd, doar pentru câteva vaci, un catâr pentru arat şi un cal. Puii de găină erau ținuți în dosul unui gard de sârmă. O scroafă grohăi din cotețul ei. În grădina bine îngrijită, se vedeau rânduri de porumb înalte, fasole, ceapă, ridichi, conopidă şi cartofi. Lângă casă, tomate mari, verzi îşi îndoiau tulpinile prăfuite.

Fermierul puse toporul jos când îi văzu apropiindu-se, trase o batistă din buzunarul de la spate al salopetei şi îşi şterse fața. Îşi scoase pălăria, îşi tamponă creştetul chel al capului apoi o puse la loc.

Toate acestea fuseseră făcute cu mişcări lente şi aparent normale. Dar Jake observă imediat puşca proptită de peretele grajdului la mai puțin de un metru distanță de mâna lui. Jake îl înțelegea. Era de datoria bărbatului să-şi protejeze casa şi familia. În zilele astea, cu atâția cowboys rămaşi fără lucru bătând drumurile, nu puteai risca. Încercă să-l liniştească.

— Bună.

— Să fie, spuse fermierul.

Nu le veni în întâmpinare, dar le permise să se apropie până la câțiva paşi.

— Ai putea să ne dai puțină apă? întrebă Jake cu politețe, prietenos.

Fermierul îi privi atent. Jake îşi ținea mâinile pe cornul şeii, dar avea centură cu pistol şi puşcă. Micah şi Lee de asemeni. Nici unul nu se mişca. Când se uită mai atent la Banner, ochii lui se măriră uşor apoi se întoarseră spre Jake.

— De unde sunteți?

— Din ținutul Larsen.

Jake învățase de mult că nu e bine să spui mai mult decât era necesar. Majoritatea celor întâlniți erau reticenți dintr-un motiv sau altul. Asta era cea mai bună politică. Cu cât ştie cineva mai puțin despre un altul, cu atât mai bine.

— Mergem la Fort Worth să cumpărăm vite. Calea ferată e în grevă. Trenurile nu circulă.

Fermierul dădu din cap. Auzise de grevă în dimineața aceea când unul din vecinii lui trecuse pe acolo.

— Serviți-vă.

Le arătă jgheabul cu apă pentru cai şi fântâna din apropierea casei.

Descălecară. Banner avu grijă să nu se strâmbe de durere când muşchii îi fură solicitați la coborârea de pe cal. În timp ce Jake îl ducea pe Stormy la jgheab, îşi frecă de mai multe ori fundul dureros.

— Cum te simți, Banner, întrebă Lee. A cam scos sufletul din noi.

Se opri brusc cu ochii mari. Banner privi peste umăr şi văzu o tânără cam de vârsta ei, ieşind din casă. Lee îşi întoarse repede capul şi îşi drese glasul pentru a-i atrage atenția lui Micah, apoi cu mişcări anormale ale capului o arătă pe fată.

— Bună, spuse ea, timid, în timp ce se apropia de ei. Mă numesc Norma. Vreți o cană de apă de la fântână?

Lee şi Micah porniră stânjeniți spre ea.

— Ar fi grozavă, Norma, spuse Micah, cu un zâmbet atrăgător. Trebuie că mi-ai citit gândurile.

Banner privi spre tineri cu o exasperare nedisimulată şi se întrebă dacă Lee ştia cât de nătâng părea cu expresia aia pe față. E drept că Norma avea ochi mari cafenii, o voce ca mierea şi un piept bine format sub rochia ei simplă. Şi ce era cu asta? Trebuia să se holbeze aşa?

Fata îi aruncă lui Banner o singură privire, apoi nu-i mai dădu nici o importanță. Îi conduse pe Lee şi Micah spre fântână. Jake vorbea despre cai cu fermierul care îl privea admirativ pe Stormy. Cu un picior pus pe marginea jgheabului şi pălăria dată pe ceafă, Jake se aplecă uşor înainte spre a-şi rezema antebrațul de coapsa ridicată.

Când Banner se întoarse spre fântână şi o surprinse pe Norma uitându-se la el admirativ, îi aruncă o privire intimidantă.

— A cui soție este? îi întrebă Norma pe băieții care dădeau pe gât cană după cană tot atât de însetați pe cât o priveau pe Norma.

— A nici unuia, spuse Micah.

— E sora mea, adăugă Lee.

Ochii lui Lee nu erau îndreptați spre Banner ci spre pieptul impresionant al Normei, care se aplecase pentru a băga din nou găleata în fântână. Privirea lui o întâlni pe a lui Micah şi amândoi dădură din cap ca doi experți ajunşi la aceeaşi concluzie.

— Pot să beau şi eu? întrebă Banner, iritată.

Stătea acolo de mai bine de un minut şi nimeni nu-i dădea nici o atenție. Norma, cu o evidentă lipsă de eleganță, îi înmână o cană de apă.

— El al cui e? îi întrebă Norma, făcând o mişcare cu ochii spre Jake care avea grijă să nu lase caii să bea prea mult.

— Al meu.

La auzul răspunsului tăios al lui Banner, Lee şi Micah se uitară la ea surprinşi. Ochii ei îngustați erau ațintiți asupra Normei.

— E fratele meu, spuse Micah, stânjenit.

Norma o privi pe Banner într-un fel care o enervă, îşi dădu seama brusc cât de răvăşită era în comparație cu Norma al cărei păr moale, castaniu era pieptănat îngrijit în codițe. Norma mirosea ca pâinea făcută în casă în timp ce ea probabil că mirosea a transpirație sărată şi a cal.

— Nu e soțul tău cam bătrân? întrebă Banner.

Obrajii Normei se înroşiră.

— E tatăl meu.

— Aha, spuse ea, imitând-o pe Norma din pură perversitate. Îmi mai dai o cană de apă?

— Da, sigur.

După ce Norma îi umplu cana, Banner plecă cu ea în mână. I-o dădu lui Jake. În timp ce se apropia de el, zâmbi ademenitor.

— Poftim, Jake, m-am gândit că poate vrei şi tu o cană cu apă rece.

Banner spera ca Norma să-i urmărească.

Jake luă cana din mâna ei cu o privire bănuitoare.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse ea, cu un zâmbet radios.

În fond, Norma nu ştia că se certaseră.

Aparent însă Banner voia să-i rețină atenția Normei cu orice preț. Exact atunci se auzi un râs scurt dinspre fântână. Ochii fermierului căpătară o expresie dură văzându-şi fiica amuzându-se cu cei doi băieți.

— Ce se întâmplă acolo, Norma? strigă el.

— Nimic, Pa.

— Gata, la drum, spuse Jake, repede.

Nimic pe lume nu se compară cu furia unui fermier care crede că virtutea fiicei lui e în pericol. Din sudul Texasului în Colorado, cowboy-ii, mai ales cei din Texas, erau coşmarul tuturor taților cu fete de măritat. Trebuiau apărate de cowboys cu orice preț. Exista şi un cântec cu asta. Jake îşi amintea şi cuvintele: „*Nu te mărita cu ăi din Texas.*"

Aruncă restul de apă şi îi dădu cana lui Banner.

— Du-o fetei şi încalecă. Lee, Micah, pe cai. Acum. Tonul lui nu permitea nici un comentariu. Băieții îşi atinseră pălăriile salutând-o pe Norma exact în momentul în care Banner îi înapoia cana şi îi arunca un zâmbet triumfător cu o privire care spunea: „Eu plec cu ei, iar tu rămâi să-ți duci mai departe viața asta searbădă cu meschinul ăsta de taică-tău."

Jake îi mulțumi fermierului încă o dată înainte de a se sălta în şa. Îi lăsă pe ceilalți s-o ia înainte. Numai după ce se îndepărtară bine, respiră mai uşurat. Nu voia să aibă nici un fel de probleme în călătoria asta, mai ales că era şi Banner. În seara trecută fusese cât pe-aci s-o omoare. Nu că n-ar fi fost bucuros s-o vadă. Înainte de a fi cuprins de furie, inima îl trădase şi se bucurase văzând-o la marginea luminişului, în lumina focului.

Dar când se gândea la impulsivitatea ei, îl apuca groaza. Existau o mie de primejdii pe drum şi ea, femeie tânără, era vulnerabilă la toate. Avea de gând să evite oraşele. Banner ar fi atras atenția tuturor bărbaților, ca un fulger pe cer.

Era încăpățânată. Acționa sub impulsul momentului şi se gândea la consecințe după aceea. Era de mirare că nu pățise încă nimic şi era hotărât să vegheze ca nici de acum încolo să nu i se întâmple ceva.

Acum călărea în fața lui. Ochii i se opriră asupra fundului ei. Ştia că trebuie s-o doară îngrozitor, dar nu scosese nici un murmur. Încăpățânată ca un catâr. În ciuda lui însuşi, zâmbi văzând cum îi tresaltă şoldurile în şa. Avea cel mai frumos...

Îndepărtă gândul imediat. Ce naiba îl apucase? Dădu pinteni calului şi strigă:

— Îndată ce dăm de un pârâu cu apă limpede, ne oprim.

De acum în colo avea să meargă în fața ei şi nu în urmă.

Nu mult după aceea văzură un pâlc de sălcii la distanță. Mergând spre el, fură încântați să găsească un pârâu şopotitor. Vara fusese atât de secetoasă încât era aproape secat. Banner se oferi să facă ea cafeaua, amintindu-şi de fiertura vâscoasă pe care o făcuseră ei în seara precedentă. Se oferi de asemeni să pregătească cina dacă aduceau ei lemne, făceau focul şi spălau vasele după aceea. Nimeni nu obiectă.

După ce mâncară, se strânseră în jurul focului, dar nu prea aproape. Era o seară caldă. Jake se propti de şaua lui să-şi fumeze țigara de foi. Lee se duse în tufiş pentru a răspunde unei chemări a naturii.

Jake probabil că nici nu l-ar fi observat pe Micah, dacă tânărul n-ar fi stat atât de tăcut. Liniştea aceea şi expresia gânditoare de pe fața lui îi atraseră atenția. Urmări direcția privirii lui şi la capătul ei dădu de Banner.

Stătea cu spatele la foc. Îşi scosese bluza. Cămăşuța de corp lucea albă în lumina scăzută. Îşi pieptăna păru ei negru şi des.

Suspină obosită întinzându-şi spatele, arătându-şi profilul sânului pe fundalul de catifea neagră a nopții.

Bărbăția lui Jake reacționă prompt. Iritat de asta îşi întoarse privirile care căzură din nou asupra lui Micah, care o urmărea şi el. Îl atinse cu vârful cizmei.

— O să-ți intre muştele în gură dacă stai cu ea căscată aşa, şopti el.

Micah tresări vinovat. Mai aruncă o privire furişă spre Banner.

— E foarte drăguță, nu?

Jake mai trase şi el cu ochiul o dată.

— Da, e drăguță. Acum vezi-ți de ale tale.

Micah simți nervozitatea fratelui său.

— Nu m-am uitat cu păcat, Jake.

— Lasă. Uită-te în altă parte.

Se ridică în picioare tocmai când Lee revenea.

— Mă duc până la râu să mă răcoresc. Vă sfătuiesc să vă culcați. Mâine ne aşteaptă o zi plină.

Banner îi urmări silueta dispărând în întuneric. Era încă prost dispus şi tot ce spunea suna ca un reproş. Toată ziua, Banner fusese o călăreață exemplară, scutindu-i de orice neplăceri. Îi arătase el vreun semn de apreciere? Nu. Era atât de încăpățânat!

Suspinând, puse peria de cap înapoi în desagă. Se simțea puțin mai bine acum după ce se spălase pe față şi pe gât într-o găleată de apă pe care i-o adusese Lee. Şi-ar fi dat şi ultimul ban pentru o baie. „Mâine seară”, se gândi ea, „la hotel, am să fac o baie”.

Băieții vorbeau în şoaptă.

— Ce şuşotiți acolo?

— Nimic, spuse Lee repede, prea repede pentru a nu stârni suspiciuni.

— Ne-am... gândit să dăm o raită... spuse Micah.

— Să dați o raită? Unde? Ați călărit toată ziua.

— Da... noi...

— Să ne răcorim, spuse Micah.

— Da! Să ne răcorim, confirmă Lee, ridicându-se. Asta să-i spui lui Jake. Că am plecat să ne răcorim.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, băieții puseră şeile pe cai şi îi scoaseră din luminiş fără zgomot. Banner se lăsă pe pătura ei. Dacă aveau chef să umble brambura noaptea, ca proştii, treaba lor.

Jake nu privi însă lucrurile la fel de calm.

— Şi i-ai lăsat să plece fără să-i opreşti?! exclamă el, când se întoarse la foc.

Banner sări în sus.

— Şi ce trebuia să le fac ? Sunt oameni în toată firea.

— Trebuia să mă strigi.

— Nu era treaba mea.

— De cât timp au plecat?

— Cam de o jumătate de oră.

Înjurând, Jake se aşează pe pătura lui.

— Nu pot să le iau urma pe întuneric. Tot ce pot să fac e să-i aştept să se întoarcă.

Banner se întoarse într-o parte şi se sprijini în cot ca să-l vadă mai bine.

— Ştii ce cred eu?

— Ce?

De ce nu-şi pusese altă bluză? Dacă credea că noaptea o apăra de priviri se înşela. Bluza aia subțire nu reuşea deloc să-i acopere sânii, mai ales în poziția asta. Sânul de deasupra se revărsa peste marginea de dantelă, aproape să iasă afară.

— Cred că s-au dus înapoi s-o vadă pe fata aia.

— Care fată? întrebă Jake luându-şi ochii de la sânul ei. Fiica fermierului ăluia?

— Norma, spuse Banner, dulce. N-ai văzut cum se uitau la ea?

— Am văzut, bombăni Jake, întorcând capul în altă direcție.

Şi el se cam uita în ultimul timp.

— Şi tatăl ei a văzut. Sper că băieții ăştia să nu facă vreo prostie.

Ochii lui albaştri străpungeau întunericul.

— Sunt morți după fete. Numai la asta se gândesc, numai despre asta vorbesc. Prostii.

Banner se lăsă pe spate şi îşi puse mâinile pe abdomen.

Jake pufni pe nas.

— Prostii? Dar fetele despre ce discută? Nu despre bărbați?

— Unele. Eu nu.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, Banner Coleman, cred că minți. Fac pariu...

Se opri în mijlocul propoziţiunii datorită unor pocnete care tulburară liniştea nopții. Banner se ridică în şezut.

— Ce-a fost asta? Urmă o nouă pocnitură.

— Foc de armă. O puşcă dacă nu mă înşel. Sărise deja în picioare şi alerga spre Stormy, ducând şaua grea într-o mână şi puşca în cealaltă. Banner aruncă pătura de pe ea şi se luă după el.

— Crezi că fermierul ăla a tras după Lee şi Micah?

— E una din posibilitățile care mi-au trecut şi mie prin minte, spuse Jake, printre buzele strânse.

Legă chinga şi lăsă scărițele jos. Scoase pistolul din toc şi învârti butoiaşul să vadă dacă e încărcat. Desfăcu husa carabinei şi controlă dacă avea muniție. Banner îi urmărea mişcările calculate, sigure, cu ochi înfricoşați.

— Stai că vin şi eu cu tine, spuse ea, când Jake îşi puse piciorul în scăriță şi se săltă în şa.

— Nu, tânără doamnă. Şi de data asta vorbesc serios, Banner, spuse el, ferm. Vei rămâne aici şi n-ai să pleci nicăieri. Înțelegi?

Îl plesni pe Stormy cu frâul şi se pierdu în întuneric. Animalul bine instruit mânca pământul cu picior sigur. Jake n-avea altceva de făcut decât să se mențină în şa şi să numere împuşcăturile care sfâşiau liniştea nopții cu o frecvență alarmantă. Erau prea aproape ca să vină de la fermă. Se înşelase oare? Spera din tot sufletul să fie aşa.

Dar ştia el ce ştia.

Văzu fulgerele de lumină cu mult înainte de a ajunge pe creasta unui deal şi a privi în valea seacă pe care o traversaseră în acea după-amiază. Şi-o amintea. Era o viroagă de trei-patru metri adâncime şi vreo cincisprezece lățime. Peste ea fusese aruncat un pod îngust. Îl opri pe Stormy şi scoase puşca din teaca ei.

Era vorba de Lee şi Micah. Îi vedea ascunşi după un tufiş în timp ce fermierul trăgea spre ei din partea cealaltă a văii. Din fericire era un ochitor rău.

Caii lor ieşiseră din bătaia puştii. Jake îi văzu într-un şanț cu pruni sălbatici. Se târî până la ei, îi linişti şi legă hățurile de ramurile de jos ale copacilor.

Se întoarse repede la Stormy, se urcă în şa, puse puşca pe genunchi şi scoase pistolul din teacă. Dacă mergea înainte şi înapoi pe marginea văii, putea să-i acopere pe băieți trăgând în aer pe deasupra fermierului în timp ce ei puteau să fugă spre cai.

Imediat ce vor fi la adăpost, se va lua după ei. Se îndoia că fermierul îi va urmări. Era şi fata cu el. Jake o auzea cum încearcă să-l potolească pe tatăl ei în timp ce se apropia.

— Tată, îți jur, n-am făcut nimic.

— Plecatul pe furiş ca să te întâlneşti cu doi cowboys înfierbântați înseamnă la tine nimic?

O nouă detunătură a puştii lui zgudui aerul.

— Nu mă laşi să mă distrez în nici un fel.

— Nici nu trebuie să te distrezi, i-am promis mamei tale că am să te cresc cum se cuvine.

— Sunt cum trebuie. Băieții au vrut doar să vorbească cu mine.

— Ştiu eu ce voiau. Şi cred c-am picat exact la timp ca să-i împiedic. L-am surprins pe unul din nemernicii ăia sărutându-te.

— Un singur sărut. Jur.

— Lasă gura. Vorbim noi mai târziu.

Dacă n-ar fi fost atât de serios, ar fi fost comic. Dar nici măcar umbra unui zâmbet nu-i răsfrânse buzele lui Jake când scoase un strigăt războinic care ar fi înghețat sângele în venele celui mai sângeros sălbatic făcându-l pe Stormy să gonească într-un galop care sfida legile gravitației. Pulpele lui puternice strânseră spinarea calului. Porni ca o furtună pe marginea prăpastiei, trăgând şi cu puşca şi cu pistolul; în acelaşi timp, mult deasupra capetelor Normei şi al tatălui ei.

Lee şi Micah nu mai pierdură timpul. Odată convinşi că noul venit era Jake şi nu vreun demon din iad, ieşiră din adăpostul lor şi dădură fuga la cai. Fermierul nu fu intimidat. Începu să tragă iar, înjurând copios.

Jake îl întoarse pe Stormy şi porni în direcția opusă. Ajunsese aproape în dreptul fermierului când aproape că se ciocni de un alt călăreț.

— Ce dra...

N-avu timp să termine. Banner trecu pe lângă el ca un fulger. Dar un glonte al fermierului care îi şuieră pe deasupra capului cam prea aproape, îl făcu să se aplece în şa şi să continue încă puțin. Apoi îl opri pe Stormy şi îl întoarse. Fără să se mai gândească, acționând mecanic, Jake îşi încărcă pistolul.

O văzu pe Banner întorcându-şi calul şi venind din nou spre el. Proasta! Şi de ce dracu nu-şi pusese o bluză? Cămăşuța ei albă făcea din ea o țintă perfectă, dar ea arunca o ploaie de gloanțe în aerul de deasupra văii. Când se întâlniră din nou, Banner strigă, acoperind zgomotul împuşcăturilor fermierului.

— Au ajuns la caii lor?

Jake întoarse capul şi văzu că Lee şi Micah tocmai ajunseseră la grupul de copaci.

— Hai s-o ştergem de aici.

Îl îndreptă pe Stormy în direcția aceea, răsucindu-se în şa pentru a mai trage câteva gloanțe pe deasupra prăpastiei, aşa ca sperietură. Banner se afla exact în urma lui.

Când trecură pe lângă pruni, Lee şi Micah li se alăturară.

— Mulțumim, Jake, strigară ei, pe deasupra zgomotului de copite.

— Nu vă opriți! strigă el.

Caii ridicau mai mult praf decât un ciclon, dar nu încetiniră. Galopară spre locul unde îşi făcuseră tabăra. Jake se mai uită o dată peste umăr să vadă dacă sunt urmăriți, dar nu văzu decât un nor de praf.

Când ajunseră, Jake coborî din şa cu o singură mişcare. Îndată ce picioarele lui Micah atinseră pământul primi un pumn drept în bărbie. Capul îi zbură pe spate şi fu un adevărat miracol că îi mai rămase pe umeri.

— Ce mama dracului te-ai apucat să faci? Voiai să ne omoare pe toți? strigă Jake, furios. Ține-ți pantalonii închişi până ajungem la Fort Worth, ai înțeles? Acolo nu-mi mai pasă, n-ai decât să iei la rând toate curvele din *Ogorul Iadului.* Dar nu te lega de fete cuminți.

Capul lui Micah se mişcă în semn de aprobare.

— Da, domnule, spuse Lee, umezindu-şi buzele cu o limbă uscată, prăfuită, rugându-se în gând să nu primească şi el un pumn devastator în falcă. Singurul bărbat pe care-l respecta ca pe tatăl lui era Jake. Şi se temea de temperamentul lui la fel de mult.

— Înăbuşiți focul. S-ar putea să fim urmăriți. Potoliți caii şi luați şeile şi culcați-vă. Banner, tu...

Se uită în jur dar nu-i văzu decât pe Lee şi Micah cu privirile lor cuminți, îndreptate spre el.

— Unde s-a dus?

Ameţit de lovitura pe care o primise, Micah nu era sigur că auzise vreodată de numele ei. Ochii lui Lee se rotiră în toate părțile. Voia neapărat să se pună bine cu Jake şi să-i recâştige simpatia, dar nu reuşi s-o descopere pe Banner.

— Credeam că e în urma ta.

— Banner! strigă Jake.

Inima lui părea prinsă în strânsoarea unui pumn.

— Banner!

— Nu-i răspunse nimeni. Auzi doar bătăile propriei lui inimi.

— A văzut-o careva din voi?

Băieții scuturară din cap. Lee spuse:

Am văzut-o venind chiar în urma ta, exact când încălecam. După ce am pornit în direcția ta, nu m-am mai uitat nicăieri, decât înainte.

Jake sări în spatele lui Stormy.

— Rămâneți aici.

Porni din nou în noapte.

Jake nu intra în panică niciodată. Se spunea despre el că e rece şi lipsit de inimă. Oamenii cu care avusese de-a face îl văzuseră îngropându-şi prietenii fără nici cel mai mic semn de emoție în acei ochi albaştri. Nervi de oțel. Apă ca gheața în vene. Aşa l-ar fi descris pe Jake Langston cei care-l cunoşteau.

Dar şi-ar fi schimbat părerea dacă l-ar fi văzut acum galopând înapoi spre locul confruntării. Fața lui era o mască a fricii.

Dacă afurisitul ăla de fermier o nimerise din greşeală? Nu. Nu se putea. Fusese în urma lor. Nu? Nu erau patru cai care galopau spre locul taberei? Doamne, din cauza prafului şi a zgomotului, n-ar fi putut să jure că aşa era. Dacă nu se întorsese, unde dispăruse?

Ajunse în apropierea văii şi îl încetini pe Stormy. Calul sufla din greu; pielea îi era acoperită de spumă. De data asta Jake nu observă oboseala calului. Ochii lui scrutau întunericul. Gura i se umplu de fiere când îşi dădu seama că de fapt căuta cadavrul ei. Corpul lui Banner zăcând fără viață, plin de sânge în țărână, cu acea cămăşuță delicată, îmbibată de sânge.

Îşi alungă din minte imaginea asta şi se apropie mai mult. Totul era liniştit pe partea cealaltă.. Merse de-a lungul prăpastiei şi apoi reveni. Făcu asta de câteva ori dar nici urmă de Banner..

N-avea altă soluție decât să se întoarcă la tabără. Poate se dusese în vreun tufiş să-şi facă nevoile şi nu-l auzise strigând-o. Asta trebuie să fie. Plecase ca din puşcă şi nu-i dăduse timp să se întoarcă. Acum erau probabil cu toții acolo, râzând de el.

Dar când sosi, calul lui Banner lipsea. Lee şi Micah se ghemuiseră cuminți pe păturile lor. Lee se ridică.

— Ai găsit-o?

— Încă nu. Dar am s-o găsesc. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Culcă-te.

„Doamne, unde o fi?”

Jake îşi aminti fiecare cuvânt crud pe care i-l spusese. Regreta momentele când o jignise deliberat. Gura îi era amară de căință. N-o să şi-o ierte niciodată dacă i s-a întâmplat ceva. Niciodată.

Şi dacă fermierul a împuşcat-o şi a dus-o în casă? Dacă a lăsat-o să moară? Dacă... dacă... dacă... toate întrebările astea or să-l scoată din minți.

Dădu ocol taberei încă o dată, scrutând întunericul, căutând vreo urmă de a ei. Tocmai se întorcea ca să-i alerteze pe băieți, întrebându-se cum avea să-i anunțe pe Ross şi pe Lydia de moartea lui Banner, când auzi ceva care nu făcea parte din zgomotele obişnuite ale nopții.

Cineva fredona.

Un mic cântec fără cuvinte, venind din direcția râului în totală discordanță cu evenimentele. Sări de pe cal şi dând la o parte vița de vie sălbatică şi tufele țepoase, îşi croi drum spre malul apei.

Calul era legat de un arbust de pe mal. Pantalonii şi cizmele ei erau puse pe un bolovan. Banner era în mijlocul râului, turnându-şi cu mâna apă peste umeri.

Fredonând!

Unul din pintenii lui Jake atinse o piatră şi Banner întoarse capul în direcția aceea. Mai purta încă acea cămăşuță dar era cufundată în apa adâncă până la brâu.

— M-ai speriat de moarte, spuse ea, pe nerăsuflate.

— Eu? Te-am speriat? Unde dracu ai fost şi ce dracu faci aici?

— Fac baie.

— Baie! şuieră el, de la depărtarea aceea.

Îşi aruncă pălăria la pământ şi începu să-şi desfacă centura pistolului.

— Când o să pun mâna pe tine...

Lăsă amenințarea neterminată, sărind de pe un picior pe altul în timp ce îşi scotea cizmele pe care le aruncă în iarba înaltă de pe mal.

Vorbeau în şoaptă fără să ştie de ce.

— De ce eşti furios pe mine? Eu n-am plecat într-o escapadă nocturnă ca băieții. Pe ei i-ai pedepsit?

— Da. Acum e rândul tău.

— Pentru ce?

— Pentru neascultare. Ți-am spus să rămâi aici. Ce dracu căutai acolo, dând buzna ca un cavalerist la atac... De unde ai luat arma aia? întrebă el.

— Tata mi-a dat pistolul când am împlinit şaisprezece ani şi nu puteam să te ascult, Jake. Lee şi Micah erau în pericol. Mă vedeai pe mine stând aici fără să fac nimic? M-am gândit că aş putea să-i ajut şi aşa a şi fost. Au scăpat teferi.

Jake se chinuia cu nasturii cămăşii. Văzând că degetele nu-l ajutau, începu să tragă de ei.

— De ce nu te-ai întors la tabără cu noi? Te-am căutat peste tot.

— Înghițisem o tonă de praf. Eram înfierbântată şi transpirată şi am vrut să fac baie. Ce te deranjează pe tine asta?

— Am să-ți spun eu ce mă deranjează.

Termină de-descheiat cămaşa, o scoase, o făcu ghem şi o aruncă la pământ.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat?

— Nu. M-am spălat şi pe cap. Am băgat capul în apă de mai multe ori.

Jake intră în apă. Instinctiv Banner începu să se dea înapoi.

— Ei bine, în timp ce tu stăteai frumuşel aici băgându-ți capul în apă şi bucurându-te de o baie rece – aproape că scuipă cuvântul – eu colindam pe coclauri ca un nebun căutându-ți corpul.

— Corpul meu?

— Am crezut că te-a împuşcat! Nimeni nu te-a văzut după ce ne-am întors, nimeni nu-şi amintea să te fi văzut după cascadoria aia de la marginea prăpastiei.

— Şi credeai că m-a împuşcat? Fermierul ăla nu era în stare să nimerească nici peretele hambarului.

— Putea s-o facă din întâmplare. Erai o țintă perfectă. Ce te-a apucat să faci prostia asta? Puteai s-o pățeşti.

— Lasă, nu mai fi atât de dezamăgit că n-am pățit-o. Şi nu te apropia de mine, Jake Langston, spuse ea, ridicând o mână pentru a-l ține la distanță. Ce vrei să faci?

Apa îl trăgea de pantaloni în timp ce mergea prin ea. Pasul lui era sigur şi neabătut, ca şi cum ar fi mers pe pământ. Urma cu strictețe ceea ce îşi pusese în minte. Lumina din ochii lui îi spunea asta.

— Am să-ți dau ceea ce meriți. Şi cred că Ross ar fi de partea mea.

— A, nu, nici nu te gândi.

Se întoarse şi porni spre malul celălalt. Alunecă pe fundul nămolos şi se bălăci prin apă până dădu de teren mai sigur. Ajunsese aproape de mal când fu prinsă de gleznă de un pumn de fier.

Țipă uşor şi îmcepu să urce malul. Jake însă era exact în spatele ei, făcând eforturile ei de a scăpa inutile. În cele din urmă căzu cu fața în iarba înaltă gâfâind de atâta efort. Jake se târî lângă ea, o prinse de umeri, o întoarse cu fața în sus şi o privi drept în ochi, furios. Banner îl privi sfidător.

— Ți-am spus să rămâi în tabără spre binele tău. Puteai să te-alegi cu un glonte.

Banner văzu în ochii lui nu numai furie, ci şi teamă. Mâinile care-i țineau umerii apăsați pe iarbă, tremurau uşor. Buzele ei se despărțiră într-un început de zâmbet când înțelese adevărul.

Încet, îşi ridică brațele. Degetele ei se afundară în părul blond deschis care atârna pe lângă fața lui slabă.

— Iar ție ți-ar fi părut rău, Jake, şopti ea. Ți-ar fi părut rău…

Jake clipi din ochi. Apoi imediat se aplecă asupra ei şi gura lui coborî asupra gurii ei, zdrobitoare. Din adâncul gâtului său ieşeau sunete-groase, animalice. Era una cu toți masculii de pe pământ, mânat de acea nevoie de a-şi revendica femela, de a o proteja, de a se împerechea.

Strângându-i părul în mâini îi ținu capul nemişcat, în timp ce buzele lui îi striveau buzele, le frecau, le desfăceau, le gustau. Degetele lui pătrunseră uşor în carnea umerilor ei.

Cuprinsă de neastâmpăr, Banner se mişca sub el. Când pulpele ei se desfăcură, Jake se cuibări între ele. Ea era foarte moale, iar el, foarte tare. Femeie şi bărbat. Potrivindu-se perfect. Flămânzi unul de altul.

Jake îşi ridică puțin capul şi netezi părul umed de pe obrajii ei.

— Da, mi-ar fi păsat. Îmi pasă. Am încercat să nu-mi pese, dar nu pot.

Sorbi apa de pe fața ei, de pe urechi, de pe gât. Se ridică mai mult ca s-o poată privi. Cămăşuța era făcută ghem în jurul şoldurilor, dezgolindu-i picioarele. Pânza subțire îi stătea mulată pe corp. Sânii ei nu mai erau un mister. Erau ridicați, rotunzi, frumoşi. Areolele întunecate îi înconjurau două sfârcuri perfecte, înfiorate de dorință. Mâna lui desfăcu funda de la gâtul cămăşii, apoi cei cinci nasturi ca nişte perle, dezvăluind privirii lui arzătoare pielea ei umedă.

O atinse cu mâna. Banner bătu din pleoapele închise.

— Jake… şopti ea, printre buzele arse de sărutări.

Mâna lui era caldă, în contrast plăcut cu pielea ei răcită de apă. Deschise ochii când căldura aceea se retrase un moment. Jake se opri pentru a-i privi fața, apoi delicat îi acoperi fiecare sân cu mâna.

Începu să-şi lunece uşor degetul mijlociu peste sfârcuri. Banner scânci şi el o privi din nou. Ochii lor rămaseră adânciți unii într-alții. Banner avea senzația că o să-i zboare inima din piept pentru a se alătura inimii lui, atât de bine era armonizat ritmul ei. Jake îi zâmbi. Era cea mai tandră expresie pe care o văzuse vreodată pe fața lui, un zâmbet blând, aproape rugător care-i şterse de pe față acel cinism caracteristic.

Atenția lui fu din nou atrasă de activitatea mâinii care-i cuprinsese unul din sâni. Modelă rotunjimea moale pentru a se potrivi în palma lui, o ridică uşor şi o servi gurii lui care cobora. Depuse săruturi mici pe sfârc până când acesta se ridică rigid între buzele lui.

Banner nu şi-ar fi putut imagina niciodată o mângâiere atât de intimă, Să-l atingă, da. Dar cu gura? Nu. Şi totuşi asta se întâmpla. Simțea căldura gurii lui acoperind-o ca un veşmânt, mişcările blânde circulare ale limbii lui în jurul sfârcului o răscoleau până în adâncuri.

— Ai cei mai dulci sâni… cei mai dulci…

Gura lui aluneca pe pielea ei, sărutând, sărutând până când Banner simți că înnebuneşte. Îşi ridică şoldurile spre el, făcând un cuib pentru proeminența tare, musculară pe care pantalonii lui lipiți de corp o scoteau în relief. Umedă şi caldă, se deschise ca o floare, corpul ei tânjind după al lui, dorindu-şi să-i umple acel gol. Simțea o nevoie disperată să-l atingă şi îşi alunecă mâinile pe pieptul lui.

— Aşa, gemu el, mângâie-mă, Banner.

Degetele ei trecură prin smocurile de păr auriu de pe pieptul lui, atingând muşchiul tare curbat. Urmări fâşia de păr de pe coaste în jos şi îşi afundă degetul în buricul lui.

Scoțând un sunet grav, Jake se întinse din nou spre gura ei acoperind-o cu a lui. Când buzele ei îi prinseră limba între ele, Jake gemu de dorință. Rostogolindu-se într-o parte, începu cu mişcări frenetice, să-şi desfacă pantalonii. Dar când primul nasture se descheie, se opri brusc, amintindu-şi propriile lui cuvinte: „Ține-ți pantalonii încheiați până ajungem la Fort Worth.”

Îi eliberă gura şi ridicând capul rămase cu ochii pierduți în întuneric. „Acolo n-ai decât să le iei la rând pe toate curvele de la *Ogorul Iadului*.” Îşi coborî privirea în ochii uimiți ai lui Banner. „Dar nu te lega de fete cuminți.”

Propriile lui cuvinte se întorceau împotriva lui. Comitea exact păcatul de care îi avertizase pe Lee şi Micah. Se ridică de pe ea şi se aşeză pe iarbă. Trăgându-şi genunchii la piept, îşi puse capul pe brațele aşezate pe ei.

Banner rămase nemişcată. Ochii ei se rotunjiseră de nedumerire. Corpul îi tremura tot de dorință. Nu înțelegea nimic. Voia să-i atingă spinarea goală, netedă şi întunecată în lumina slabă a lunii, dar n-o făcu. Când încercă să respire, aerul părea lipit de plămâni.

— Jake, am greşit cu ceva?

Jake gemu, dar răspunse doar cu o mişcare a capului.

— Tot mai eşti supărat pe mine?

— Nu.

— Atunci de ce nu mă mai săruți?

— Nu pot.

— De ce?

— Nu mă pot limita doar la sărut.

Tăcerea era încordată şi densă.

— Adică vrei să te culci cu mine iar?

— Da, răspunse Jake, cu maxilarul încordat.

— Atunci, de ce...

— Ştii bine de ce. Nu e bine. Părinții tăi au încredere în mine. Sunt prea bătrân pentru tine. Sunt prea...

Scoase un suspin lung, dezgustat.

— Nu destul de bun.

Banner îşi duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un suspin, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Adevărul e că nu mă vrei.

Jake întoarse capul şi îşi cufundă privirea în ochii ei.

— Te vreau. M-ai simțit adineauri. Ştii că te vreau. Aş vrea să intru adânc în tine... Doamne!

Îşi acoperi fața cu mâinile.

— Atunci de ce...? întrebă ea încet.

Jake îşi luă mâinile de pe față şi se ridică. îşi dădu părul pe spate, trecându-şi degetele prin el.

— Pentru că nu e bine. Gata, s-a terminat.

Se aruncă în apă şi înotă spre malul celălalt. Banner rămase culcată în iarba înaltă, plângând.

Capitolul cincisprezece

Chiar şi whisky-ul părea acru. Unde era căldura pe care trebuia s-o simtă în stomac? Unde era acel bâzâit pe care îl simțea în cap, atât de plăcut, când se întorcea dintr-o călătorie?

Nici una din acele satisfacții nu le mai regăsea în paharele de whisky pe care le dădea pe gât. Nici măcar nu se mai îmbăta, deşi ar fi vrut să bea până cădea jos. Dar parcă era făcut din lemn, judecând după efectul pe care băutura îl avea asupra lui. Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi crezut că Pris botezase whisky-ul. Dar toți clienții ştiau că la *Grădina Edenului* se găsea cel mai tare, cel mai fin whisky şi cea mai rece bere din întreg ținutul.

Localul începea să se aglomereze. „Bărbații veneau singuri, în perechi sau în grupuri gălăgioase umplând sălile de joc şi salonul. Un nor de fum învăluia candelabrul atârnat de tavan. Pianistul cânta melodii săltărețe. Fetele deveneau tot mai prietenoase şi mai dezbrăcate de la un minut la altul, amestecându-se printre bărbați, arătându-şi disponibilitatea. Zâmbeau grațios, amuzate şi ademenitoare aşa cum le instruise patroana.

Jake trebui să admită că erau atrăgătoare. Unele erau drăguțe şi dulci. Altele erau sofisticate, ca şi cum ar fi ştiut totul despre lume şi ceea ce nu ştiau, nu conta. Era câte o târfă pentru toate gusturile.

Mai luă o gură de whisky. Singurul efect fu o arsură pe gât. Se gândi la o partidă de poker, dar nu prea avea chef. Aşa că, pentru moment, se mulțumi să stea rezemat de barr, să bea şi să spere că whisky-ui îşi va face curând efectul şi nu se va mai gândi la locul unde ar fi preferat să fie, şi cu cine.

Sugar Dalton se înființă lângă el.

— Bună, Jake.

— Bună, Sugar.

Arăta mai patetic decât ultima oară când o văzuse, în noaptea de dinaintea nunții lui Banner. Avea fața umflată. Fardurile aplicate fără pricepere nu reuşeau să camufleze ridurile de oboseală şi nefericire din jurul gurii.

Ochii ei însă, în contrast cu restul, erau blânzi ca întotdeauna. Se spunea că-şi trata clienții cu o grijă maternă. Asta era ceea ce doreau unii bărbați, mai ales cei tineri, care veneau singuri pentru prima dată. Jake bănuia că ăsta era motivul pentru care Priscilla o mai ținea încă în serviciul ei.

— Bem ceva, Jake?

Băuse deja câteva pahare şi barmanul îi mai pusese unul dar acceptă oferta ei, ştiind că fetele aveau un procent din costul băuturii consumate de un client. În competiție cu colegele ei mai tinere şi mai drăguțe, Sugar trebuie să fi avut oarecari probleme.

— Dacă-mi ții companie.

Sugar era conştientă că era tolerată, dar dorea prea mult să bea un pahar ca să refuze oferta lui Jake. Aplecându-se peste bar, îi şopti barmanului:

— Toarnă-mi şi mie din aceeaşi sticlă, nu din aia pe care Madam Pris o ține pentru noi.

Plină de solicitudine îl întrebă pe Jake.

— Cum o mai duci?

— Bine.

— Cu ce treburi pe aici? Am auzit că te-ai stabilit pe undeva prin est.

Luă o înghițitură şi o ținu mult în gură, savurând-o înainte de a-i da drumul pe gât.

— Am venit să cumpăr vite. Vreau să fac o cireadă.

Zâmbetul ei era sincer.

— Asta-i bine, Jake. Foarte bine. Mă bucur pentru tine,

— Mulțumesc, dar nu e a mea. Eu sunt doar şeful cowboy-lor.

— Păi e foarte bine. Mă bucur că ți-ai găsit o slujbă. De când o ai?

— Din după-amiaza asta.

Trăseseră la *Elis Hotel.* Dacă ar fi fost doar el şi băieții, ar fi căutat o cazare mai modestă, dar Jake făcuse un efort financiar şi se cazaseră la *Elis Hotel* atât pentru protecția cât şi pentru confortul lui Banner. El cu Lee şi Micah luaseră o singură cameră, alăturată de a ei. Camerele erau la etajul trei.

— Ia uite, Banner, are şi balcon, spusese el, dând draperiile la o parte. Balconul dădea spre una din cele mai aglomerate străzi ale oraşului. Sperase că lumea care trecea pe stradă şi circulația trăsurilor şi a altor vehicule trase de cai o vor distra.

Ea se mulțumise doar să dea din cap, cu un zâmbet palid.

— Da, e interesant, Jake. Mulțumesc.

Schimbaseră puține cuvinte din momentul în care porniseră la drum în dimineața aceea. Pentru că Lee şi Micah încă se mai temeau de reacția lui Jake față de escapada lor din seara precedentă, întrebându-se cât de mult va afecta aceasta libertatea lor de mişcare în Fort Worth, grupul lor intrase în hotel în tăcere.

Erau plini de praf şi nu arătau prea onorabil după aprecierea recepționerului. Atitudinea lui se schimbă însă substanțial când Jake pomeni

de domnul Culpepper, intermediarul. La asta se adăugă şi faptul că Jake îi plăti două nopți în avans, cu banii luați de la Ross pentru cheltuieli de drum.

Acum, cu capul plin de fumul şi gălăgia de la *Grădina Edenului*, Jake îşi dădu seama că n-avea ce căuta aici. Crezuse că da. Crezuse că abia aştepta să iasă din camerele elegante ale hotelului şi să se întoarcă la mediul care-i era cel mai familiar.

— Ține ambele uşi încuiate tot timpul. Nu deschide nimănui decât mie şi băieților, o instruise el înainte de a pleca.

Micah şi Lee plecaseră deja spunând că vor lua cina în oraş. Jake avusese grijă ca Banner să fie servită în cameră. Nu voise s-o lase să mănânce singură nici măcar la restaurantul hotelului.

— Mi-ai spus asta de o sută de ori. Am înțeles.

Era la fereastră privind afară ca un prizonier din celula sa. Într-un fel, Jake trebui să admită că aşa era.

— Tot ceea ce vreau este să fac o baie şi să mă culc.

— Foarte bine, spuse el, cuprins brusc de dorința de a mai zăbovi. La revedere.

— La revedere.

Tonul ei fusese atât de trist, păruse atât de deprimată încât aproape că se simțise obligat să stea cu ea. Plecase însă repede de lângă ea înainte ca hotărârea lui să aibă timp să se schimbe.

Acum se întreba ce dracu' căuta aici. Cu toate că Banner abia dacă-i adresa vreun cuvânt după cele petrecute în noaptea precedentă, ar fi preferat compania ei mai degrabă decât a acestei gloate gălăgioase. Ar fi preferat să se uite la fața ei, chiar furioasă, în locul oricăreia din târfele sulemenite care treceau pe lângă el încercând să-l ademenească.

Sugar terminase de băut. Jake îi zâmbi.

— Am cu mine doi băieți.

— Şi unde sunt? întrebă ea.

În ciuda dispoziției lui proaste, Jake râse.

— Bănuiesc că sunt pe undeva, încercând să-şi facă curaj. Mâine au de lucru aşa că le-am spus să se limiteze doar la galeriile de tir. Am să-i aduc mâine seară la tine.

Sugar îi puse o mână pe braț.

— Mulțumesc, Jake. Apreciez gestul.

Privirea ei deveni mai caldă şi mâna i se strânse pe brațul lui.

— În momentul ăsta sunt liberă.

Era o invitație plină de speranță.

Colțurile gurii lui se lăsară în timp ce scutura din cap cu regret.

— Nu vreau să-ți risipeşti din timpul tău prețios cu un hoinar bătrân ca mine. Du-te şi caută-ți un client gras.

O refuză cu eleganță şi femeia acceptă refuzul în aceeaşi manieră.

— Într-o zi, unul din clienții ăştia bogați s-ar putea îndrăgosti nebuneşte de mine.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Şi mă va lua de aici, de la ea, adăugă în şoaptă.

Îşi înclină capul spre uşița care separa sala de joc de bar. Priscilla stătea cu o mână în şold, în cealaltă având un evantai cu pene roşii.

În clipa în care porni spre ei, Sugar se îndepărtă de tejghea.

— La revedere, Jake, şi mulțumesc.

— Un moment, spuse Priscilla în momentul când Sugar vru să treacă pe lângă ea. Îi aruncă bătrânei prostituate o privire lungă, tăcută, plină de reproş apoi o pălmui puternic. Pocnetul palmei făcu să înceteze orice alt zgomot din încăpere.

Jake îşi îndreptă brusc corpul gata s-o apere pe Sugar, dar Priscilla îi aruncă o privire ascuțită ca un pumnal care-l avertiza să nu se amestece. N-o făcu pentru a nu îngreuna şi mai mult situația femeii.

Sugar îşi acoperi obrazul cu mâna.

— Asta pentru ce-a fost?

Fusese de fapt pentru expresia caldă pe care o văzuse pe fața lui Jake când o privise pe Sugar şi sărutul uşor pe care îl depusese pe buzele ei.

— Ai ciorapul găurit la genunchi. Du-te sus şi nu mai coborî în seara asta.

— Dar am nevoie de bani, se plânse Sugar.

— Ai auzi ce ți-am spus! spuse Priscilla rece.

Evitând privirile curioase pe care le atrăsese scena aceea, Sugar ieşi din încăpere şi se duse sus. Priscilla ridică o sprânceană spre pianist, care începu imediat să cânte. Ochii ei, reci şi ascuțiți ca nişte aşchii de metal se întoarseră spre Jake în timp ce se îndrepta spre el.

— S-au săturat Colerrianii de tine, deja?

— Eşti o mare cățea.

— Ai dreptate. Face parte din munca mea.

— E partea care-ți place cel mai mult, cred.

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine, spuse ea seducător. Ştii care parte îmi place cel mai mult...

— De ce ai pălmuit-o pe Sugar?

— Fetele astea trebuie ținute bine în frâu.

— Din cauza unei găuri în ciorap? Ce ți-a făcut sărmana de Sugar?

— Sărmana Sugar m-a costat o groază de bani când a fost prea beată ca să se culce cu cel mai excitat cowboy.

— Şi asta-i tot ce contează la tine, nu? Banii?

— Şi o sculă enormă.

Jake scutură capul dezgustat.

— Eşti o cățea ordinară, aşa cum am zis.

— Îmi răspunzi la întrebare sau nu?

Era un teren mai familiar şi Jake începu să se simtă mai bine. Duelurile cu Priscilla îi plăceau cel mai mult pentru că merita toate insultele pe care le putea găsi.

— Am venit să cumpăr vite pentru Colemani.

— Deci treaba merge?

— Da.

Îşi termină paharul, dar mai ceru altul.

— Sărbătoreşti ceva?

Jake scutură din umeri.

— N-ai găsit alta mai bună ca Sugar?

Priscilla făcu un pas spre el, astfel încât el să-i poată vedea sânii expuşi în toată splendoarea lor. Rochia roşie de satin îi strângea mijlocul şi îi ridica sânii atât de mult încât aceştia aproape că se revărsau peste marginea de dantelă neagră.

Jake vedea totul. Fiecare detaliu era făcut pentru a seduce, pentru a împlini dorința oricărui bărbat din încăpere. Dar nu pe a lui.

— După mine, o curvă e la fel cu oricare alta, spuse el, tărăgănat.

Ochii Priscillei se îngustară de furie. Jake fu surprins că nu se repezise să-l zgârie pe față cu unghiile ei fioros de lungi. Stăpânirea ei de sine era admirabilă. În loc să se repeadă la el, Priscilla murmură:

— Dar ce-i cu tine Jake? Ai pățit ceva?

Mâna ei îi atinse şlițul pantalonilor.

— Nu te tentează nici una din fete?

Calm, Jake îi luă mâna şi i-o dădu la o parte.

— Nu. În seara asta, nu.

În momentul acela se hotărî. De ce-şi pierdea timpul aici? Ar fi trebuit să stea lângă Banner. Nu era genul ei să stea bosumflată şi cuminte. Nu-şi dăduse seama de starea ei de spirit şi asta îl speria. Ar fi preferat s-o vadă luptând cu el, corp la corp, decât să aibă acea expresie tristă, descurajată, pe

fața care era de obicei foarte animată. De ce o lăsase singură? N-ar trebui lăsată singură într-o cameră de hotel, în nici un oraş, cu atât mai puțin în ăsta. „Mai bine mă întorc la *Elis* să văd ce face Banner".

Nu-şi dădu seama că gândise cu voce tare decât în clipa în care Priscilla repetă:

— Banner?

— Fiica lui Coleman. Ți-am vorbit despre ea. E şi ea aici. Cumpărăm vite.

Era distrat, căutându-se prin buzunare ca să-i plătească barmanului.

— E şi soțul ei cu ea? întrebă Priscilla pentru a controla ceea ce-i spusese Dub.

— Soțul? A, nu. Nu s-a măritat. Nunta nu s-a... mai ținut, spuse el, punând monedele pe tejghea. La revedere, Pris.

Cu un amestec de dezamăgire şi furie, îl privi cum se îndepărtează. Jake părea schimbat. Când auzise că e acolo, se îmbrăcase grăbită. Fusese surprinsă că nu e la vreo masă de joc, nici în vreun pat din odăile de sus, ceea ce ar fi fost normal, ci acolo la bar, bând de unul singur, sau aproape, pentru că Sugar nu conta.

Nu era normal. Şi Priscilla era întotdeauna atentă la oamenii care nu se comportau normal. Nu se ştie niciodată când o mică informație poate deveni o perlă în arsenalul de şantaj.

Fata lui Coleman era cu Jake? Venise cu el? Interesant. Priscilla îşi puse în minte să facă cunoştință cu ea. Voia să vadă cum arăta fiica Lydiei şi de ce putea să-l preocupe pe Jake.

Privi cum trece dincolo de portiță. În clipa aceea se ciocni de un bărbat care traversa holul. Se părea că străinul câştigase bine la poker. Avea capul aplecat, numărându-şi banii, de aceea nu-l văzuse pe Jake până când nu se loviseră unul de altul.

Ostilitatea care se născu între ei fu instantanee şi n-avea nici o legătură cu ciocnirea lor. Bărbatul făcu un pas înapoi de parcă ar fi văzut o stafie. Jake îşi duse automat mâna la pistol. Se priviră aprig. Chiar şi de la distanța aceea, Priscilla simțea antagonismul dintre ei. Recunoscu expresia aceea de pe fața lui Jake, dură şi întunecată. Ochii lui erau reci şi implacabili ca două lacuri înghețate.

Străinul fu acela care se mişcă primul. Făcu câțiva paşi înapoi, cu o vizibilă teamă de Jake. Fără ca vreunul să fi scos un cuvânt, străinul se grăbi spre bar. Priscilla îl văzu pe Jake urmărindu-l cu privirea înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se îndepărta.

Priscilla îşi simți nervii relaxîndu-se. Abia atunci îşi dădu seama cât fusese de încordată. Jake păruse gata să-l omoare pe străin în clipa aceea. Atâta îi mai lipsea pentru ca fanaticii ăia religioşi să-i pună în cârcă o nouă crimă.

Îşi făcu încet vânt cu evantaiul forțându-se să se calmeze. Noaptea asta promitea să fie amuzantă. Pe Jake părea să-l intereseze acest străin. Şi ceea ce-l interesa pe Jake, o interesa şi pe ea.

Ştiind că arată atrăgătoare, se apropie de bărbatul care acum dădea pe gât un pahar şi mai cerea unul.

— Bună.

Vocea ei era la fel de languroasă ca şi ochii.

Bărbatul întoarse capul şi o privi atent. Ochii lui se măriră în timp ce lunecau pe trupul ei în jos şi apoi în sus, întârziind asupra sânilor.

— Bună.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— Pentru că e prima oară că vin. Habar n-am avut ce pierd.

— Văd c-ai câştigat. Ai buzunarele umflate.

Evantaiul indică o direcție generală în vecinătatea buzunarelor.

— Cred c-aş putea cheltui o parte din banii ăştia cu cineva. Cu una drăguță ca tine.

Priscilla suspină şi închise evantaiul brusc.

— Numele meu e Priscilla.

Ochii lui se măriră din nou.

— Priscilla *aia*?

— Ai auzit de mine?

— Nu există bărbat în tot Texasul ăsta cât e el de mare, să nu fi auzit de tine.

Priscilla zâmbi.

— Eşti dezamăgit? Nu sunt la înălțimea reputației mele?

Ochii ei se ațintiră asupra buzelor lui.

Bărbatul se întoarse complet cu fața la ea, lăsând cotul să-i lunece pe sânul ei mare.

— Asta rămâne de văzut, nu?

— O sută de dolari, spuse ea, luându-i o scamă imaginară de pe guler.

Bărbatul şuieră.

— O groază de bani.

Degetul ei îl gâdilă uşor sub buza inferioară.

— Merit.

Priscilla îşi încălca propriul regulament. Nu se culca niciodată cu un străin. Un bărbat trebuia să devină întâi un client statornic înainte de a se bucura de favorurile ei. Atunci, ea ştia deja starea lui civilă, numele copiilor lui şi al servitorilor, unde locuia, cu ce se ocupa, la ce biserică mergea, ce-i plăcea să bea şi să mănânce şi cât, ce ţigări prefera, ce-i plăcea să facă în timpul liber, ce-i plăcea să facă în pat, unde îşi ţinea banii şi câţi avea.

De data asta însă făcea o excepţie. Jake se comportase ciudat. Avea ceva cu acest om. Voia să afle ce.

— Ei bine?

Bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase bancnotele necesare. Priscilla le luă şi îi zâmbi incitant.

— Pe aici.

Odată uşa apartamentului ei închisă, îi încolăci gâtul cu braţele şi îl sărută, arcuindu-şi trupul spre el. Cu cât termina mai repede treaba asta, cu atât se putea întoarce mai repede la sarcina anevoioasă de a conduce *Grădina Edenului.*

— La dracu, madam, dac-o ţii aşa, n-apuc nici să-mi scot pantalonii.

— Asta nu trebuie să se întâmple, nu?

Cu mâinile experimentate, Priscilla începu să-l dezbrace. Scoase un suspin când îl găsi pregătit.

— Cum te numeşti, câştigătorule?

— Sheldon, spuse el, gâfâind, Grady Sheldon.

— Cine-i acolo?

— Eu.

Silueta lui Jake umplu cadrul uşii dintre cele două camere. Camera lui Banner era cufundată în întuneric. Exista o lampă cu fitilul coborât în camera pe care o împărţea cu Lee şi Micah. Dar în fâşia de lumină care cădea pe patul ei, o văzu stând în şezut, strângând cuvertura la piept.

Lumina se reflecta în unghiuri diferite în părul ei ciufulit, ochii mari erau plini de nelinişte.

Banner în pat, cu trupul molatec abia trezit din somn.

Pentru prima oară în seara aceea, simţurile lui Jake se treziră. Cum putea această fată, da, o fată de optsprezece ani, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte inocentă, bună pentru o călugăriţă, să-i inspire dorinţe pe care nici Priscilla, nici târfele ei, pe jumătate goale, nu reuşiseră?

— Ce cauți?

Vocea ei era o şoaptă răguşită, adormită, care abia ajunse până la el, străbătând întunericul.

— Tocmai m-am întors. Am vrut să văd dacă n-ai nevoie de nimic.

Banner se lăsă pe pernă şi-şi trase cuvertura în sus până la bărbie.

— S-au întors şi Lee şi Micah?

Jake scutură din cap şi spuse:

— Nu. Cred c-or să mai întârzie.

— Ce ai... Unde ai fost?

Trebuise să-şi calce puțin pe inimă ca să întrebe.

Nu se uita la el. Ținea ochii în tavan.

— Nicăieri.

— Ai fost undeva totuşi.

— Nu-i cazul să-ți spun ție unde am fost.

— Ai fost la ea?

— La cine?

— Priscilla Watkins.

— Poate.

— Ai terminat cu ea ceea ce ai început cu mine aseară?

— Îmi ceri cam prea mult!

— Ei? Da sau nu?

— Nu te priveşte.

Se ridică din nou în şezut. Cuvertura alunecă în jos.

— Ba mă priveşte, spuse ea, bătând cu pumnii în saltea, de vreme ce mă încui pe mine în cameră ca să te duci la ea. Băieții s-au dus să se distreze, tu de asemeni, iar eu stau închisă în cameră.

— Băieții pot să-şi poarte singuri de grijă.

— Şi eu pot!

Jake suspină. Lucrurile nu decurgeau aşa cum voise el. Fusese bucuros că se trezise pentru că voise să vorbească cu ea, să audă în vocea ei o urmă de iertare pentru ceea ce se întâmplase în seara precedentă. Ar fi îmbrățişat-o, ar fi mângâiat-o, ar fi sărutat-o pe obraz, i-ar fi spus din nou că-i pare rău. I-ar fi explicat că ținea la ea prea mult ca s-o trateze ca pe o femeie pe care o plătea. Şi poate, poate ea l-ar fi înțeles.

Dar, iată, se certau.

— Banner, cred că ai destulă minte să-ți dai seama, că nu te poți plimba prin Fort Worth neînsoțită.

— Puteai să mă însoțești tu, dar ai preferat să mă încui în cameră şi să te duci să-ți vezi curva. Acolo te-ai dus, nu?

— Da! Am fost la Priscilla. Ei, acum eşti mulțumită?

Banner se uită la el jignită, câteva clipe, apoi se lungi pe spate şi trase cuvertura peste cap întorcându-i spatele.

Jake ocărî şi ieşi trântind uşa în urma lui.

Camera de hotel îl apăsa aşa că începu să umble în sus şi în jos. Se gândi să se întoarcă în camera ei şi să-i ceară scuze c-o încuiase înăuntru; ar putea să-i propună o plimbare prin oraş mâine după terminarea afacerii cu Cuipepper.

Dar nu era sigur ce se va întâmpla dacă se întorcea în camera ei. Banner credea că îşi potolise dorința cu Priscilla, nu ştia că dorința lui era şi mai vie.

Jake se aşează pe pat pentru a-şi scoate cizmele. Să-i spună lui Banner că Sheldon era în oraş? Fusese cât pe-aci să-l omoare în seara asta. Intensitatea urii lui era îngrozitoare. Sheldon era o amenințare pentru Coleman-i. Doar atât şi era de ajuns ca Jake să-l urască. Dar faptul că era un pericol pentru Banner personal, genul de pericol pe care îl reprezenta pentru ea, îl făcea să simtă porniri ucigaşe.

Sheldon nu părea să sufere de pe urma morții soției lui, a copilului nou-născut şi a socrului. Şi nici nu se purta ca un om care aştepta nerăbdător răspuns la propunerea lui de căsătorie. Păruse sigur pe sine ca şi cum răspunsul pe care îl aştepta era de la sine înțeles. O astfel de aroganță îi displăcea teribil.

Şi ce dracu făcea în Fort Worth?

Jake se uita la uşa despărțitoare. Auzise Sheldon ceva despre venirea lor? Banner nu putuse trece neobservată în Larsen în timp ce se pregătea să-i urmeze. O urmărise oare Sheldon aici unde era scăpată de sub protecția familiei?

Ei bine, indiferent dacă Banner era furioasă pe el, sau nu, mâine Jake avea să se țină de ea ca scaiul, astfel încât Sheldon să nu se poată apropia.

Jake îşi privi mâinile şi fu surprins să vadă că ținea pumnii strânşi, de parcă l-ar fi strâns de gât pe Sheldon. Asta ar face oricărui bărbat care ar atinge-o pe Banner. Nu putea suporta nici gândul s-o atingă cineva.

În afară de el.

Înjurând, se aruncă pe pat şi încercă să scape de imaginile în care apăreau împreună, el şi Banner.

Banner, cu părul şi pielea umede, mirosind a săpun.

Banner, gura ei răspunzând sărutului său.

Banner, pulpele ei încolăcite în jurul lui.

Banner, sânii ei topindu-se ca zahărul sub sărutul lui.

Imaginile persistară chinuitoare până când natura se eliberă singură.

De ce se tortura ea în felul ăsta? N-avea oare nici un pic de mândrie? Trupul lui Jake nu mai era ars de dorință, nu? O stinsese cu ajutorul altei femei.

Priscilla Watkins. Fără ca măcar s-o fi întâlnit, o detesta.

Rămase trează mult timp, întrebându-se dacă Jake adormise. Se gândea oare la acele momente fierbinți pe care le trăiseră împreună în seara trecută, sau la îmbrățişarea Priscillei?

Spre dimineață veniră şi băieții, bocănind, chicotind şi împleticindu-se beți. În şoapte zgomotoase care treceau prin pereți, Jake le spuse să păstreze liniştea şi să se culce înainte de a fi dați afară din hotel. Îi auzi potolindu-se.

Continuă să rămână trează, întrebându-se ce-i putea face Priscilla Watkins unui bărbat ca Jake şi ea nu putea.

— Ah... ah... aaahhh!

Grady Sheldon termină, Priscilla se prefăcu doar. Era un bărbat meschin care lua tot şi nu dădea nimic. E drept că nici ea nu era o femeie uşor de satisfăcut, dar Sheldon nu reuşise să-i trezească nici cea mai slabă pasiune cu felul lui repezit de a face dragoste, îşi trecu unghiile ei lungi în sus şi în jos pe spatele lui.

— Hmmm, suspină ea, mi-a plăcut.

Fără ca el să-şi dea seama cum, Priscilla se şi separase de el, rostogolindu-se alături. Obosit, Sheldon îşi puse capul pe umărul ei.

— A fost bine?

Priscilla îşi roti ochii spre tavan. Cei care întrebau nu erau niciodată buni la pat.

— Foarte, spuse ea, suflându-i uşor în ureche. Mâna lui îi găsi sânul şi îl strânse prea tare. Ea nu spuse nimic. Grady obținuse de la ea ceea ce dorise, dar ea era departe de a fi satisfăcută. Încă nu terminase cu el şi până atunci, avea să continue flatându-l şi făcând orice altceva era nevoie.

— Ai să vii des la mine? Eşti de pe aici?

— Nu, din Larsen.

Mâna ei se opri doar o clipă. Grady nici nu observă.

— Din Larsen? Din estul Texasului?

— Îhî, mormăi el, gâdilând-o pe ceafă. Am acolo un gater. Cel mai mare din ținut. Buştenii vin pe apa râului Sabine exact până în poartă.

Priscilla îi puse mâna pe coapsă. Părea să aibă mai mult potențial decât crezuse la început. În cercurile financiare se ştia că industria lemnului avea o mare perspectivă de dezvoltare cu pădurile de pini din estul Texasului.

— Umblă uşor cu dinții ăia, scumpule.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea erau urme de dinți pe corp. Aceasta era o altă regulă pe care o impunea amanților ei. Fă ce vrei, dar nu lăsa urme vizibile pentru următorul bărbat.

— Scuză-mă, mormăi Grady. Mă gândeam la afacerile mele. Acum că avem cale ferată, e uşor să trimit cherestea în toată țara.

— Da, spuse ea, gânditor. Nu ți-e teamă să pleci de acolo?

— Am o mulțime de angajați care se ocupă de afacerile mele.

Da, Sheldon ar merita să fie cultivat. Nu era atât de proastă să creadă că *Grădina Edenului* va dura la nesfârşit. Protestele fanaticilor religioşi vor reuşi s-o desființeze mai curând sau mai târziu. Şi chiar dacă nu, nici ea nu voia să rămână până la sfârşitul vieții patroană de bordel. Voia să trăiască lejer, din profiturile pe care le adunase. Investițiile erau acum modul cel mai bun de a face bani.

— De unde îl cunoşti pe Jake Langston?

Corpul lui Grady se ridică brusc.

— Mă înşel oare? Îl cunoşti, nu?

— Nu-l cunosc, dar ştiu cine este, spuse el, amar.

Priscilla îi trase capul în jos spre sânul ei.

— Nu te-aş fi întrebat dacă aş fi ştiut că te deranjează. Te rog continuă ce făceai. Era aşa de bine...

Grady îi sărută sânul brutal, vărsându-şi focul asupra lui.

— Prima oară l-am văzut în ziua nunții mele.

— A fost unul din invitați?

— Nu al meu. Al nevesti-mi. Sau, mă rog, cea care trebuia să-mi fie nevastă.

Nu se poate! nu-i de mirare că numele lui i se păruse cunoscut. Îl auzise de la Dub. Era oare acesta fostul logodnic al fiicei lui Coleman? Rareori fusese soarta atât de binevoitoare. Priscilla abia îşi stăpânea bucuria. Înainte de a trage concluzii, trebuia să fie sigură.

Scoase un râs zglobiu şi spuse:

— Grady, eşti total incoerent.

Grady zâmbi strâmb.

— Se poate. Să vezi, am avut oarece necazuri în ziua nunții. Căsătoria nu s-a mai oficiat.

Priscilla se ridică uşor cu ochii rotunjiți de mirare.

— Ei lasă! Da' ce s-a întâmplat?

Grady repetă povestea pe care ea o ştia deja de la Dub.

— Nenorocitul ăla de falsificator de whisky a spus că eu i-am lăsat fata gravidă, termină el, înfierbântat.

Priscilla îi adresă un zâmbet înțelegător.

— Nici nu m-ar mira, Grady, acum că te-am avut.

Grady râse flatat.

— Cred că sunt destul de potent ca s-o fi făcut.

— Ar fi trebuit să vii la mine mai demult. La noi nu există asemenea accidente.

Priscilla îl sărută folosindu-şi limba cum n-o mai făcuse nici o altă femeie, nici chiar Wanda.

— Şi ce legătură are Jake cu toate astea? întrebă ea când în cele din urmă, se eliberă. Inima îi bătea puternic de nerăbdare să afle.

— S-a dat de partea familiei logodnicei mele, familia Coleman. Banner a luat-o la fugă fără să mă lase să-i explic.

— Săracul de tine.

Priscilla se lăsă iar pe mormanul de perne şi îl îmbrățişă cu milă. Ochii ei dansau, dar fu atentă ca el să nu observe.

— Am rămas cu Wanda şi cu tatăl ei pe cap.

— Ai rămas?

— Până când au murit acum câteva săptămâni.

— Ce trist.

Grady ridică puțin capul şi închise un ochi.

— Pentru mine nu.

Fără cuvinte îi comunica ceea ce nu îndrăznea să spună cu voce tare. Ochii Priscillei se îngustară înțelegându-l acum mai bine. Ca şi ea, Grady Sheldon nu lăsa nimic să stea în calea dorințelor lui.

— Focul e un lucru oribil, nu? spuse ea, scărpinându-l după ureche.

— Groaznic.

Amândoi râseră. Grady îşi lovi fruntea de sânii ei apoi începu să-i sărute pătimaş. Priscilla însă nu avea încă tabloul complet.

— Şi ce are Jake cu tine?

— E şef de echipă la ferma lui Banner, aceea pe care i-a dat-o tatăl ei. Trebuia să fie şi a mea. Are păduri imense care zac nefolosite.

— Şi tu le vrei, spuse ea, intuitiv.

— Să ştii că-mi placi, Priscilla. Gândim amândoi la fel, spuse el cu un zâmbet viclean. După moartea prematură a soției mele, m-am dus la Banner cu spinarea plecată implorând-o să mă ierte şi rugând-o să se mărite cu mine în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

— Şi ea ce-a zis?

— Nu prea multe, spuse el, cu buzele subțiate. Nu mă pot apropia de ea din cauza lui Jake Langston care o supraveghează cu ochi de vultur.

Priscilla îşi trecu degetele prin părul lui şi spuse ca din întâmplare:

— Deci ştii că-i aici cu el.

— Cum?!

Grady se ridică brusc.

— Banner aici? De unde ştii?

Priscilla repetă ceea ce-i spusese Jake.

— Ei bine, a picat la țanc. Şeriful din Larsen era un pic cam prea curios în privința cauzei care a declanşat incendiul ăla. M-am gândit că e prudent să dispar puțin din oraş, dar îmi părea extrem de rău să plec fără a avea un răspuns de la Banner.

Îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Jake fiind atât de ocupat cu vitele, poate reuşesc să mă strecor în hotel şi să vorbesc cu ea.

Privi în jos spre Priscilla care-i urmărise raționamentul cu admirație crescândă. Adora bărbații care întorceau toate întâmplările în favoarea lor, exact ca şi ea.

Şi ce armă avea! Logodnicul disprețuit al lui Banner Coleman. Un singur lucru o încurca: atitudinea protectoare a lui Jake față de fată. Nu-i plăcea deloc asta. Oare ce însemna? După Grady, practic trăia cu ea la fermă. În seara asta plecase s-o controleze, refuzând pokerul, băutura şi femeile, chiar şi pe ea, ca să se întoarcă la fata aia.

Ei bine, n-are să admită asta! Va avea ea grijă ca povestea, oricare ar fi ea, să se sfârşească, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care îl făcea. Era momentul ca Jake să-şi primească plata pentru că o respinsese atâția ani. Pentru asta se va folosi de Banner Coleman.

— De unde îl cunoşti pe insul ăsta, Langston? întrebă Grady, puțin bănuitor – se temea că vorbise prea mult.

Zâmbetul lent, lejer al Priscillei îl linişti. Îi trase capul în jos pentru un sărut lung, lasciv.

— Îl cunosc de ani de zile. De când eram copii. Nu e decât un vagabond care bea pe datorie.

Grady păru satisfăcut de răspunsul ei. În plus era prea tulburat ca să gândească corect. Priscilla îi adusese din nou capul între sâni îmbătându-l cu parfumul ei de mosc, acceptând fără rezerve tot ceea ce-i făcea el.

Cu pulsul accelerat, Grady se postă în genunchi călare pe şoldurile ei, privind-o cu ochii înfierbântați. Priscilla îşi alunecă vârful unghiilor pe pieptul lui, apăsat, lăsându-i dâre de sânge.

— O să te coste în plus, spuse ea, încet. Priscilla îşi informa întotdeauna clienții în legătură cu ceea ce aveau de plată.

— Cât? întrebă el, răguşit.

— Încă cincizeci de dolari.

— Da, nu contează, oricât...

Zâmbind seducător Priscilla se ridică de mijloc, apropiindu-şi capul de pântecul lui. Informația pe care i-o furnizase el era de neprețuit. Merita o răsplată.

Capitolul şaisprezece

Jake şi Banner luară micul dejun devreme în dimineața următoare. Întâlnirea cu domnul Culpepper era fixată pentru ora zece.

— Arătați amândoi ca dracu, le spuse el lui Lee şi lui Micah când cei doi se apropiară cu paşi nesiguri de masa la care el şi Banner se aşezaseră. Aveau fețele cenuşii, buhăite; albul ochilor era brăzdat de vinişoare roşii.

Lee se lăsă pe scaunul de lângă Banner. Punându-şi coatele pe masă, îşi lăsă capul în mâini, gemând.

— Mă simt groaznic, Banner. Vrei să-mi torni o cafea? Îmi tremură mâinile atât de tare că abia m-am putut bărbieri.

Strâmbând din nas dezaprobator, Banner turnă cafea pentru ei şi pentru Micah, care încă nu spusese nimic.

— Dacă nu rezişti la băutură, mai bine nu bei, zise Jake, sever.

Zâmbi conspirativ spre Banner şi clipi din ochi, dar ea se mulțumi doar să-l privească cu un dispreț rece, adresat nu numai lui ci întregii populații masculine. Petrecuse o noapte groaznică gândindu-se la ea şi atitudinea ei condescendentă îl afectă. Îşi revărsă dispoziția lui proastă asupra băieților.

— Hai, grăbiți-vă, beți-vă cafelele. N-am chef ca domnul Culpepper să creadă că are de-a face cu nişte bețivi.

Se hotărâră să meargă pe jos până la biroul agentului de intermedieri. Fort Worth era în plină activitate. Banner, în ciuda hotărârii ei de a sta supărată toată ziua, fu curând captivată de activitatea din oraş. Vitrinele erau pline de articole tentante. Străzile forfoteau de oameni şi căruțe încărcate cu produse şi cu copii care priveau cu ochii largi deschişi, trăsuri elegante mânate de doamne bine îmbrăcate, cowboys călări, omnibuze aglomerate, pline de oameni care mergeau undeva pentru a face ceva.

Era un oraş radiind de energie. Şi energia aceea era molipsitoare. Când ajunseră la clădirea în care era biroul, starea de spirit a bărbaților părea să se fi îmbunătățit. Jake întâlni privirea lui Banner când îi deschise uşa. În momentul în care trecu pe lângă el, îi spuse:

— Arăți minunat în dimineața asta, Banner.

Banner întoarse capul. Era vreo intenție batjocoritoare în complimentul lui? Nu. Ochii lui albaştri o priveau serios.

— Mulțumesc, Jake.

Purta aceeaşi rochie pe care el o criticase cu două zile în urmă. O împachetase cu grijă în desaga ei, ştiind că va avea nevoie de ea la întâlnirea cu domnul Culpepper. În dimineața asta, o netezise cât putuse mai bine şi îşi pusese pălăria peste părul ridicat pe creştet. În urechi avea cercei cu perle. Ştia că înfățişarea ei nu era elegantă, dar era feminină. Şi Jake observase!

— Şi tu arăți bine, spuse ea în timp ce urcau scările.

Jake era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtase la nunta ei.

— Mulțumesc, îngână el, stânjenit.

Un funcționar grăbit îi introduse în biroul domnului Culpepper de la etajul doi al clădirii. Omul păru mirat când o văzu pe Banner intrând cu ceilalți, dar îşi ascunse surpriza oferindu-i un scaun.

Era biroul unui om ocupat. Mobila era puțin prăfuită şi biroul lui era acoperit cu hârtii şi tot felul de documente privitoare la vânzări, toate cu un aspect greu de citit şi oficial. Rafturile din spatele biroului său erau încărcate de cărți, registre şi dosare cu vânzări de vite.

Lee şi Micah se aşezară pe sofaua din păr de cal de lângă perete, feriți de razele soarelui care intrau pe ferestrele înalte. Se mulțumeau să-l lase pe Jake să conducă tranzacțiile.

La început, domnul Culpepper i se adresă lui Jake, dar după ce Banner puse câteva întrebări incisive, inteligente şi îşi dădu seama că era într-adevăr stăpâna fermei pentru care cumpărau vitele, îşi schimbă părerea că e doar o fată drăguță care nu trebuie plictisită cu chestiuni de afaceri.

Într-o jumătate de oră căzură de acord asupra prețului unei mici cirezi:

— Douăzeci şi nouă de vaci Hereford şi un taur.

Culpepper se gândi o clipă.

— Am un taur din rasa Brahman care s-a dovedit a fi cam… romantic, spuse el, ținând cont de prezența lui Banner. E valoros, dar ți-l dau cu preț redus. Te interesează?

Jake scutură din cap.

— Ăştia sunt mai buni în sudul Texasului. Deocamdată mă limitez la vaci.

— Foarte bine. Prin urmare, facem actele?

— Totul pare în regulă, spuse Jake. Dar vreau să văd întâi vitele, din cap până în picioare.

Zâmbetul lui era vesel, dar ochii lui arătau că vorbeşte foarte serios.

Intermediatorul de vite fu surprins. Îl crezuse pe Jake Langston un tip simpatic, dar un simplu cowboy. Acum dovedea aptitudini de om de afaceri, pe care nu putea să nu le admire.

— Da, desigur. V-ar conveni să le vedeți acum? Putem merge cu trăsura mea până la ocolul de vite.

Jake se ridică în picioare.

— Ar fi grozav.

Culpepper îşi chemă angajatul şi îi ordonă să-i fie adusă trăsura în fața clădirii, apoi coborâră cu toții. Jake se întoarse spre Lee şi Micah.

— Duceți-o pe Banner înapoi la hotel. Nu e nevoie să mergem cu toții.

— Eu am să merg, spuse Banner.

Înainte ca Jake să aibă timp să răspundă, Lee spuse:

— Banner, nu poți să te duci acolo.

— De ce, femeile n-au voie acolo?

— Nu-i de ele, asta-i tot, spuse Micah, diplomat. Sunt acolo tot felul de indivizi.

— Eu nu mă duc acolo pentru asta. Mă duc să văd cireada pe care o cumpăr.

Se uită la Jake provocându-l să spună nu.

— Duceți-vă băieți, ne vedem mai târziu.

Luând-o de braț, Jake o conduse pe Banner afară pe trotuar, unde îi aştepta Culpepper cu trăsura lui. Îi văzu pe Lee şi Micah plecând fără Banner şi se întoarse spre Jake.

— Merge şi tânăra doamnă cu noi? întrebă el nesigur.

— Da, spuse Jake mohorât în timp ce o ajuta să urce.

Spera să nu fie obligat să ucidă pe cineva pentru a-i face pe plac.

Din fericire totul decurse fără incidente. Banner fu încântată de vacile cu pete albe pe cap. Blana lor scurtă, creață, strălucea în soare. Se îndrăgosti de fiecare vacă, deşi acordă taurului multă atenție.

— Astea sunt vaci de prăsilă, Banner, spuse Jake, zâmbind în timp ce ea o mângâia pe una din vaci pe frunte, nu sunt animale de casă.

— Ştiu, dar sunt ale mele şi am de gând să le botez pe fiecare.

Jake râse indulgent. Actul de vânzare era pus bine în buzunarul lui. Ross va fi încântat de afacerea pe care o făcuse. De la calea ferată veniseră ştiri îmbucurătoare. Greva urma să se termine la miezul nopții. Aranjase deja ca vitele să fie urcate în vagoanele speciale din primul tren cu destinația Larsen.

Simțindu-se la fel de uşurat ca şi Banner, o cuprinse pe după mijloc şi o ridică în aer.

— Ei bine, Banner, fetițo, avem acum o cireadă.

— Şi e doar începutul, Jake. Doar începutul.

— Bineînțeles.

— Am stat cu inima cât un purice, spuse ea, emoționată, pentru că nu ştiam dacă domnul Culpepper va accepta prețul oferit de noi. Ai fost grozav. Erai atât de calm şi sigur pe tine. Îmi venea să-ți trag un şut în fluierul piciorului de bucurie când am încheiat târgul.

Râse ascuțit când el o învârti prin aer, fără să țină cont de privirile ciudate aruncate spre ei.

— Sunt bun de afaceri, n-ai ştiut?

Când o puse din nou jos, n-o eliberă imediat ci lăsă mâinile să-i cuprindă talia ei minusculă. Nici ea nu-şi luă mâinile de pe umerii lui Jake şi-i privi fața luminată de soare. Genele ei păreau luminiscente aşa cum le ținea coborâte pentru a-şi feri ochii de razele soarelui. Pistruii răspândiți pe nas şi pometi se vedeau atât de distinct încât se puteau număra.

Aerul fierbinte, plin de praf şi miros de vite îi părea mai pur decât aerul paradisului şi se îndoia că s-ar fi simțit acolo mai bine ca aici. Privind fața lui Banner, nu se mai simți obosit, bătrân sau cinic, ci tânăr, energic şi ambițios.

Se simțea bine. Aproape îi venea să creadă că e ceva de capul lui, la urma urmei. Pe moment însă simțea că putea lua aceste prime treizeci de vite şi doar cu o jumătate de zâmbet al Fortunei, să le înmulțească şi să obțină cea mai frumoasă cireadă din întregul Texas.

Pentru prima oară în ultimul timp, zâmbetul lui Jake porni din suflet, ştergând prudența care i se citea veşnic în priviri şi ridurile de amărăciune din jurul gurii.

— Ce ai vrea să faci acum?

— Să fac? repetă Banner.

În timp ce gura lui zâmbea fericită, ar fi vrut să i-o sărute, să simtă această bucurie rară din sufletul lui. Dar mândria n-o lăsă să-i ceară asta.

— Azi e ziua ta, spuse Jake, când văzu că ea nu ştie ce să zică. Spune ce doreşti şi se va împlini. Ce-ai vrea să vezi, ce-ai vrea să faci? Hai să începem cu un tur al oraşului.

Se plimbară prin oraş luând act de întinderea lui, mâncară la un restaurant de mâna întâi şi închinară o sticlă de vin reuşitei în noua activitate. Râzând cherchelit, Jake îi refuză lui Banner al treilea pahar.

Făcură cumpărături. Banner îl trase după ea în toate magazinele, iar el acceptă dar nu fără împotrivire. Alese o batistă brodată pentru Lydia, un nou şorț pentru Ma, o pipă pentru Ross.

— Fumează pipă? întrebă Jake.

— Nu, dar o să fumeze de acum încolo.

Banner îşi lăsă capul pe spate şi îi zâmbi. Dacă i-ar fi cerut să mănânce pipa, Jake ar fi făcut-o. Era extrem de captivantă cu ochii aceia jucăuşi, cameleonici care păreau să-şi schimbe culoarea în funcție de starea ei de spirit. Buzele ei roşii, zâmbitoare erau capabile să arate o pasiune formidabilă şi cea mai mică amintire a sărutului ei îl făcea să-şi simtă inima zvâcnind. Un bărbat putea privi acea față plină de însuflețire o sută de ani fără să se sature. Doar tusea discretă a vânzătorului îl trezi la realitate. Plăti cumpărăturile şi se întoarseră la hotel pentru a se înviora puțin şi a lua o cină frugală.

Jake consimțise s-o ducă la teatru, la spectacolul „Escapada surorii mele”.

— Lee şi Micah nu vin cu noi? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre locurile lor de la balcon.

Auzise o conversație conspirativă prin uşa care separa cele două camere, înainte de a pleca de la hotel, dar nu putuse distinge cuvintele.

— Au alte lucruri de făcut, spuse Jake, vag.

— N-ai fi vrut şi tu să faci acele „alte lucruri” în loc să te ocupi de mine?

Jake o apucă de braț şi o conduse printre rânduri la locul indicat pe bilet.

— Nu.

Când ea îşi ridică ochii, privindu-l cu îndoială, el repetă:

— Nu.

Îşi zâmbiră şi abia avură timp să se aşeze, că piesa începu.

Banner nu mai insistă, deşi spera că acela era adevărul. Era una din cele mai fericite zile din viața ei. Când se întoarseră la hotel, Jake descuie uşa camerei ei şi intră după ea.

— Vreau să arunc o privire pe aici.

Banner aprinse lampa, îşi scoase pălăria, mănuşile şi jacheta în timp ce el controlă în şifonier, se uită după perdele şi sub pat. Ştergându-şi praful de pe mâini, se ridică în picioare.

— Totul e în regulă.

— Bine.

— Atunci...

— Mulțumesc pentru ziua de azi, Jake. A fost minunată.

— Mă bucur. O meritai.

Părea atât de frumoasă, aşa cum stătea acolo în lumina aurie a lămpii... Ar fi dorit să-i atingă bluza, doar ca să vadă dacă dantela era atât de moale cum părea. Şi părul. Şi obrazul. Şi gura.

Banner mototoli programul pe care îl luase de la teatru, uitând că avusese de gând să-l ducă acasă şi să-l arate Lydiei şi lui Ma şi apoi să-l pună în cutia ei cu suveniruri.

— N-ai rămas cu mine doar pentru acest motiv, nu?

— Care motiv?

— Acela că o meritam, că te simțeai dator să mi-o oferi. Drept compensație, adăugă ea, lăsând ochii în jos.

Jake se bătu cu pălăria peste genunchi.

— N-am să pot repara niciodată ceea ce ți-am făcut în noaptea aceea din grajd, Banner. Încerc din toate puterile să mă obişnuiesc cu asta.

Făcu un pas spre ea şi o privi în creştetul capului.

— Am petrecut ziua de azi cu tine pentru că am dorit acest lucru.

În principiu era adevărat. Sigur, o luase din hotel pentru ca Sheldon să n-o poată vedea. Dar sub gestul acela nobil, Jake ştia că motivul real era acela că dorise compania ei. Şi se simțise minunat. Chiar şi piesa aceea stupidă fusese acceptabilă pentru că o avea lângă el pe Banner care ținea cotul pe rezemătoare lângă al lui şi genunchiul ei îl atingea în anumite momente.

Acum, când îşi ridică faţa spre el, ochii îi luceau plini de lacrimi.

— Mulţumesc pentru ce ai spus. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută uşor pe obraz. Jake se lupta cu el însuşi. Dacă o lua în braţe şi o săruta, cu adevărat, nu-i mai dădea drumul. Camera era prea intimă şi patul prea convenabil. Şi chiar dacă ea credea că e gata să se culce cu el acum, mâine ar regreta din nou totul.

Aşa că îi luă mâna şi i-o sărută uşor. Apoi, pentru că Jake era un păcătos şi nu un sfânt, îi întoarse mâna cu palma în sus şi i-o sărută fierbinte în mijloc. În clipa următoare se şi afla afară, închizând uşa în urma lui.

Banner privi în urma lui cu sentimente amestecate. Fusese dezamăgită că Jake n-o îmbrăţişase şi n-o sărutase cu pasiune. Dar nici nu se dusese la Priscilla sau la altă femeie în seara asta. Stătuse cu ea. Toată ziua o tratase curtenitor, dar îi simţise dorinţa mocnind sub aceste aparenţe, exact ca şi a ei.

Avea două lucruri de partea ei: timpul şi proximitatea. Aveau şi ceva în comun: ferma unde lucrau împreună. Jake se putea îndrăgosti de ea. O să aibă ea grijă de asta. S-ar putea să mai dureze până atunci, dar nu prea mult. Satisfăcută de progresul făcut până atunci, adormi imediat.

Câteva ore mai târziu fu trezită de zgomote înăbuşite care veneau din camera cealaltă. Întorcându-se pe o parte, zâmbi în întuneric. Lee şi Micah se întorseseră după o noapte de depravare. Auzi o conversaţie scurtă, şoptită, apoi deschiderea unei uşi urmată de un zgomot metalic în momentul închiderii.

Cineva ieşise.

Fără să se gândească, se sculă din pat şi se duse la uşă. O deschise încet şi scoase capul afară. Jake se îndepărta încheindu-şi centura cu pistolul. Mergea grăbit. Ajuns pe palier dispăru din vedere.

Disperarea se instală în trupul ei ca o mantie grea, paralizantă. Cu moartea în suflet se întoarse în pat.

Jake aşteptase până la întoarcerea băieţilor, până când crezuse că ea adormise, apoi plecase pe furiş, ca un hoţ, ducându-se la târfa lui. Tot ceea ce făcuse şi spusese astăzi fusese o minciună ca s-o îmbrobodească. Ştiuse că era supărată pentru seara trecută şi nu făcuse altceva decât să încerce s-o împace.

Ah, ce mult îl ura! Izbi cu pumnii în pernă, imaginându-şi că e faţa lui.

— Îl urăsc! şopti ea.

Dar în cugetul ei ştia că de fapt îl iubea. De aceea infidelitatea lui o durea atât.

Îmi pare rău, domnule, dar e închis.

— Nu pentru mine, spuse Jake, făcându-şi loc pe lângă portarul de la *Grădina Edenului.*

— Domnişoara Priscilla...

— O să-ți dea un şut în fund dacă nu mă laşi.

Portarul fusese angajat pentru forță nu pentru mintea lui. Era de două ori mai vânjos ca Jake dar nu atât de agil, şi ştia asta. În plus auzise de temperamentul acestui om şi de uşurința cu care apela la pistol. Mai convingător era însă faptul că văzuse cum ochii Priscillei se aprindeau ori de câte ori cowboy-ul ăsta venea pe acolo.

— E singură? întrebă Jake.

— Da... Cred că face baie, spuse el, mohorât. Am văzut camerista ducând apă caldă acum câteva minute.

— N-o să se supere dacă intru.

Jake rosti ultimele cuvinte peste umăr. Era deja lângă apartamentul Priscillei. Auzi clipocitul apei îndată ce deschise uşa. Merse în vârful picioarelor nevrând s-o alerteze cu zgomotul pintenilor înainte de a ajunge lângă ea.

La uşa care dădea în dormitorul ei se opri. Priscilla stătea întinsă în cada care fusese adusă din dosul paravanului din colț. Cu o mână leneşă storcea un burete pe sânii ei. Capul, cu părul ridicat pe creştet se odihnea pe marginea căzii. Ochii erau închişi.

Jake îşi rezemă umărul de tocul uşii şi o privi tăcut câteva minute. Ceva o alertă până la urmă că nu mai era singură în cameră. Deschise ochii şi îl văzu reflectat în oglindă. Sări în sus, făcând apa să împroaşte în toate părțile şi întoarse capul scoțând un strigăt.

— Bună, Pris, spuse el, încet, intim, lăsându-şi ochii să rătăcească pe sânii ei.

— Jake! exclamă ea.

Aşa cum stătea în uşă, Jake părea supărat şi amenințător. De sub borul pălăriei, pe care nu avusese buna cuviință să şi-o scoată, un gest pe care Priscilla nu l-ar fi tolerat nici unui alt bărbat, o priveau o pereche de ochi intens şi apreciativ.

Preț de o clipă Priscilla se simți stânjenită. Felul în care ochii lui de safir păreau să jupoaie pielea de pe ea o făcea să dorească să se acopere pentru a

scăpa de privirea lui penetrantă. Revenindu-şi, supărată că se purta ca o fetiță la prima ei întâlnire, spuse:

— Ce dracu cauți aici?

Desprinzându-se din cadrul uşii cu o mişcare uşoară a umărului, Jake se îndreptă spre ea.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Priscilla îl urmărea atentă. Îi plăcea să creadă că venise pentru ceea ce visase ea întotdeauna că va veni, dar nu era deloc sigură de asta.

— Mă bucur întotdeauna când văd un prieten vechi.

Jake rânji arogant.

— Categoric suntem, nu, Pris? Prieteni vechi.

Inima îi zvâcni sălbatic când Jake încălecă baia cu picioarele lui lungi, stând deasupra ei ca un cuceritor. Pantalonii lui erau negri şi se mulau pe muşchii picioarelor ca o a doua piele. Cămaşa fusese îmbrăcată în grabă. Majoritatea nasturilor rămăseseră neîncheiați, dezvăluind un covor de păr blond pe o piele de culoarea bronzului. N-avea baticul la gât, nici cravată, nici vestă. Jake fusese grăbit s-o vadă. Păi, era şi timpul!

Era excitant modul pătimaş în care privea la ea ca şi cum ar fi avut chef s-o rănească puțin înainte de a-i oferi plăcere.

— Mi-ar plăcea să cred că suntem prieteni, spuse ea, încet.

Pentru prima oară, ochii ei cu pleoape grele şi vocea răguşită arătau sinceri. Dorea să-i atingă pulpele, să-şi plimbe mâinile de-a lungul lor, dar nu avea curajul. Ochii lui străluceau de senzualitate, dar ținuta lui nu era deloc încurajatoare.

Jake se aplecă şi se sprijini cu o mână pe marginea căzii. Căută cu cealaltă mână buretele căzut în apă când Priscilla îl văzuse în oglindă. Găsindu-l lângă coapsa ei, îl ridică din apă şi îl stoarse deasupra sânilor ei.

— Arăți plinuță şi trandafirie ca un bebeluş, Pris.

Trupul ei reacționă. Apa curgea pe sfârcurile întărite de dorință. Ea însă nu voia să-i arate cât de mult îl dorea. Îi zâmbi subtil.

— Am auzit că-ți plac alea tinere acum. De optsprezece ani. Ca fata lui Coleman.

„Bun!” se gândi Jake, „îmi uşurează sarcina”. Îi întrebase pe băieți despre escapada lor, la întoarcerea la hotel. Aflase însă mult mai multe decât dorise.

— A fost grozav, spusese Lee, trântindu-se pe patul dublu pe care îl împărțea cu Micah. Era satisfăcut pe deplin.

— Sugar a fost grozavă, spuse Micah pocnind din degete, căutând cuvântul potrivit. Cum o chema pe aia, Lee?

— Betsy, spuse el, visător. Era o dulce. Cred că o iubesc.

Jake, mormăind la adresa tinereții nesăbuite, se întinse şi aprinse lampa.

— Şterge-ți zâmbetul ăla prostesc de pe față înainte să te vadă Lydia, Lee, altfel n-o să te mai lase nicăieri cu mine. Şi asta e valabil şi pentru tine, frățioare.

Micah spuse brusc, în timp ce-şi trăgea cizmele:

— N-o să-ți vină să crezi pe cine am văzut acolo. Pe Sheldon. Grady Sheldon.

Mâna lui Jake se opri în clipa în care voia să stingă lampa.

— Da? Şi te-a văzut?

— Nu. Se ducea s-o vadă pe patroană.

— De unde ştii?

— I l-am arătat lui Betsy şi i-am spus că e din oraşul nostru. A rămas impresionată. Spunea că şi-a petrecut mai toată ziua cu Priscilla, un lucru care nu se mai întâmplase niciodată cu un alt bărbat.

Jake stinse lumina, dar se trezi de-a binelea. Priscilla şi Grady Sheldon. O combinație periculoasă, după aprecierea lui. I-ar fi plăcut să ştie ce puneau la cale cei doi. Se sculă din pat şi se îmbrăcă. Băieții sforăiau deja.

Acum o privea pe Priscilla şi îşi dădea seama că toate bănuielile lui se confirmau. Avusese dreptate să vină aici şi fu bucuros că ea fusese aceea care pomenise prima de Banner.

— Numele ei e Banner, spuse el.

— A, da, Banner. Tot oraşul te-a văzut cu ea, azi.

— Da? Cine ți-a spus? Prietenul meu Sheldon?

Scânteia de panică din ochii ei o trădă, Priscilla nu voise ca el să ştie de Grady. Jake fu şi mai îngrijorat.

— Eşti prieten cu Grady? întrebă Priscilla. El mi-a spus altceva.

De data asta Priscilla cedă tentației şi îşi puse mâna pe coapsa lui. Era la fel de tare după cum părea.

— Şi ce anume ți-a spus?

— Că Banner se gândeşte să se mărite cu el.

Aruncă momeala ca să vadă dacă prinde ceva.

Muşchii de sub mâna ei se încordară o clipă înainte de a se relaxa din nou.

— Ți-a vorbit şi de nevastă-sa?

— Da.

— Despre cum a murit?

— Despre incendiu?

Exact aşa cum bănuise Jake. Sheldon era genul de bărbat care se lăuda în fața femeilor.

— Deştept bărbat, nu? Să scape de ea şi de copil în felul ăsta.

Mâna Priscillei alunecă pe coapsa lui ajungând foarte aproape de lucrul pe care dorea să-l simtă din nou după douăzeci de ani.

— Aşa am zis şi eu. Îmi place inventivitatea lui. Grady e ambițios. Şi o vrea pe Banner Coleman. Fără îndoială o s-o aibă.

Deci, Sheldon pusese focul. El era criminalul. Şi o voia şi pe Banner.

— Am şi eu un cuvânt de spus în chestia asta, mârâi Jake.

Priscilla râse şi ieşi din apă. Mâna ei alunecă între pulpele lui, în sus pe abdomen şi apoi pe piept. Îşi lipi corpul de al lui.

— Deci e adevărat. Grady mi-a spus că o păzeşti pe fata aia ca o cloşcă. Nu crezi că duci prea departe loialitatea ta față de Colemani?

Cu mişcări sinuoase, Priscilla îşi frecă pubisul de locul proeminent dintre pulpele lui. O mână i se încolăci pe după gât, cealaltă lunecă sub cămaşă.

— Sau e vorba de altceva? Nu-mi spune că marele, teribilul Jake Langston s-a îndrăgostit de o copilă.

Jake nu se lăsă provocat.

— Am iubit-o pe Banner de când o ştiu.

Râsul Priscillei se ridică drept dintre sânii ei magnifici.

— Aşa cum o iubeşti şi pe mama ei? Soția celui mai bun prieten?

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, încheieturile ei erau ferecate în pumnii lui.

— Să nu te mai aud pronunțând numele lor cu gura aia a ta murdară de târfă.

Priscilla se mulțumi doar să zâmbească.

— Vai, vai, ce sensibil te-ai făcut! N-ai vrea să spui că fiica ți-a căzut cu tronc ca şi mama ei?

— Gura!

— Nu-ți vine greu, Jake, să iubeşti mereu şi să nu ai niciodată, să-ți verşi focul pe curve pentru că nu poți avea niciodată femeia pe care o iubeşti? E al dracului de trist, nu?

— Ți-am spus să taci!

— O iubeşti pe Banner Coleman?

— Nu aşa cum crezi tu.

— Sigur?

— Da.

— Dovedeşte-o.

Respirația ei fierbinte, grea, îi atinse buzele.

— Ia-mă.

Brațele lui cuprinseră trupul femeii şi o ridică din cadă. Gura lui se abătu dură, crudă asupra gurii ei în timp ce o ducea spre pat. Priscilla, încântată de victorie, se zvârcolea în brațele lui udându-i hainele cu trupul ei. Îşi încolăci picioarele pe pulpele lui şi încercă să-i vâre limba în gură.

Mâinile lui alunecară în jos până la talie şi o prinseră strâns; apoi o aruncă pe pat şi îşi şterse gura de sărutul ei.

— Niciodată, Priscilla. Niciodată. Pentru că de fiecare dată când mă gândesc la tine îmi amintesc acea primă după-amiază când te-am avut. O după amiază în care ar fi trebuit să fiu cu fratele meu. A murit din cauza mea. N-am să pot uita niciodată asta. Şi nici faptul că nu eşti altceva decât o curvă. Cu tot regretul, n-o să mă mai culc cu tine niciodată.

Priscilla rămase întinsă, gâfâind, sprijinită în coate, cu pulpele desfăcute şi pieptul agitat. Îl privi plecând, cu ochii dilatați de ură. Asta fusese ultima oară când o mai jignise. Chiar dacă ar muri după aceea, avea să i-o plătească, îl va lovi atât de tare, să nu-şi mai revină niciodată.

Şi mijlocul de a face asta, era Banner Coleman.

Banner se sculă târziu. Când se trezi bătu în uşa de comunicație dintre camere şi neprimind nici un răspuns, o deschise. Camera era goală. Bărbații erau plecați cu treburi.

Ei bine, nici ea n-avea de gând să zacă în camera asta de hotel la infinit. Dacă Jake putea s-o înşele, n-o să-şi facă probleme că el se va enerva.

Se îmbrăcă repede şi luă un mic dejun copios în restaurantul hotelului. Era o sâmbătă însorită. Străzile gemeau de lume. Banner ieşi din hotel pe trotuar. Se uită în dreapta şi în stânga încercând să se decidă în ce direcție să apuce. Poate dacă aştepta următorul omnibuz...

— Banner Coleman?

La auzul numelui ei, se întoarse. Ştiu cine era femeia din prima clipă. Poate că ochii erau aceia care o trădau. Erau tăioşi şi răi. Banner se gândi că viața nu le oferea prea multe surprize acelor ochi cenuşii, reci. Nu existau

riduri pe fața aceea, ci un anume stigmat al vieții care o făcea să-şi arate vârsta şi chiar mai mult.

Îmbrăcămintea ei o surprinse pe Banner. S-ar fi aşteptat să vadă zorzoane şi brățări țipătoare, o țesătură sclipitoare, o supraabundență de lucruri extravagante. Femeia însă purta un costum albastru bine croit. Singurul lucru îndrăzneț era pana neagră de la pălărie care cobora arcuită spre sprânceana ei. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi din piele de ied. O punguță minusculă atârna de un şnur de mătase prins la încheietura mâinii. Avea o umbrelă asortată cu costumul, dar n-o deschise când ieşi din umbră la soare.

— Sunt...

— Ştiu cine eşti, doamnă Watkins, zise Banner.

Priscilla îşi ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Banner Coleman era o surpriză dezagreabilă. Era mai drăguță decât Lydia. Şi mai exotică. Culoarea ei era încă şi mai vie. Avea întreaga feminitate a Lydiei şi trăsăturile frumoase şi ferme ale lui Ross. Era o fată puternică şi care o înfrunta, nu una care putea fi uşor intimidată. Sperase că fata lui Coleman se va da înapoi din fața ei, îngrozită. Dar nici vorbă. Demonstra tăria moştenită de la mama ei.

Priscilla făcea negoț cu carne vie. Ar fi putut câştiga o avere cu Banner Coleman. Gândul acesta o înfuria. Banner era tânără. Roşul din obrajii ei era real. Avea un nume respectabil. Oamenii n-o insultau pe stradă. Tinerețe, frumusețe, respect. Avea tot ceea ce Priscilla disprețuia, dar în secret, invidia.

— Deci, ai auzit de mine.

— Da.

Banner nu se simțea ofensată pentru că o târfă celebră o acostase pe stradă. O ura pentru că era partenera de pat a lui Jake, dar era şi curioasă s-o cunoască.

— De la Jake?

— Nu numai.

— Ah, Jake.

Priscilla închise ochii pentru o clipă şi respiră adânc. Când îi deschise din nou, expresia de pe fața lui Banner o lămuri. Deci pisicuța era îndrăgostită de el. O să fie o distracție pe cinste!

— Jake şi cu mine suntem... prieteni... de multă vreme.

— Da, ştiu.

— Când l-am cunoscut eu, era doar un băiat, spuse ea coborându-şi pleoapele. Dar n-a rămas aşa, adăugă ea, încet. A devenit un bărbat atât de atrăgător... nu crezi?

— Pentru mine a fost întotdeauna atrăgător.

— Normal, spuse Priscilla, aproape compătimitor. Nu l-ai cunoscut pe când era băiat. Ce mai fac părinții? Ştii că i-am cunoscut cu ani în urmă?

— Da, în vremea convoiului de căruțe. Mi-au vorbit despre dumneata.

— Serios?

Banner se înroşi.

— I-am auzit menționând numele ăsta.

Priscilla fu amuzată.

— Sunt convinsă.

Îşi lăsă capul pe un umăr.

— Semeni cu amândoi. Eşti o fată foarte atrăgătoare.

— Mulțumesc.

— Şi fratele tău e la fel. Atrăgător, vreau să zic.

Dacă voia s-o şocheze pe Banner cu faptul că fratele ei fusese la *Grădina Edenului,* se înşela.

— Ştiu că a fost la bordelul dumitale aseară, doamnă Watkins. Mulțumesc pentru compliment. Şi eu cred că e atrăgător.

Priscilla nu se amuza atât cât sperase. Fata avea mai mult aplomb decât se aşteptase şi duelul cu ea devenea mai dificil decât anticipase.

Banner nu observase sosirea şi plecarea omnibuzului, nici privirile aruncate în direcția lor de cei care treceau pe lângă ele. Se uita în ochii femeii care era dușmanca ei. Priscilla Watkins era o amenințare pentru ea. Încă nu ştia în ce consta amenințarea, dar exista. Banner o simțea cu fiecare fibră a corpului ei.

Priscilla era ca un măr lucios, tentant, captivant, strălucind în perfecțiunea lui exterioară, dar putred în interior.

— Sunteți frați vitregi, nu? întrebă Priscilla, reluând firul conversației.

— Da. Mama lui a murit la naştere. Asta a fost înainte ca părinții mei să se cunoască. Dar toate astea le ştii foarte bine doamnă Watkins. Erai cu ei.

— Da, eram cu ei.

Ochii ei o măsurară pe Banner de sus până jos. Câtă tărie morală o fi având? Va afla imediat.

— Eram cu ei când Jake şi fratele lui au găsit-o pe mama ta în pădure. Era aproape moartă.

— Da. Mi-a spus Jake.

— Era de aşteptat după calvarul prin care trecuse, spuse ea, aranjându-şi pana de la pălărie.

— Calvar?

Ochii Priscillei se fixară asupra lui Banner ca ochii unui vultur asupra unui iepure rănit.

— Să nască sub cerul liber…

Prefăcându-se stânjenită îşi puse o mână pe piept.

— Scuză-mă. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun. Ştiai de primul copil al mamei tale, nu?

— Copil? şopti Banner, înainte ca tot sângele să-i fugă din creier.

Capitolul şaptesprezece

— Copil?

Banner repetă cuvântul. Trebuie că era o greşeală. Ea era singurul copil al mamei ei. Sau poate nu era?

Gândul acesta se furişă insidios în mintea lui Banner în timp ce stătea acolo încercând să reziste amețelii care o cuprinsese. Priscilla Watkins reuşise până la urmă s-o şocheze.

Copil! Acesta să fi fost secretul pe care Ross şi Lydia îl păzeau de ea şi Lee? Aceasta era cheia misterului pe care o căuta ea? Brusc renunță să mai afle. Secretele trecutului să rămână îngropate. Dacă noutatea venea de la femeia asta, nu putea fi plăcută aşa că era mai bine să nu ştie.

Dar ca o pasăre hipnotizată de un şarpe, continua să se uite la Priscilla. Ochii ei erau fixați pe buzele vopsite ale femeiii ca şi cum ar fi vrut să confirme ceea ce-i auzeau urechile.

— Nimeni nu ştie cine a fost Lydia şi de unde a venit, şi cu atât mai puțin ce era cu copilul ăla.

— Minți. N-a existat nici un copil. Mama n-a mai avut alți copii.

— Ba da, scumpo. A murit în pădure, undeva în Tennessee. A fost îngropat de Ma şi Zeke Langston. Pe la prânz s-a aflat în tot convoiul că băieții Langston găsiseră o fată cu un copil mort în pădure.

— Nu te cred.

Priscilla râse răguşit.

— Ba da, mă crezi. Eşti o fată inteligentă. Ai ştiut întotdeauna că există un secret, nu?

— Nu!

— Nu ți-a spus mama ta niciodată că a fost dusă la Ross Coleman ca să alăpteze un copil?

Buzele lui Banner se îngustară de furie. Scutură din cap încăpățânată.

— Nu-i adevărat.

— Întreab-o, şopti Priscilla cu acea inflexiune mieroasă a şarpelui oferind Evei un măr.

— Ma a dus-o la Coleman ca să-l ajute în legătură cu Lee.

— L-a alăptat. Mama mea era în căruța lui Coleman când a adus-o Ma. Spunea că din sânii ei picura lapte.

— Nu-i adevărat.

— Şi dacă avea lapte, înseamnă că avea şi copil. În plus, am văzut-o şi eu alăptându-l de nenumărate ori.

— Minți!

— Sau mama ta minte? întreab-o. Vezi ce-ți spune mama ta despre copilul ăla. Mă întreb cine i-o fi fost tată. Şi întreabă-l şi pe tatăl tău despre trecutul lui. N-am crezut niciodată...

— Priscilla!

Jake o strigase din uşa hotelului. Intrase în holul hotelului pe latura dinspre Strada a Treia şi se dusese imediat în cameră. Când văzuse că Banner nu-i acolo, ieşise repede pe intrarea principală dar se oprise brusc văzând-o angajată în acea conversație cu Priscilla Watkins.

Dacă ar fi fost numai asta, şi era destul. Dar paloarea de pe fața lui Banner şi cuta albă din jurul gurii ei îi făcură inima să se contracteze de groază.

Lua-te-ar dracu de curvă! Afurisită să fie ziua în care o întâlnise. Dacă i-a spus lui Banner ceva ce nu trebuia să ştie, o va ucide.

— Ce naiba faci? întrebă el în timp ce se îndrepta spre ele, postându-se apoi ca un scut în fața lui Banner.

— Am o mică conversație cu domnişoara Coleman. Tocmai o întrebam de sănătatea părinților ei.

Ochii lui Jake deveniră duri şi amenințători. Nu credea nici o iotă din răspunsul mieros al Priscillei. Mai întâi pentru că ei nu-i păsa câtuşi de puțin de sănătatea nimănui în afară de a ei înseşi. Întâlnirea ei cu Banner nu fusese deloc întâmplătoare, probabil că tocmise pe cineva să i-o arate. În mod obişnuit Priscilla nu s-ar fi expus nebuniei unei dimineți de sâmbătă în centrul comercial al oraşului. Nu, întâlnirea asta fusese calculată atent şi cu intenții rele pentru Banner.

— Banner, du-te înăuntru.

Ochii lui albaştri, ucigători, rămaseră ațintiți asupra Priscillei. I se adresase pe un ton moale, dar apăsat lui Banner care era încă sub efectul celor spuse de Priscilla.

— Banner, du-te înăuntru, repetă el, când văzu că ea nu face nici o mişcare.

Ca o somnambulă, Banner trecu pe lângă el şi intră în hotel. Abia după ce ea nu-l mai putea auzi, ochii lui se întoarseră asupra Priscillei.

— Ce i-ai spus?

— Ce să-i spun? Nimic, Jake.

— Ce i-ai spus? urlă el.

— De ce n-o întrebi pe ea? replică Priscilla, luându-şi un aer semeț.

— Am s-o fac, n-ai grijă. Şi să nu dea Dumnezeu să aflu că i-ai spus ceva...

Priscilla zâmbi disprețuitor.

— Sărmane, Jake. Întâi mama, apoi fiica. Eşti un campion al cauzelor pierdute. Când ai să termini cu ele, ştii unde mă găseşti, spuse ea, punându-i o mână pe piept. Am exact ceea ce cauți.

Jake dădu capul pe spate şi zise:

— Nu, Priscilla. Este exact invers. Eu am ce cauți tu.

Fața ei se strâmbă de ură. Îşi luă mâna de pe pieptul lui de parcă ar fi muşcat-o ceva. Se răsuci pe călcâie, deschise umbrela şi porni pe trotuar plină de furie.

Bărbații se luptaseră pentru a-i câştiga favorurile, băuseră până le venise rău, unii chiar se sinuciseseră. Nici unul nu-i râsese în față ca nemernicul ăsta! Îl ura groaznic. Văzuse cum o proteja pe fată. Tâmpitul, se credea probabil îndrăgostit de ea, exact cum fusese de mama ei cu ani în urmă. Priscilla n-ar fi schimbat locul cu nici una din ele, dar o înnebunea faptul că Jake le prefera în locul ei. Fusese vreodată de partea ei? Din ziua în care fusese ucis fratele lui, nu mai însemnase nimic pentru el, fusese doar ca un preş pe care-şi ştergea picioarele. Şi nu asta făceau toți bărbații cu ea? O foloseau. O, da, le plăcea să-şi descarce frustrările acumulate asupra ei, să-şi împlinească cele mai sălbatice fantezii. Dar obținuse ea vreodată de la un bărbat mai mult decât frânturi din viața lui?

Când o privise pe ea un bărbat, oricare bărbat, cu acea expresie blândă, protectoare, cu care o privise Jake pe fata lui Coleman?

Îi disprețuia pe toți.

Exact când ajunse la această concluzie, se ivi în fața ei unul din incriminați. Dub Abernathy traversa strada urmat de pieptoasa lui soție şi de

fiica aia a lor cu față de cal. Își ducea mâna la pălărie salutându-i pe cei pe care îi întâlnea. Fata zâmbea stupid când îi prezenta vreun bărbat. Soția arăta bine hrănită şi mulțumită. Şi de ce n-ar fi fost? Era nevasta unuia din stâlpii oraşului. Priscilla se întrebă dacă doamna Abernathy ar mai fi atât de semeață dacă ar şti cât de depravat putea să fie bărbatul ei la pat.

Fără a ezita o clipă, Priscilla îşi ridică poala rochiei cu eleganță şi coborând de pe trotuar păşi în stradă. O traversă încet, atrăgând cât mai multă atenție, în timp ce ochii ei erau ațintiți asupra familiei Abernathy. Dub îşi ajută întâi soția, apoi fiica, lipsită de orice grație, să se urce în trăsura lor neagră, lucioasă, trasă de un cal magnific, gri. Priscilla ajunse lângă ei tocmai când erau gata să plece.

Avu o satisfacție supremă să vadă expresia plină de oroare de pe fața doamnei Abernathy, care rămase cu gura căscată; fața de zer a fiicei se prăbuşi de uimire. Ştiau cine este şi asta o încântă.

— Bună dimineața, Dub.

Vocea ei era joasă, intimă, dar suficient de tare pentru ca toți cei din jur s-o audă adresându-i-se pe numele mic.

Abernathy îngheță, rămânând cu piciorul pe treaptă. Încet, întoarse capul. Ochii lui rotunjiți se fixară asupra Priscillei. Dacă ar fi fost săbii, ar fi fost ucisă de privirea lor tăioasă. Apoi, fără un cuvânt, se urcă în trăsură şi dădu bice calului.

Priscilla privi în jur şi zâmbi triumfătoare. Avusese spectatori. Ce bine! Dub Abernathy merita o mică lecție, i-ar fi plăcut să asiste la explicația dată nevestei lui odată ajunşi acasă.

Simțindu-se oarecum răcorită, după ofensa adusă de Jake, se urcă pe trotuar şi se îndreptă spre casă, înapoi la *Ogorul Iadului*.

Banner stătea nemişcată în scaunul de lângă fereastră.

— Banner?

Jake traversă camera şi îngenunche în fața ei. Mâinile ei zăceau fără vlagă în poală. Jake le acoperi cu mâinile lui.

— Banner, ce ai? Ce ți-a spus?

Banner îşi întoarse privirea de la fereastră asupra lui. Trecură câteva secunde înainte de a-l vedea. Apoi scutură din cap şi zâmbi tremurat.

— Nimic, Jake. Nimic.

Jake însă n-o crezu. Văzuse expresia aceea teribilă de pe fața ei.

— Spune-mi ce-a zis. Dacă a zis sau a făcut ceva care să te supere, am să…

— Nu, spuse Banner, repede.

Nu voia să ştie nimeni ceea ce îi spusese Priscilla, până când nu digera ea însăşi informațiile primite şi îşi forma o părere. Jake ştia despre celălalt copil. O găsise pe mama ei în pădure cu copilul mort. Ăsta era tot secretul?

Mai fusese mama ei căsătorită? Dacă da, de ce nu-i spusese? Sau nu fusese căsătorită când făcuse celălalt copil? Nu! Asta era de neconceput. Dar ce altă explicație exista?

Nu se putea preface că n-o doare. O durea. Dacă ar fi aflat asta în oricare alt mod, ar fi fost destul de şocant, dar să afle de la târfa lui Jake, femeia aia urâtă, josnică cu care se culca el, adăugase durerii, insulta.

— Mă simt bine, Jake. Serios. Sunt doar surprinsă că m-a acostat pe stradă.

— Te-a acostat?

— Cuvântul e prea puternic, spuse ea, nervoasă, ridicându-se în picioare.

Acum că întâlnirea se consumase, voia s-o uite. În mod sigur n-avea chef să reproducă conversația în fața lui Jake. Acum ştia de ce păstra el secretul mamei ei cu atâta înverşunare. Nu voia să gândească cineva ceva rău despre Lydia. O adora. Şi asta era dureros.

— Priscilla m-a întrebat despre mama şi tata. A zis ceva şi de Lee. Cred că a vrut să mă şocheze spunându-mi că a fost în bordelul ei. I-am spus că ştiu deja. Asta-i tot. Apoi ai venit tu.

Încălzită de această minciună, îşi scoase jacheta şi o puse pe pat – nu voia să mai plece nicăieri; nu mai avea nici un chef de plimbare.

Jake nu era convins că îi spusese tot, dar ştia că nu va mai afla nimic în plus. Dacă Priscilla îi spusese ceva despre Grady, Banner n-ar sufla o vorbă.

— M-am întors mai repede să-ți spun că plecăm.

— Când?

— Curând. Trenurile au început să circule. Am cumpărat deja bilete. Plecăm imediat după prânz. I-am lăsat pe băieți să aibă grijă ca vitele şi caii să fie urcați în tren. Am venit să-ți spun să împachetezi.

— Bine.

Normal, Banner ar fi încercat să amâne plecarea cu câteva zile, dar nimic nu mai era normal şi se întreba dacă va mai fi vreodată.

De ce era nevoie de secrete şi minciuni? De ce nu le spusese mama lor, ei şi lui Lee despre celălalt copil? De ce n-o făcuse nimeni? Nici Moses, nici Ma, nici Jake? Era probabil ceva de care se ruşinau.

— Pot să te las puțin singură?

Jake era lângă ea acum. Ridică ochii şi privi în ochii lui albaştri. Ce secrete ascundeau? Se deschideau atât de rar spre lume. Rareori dezvăluiau ceva din ceea ce gândea sau simțea el.

— Da.

Lăsa impresia c-ar vrea s-o mângâie. Mâinile lui se ridicaseră puțin apoi căzuseră în jos.

— Vin să te iau pe la unsprezece.

Banner dădu din cap, dar nu vorbi: Aştepta o mângâiere din partea lui. Infidelitatea lui din seara precedentă, chiar şi faptul că n-o iubea, n-aveau nici o importanță. Simțea nevoia să fie îmbrățişată, consolată, mângâiată. Sufletul ei tânjea după sufletul lui, trupul ei căuta căldura şi protecția lui fizică. Se simțea înfrigurată până în măduva oaselor.

Dar ea îi mai ceruse şi altă dată s-o iubească şi fusese respinsă, aşa că renunță.

Jake se duse la uşă, o deschise, dar nu ieşi.

— Banner…

Aşteptă până îi întâlni ochii, apoi întrebă din nou:

— Sigur n-ai nimic?

— Da, spuse ea, cu un râs forțat. Du-te în gară şi ai grijă de cireada mea. Altfel te concediez şi-mi caut un alt şef de echipă.

Jake încercă şi el să zâmbească, dar nu fu mai convingător decât ea. Îşi îndesă pălăria pe cap şi ieşi. Coborî scările cu fălcile încleştate. Călătoria asta nu fusese altceva decât un coşmar după altul. Cu cât plecau mai repede din Fort Worth cu atât mai bine.

Banner îşi împachetă hainele în desagă împreună cu celelalte lucruri. Rămase îmbrăcată în costum, ştiind că odată ajunşi în Larsen, va da calul înapoi şi va lua căruța.

Când termină se întoarse la fereastră privind forfota străzii şi întrebându-se dacă acei oameni care treceau, ocupați cu treburile lor, aveau problemele pe care le avea ea.

Era nevoie să treacă prin aceste adversități ca să ajungă la maturitate? Aparent mama ei trebuise s-o facă. Cum fusese viața Lydiei înainte de ziua aceea în care Jake şi Luke Langston o găsiseră în pădure? De ce păstrau cu toții secretul copilului născut mort? De ce plecase Jake pe furiş aseară după ce

fusese un camarad atât de agreabil toată ziua? De ce prefera patul Priscillei în loc de al ei?

De ce? De ce? De ce?

Întrebările se rostogoleau ca puful păpădiei în mintea ei, fără să poată găsi un răspuns. O să ştie vreodată totul?

Se apropia ora unsprezece. Când cineva bătu la uşă, spuse: „Intră" fără să ezite.

Auzi uşa deschizându-se apoi închizându-se. Se întoarse în direcția ei. Nu era Jake acela care stătea acolo, aşa cum se aşteptase. Nici Lee, nici Micah.

— Grady!

— Bună, Banner.

— Ce naiba cauți aici?

— Langston nu ți-a spus că sunt în oraş?

Îşi aruncă pălăria cu boruri tari pe măsuță. Era îmbrăcat cu costum la două rânduri. Cămaşa lui albă era Imaculată şi avea un guler înalt, scrobit. Fața lui însă era cenuşie. Viața dezordonată săpase riduri fine în jurul ochilor lui umflați.

— Nu. Când l-ai văzut pe Jake?

— Alaltăieri seară. De atunci tot încerc să te găsesc singură. Nu te-a slăbit o clipă.

Fără nici un motiv îi era frică de Grady. Nu era deloc normal ca un bărbat onorabil să intre în camera de hotel a unei doamne nemăritate. Când fusese singură cu Jake nu se gândise la convenții sociale, dar acum voia să-i amintească asta lui Grady, în speranța că va pleca. Felul în care o privea, cu o anumită strălucire în ochi, o făcea nervoasă.

— Ce cauți în Fort Worth?

— Afaceri, răspunse el, evaziv. N-am putut evita deplasarea, altfel nu plecam din Larsen fără să te anunț. Te-ai mai gândit la propunerea mea? întrebă el, avansând în cameră.

— Da. M-am gândit.

— Şi?

Înconjură scaunul pe care şezuse, plasându-l între ea şi el.

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea, trăgând de timp în speranța că Jake se va întoarce.

De ce nu-i spusese că Grady e în oraş?

— Erai deja hotărâtă să te măriți cu mine acum câteva luni. S-a schimbat ceva?

Banner îl privea fără să-i vină să creadă.

— Dacă s-a schimbat ceva?! Totul. Toată situația. Eu. Tu.

— Eu nu. Sunt acelaşi om. Iar tu eşti aceeaşi femeie. Situația, aşa cum o numeşti tu, a fost remediată.

Cum putea să vorbească atât de liniştit despre moartea îngrozitoare, prin foc, a soției şi copilului său?

— Eu n-aş numi modul în care situația a fost remediată o binecuvântare.

— Nici eu, spuse el, plecându-şi capul o clipă. Dar ți-am mai spus Banner, că mă simt ca şi cum mi s-ar fi dat o a doua şansă în viață. Eu te mai iubesc şi vreau să fii soția mea. Tu nu simți nimic pentru mine?

În clipa aceea Banner îşi dădea seama că nu. Nici plăcere, nici dragoste, nici ură sau măcar milă, aşa cum simțise până atunci. în ceea ce-l privea pe Grady Sheldon inima ei era goală. Cum putuse să creadă măcar o clipă că-l iubeşte? Cum de nu-i văzuse goliciunea înainte?

Arăta bine, desigur, dar pe ea n-o interesa. Dormitul în acelaşi pat cu el, culcatul cu el? Niciodată! Exista doar un singur om cu care putea fi intimă şi acela era Jake.

Jake.

Îl iubea.

Indiferent cât o rănise, îl iubea. Chiar şi gândul de a- şi petrece viața cu alt bărbat era de neconceput. Mai bine singură decât cu un bărbat oarecare.

Dar nu-i putea spune asta lui Grady. Ar fi prea crud. Şi n-avea încredere în noua lui atitudine. Nu fusese niciodată aşa arogant. Fusese umil şi blând, mai ales în prezența părinților ei. Îl vedea oare aşa cum era în realitate? Încercase doar să-l impresioneze pe Ross când se arătase umil şi manierat?

Această dublă personalitate o speria, aşa că răspunse prudent.

— Normal că mai simt ceva pentru tine Grady, numai că nu e ceva clar. După toate cele întâmplate... Am nevoie de timp pentru a-mi limpezi emoțiile, timp pentru a analiza tot ce s-a întâmplat şi a decide ce vreau în viitor.

Grady o privi dur. Banner îşi coborî privirea. Apropiindu-se pas cu pas, Grady micşoră distanța dintre ei. Banner rămase pe loc, deşi simțea tentația de a se da înapoi din fața lui. În spatele ei însă nu era decât fereastra.

— Mă întreb de ce te-ai răzgândit. Sau mai bine zis cine te-a făcut să te răzgândeşti?

Banner îşi umezi buzele. Cât era ora? Unde era Jake?

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Grady se plimbară prin cameră, notând fiecare detaliu.

— E o cameră mare. Cam prea mare pentru o singură persoană.

Când îşi întoarse din nou privirea asupra ei, ochii aveau o expresie insinuantă şi ceea ce insinuau o înfurie.

— Fii mai precis, Grady, spuse ea, sever.

— Ca să fiu mai precis, Langston se ține după tine ca o umbră. Mă întrebam dacă nu cumva îşi depăşeşte atribuțiile.

Banner strânse mâinile făcându-le pumn în timp ce ochii ei aruncau fulgere periculoase.

— Jake e un vechi prieten de familie. E şeful oamenilor care lucrează la fermă, i-a promis tatălui meu să aibă grijă de mine şi asta face.

Grady zâmbi zeflemitor.

— E legendar printre femei. E agresiv, necioplit şi turbulent ca toți cowboy-ii. Ar trebui să auzi ce spun fetele despre el în toate bordelurile din oraş.

— Deci le vizitezi, nu?

Grady fu redus la tăcere un moment, apoi continuă pe tonul acela dulceag, înşelător.

— Da, le-am vizitat. Sunt bărbat, Banner.

— Nu prea, spuse ea, printre dinți. Cum îndrăzneşti să intri aici împroşcându-mă cu noroi numai pentru că păcatele tale au fost dezvăluite?

Grady râse. Un râs gros, plin de amenințări.

— Eşti frumoasă când eşti furioasă, Banner. Poate ar trebui să-i mulțumesc lui Langston. Poate că ție îți place brutalitatea şi eu nu mi-am dat seama.

Se întinse spre ea şi o prinse de umeri. O atrase spre el şi îşi apăsă gura pe gura ei. Țipetele ei rămaseră înăbuşite în gât, dar începuse să se lupte cu el, nu atât speriată cât furioasă.

— Aşa Banner, luptă-te cu mine, gâfâi el, în timp ce-şi luneca gura în jos pe gâtul ei. Aşa faci şi cu Langston? Crezi că sunt prost? Crezi că eu nu văd ceea ce vede toată lumea când sunteți împreună?

— Dă-mi drumul!

Se luptă cu el din toate puterile lovindu-l peste față de fiecare dată când reuşea să-şi elibereze o mână.

— Mărită-te cu mine, Banner. O s-o ducem grozav.

Banner încercă să țipe, dar gura lui îi astupă din nou gura. Brațele lui erau ca nişte benzi de oțel, înconjurând-o strâns, nelăsându-i nici un spațiu de manevră. Nici nu mai putea să respire. Încerca cu disperare să-şi elibereze gura de sub puterea sufocantă a gurii lui când uşa se deschise brusc dându-se de perete.

— Dă-i drumul sau eşti mort, Sheldon.

Grady îngheță auzind declicul clar al pistolului. Dacă asta n-ar fi fost de ajuns pentru a-l opri, tonul rece, lipsit de emoțe al vocii lui Jake ar fi făcut-o.

Cu brațele încă încolăcite în jurul ei, Sheldon întoarse capul şi privi la bărbatul care mai spusese odată că-l va ucide.

— Te omor dacă nu-i dai drumul. Acum.

Cum Sheldon încă ezita, cântărind valabilitatea amenințării lui, Jake adăugă:

— Să nu faci greşeala să crezi că nu am mai făcut-o şi altă dată.

Interesul pe care i-l arătase Priscilla îl făcuse pe Grady îndrăzneț, dar curajul lui se evaporă sub focul albastru din ochii lui Jake. O eliberă pe Banner şi încercă să-şi adune curajul.

— Nu te amesteca, Langston. Asta-i o chestiune care mă priveşte pe mine şi pe Banner. Am cerut-o de nevastă.

Fără să-şi ia ochii de la Sheldon, Jake întrebă:

— Banner, vrei să te măriți cu el?

Slăbită dar uşurată, Banner se sprijini de spătarul scaunului. Părul îi căzu peste ochi ca o perdea neagră când îşi lăsă capul în jos, respirând greu.

— Nu. Nu, răspunse ea.

— Doamna zice că nu, Sheldon. Acum ieşi afară!

Grady îşi cântări şansele şi decise cu înțelepciune că nu era momentul să protesteze. Cu puțina demnitate pe care i-o permitea situația, traversă camera şi îşi luă pălăria. Ochii lui Jake îi urmăriră fiecare mişcare. Când ajunse lângă uşă, se întoarse spre Banner.

— Distrează-te cu cowboy-ul. Nu-mi pasă.

Pistolul lui Jake căzu la podea în clipa în care acesta se lansă asupra lui Sheldon. Un pumn împinse nările lui Sheldon până în găvanele ochilor; un altul îi izbi abdomenul ajungând până în şira spinării. Grady se frânse de durere, dar Jake îl prinse de păr şi îl ridică în sus; gura lui primi un nou pumn care-l umplu de sânge şi îi rupse dinții; obrazul fu izbit de o lovitură bine plasată şi oasele pometilor trosniră.

Apoi Jake îl apucă de revere cu pumnii lui de oțel îl ridicară în sus lipindu-l de perete şi îl izbi cu genunchiul între picioare. Grady aproape leşină de durere.

— Mi-ar plăcea să te ucid, doar aşa ca să mă distrez, Sheldon. Dar n-am s-o fac din acelaşi motiv pentru care n-am făcut-o nici până acum; nu vreau s-o pun pe Banner şi familia ei într-o situație stânjenitoare. Dar dacă te mai prind vreodată că te apropii de ea, te omor. Ai înțeles?

Jake îl scutură aşa cum scutură un câine şobolanul pe care îl ține între dinți.

— Ai înțeles?

Capul lui Sheldon se mişcă în sus şi în jos, în mod patetic. Jake îl eliberă atât de brusc încât corpul lui alunecă în jos pe lângă zid, abia ținându-se pe genunchii care păreau de cauciuc. Ieşi din cameră lăsând dâre de sânge pe covorul care acoperea podeaua.

Când ajunse în capul scărilor, la capătul coridorului, capul nu-i mai vâjâia, deşi fața, abdomenul şi încheieturile picioarelor îl dureau îngrozitor. Se întrebă dacă nu cumva avea coastele rupte. Trimise o privire ucigaşă de-a lungul coridorului spre camera unde speranțele lui de a pune mâna pe Banner şi pe pădurile ei muriseră datorită unui cowboy ordinar.

Jură că asta fusese ultima oară când Jake Langston şi familia Coleman îl mai umileau.

— Ai să mi-o plăteşti, murmură el printre buzele umflate în timp ce cobora scările cu dificultate.

Starea de spirit a Priscillei nu era deloc strălucită când ajunse la *Grădina Edenului*. Îşi tot amintea de disprețul autentic din râsul lui Jake şi de privirea plină de dezgust a lui Dub. Căuta cearta cu orice preț. Dispoziția ei nu se îmbunătăți când o văzu pe Sugar Dalton care pritocea un pahar de whisky într-unul din saloane. Draperiile erau trase pentru a abate razele soarelui. Camera era în semi-întuneric. Sugar stătea pe o canapea de colț ca un mic animal nocturn care se ascunde de lumina zilei.

Scoțându-şi pălăria şi mănuşile cu gesturi bruşte, Priscilla tăbărî asupra femeii mai în vârstă. Ar trebui să scape de Sugar. Avea din ce în ce mai puțini clienți şi devenea mai mult o povară decât o sursă de venit.

— De ce nu eşti sus, la odihnă? Ne aşteaptă o noapte grea de sâmbătă.

— Aveam nevoie de un pahar mai mult ca de somn, replică Sugar.

Din seara în care Priscilla o pălmuise în public, se ferise din calea ei. Îşi blestemă zilele că fusese găsită acolo.

— În plus, nu pot dormi.

Priscilla îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi i-o ridică spre ea. Privi fața ei umflată, ochii stinşi, părul rar dat cu briantină.

— Arăți ca dracu. Dacă nu te aranjezi până diseară, n-ai să lucrezi în noaptea asta. Şi dacă nu lucrezi în noaptea asta, mâine, afară cu tine.

Sugar îşi dădu capul pe spate, ferindu-se de mâna Priscillei.

— Bine, bine, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Şi fă o baie, pentru Dumnezeu. Te-ai împuțit de tot.

Sugar se mulțumi doar să râdă şi să se înfăşoare şi mai strâns în capotul ei subțire.

— Nici nu-i de mirare. A fost o noapte de pomină. Dacă n-ai fi fost atât de ocupată tu însăți, ai fi observat.

Se retrase spre portiță.

— Tânărul Micah mi-l aminteşte pe Jake de acum câțiva ani, iar Lee Coleman arată la fel de bine ca şi tatăl lui.

Priscilla, care deja se gândea la altceva, deveni atentă.

— Ce-ai spus?

— Am zis…

— Lasă asta. De unde-l cunoşti tu pe Ross Coleman?

Sugar o privi cu ochii ficşi.

— Nu-ți aminteşti că ți-am spus asta? Când am venit să mă angajez, am descoperit amândouă că drumurile noastre se mai întâlniseră. Nu-ți aduci aminte c-am zis amândouă. „Ce coincidență”? Lucram în Arkansas pentru cățeaua aia care-şi zice Madam LaRue, spuse ea, încercând să-i împrospăteze memoria, iar tu erai în convoiul ăla de căruțe care a trecut pe acolo.

Mintea Priscillei începu să lucreze.

— Mai povesteşte-mi o dată, spuse ea, conducând-o pe Sugar spre un scaun şi turnându-i un pahar.

Îşi amintea vag că-i spusese lui Sugar curând după ce o angajase, că venise în Texas din Tennessee cu părinții ei într-o caravană de căruțe. Sugar se luminase la față. O întrebase pe Priscilla dacă în grup fusese şi un bărbat numit Coleman. Atunci se lansase într-o poveste pe care Priscilla o crezuse nimic mai mult decât sporovăiala unei curve bete pe care se cam codea s-o angajeze.

— Spune-mi cum l-ai cunoscut pe Ross Coleman.

Sugar zâmbi şi luă paharul.

— Păi tocmai asta e. Numele lui nu era Coleman, înțelegi?

Ochii Priscillei străluceau în timp ce aştepta ca Sugar să lase paharul jos. Buzele ei schițară un zâmbet malițios. Când Sugar termină de băut, Priscilla îi turnă încă un pahar.

Banner se clătina în ritmul mişcării trenului. Legănarea era relaxantă, permanența ei era ca un cântec de leagăn. Începea să se întunece. În tren nu ardeau decât câteva lămpi plasate strategic.

Se uită la omul care stătea alături de ea. Acesta privea pe fereastră. Ca şi cum i-ar fi simțit privirea, îşi întoarse capul spre ea.

Sprâncenele lui păreau albe pe fața înconjurată de întuneric. De sub ele, ochii aceia incredibil de albaştri erau fixați asupra ei. Se uitară unul la altul îndelung. Banner ştia că pe față i se citeau toate gândurile ei nefericite. Întrebările despre trecutul mamei ei, vestea că avusese un frate născut mort, tratamentul degradant al lui Grady, toate se combinaseră pentru a forma un vârtej în sufletul ei. Se simțea atrasă în misterul lui. Dar când se uită la fața lui Jake, se simți prinsă în vârtejul dragostei pe care i-o purta. Se agăță de asta uitând orice altceva, gândindu-se doar la locul imens pe care bărbatul acesta îl ocupa în inima ei.

— Mulțumesc.

Spuse asta abia mişcându-şi buzele. Cuvintele erau mai mult un suspin. El însă le auzi şi zâmbi uşor.

— Pentru că l-am bătut măr pe unul care o merita? întrebă el, mişcându-şi degetele. Nu trebuie să-mi mulțumeşti pentru asta, Banner. Plăcerea a fost de partea mea.

Banner scutură din cap.

— Nu, Jake, m-ai ajutat în momente grele.

— Întotdeauna am s-o fac.

Jake îşi dădu seama chiar în timp ce vorbea că ăsta era adevărul. N-avea rost să nege şi era sătul să tot pretindă că nu-i aşa. Banner îl prinsese în plasă iar el deveninse o victimă docilă.

Să fie al naibii dacă ştia ce avea de făcut. Dar ceva trebuia să facă, chiar dacă până la urmă va trebui să se ducă la Ross cu pălăria în mână şi riscând să fie împuşcat, să-i mărturisească totul.

Folosise violența lui Sheldon, atacul acestuia asupra lui Banner, drept scuză pentru a se bate cu el. Trebuia să admită acum, după câteva ore de gândire, că oricum ar fi făcut-o. Din cauza geloziei. Fusese orbit de ea. Dacă Sheldon ar fi ținut-o pe Banner tandru, sărutând-o delicat, ar fi simțit aceeaşi furie, aceeaşi poftă de a-l ucide pentru simplul fapt de a fi atins-o.

Ce ar gândi Ross şi Lydia, şi Ma dacă le-ar spune că vrea să se însoare cu Banner? Ar rămâne fără grai. Dar nu conta. Nici ei, nici părerile lor nu contau atât de mult cât femeia care se uita la el acum, trezindu-i simțurile la percepția fiecărei nuanțe a ființei ei. Nici chiar părerea Lydiei nu conta. Nu

prea se putea împăca cu asta, dar nici nu încercă. Tot ceea ce conta acum era Banner, care vorbea din nou cu el.

— Adevărat?

— Că vreau să fiu lângă tine ori de câte ori ai nevoie de mine?

Banner dădu din cap.

— Da, Banner, spuse el, îndoindu-şi degetul arătător şi frecându-şi buzele cu el. Ți-a făcut ceva nemernicul ăla?

— Nu.

— Nimic?

— Nu. Ai apărut la timp.

Jake îi cuprinse obrazul tandru şi ea îşi lăsă capul în palma lui. Dacă o ținea aşa, era tentat să facă ceva stupid. Dar, în fond, oamenii se sărutau în tren tot timpul şi soarele continua să răsară şi să apună neschimbat.

Se uită spre coridorul unde Lee şi Mlcah jucau cărți. Aveau pălăriile trase pe ochi, erau adormiți.

Jake îşi puse un braț în jurul umerilor ei şi o lipi de el. Îşi lăsă capul în jos. Gura lui o întâlni pe a ei. Buzele lor se uniră. Mâna ei urcă pe pieptul lui şi se strânse în jurul baticului de la gât. Mâna lui se desfăcu larg pe coastele ei, lipind-o de trupul lui. Sărutul fu lung şi temeinic. Fu cel mai dulce dintre toate de până atunci.

Când în cele din urmă îi eliberă gura, Jake îi zâmbi blând.

— Încearcă să dormi. Când ai să te trezeşti vom fi acasă.

Îi aşeză capul pe umărul lui, îşi întinse picioarele lui lungi pe scaunul din față şi o ținu strâns.

Cuvântul „acasă” căpătă o nouă semnificație pentru Banner acum. Pentru prima oară în ultimele zile nu se mai simțea rece şi înstrăinată. Căldura trupului zvelt, tare al lui Jake se furişă într-al ei alungându-i toate gândurile neplăcute şi teama de viitor. Îi plăcea mirosul de tutun care impregna hainele ca şi respirația care-i atingea părul şi obrazul.

Chiar şi ploaia care şiroia fără încetare pe geamurile trenului era binevenită după atâtea luni de secetă.

Capitolul optsprezece

Încă mai ploua când Jake o trezi pe Banner şi sărutând-o uşor pe tâmplă, îi şopti:

— Intrăm în Larsen.

Banner se întinse şi căscă, înainte de a deschide ochii. Când o făcu, îi zâmbi. Jake îi răspunse în acelaşi mod şi îşi încolăci braţele în jurul ei. Micah şi Lee începuseră şi ei să se foiască. Ceilalţi pasageri îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se de coborâre.

Banner se ridică şi îşi trecu mâinile peste costumul ei şifonat, netezindu-l. Era jenată şi încerca să facă ceva cu mâinile pentru a ascunde asta. Voia să-l privească pe Jake, să-i vadă reacţia acum după ce o ţinuse în braţe atâtea ore în timp ce ea dormea.

Dar nu era momentul. Trebuiau să se ocupe de descărcatul vitelor, trebuiau să ia căruţa de la grajduri şi să pornească spre casă. Totul se complica din cauza timpului nefavorabil.

Micah evaluă situaţia când coborî din tren pe peronul gării.

— Avem nevoie de ploaie, dar şi-a ales un moment al dracului de nepotrivit să toarne cu găleata.

Jake privi perdeaua de apă care acoperea orizontul. Făcu o strâmbătură şi plescăi din limbă.

— Oricum, tot n-aveam de gând să pornesc cu cireada în seara asta şi cu atât mai puţin pe ploaie.

Îşi muşcă buza inferioară gânditor, pe când ceilalţi aşteptau instrucţiuni. Lee nu se putea opri din căscat şi îşi roti capul pentru a-şi desţepeni gâtul. Ochii lui clipeau monoton.

Jake se întoarse spre Banner.

— Eşti în relaţii bune cu omul ăla de la grajduri. Crezi c-ai putea să-l convingi să ne lase să băgăm cireada într-unul din ţarcurile lui până vom putea pleca spre fermă?

Banner zâmbi larg, bucuroasă că Jake îi ceruse ceva care stătea în puterea ei.

— Cred că da.

Jake îi făcu cu ochiul, dar mormăi un „puştoaică!” doar pentru sine.

— Hei, voi doi, li se adresă el tinerilor adormiţi, treziţi-vă. Banner, în timp ce noi ne ocupăm de cireadă, du-te să vezi cum e ţarcul acela. Te deranjează ploaia?

Banner îi aruncă o privire mândră.

— Întreabă-i pe ei.

Se întoarse, coborî de pe peron şi porni în ploaie.

— Ei bine? îl întrebă Jake pe Micah.

— Ne obliga să ne jucăm în ploaie cu ea. Are o piele ca de rață. N-o prinde apa.

Zâmbetul lui Jake fu scurt şi personal. Şi-l exprimă înainte de a deveni un zâmbet larg, afectuos, pe care băieții să-l poată observa.

— Să mergem.

Avură întâi grijă de cai, punând şaua pe ei înainte de a-i coborî din tren. După ce discutară cu şeful gării ca să se asigure că nu mai existau pasageri prin preajmă, ceea ce putea cauza un accident, lăsară jos oblonul vagonului de vite, formând o rampă.

— De cât timp plouă? strigă Jake ca să-l audă feroviarul, în timp ce vacile începură să coboare.

— Din după-amiaza asta. Era nevoie de ea, dar nu atâta dintr- odată.

Scuipă tutunul din gură şi se întoarse sub streaşină. Nu-i plăceau vacile de prăsilă şi nici n-avea încredere în ele. Îi lăsă pe cowboys să se descurce cum ştiau ei.

Lee şi Micah erau extrem de zeloşi. Fluierau, strigau şi le dădeau târcoale cu caii.

— Calm, calm, spuse Jake prin perdeaua de apă. Să nu le speriați şi s-o ia razna prin oraş.

Ajunseră la grajduri şi găsiră totul în ordine. Fără incidente, Jake şi cei doi tineri mânară cireada în țarcul pregătit pentru asta. Proprietarul grajdului avusese chiar inspirația să pregătească un țarc aparte pentru taur. Calul pe care îl împrumutase îi fu restituit cu mulțumiri, de către Banner.

— Vrei să-ți petreci noaptea aici în oraş, Banner? întrebă Jake plin de solicitudine. Cu toată lauda ei că se jucase în ploaie, arăta jalnic şi dinții îi clănțăneau.

— Nu. Vreau acasă.

Jake se uită la ea o clipă. Hainele îi erau îmbibate cu apă. Dacă şi ea era la fel de udă ca şi el însemna că era udă până la piele. Până şi în cizme avea apă.

~ Să lăsăm căruța pentru moment, putem s-o luăm când încetează ploaia. Mă îndoiesc c-am putea s-o folosim acum, cu drumurile astea desfundate.

— Vreți să mai țineți calul? întrebă omul.

— Nu, mulțumesc. Banner poate călări pe acelaşi cal cu mine, spuse Jake. Ne-ar trebui încă o pătură, dacă ai vreuna în plus.

Când ieşiră din oraş câteva minute mai târziu formau un grup dezolant. Micah şi Lee stăteau morocănoşi în şa, gândindu-se la călătoria asta şi regretând că se terminase. Apa de ploaie le curgea de pe borul pălăriilor intrându-le sub guler.

Banner fusese urcată pe şa în faţa lui Jake, înfăşurată în pătura de împrumut. Braţele lui o ţineau bine, dar nici măcar căldura trupului său nu putea alunga frigul umed care-i intrase în oase făcând-o să se simtă groaznic. În oricare alt moment i-ar fi plăcut să călărească pe acelaşi cal cu el, în braţele lui, cu capul lui aplecat protector asupra ei. Acum însă se simţea prea rău ca să-i facă plăcere.

Când ajunseră la podul care separa River Bend de proprietatea lui Banner, se opriră.

— În ce parte? întrebă el. La River Bend sau la tine?

Gândul la patul ei uscat şi cald din camera de la etaj în care cunoscuse atâtea bucurii copilăreşti era atrăgător. Era însă prea obosită şi nu prea avea chef să povestească detaliile călătoriei lor aşa cum era sigură că va fi obligată să facă. În plus, îi era dor de mica ei casă.

— Vreau acasă.

Nu fu nevoie s-o întrebe ce înţelegea prin „acasă”. Ochii lui o priviră o secundă şi înţelese.

— Banner vrea să trecem râul, le spuse el lui Lee şi lui Micah. Spuneţi-le la toţi că suntem bine şi că drumul a fost încununat de succes. Dacă şi mâine plouă la fel de tare spuneţi-le lui Jim, Pete şi Randy să nu vină la lucru. Cred că toţi meritãm o zi de repaus, mai ales Banner.

— Fii atent cum treci podul, Jake, îl atenţionă Micah. Râul s-a umflat.

Jake observase deja asta. Mai era puţin ca apa învolburată, iute a râului să ajungă până la pod.

— O să mergem încet. Hai, duceţi-vă acasă. Şi nu uitaţi să le spuneţi tuturor că suntem bine, să nu-şi facă griji.

Îi urmări pe băieţi până dispărură din vedere, apoi ţinând-o pe Banner mai strâns în braţe îi dădu pinteni lui Stormy spre pod. Armăsarul călca cu grijă, ţinut bine în frâu de Jake.

Chiar şi pe întuneric, Banner vedea vârtejurile ameţitoare de apă de sub ei. Tremura în pătura umedă şi se lipi mai strâns de el. Nu se simţea bine deloc, deşi nu putea defini exact sursa neplăcerii. Îndată ce va intra în casă, se va simţi mai bine. Cel puţin aşa credea ea.

Ajunseră pe malul celălalt al râului şi Jake scoase un suspin de uşurare. Dimineaţa, dacă vremea permitea, se va ocupa de pod. Chiar dacă asta

însemna să mai țină cireada încă o zi în Larsen, el şi ceilalți lucrători trebuiau să facă ceva cu podul ăsta.

Mica şi proaspăt ridicata căsuță arăta părăsită în luminişul ei, suportând curajoasă furtuna. Lui Banner nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Jake coborî primul, o luă jos de pe cal şi o duse pe verandă. Luând cheia din poşetuța atârnată de încheietura mâinii ei, Banner descuie uşa. Aproape că se prăbuşiră în interior. Jake bâjbâi cu degetele prin întuneric căutând lampa de pe măsuță.

— Ți-am lăsat urme de apă pe podea, spuse el, referindu-se la bălțile de apă pe care le lăsase în drumul lui până la cămin.

— Nu-i nimic, spuse ea, tremurând. Te rog, fă focul. Avem lemne uscate?

Jake se uită în lădiță.

— E plină. A avut grijă Jim. Du-te şi scoate-ți hainele alea. Până te întorci o să fac un foc zdravăn.

Îi adresă un zâmbet peste umăr, stând chircit lângă grătarul vetrei.

Zâmbetul lui fu aproape suficient ca s-o încălzească. Se duse în dormitor, căutând lampa şi chibriturile pe pipăite. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuşi să aprindă chibritul. Dacă n-ar fi fost atât de udă şi nu i-ar fi fost atât de frig, tremuratul s-ar fi oprit. Capul i s-ar limpezi, lucrurile n-ar mai părea lipsite de contur. Şi stomacul ei nu s-ar mai strânge.

Îşi scoase hainele ude şi le puse conştiincioasă pe un scaun să se usuce. Dinții îi clănțăneau când îşi băgă capul în gulerul unei cămăşi de noapte din flanel pe care apoi o trase în jos pe membrele ei vinete de frig, cu pielea ca de găină. Se înfăşură într-un halat gros şi îşi trase o pereche de şosete al căror simplu merit era acela că-i încălzeau degetele amorțite ale picioarelor.

Avea febră? De aceea îi era atât de frig? Erau în toiul verii. Chiar şi cu ploaia asta n-ar fi trebuit să-i fie atât de frig. Îi era foame? De aceea avea senzația asta ciudată în stomac? Dar gândul la mâncare îi făcea greață. Rareori fusese bolnavă. Asemenea simptome erau pe cât de enervante pe atât de alarmante.

Se întoarse în camera de zi şi văzu că Jake se ținuse de cuvânt. Flăcări galbene şi portocalii lingeau buştenii îngrămădiți în vatră. Acum îi aranja ca să ardă mai bine. Când o auzi apropiindu-se, se întoarse.

— Vino aici lângă foc.

Luând-o de mână, o trase spre el. Jake se gândi că poate avea febră. Ochii ei erau lucioşi şi anormal de aprinşi. O prinse de partea superioară a brațului.

— Cum e?

— Mai bine.

Suspină şi se rezemă uşor de el. Atunci simți că Jake era încă ud.

— Ar trebui să te schimbi şi tu.

— Imediat. Am ieşit.

Inima ei se strânse. Nu voise să-i sugereze să se întoarcă în hambarul lui. Părea prea departe. Ploaia era ca o perdea care separa casa de hambar. Ar fi prea departe de ea. Simțindu-se atât de rău, voia ca el s-o țină în brațe, s-o mângâie, să-i spună că o să se simtă mai bine în curând, aşa cum făcuseră părinții ei în puținele ocazii când avusese bolile copilăriei. Dar lui nu-i putea cere asta. Ar crede că-i o manevră muierească sau că se poartă ca un copil speriat de furtună.

— Eşti sigură că te simți bine?

— Am să-mi fac un ceai şi mă bag în pat.

— Bună idee. Ceea ce-ți trebuie e un somn bun de noapte.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— A fost o zi plină de evenimente. Neplăcerile fizice le depăşiseră pe cele emoționale. Banner dădu din cap.

— Da, ai dreptate. Am nevoie de somn.

— Iar eu voi fi aproape, dacă ai nevoie de mine. Depuse un sărut uşor pe obrazul ei, apoi plecă stârnind o răbufnire de aer umed. Picături de ploaie umeziră pragul. Banner rămase cu ochii la ele fără să le vadă mult după ce uşa se închisese în urma lui. Stomacul ei fu cuprins de crampe şi atunci îşi dădu seama că stătuse nemişcată câteva minute.

Făcând un efort pentru a se mişca, duse lampa în bucătărie şi umplu ceainicul cu apă. Nu avea putere să facă focul în sobă aşa că puse ceainicul pe vatra căminului, cât mai aproape de foc.

Se simțea din ce în ce mai rău. Crampele din abdomenul ei se repetau la intervale regulate. Îi venea să vomite, dar se abținea cu o voință de fier. Alterna între frig şi transpirație în halatul ei gros aşa că trase de el într-un efort disperat de a-l scoate.

Ceainicul tocmai începuse să fiarbă când Jake bătu la uşă.

— Banner?

Deschise uşa şi apoi o trânti în urma lui. Banner aşezată pe un scăunel în fața focului ridică ochii spre el.

— Există un lucru pe care nu l-am ştiut până în seara asta, în legătură cu hambarul.

— Ce? întrebă ea, cu gura uscată.

— Acoperişul e spart, spuse el, ridicându-şi un colț al gurii într-un zâmbet. Stormy şi cu mine ne-am luptat pentru singurul colț uscat. A câştigat el. Te-ar deranja dacă m-aş culca aici? întrebă el, arătând spre canapea, cu capul.

— O să mă simt mai bine ştiindu-te aici.

Chiar când rostea aceste cuvinte, spera din toată inima că se vor dovedi adevărate. Nu se va simți în nici un caz mai rău.

— Ai băut ceaiul? întrebă el, trântind un maldăr de cuverturi şi haine uscate pe podea lângă sofa.

— Tocmai voiam s-o fac. Ceainicul a început să fiarbă.

Jake scoase o sticlă de whisky din maldărul de haine.

— O să punem şi puțin din ăsta. O să te încălzească. Tu stai pe loc. Mă duc în bucătărie să mă schimb în timp ce-ți fac ceaiul.

Luă ceainicul şi hainele uscate şi se duse cu ele în bucătărie. Banner se apucă cu mâinile de abdomen şi se aplecă înainte îndată ce rămase singură. Mai avusese durerile astea de stomac şi înainte, dar nu atât de puternice ca acum.

Din fericire, durerea se mai calmă până când Jake apăru din nou îmbrăcat în haine uscate şi ținând în mână două ceşti de ceai, aburinde. Îi înmână ei una, îşi strânse picioarele sub el în stil indian şi se aşeză jos. Punându-şi ceaşca între pulpe luă sticla de whisky, o destupă şi o ținu deasupra ceştii.

— E doar în scop medical, înțelegi...

Banner strânse din ochi în timp ce el îi turnă o infimă cantitate în ceaşcă.

— Ma mi-a dat whisky de când mă ştiu, de fiecare dată când am fost răcită.

Jake râse şi-şi turnă şi lui o porție.

— Şi nouă ne dădea. Alcool de porumb distilat pe dealurile din Tennessee.

Se scutură şi se strâmbă.

— Odată când a avut gâlci, lui Luke a început să-i placă atât de mult încât a început să ceară zilnic. Asta i-a dovedit lui Ma că se făcuse bine.

Jake zâmbi la această amintire dragă.

Lumea lui Banner se reduse doar la el. Lumina focului îi poleia părul lăsându-i fața în umbră. Îi reliefa doar ascuțimea pomeților şi linia încăpățânată a maxilarului. Umbrele accentuau golurile din obrajii lui slabi,

făcându-le mai pronunțate. Zâmbea relaxat, vorbindu-i despre fratele pe care îl iubise.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău, ar fi fost unul din momentele fericite ale vieții ei. Erau doar amândoi în această încăpere caldă, luminată blând, în timp ce ploaia răpăia în jurul lor, separați de tot restul lumii. Din păcate era prea bolnavă, ca să guste această plăcere. Fu cuprinsă de furie împotriva acestei boli necunoscute şi se jură s-o învingă.

Sorbi din ceaiul cu whisky sperând ca arsura lui să-i îndepărteze greața şi crampele din stomac şi abdomen.

Jake mai puse lemne pe foc. Îşi lăsase jumătate din nasturi descheiați, dar îşi băgase poalele cămăşii în pantaloni. Era doar în ciorapi. Părea relaxat şi calm şi nu arăta nici o grabă de a o lăsa singură şi a se culca.

— Te simți mai bine?

Se întinse în fața căminului, proptindu-se într-un cot. Cămaşa se desfăcu oferindu-i lui Banner priveliştea tulburătoare a pieptului şi a gâtului său.

— Da, mă simt bine, minți Banner.

Voia să se întindă şi ea lângă el, piept în piept, stomac în stomac. Ar fi fost extraordinar să poată face asta, cu gurile lipite una de alta până când copleşit de pasiune Jake ar fi răsucit-o cu fața în sus şi s-ar fi întins peste ea.

Un val de căldură, care n-avea nici o legătură cu febra ei, îi străbătu corpul. Dacă ar face acest gest îndrăzneț de a se întinde lângă el, ar respinge-o?

Dar chiar în acel moment, un val de greață i se ridică în gât. Tremurând, puse ceaşca jos pe piatra căminului. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se facă de râs în fața lui Jake. Ar fi fost prea umilitor.

— Mi-era deja somn şi whisky-ul m-a făcut şi mai somnoroasă. Cred c-am să mă duc la culcare, Jake.

Jake se ridică în şezut. Expresia de pe fața lui era un amestec de uimire şi ofensă.

— Sigur, Banner. Noapte bună.

Banner reuşi să se ridice în picioare şi să se îndrepte spre uşa dormitorului fără să arate cât de slabă şi amețită era. La uşă se întoarse spre el. Jake tocmai îşi turna din nou whisky în ceaşcă, de data asta fără ceai. După linia dură a bărbiei, îşi dădea seama că trebuie să fie supărat sau dezamăgit, sau ambele; dar nu mai mult ca ea.

- Mulțumesc, Jake, pentru tot ce ai făcut.

Jake îşi ridică ochii şi dădu din cap scurt, dar nu spuse nimic. Termină băutura dintr-o sorbitură şi luă din nou sticla. Suspinând cu regret, Banner intră în dormitor şi închise uşa după ea.

Camera era umedă, cearceafurile afânate, dar se băgă totuşi între ele şi se foi sub cuverturi până începu să se încălzească şi dinții nu-i mai clănțăniră. Nu putu însă întinde picioarele. Îşi ținu stomacul strâns protector între genunchi şi piept. Cu creierul tulbure, se gândi că trebuie să fie vorba de febră. Poate avea o răceală. Avu senzația că o să vomite, dar reuşi să se stăpânească.

Era când trează, când adormită. Când dormea, era permanent conştientă de durerea şi spasmele din abdomen. De fiecare dată când se trezea dintr-un vis urât şi descoperea că era real, gemea cu capul în pernă, rugându-se să-i treacă.

Ploaia continua să cadă. Lungile ore ale nopții abia începeau. Până dimineață era cale lungă.

În somnul ei, Banner îşi prinse mijlocul şi scoase un țipăt ascuțit. Se trezi, dându-şi seama că nu era vorba de un disconfort pe care îl putea depăşi dormind. Gâfâind din cauza efortului se ridică şi lăsă capul să-i atârne peste marginea patului. Trupul îi era scăldat în sudoare, dar tremura de frig. Urechile păreau că-i ard. Le simțea zvâcnind. La fiecare bătaie a inimii.

— Banner?

Neprimind nici un răspuns, Jake deschise uşa şi rămase în prag, îmbrăcat doar în pantalonii pe care şi-i trăsese în grabă.

— Banner!

Văzând tenta cenuşie de pe fața ei şi ochii stinşi adânciți în orbite, intră repede în dormitor, se lăsă jos lângă patul ei şi îi luă capul în mâini.

— Ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

— Lasă-mă, spuse ea, simțindu-se mizerabil, am să...

Scoase oala de noapte de porțelan de sub patul ei exact la timp. Banner vomită, cu spasme care îi zguduiau tot corpul ca şi cum ar fi fost un preş smotocit de pumni uriaşi. Jake văzuse cowboys vomitând după trei nopți de băutură, dar nu mai văzuse în viața lui pe cineva care să se simtă atât de rău ca Banner. Când termină, se prăbuşi pe perne, epuizată. Jake acoperi oala cu capacul şi se aşeză pe marginea patului. Apucând-o de mâini, le simți reci, umede şi inerte. Fața ei era palidă precum cearceaful pe care zăcea.

Jake îi netezi părul îndepărtându-i-l de pe obraz.

— Whisky-ul ăla afurisit.

Înjură, supărat pe sine pentru că i-l dăduse. Ar fi trebuit să ştie că nu tolerează alcoolul.

Banner deschise ochii şi îi îndreptă asupra lui. încercă să scuture din cap.

— Nu. Mă simțeam rău înainte de a bea.

Jake simți un fior de gheață, cuprins de panică.

— De când, Banner? De când ai început să te simți rău?

— Exact după... se opri pentru a depăşi un val de durere. Exact după ce am ajuns în oraş, termină ea, respirând zgomotos.

— De ce n-ai spus nimic? Te-ai simțit aşa toată noaptea? De ce nu m-ai chemat? Lasă, nu vorbi acum. Cu ce pot să te ajut? Vrei ceva?

Îi strânse mâinile disperat, încercând să le insufle viață.

— Stai cu mine.

Încercă să-l strângă de mână, dar nu avu tăria s-o facă. Îi era teamă că va muri şi nu va fi nimeni lângă ea. Într-un colț al minții ei, îşi dădea seama că deliră, dar nu-şi putea stăpâni panica la gândul că ar putea muri singură.

— Da, iubito. Am să stau. Nici caii sălbatici n-ar putea să mă alunge de lângă tine.

Ore întregi, Jake se învârti pe lângă ea, ținându-i capul când vomita în oala de noapte pe care trebui s-o golească după fiecare acces de greață, ştergându-i fața transpirată cu o cârpă rece, vorbindu-i pe un ton blând, mângâietor.

Înjură propria lui nepricepere, vremea, tot şi toate. Se ocărî pentru lipsa de inspirație de a le da zi liberă lucrătorilor din cauza ploii, care acum cădea mai tare şi mai furioasă ca oricând. Nimeni nu s-ar fi încumetat să treacă râul azi.

Nu se simțise niciodată atât de nefolositor în viață. Tot ceea ce putea face era s-o privească pe Banner zvârcolindu-se de durere, în timp ce el stătea lângă ea, incapabil de a face ceva care să-i uşureze suferința.

Pe măsură ce timpul trecea, un lucru devenea clar: Nu ştia ce trebuia să facă. Boala asta era periculoasă. Trebuia să cheme pe cineva.

— Banner.

Odată hotărârea luată, îngenunche lângă pat şi îi luă mâna. Când ochii se deschiseră, îi spuse:

— Iubito, trebuie să aduc pe cineva.

Ochii ei apoşi se limpeziră imediat datorită panicii.

— Nu! strigă ea, apucându-l de cămaşă. Nu mă lăsa singură, că mor.

— N-ai să mori, spuse el ferm, încercând să se convingă şi pe sine că aşa era. Trebuie să găsesc un doctor şi să-l aduc aici.

— Nu mă lăsa singură, Jake. Jake! Mi-ai promis! Nu pleca!

Stăpânindu-şi emoția, îi desfăcu degetele de pe cămaşa lui şi plecă. Avea ochii plini de lacrimi şi strigătele ei rugătoare îi răsunau în urechi în timp ce alerga spre grajd să-l ia pe Stormy. Fu tentat să se întoarcă, să stea cu ea, dar nu se putea. N-o va lăsa singură multă vreme. Se va duce la River Bend şi-i va anunța pe părinții ei de starea în care se află. Va veni cineva să stea cu ea în timp ce el avea să se ducă la oraş să aducă un doctor.

În ciuda drumului alunecos care abia se zărea şi a ploii torențiale, ajunse la râu într-un timp record.

— Fir-ar al dracului!

Trimise înjurătura spre cer, fără să-i pese dacă Dumnezeu o auzea. Acolo unde fusese podul, nu mai era acum decât un vârtej de apă tulbure. Tot ceea ce mai rămăsese din pod erau fragmente de stâlpi pe ambele maluri. Lemnul era rupt, iar apa se rotea în vârtej în jurul cioturilor. Podul fragil fusese luat de forța apelor.

Îşi cântări şansele în timp ce îl întorcea pe Stormy şi se îndrepta spre oraş. Ar fi putut pierde ore în şir căutând fără să găsească un loc pe unde să treacă apa. Cei de la River Bend nu vor şti deocamdată de starea lui Banner. Mai important era acum să găsească doctorul şi să-l aducă acasă.

Oraşul părea baricadat. Cele mai multe magazine erau închise din cauza vremii. Străzile deveniseră lacuri. Dirigintele poştei înălțase steagul național şi statal, dar ele atârnau ude pe prăjinile lor. Acolo se opri Jake pentru a se interesa de un doctor.

Dirigintele, cufundat în citirea unui roman despre un detectiv de la agenția Pinkerton pe urmele unor bandiți care jefuiau trenuri, ridică ochii supărat când intră Jake.

— Am nevoie de un doctor, urgent.

— Nu pari bolnav.

— Nu pentru mine. Pentru... nevastă-mea.

— Păi, pe care doctor îl vrei?

— Câți doctori aveți?

— Doi. Bătrânul Hewitt şi unul mai tânăr numit Angleton.

— Angleton.

— Nu-i aici. E plecat pentru o săptămână. S-a dus la rudele nevesti-si în Arkansas.

— Unde stă celălalt? zise Jake încordat, întrebându-se cât timp se mai putea abține să nu explodeze.

Dirigintele îi explică cum să ajungă la locuința doctorului. Imediat ce vizitatorul plecă, se încruntă la podeaua udată şi se întoarse la lectura lui.

Locuința doctorului era înconjurată cu un gard de stâlpi albi şi avea draperii la ferestre. Jake aruncă frâul lui Stormy pe după stâlpul de legat caii şi alergă la uşă;

Îşi scoase pălăria şi o scutură de apă, după ce bătu. îşi pusese o mantie aşa că nu era chiar atât de ud cum ar fi putut să fie. Uşa fu deschisă de o femeie voinică cu păr încărunțit şi sânii ca nişte perne.

— Doctorul Hewitt este acasă?

Femeia îl privi suspicioasă.

— Sunt doamna Hewitt. Pot să vă ajut?

— Trebuie să vorbesc cu doctorul, spuse Jake, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

— Tocmai ia masa. Clinica se deschide la ora trei.

— E vorba de o urgență.

Femeia îşi încreți gura şi nasul, arătându-şi dezaprobarea pentru întreruperea prânzului. Jake o străpunse cu ochii lui albaştri şi ea se gândi că era mai bine să nu mai spună nimic.

— Imediat.

Îi închise uşa în nas. Când uşa se deschise din nou, apăru un bărbat care se potrivea cu femeia ca volum şi care îşi ştergea gura cu un şervet. Se încruntă la Jake luându-l drept un bandit care venise să-i ceară să scoată un glonte dintr-un partener rănit. Cel puțin asta fusese descrierea pe care nevasta lui i-o făcuse în legătură cu vizitatorul, iar doctorul Hewitt se gândi că prima ei impresie fusese corectă ca de obicei.

— Doamna Hewitt mi-a spus că e un caz urgent.

— O femeie tânără care vomită tot ce are în ea, se plânge de dureri abdominale şi greață. E bolnavă. Are nevoie de doctor.

— Să vină după-amiază. Poți s-o aduci la orice oră.

Când încercă să închidă uşa, mâna lui Jake se propti de ea, oprindu-l.

— Eu nu ți-am spus că are nevoie de dumneata azi după-amiază. Are nevoie acum.

— Păi, n-am terminat masa...

— Pe mine nu mă interesează câtuşi de puțin ce n-ai terminat! zbieră Jake. Vii acum cu mine.

— Ascultă tinere, crezi că poți să dai buzna aşa peste mine şi să-mi ceri...

— Cunoşti familia Coleman?

Buzele doctorului se mişcară o clipă fără să scoată nici un sunet.

— Ross Coleman? Da, bineînțeles.

— E vorba de fiica lor, Banner. Acum, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine şi cu tatăl ei, dacă i se întâmplă ceva, ia-ți geanta aia neagră sau orice altceva ai nevoie şi hai cu mine.

Ca să fie şi mai convingător, Jake scoase pistolul.

Doamna Hewitt venise în hol când auzise țipetele. Acum se lipi de perete, cu capul tremurând pe umeri.

N-am mai pomenit... şopti ea speriată.

— Stai liniştită, dragă, o îmbărbătă doctorul Hewitt cu un calm pe care nu-l simțea, aruncând şervețelul şi luându-şi haina. Acest... domn e un prieten al familiei Coleman. E disperat, deşi am să stau eu de vorbă cu domnul Coleman, cu prima ocazie, despre comportarea lui.

Se uită la Jake, care era indiferent la discuția care se purta despre manierele lui. Tot ceea ce vedea era fața palidă de moarte a lui Banner şi tot ceea ce auzea erau rugămințile ei să n-o lase singură.

— Ai cal?

— Am o trăsură. E în grajdul din spatele casei.

— Să mergem.

Jake băgă pistolul în toc şi coborî treptele în urma doctorului. Se duse după el în grajd, îl ajută să înhame calul, apoi mână trăsura pe străzile oraşului. Prudența doctorului în privința drumurilor desfundate era lăudabilă, dar Jake fierbea de nerăbdare. Fiecare minut care trecea era un minut de agonie pentru Banner.

Păreau să fi trecut secole până ajunse din nou cu Stormy în grajdul lui. Trăgându-l pe doctor după el se repezi în casă.

Era linişte. Prea multă linişte. Jake intră în dormitor ca o nălucă, îngrozit de ceea ce putea găsi. Banner zăcea inconştientă printre perne, dar pieptul i se mişca în ritmul respirației. Îl împinse pe doctor înainte.

Cu o încetineală înnebunitoare, doctorul îşi scoase haina şi o aşeză grijuliu pe un scaun. Îşi puse o pereche de ochelari pe nas şi începu să dea la o parte cuverturile. Când Jake se apropie, Hewitt se uită peste umăr, sever.

— Nu pot s-o consult cu tine în cameră.

Dacă n-ar fi avut nevoie de el, Jake i-ar fi şters expresia aia pioasă de pe față cu un pumn. Aşa însă, îi aruncă o privire plină de înțeles şi ieşi din cameră.

Se plimbă în sus şi în jos, înjurând la fiecare pas. Neavând altceva mai bun de făcut, puse lemne în soba din bucătărie şi le aprinse. „Poate mai e nevoie de ceai... poate... poate..."

Probabilitățile se perindau prin mintea lui, fiecare mai neagră decât precedenta.

În cele din urmă, doctorul ieşi din cameră, lustruindu-şi ochelarii cu o batistă mare. Dădea din cap trist şi îşi privea pantofii.

— Ce-i ? Ce are? întrebă Jake, impacientat când văzu că doctorul nu-i dădea nici o atenție.

— Peritifilită. Febră stomacală, pe înțelesul tău.

Jake lăsă să-i scape un oftat lung, ridicând ochii în tavan.

— Apendicele. Am bănuit eu.

— Regret, tinere, spuse doctorul, punându-i conciliant mâna pe braț. Pentru tine, pentru Banner şi pentru părinții ei. Dar eu nu pot face absolut nimic până... până nu se termină.

Capitolul nouăsprezece

Jake îi întoarse privirea fără să clipească.

— Cum adică nu poți face nimic?

— Exact cum am spus. O s-o fac să se simtă cât se poate de bine, desigur, dar...

— Ce tot îndrugi acolo?

— Încerc să-ți expl...

— O să i-l scoți, idiotule!

— Ia ascultă, tinere. Nu-ți permit să vorbeşti cu tonul ăsta!

Chiar ridicându-se pe vârfuri, supărat, doctorul era doar un pitic pe lângă Jake.

— Nu cred că-ți dai seama de complicațiile unei asemenea operații.

— Explică-mi.

— N-are sens. N-o operez, se pronunță el ferm.

— De ce nu?

Doctorul îi explică. Pielea de pe pomeții lui Jake se întinse.

— Nenorocit încrezut şi prefăcut ce eşti! Te-am adus aici ca să faci tot ce trebuie să-i salvezi viața şi exact asta ai să faci.

— Eu fac parte din şcoala care susține că anumite părți ale corpului trebuie să rămână neatinse, şi anume, pieptul, creierul şi abdomenul.

Jake nu era impresionat de prelegerea lui pedantă. Îl înhăță pe doctor de revere şi-l smuci înainte şi în sus ridicându-l la un centimetru de podea cu fața la înălțimea feței lui.

— De unde te-au dezgropat? Relicve ca tine au fost alungate din practică demult.

Jake îl propti de perete, îşi scoase pistolul şi i-l puse sub nas. Trase cocoşul încet cu o siguranță care-l făcu pe doctor să transpire deasupra sprâncenelor.

— Du-te şi apucă-te de treabă. Scoate-i apendicele… sau crăpi. Clar?

— O să ai de-a face cu domnul Coleman pentru asta, bolborosi doctorul.

— Dacă Ross era aici, făcea la fel. Ei, îți zbor creierii sau nu?

— Bine, o s-o fac.

Jake îi dădu drumul şi se retrase atât de brusc încât ochelarii doctorului îi căzură de pe nas, alunecară pe față şi de-acolo pe piept, dar reuşi să-i prindă în dreptul genunchilor.

Nu mai fusese atât de tulburat niciodată. Îşi aşeză ochelarii înapoi pe nas şi se trase de partea de jos a vestei, nervos.

— Nici măcar nu ştiu dacă am adus cu mine eter. Infecția este duşmanul nostru cel mai temut. Trebuie să punem o barieră antiseptică între plagă şi atmosfera contaminată cu microbi. Am în geantă nişte acid fenic şi bandaje. Dă-mi-le, te rog, spuse doctorul în grabă.

Voia să-l calmeze pe acest barbar. Ochii lui erau mai tăioşi decât orice bisturiu pe care îl avea. Când Jake dispăru în cealaltă cameră, doctorul se gândi să fugă afară şi să se urce în trăsură. Dar ştia că n-ar fi putut întrece niciodată un bărbat călare şi se temu de mânia lui Jake când acesta ar fi descoperit că încercase să fugă.

Dar chiar mai mult se temea de operație. Nu mai era la curent cu medicina modernă şi cu progresele făcute în procedeele chirurgicale. Se mărginea să bată uşor mâna unei femei care năştea, să coasă tăieturi la degete şi să dea pastile pentru dispepsie.

Pe George Hewitt nu-l interesa să țină pasul cu inovații ca acelea privind asepsia. Trăia într-un teritoriu sălbatic, departe de coridoarele sacre ale cercetării medicale. Putea să scoată gloanțele într-un timp record, dacă nu

atingeau un organ vital. Putea aproape la fel de repede să amputeze membre. Dar interiorul corpului uman era, pentru el, un mister care-l înspăimânta.

Când totul fu gata, privi pielea albă, impecabilă a lui Banner Coleman şi o sudoare rece îi apăru pe faţă. Îşi ridică privirea la bărbatul care insistase să fie prezent. Hewitt consimţise. Avea nevoie de cineva care să picure eter pe pânza care îi acoperea nasul lui Banner dacă şi-ar fi revenit.

— Nu-mi asum răspunderea pentru ce se va întâmpla după aia, spuse, cu mai mult curaj decât simţea. Dacă apendicele s-a rupt deja, o să moară indiferent ce fac. Vreau să înţelegi asta.

Jake nici măcar nu tresări. îl aţinti doar cu ochii lui albaştri, glaciali.

— Şi eu vreau să înţelegi că dacă moare, mori şi tu, doctore. În locul tău, aş face tot ce pot să nu moară.

Omul era un bandit şi un păgân. Hewitt era sigur de asta. De asemenea, mai era sigur şi de faptul că tânărul vorbise serios. Îşi adună puţina îndemânare profesională pe care o avea şi coborî bisturiul ascuţit ca un brici spre pielea netedă, acoperită cu o compresă înmuiată în acid fenic, din dreapta buricului lui Banner.

Inima lui Jake păru că se opreşte când văzu cum cuţitul străbate ţesutul trăgând o linie roşie ce se contura încet, pe trupul lui Banner. Făcea ce trebuie? Da! Avea de ales? Fără operaţie, urma să moară. Şansele ca ea să moară în ciuda operaţiei erau înfricoşătoare, dar trebuia să încerce s-o salveze.

Nu putea să moară. Nu putea. N-avea s-o lase Dumnezeu. N-avea s-o lase.

În timp ce degetele stângace ale doctorului Hewitt făceau incizia în abdomenul ei, Jake se rugă din tot sufletul pentru prima dată după mulţi ani.

Hewitt legă bandajul, trase la loc cămaşa de noapte a lui Banner şi o acoperi cu o pătură. Abia atunci îndrăzni să-l privească pe Jake. Ochii lui înspăimântători erau aţintiţi asupra fetei.

— Nu-mi place culoarea ei, observă Jake îngrijorat.

— Trupul ei a suferit un şoc, pe care eu nu-l consideram, personal şi profesional, necesar, dacă-ţi aminteşti.

Doctorul îi mulţumi lui Dumnezeu că fata nu murise în timpul operaţiei, dar se îndoia serios că avea să trăiască până dimineaţă. Din fericire, apendicele nu se deschisese, dar fusese cât pe ce. Se gândi că asemenea cazuri erau fără

speranță şi că ar fi fost mult mai caritabil să lase pacientul să moară fără să mai aibă de suportat şi operația.

— Pune-i comprese reci ca să nu-i crească febra. Pune acid fenic pe bandaj din când în când şi dă-i laudandum dacă are dureri.

Îşi adună lucrurile, îngrămădindu-le în dezordine în geanta lui, altădată ordonată. Voia să părăsească această casă înainte ca fata să moară, să scape de acest pistolar înainte de a se răzbuna pe el pentru ceva care nu stătea în puterile lui. Unii oameni pur şi simplu nu-l lăsau pe Dumnezeu să-şi vadă de treburi şi să dea sau să ia viața fără să intervină.

Se grăbi cât putu să plece, dar schimbă câteva cuvinte cu Jake înainte de a evada de acolo. Nu ştia cum de se gândise Ross Coleman să-şi lase fata în grija unui ticălos dar îşi aminti de cununia întreruptă scandalos. Fata era chiar atât de nedisciplinată?

Abia aştepta să ajungă acasă şi să-i povestească doamnei Hewitt cel mai recent capitol din viața lui Banner Coleman. Ar fi pus-o să jure că păstrează secretul, bineînțeles. Povestea asta nu trebuia răspândită în oraş ca provenind de la el. Nu se făcea să-i ofenseze pe Colemani-i, cu toate că însoțitorul fiicei lor era suspect şi purtarea lui mai puțin decât exemplară.

Speră că soția lui să fi păstrat puiul şi găluştile calde.

Şi afurisita asta de ploaie care tot mai continua să cadă în torente.

Jake împinsese scaunul drept, cu spătar mobil, la marginea patului lui Banner. Stătea cu coatele pe genunchi. Mâinile îi erau împreunate în fața gurii. Ochii lui nu se abăteau deloc de la fața ei.

Respirația lui Banner era atât de uşoară şi de superficială, încât abia dacă mişca pătura de pe pieptul ei. Asta îl îngrijora. Nu ştia dacă trebuie să se alarmeze pentru că nu dădea semne de revenire sau să fie bucuros că dormea, când era cel mai greu. Frecvent, pleoapele i se zbăteau de parcă ar fi avut un vis urât. Altminteri, zăcea nemişcată, tăcută, fără vlagă.

Se ridică de pe scaun, vrând să îndepărteze gândul morții ei. Îşi puse palma bătătorită pe fruntea ei şi îşi spuse că era categoric mai rece decât ultima dată când încercase. Când plecase doctorul? Nu observase şi nici nu-i păsa. Tot ce-l interesa acum era să-i salveze viața lui Banner.

În colțul dormitorului, văzu grămada de cârpe pătate de sânge pe care insistase să le înlocuiască după terminarea operației. La vederea lor i se făcu rău de la stomac. Acela era sângele lui Banner. Le strânse grămadă, le cără

prin casa întunecată şi le aruncă afară, prin uşa din dos. Avea să le spele mai târziu.

Îmbrăcându-şi mantaua şi pălăria, merse în grajd ca să se ocupe de tristul şi neglijatul Stormy. De când ceilalți cai fuseseră transferați la River Bend cât timp el fusese plecat la Fort Worth, armăsarul rămăsese singur stăpân pe grajd.

— Hei, băiete. Credeai că te-am uitat?

Jake îl eliberă de şaua grea, îl scărpină şi-i dădu o bine meritată porție de ovăz.

Acolo, în liniştea grajdului, sub răpăiala ploii care picura de pe streşini, gravitatea situației îl izbi pe Jake ca un val. O simțise plutind undeva la orizont, apropiindu-se, amenințându-l, dar nu voise s-o ia în seamă:

Banner ar putea muri.

Degetele i se încurcară în coama lui Stormy şi îşi sprijini fruntea de carnea lui tare.

— Nu, nu, gemu. Nu se poate.

Nu ca Luke. Nu ca Pa. Lacrimi grele i se rostogoliră pe obraji. Ar fi fost distrus dacă ar fi pierdut-o pe Banner. Şi nu pentru că o iubea de când era copil, sau pentru că era fiica prietenilor lui dragi. Nu voia s-o piardă pentru că s-ar stinge o lumină în viața lui.

Îi provocase multă durere. O rănise în mod voit, o insultase de mai multe ori. îşi spusese că era pentru propriul ei bine. Acum trebuia să recunoască adevăratul motiv. Devenise prea importantă pentru el.

Cu douăzeci de ani în urmă, îşi închisese sufletul în fața oricui, pentru că era prea riscant. Iubeai pe cineva, îl pierdeai. Mai bine să nu iubeşti deloc. Să o iubească pe Lydia în toți anii aceştia fusese uşor, pentru că dragostea aceea era secretă şi nu-i cerea nimic. Pe Lydia o pierduse deja. Dar să o iubească pe Banner şi s-o...

O iubea pe Banner?

— Nu ştiu, îi şopti lui Stormy.

Ştia doar c-ar fi mutat cerul şi pământul ca să-i vadă fața însuflețită şi veselă sau disprețuitoare şi furioasă, sau strălucitoare şi înflăcărată de pasiune. Orice, orice altceva decât nemişcarea morții.

Părăsi grajdul în fugă, sărind peste ,bălți şi străbătând o mare de noroi ca să ajungă în casă. îşi agăță la întâmplare pălăria şi mantaua în cuierul de pe uşă şi îşi smulse cizmele, lăsându-le să cadă neglijent pe podea. Merse prin casă în ciorapi. Dormitorul era la fel de sumbru cum îl lăsase. Se îndreptă spre pat şi îngenunche lângă ea.

— N-o să mori, Banner. N-o să mă părăseşti. Trebuie să trăieşti. N-o să te las, şopti cu ardoare, strângându-i cu putere mâna şi presând-o de gura lui.

Singurul ei răspuns fu un geamăt slab, dar care era muzică pentru urechile lui Jake.

Râzând şi plângând de uşurare, se ridică în picioare. Nu avea de gând s-o lase să se trezească în decorul ăsta întunecat, mohorât. Într-o clipă, traversă casa, aprinzând lămpile. Totul trebuia să arate însufleţit, plin de veselie când ea se va trezi. Îngerul morţii nu va îndrăzni să se strecoare într-o casă cu toate luminile aprinse. Ştia că gândeşte ca un nebun, dar nu voia să rişte.

Aţâţă focul din şemineu şi pe cel din soba de la bucătărie. Încălzi o conservă de fasole pentru el şi puse ceainicul la fiert în caz că Banner va dori ceva când se va trezi.

După atâta activitate plină de agitaţie, era extenuat. Veghe lângă Banner până când nu-şi mai putu ţine ochii deschişi, apoi se duse în salon, îşi smulse hainele de pe el şi se înfăşură într-o pătură de pe sofa. Adormi aproape instantaneu.

Lui Banner îi era cald. Foarte cald. Ceva o presa în jos, o afunda în pat. Gura părea căptuşită cu vată. Simţea o durere vibrantă venind de undeva, din corpul ei, dar nu putu s-o localizeze. Vru să-şi deschidă ochii. Lumina era excesiv de puternică. Îi lovi ochii de parcă îi deschidea prima oară. Îi sfredeli. O dureau.

Treptat ochii i se obişnuiră cu lumina şi îi deschise complet. Îi întoarse spre ferestre şi văzu dormitorul reflectat în geam. Era încă întuneric afară şi încă mai ploua.

Încercă să se orienteze şi să-şi amintească ce se întâmplase, dar nu-şi putu aduna gândurile. Camera i se păru mare, apoi mică. Capătul patului păru nu mai departe de vârful nasului, apoi păru că se îndepărtează cu câteva mile. Aceste mişcări unduitoare îi provocară greaţă şi răsuflă din greu printre buzele deschise ca să o îndepărteze.

Încercă să stea în şezut, dar durerea din mijloc o făcu să se prăbuşească cu un strigăt de alarmă.

— Banner?

Jake, cu părul ciufulit, stătea în pragul uşii deschise, proptindu-se de ea cu braţele larg desfăcute. Banner delira. Precis delira.

Jake era complet dezbrăcat.

Se duse repede şi îngenunche lângă pat, luându-i mâinile. Ochii lui îi priviră faţa.

— Cum te simţi?

Banner îl privi speriată.

— Nu ştiu. Mă simt ciudat. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai fost operată.

Pupilele lui Banner se dilatară în ciuda luminii care le invada.

— Operaţie? Adică am fost tăiată şi deschisă, Jake?

— Şşşt, lasă-mă să-ţi arăt.

Îi luă una din mâini sub pătură şi i-o aşeză uşor pe abdomenul bandajat. Banner tresări de durere chiar şi la presiunea foarte mică aplicată acolo.

— Uşor, o avertiză el. Rana e încă proaspătă. Nu-ţi aminteşti că ţi-a fost rău?

Îşi amintea frânturi. Drumul spre casă în ploaie. Durerea însoţită de frigul din oase. Ameţeala. Strânsoarea crampelor. Cât de rău îi fusese când o ţinuse Jake.

— Ţi s-a inflamat apendicele.

— Febra stomacului, spuse ea şi lacrimi de groază îi umplură ochii. Din asta se poate muri.

— Dar n-ai să mori, spuse Jake, răguşit. A venit doctorul şi l-a scos. O să am grijă de tine, Banner. Într-o săptămână sau două o să fii ca nouă. Mai bine.

Banner încercă să înţeleagă toate astea, ţinându-şi în continuare mâna pe locul sensibil de pe abdomen, care o durea.

— Mă doare.

— Ştiu, spuse Jake şi-i sărută dosul mâinii ce încă mai era în mâna lui. O să te doară câteva zile. Altfel, cum te simţi?

Banner clipi.

— Lumina este îngrozitor de puternică.

Jake zâmbi, se întinse şi micşoră fitilul lămpii de pe noptieră.

— E vina mea. N-am vrut să te trezeşti în întuneric şi să-ţi fie frică.

— Ai grijă de mine?

— Da.

— Unde-i mama?

Jake îi mângâie obrazul.

— Îmi pare rău, Banner. Am încercat să traversez râul şi să-i aduc pe ai tăi înapoi, dar podul a fost luat de apă. Râul nu se poate traversa. Până când

nu se opreşte ploaia şi nu se retrag apele, River Bend este izolat. Mă tem că te-ai împotmolit aici cu mine.

Zăcu liniştită un moment, privindu-l.

— Nu mă deranjează, Jake.

Ridică o mână ca să-i mângâie obrazul, dar îi căzu înapoi, moale.

— Sunt ameţită.

— De la eter şi de la febră. Ar trebui să te culci la loc. Vrei o înghiţitură de apă?

Banner dădu din cap şi Jake îi turnă apă într-un pahar dintr-un ulcior de pe masă.

— Doar o gură.

Îi sprijini capul cu mâna şi-i înclină paharul spre buze, ciocnindu-l cu un clinchet uşor de dinţi. Banner sorbi o înghiţitură, apoi încă una.

— Atât ajunge, acum.

Puse la loc paharul pe masă şi observă sticluţa cu laudandum pe care i-o lăsase medicul.

— Ai dureri? Pot să-ţi dau laudandum.

— Nu, dar stai cu mine.

— Să stau...?

— Dormi cu mine. Ca în tren.

— Dar, draga mea, tu...

— Te rog, Jake. Banner se lupta să-şi ţină ochii deschişi, dar schiţă un gest să-l atingă. Fu de ajuns ca să-i spulbere orice obiecţie. Se ridică în picioare, ridică păturile şi se strecură sub ele. Jake îşi trecu un braţ pe sub umerii ei şi îi apăsă capul de pieptul lui gol.

— Nu, nu, stai liniştită sau o să te doară.

Îşi puse cealaltă mână pe partea de sus a coapsei ei ca să simtă dacă Banner şi-ar fi mişcat partea de jos a corpului. Degetele ei se răsfirară în părul de pe pieptul lui, iar respiraţia ei uşoară îl făcea să fluture.

O, Doamne. Ce paradis. Ce iad. Ce supliciu delicios.

Dar, ca prin miracol, la câteva minute după ce adormi ea, adormi şi el.

Dimineaţa, Jake umblă tiptil prin casă, nevrând să tulbure somnul sănătos al lui Banner. Îl îngriji pe Stormy, aduse lemne, aţâţă focul în sobe, pregăti micul dejun prăjind nişte slănină pe care o găsise în cămară şi la care adăugă pesmeţi şi cafea tare, fierbinte.

Când totul fu gata, îşi reluă postul lângă patul lui Banner. Urma corpului lui în aşternut se mai păstra încă. Îşi închise ochii cu trupul străbătut de o plăcere nouă. Nu-şi mai petrecuse o noapte întreagă cu o femeie până atunci. Se folosise de ele şi le părăsise. Dar era într-adevăr ceva să dormi lângă o femeie, să împarți cu ea căldura trupului, respirația.

Nu orice femeie. Banner.

O privi. Era încă şi mai mult de spus despre cum era să te trezeşti lângă ea. O, Doamne, era catifelată, caldă şi dulce. Se trezise şi-i găsise mâna încolăcită după capul lui, buzele întredeschise apăsându-i pieptul. Şi mâna lui...

Îşi înghiți saliva, amintindu-şi unde îi fusese mâna. În cel mai delicat, în cel mai cald, în cel mai dulce loc dintre toate. Îl protejase, cu podul palmei îndoit ca o cupă. Dar cine avea s-o apere de el? N-avea să-i mai facă niciodată rău. Niciodată. Nevoia dinăuntrul lui de-a o proteja era aproape dureroasă.

Cât de mult şezuse acolo, privindu-i fața în timp ce dormea, nu ştia. Nu conta. Acolo voise să fie.

Când Banner se trezi, era şi mai alertată, dar şi mai conştientă de necazul ei.

— Nu cred c-o să mă mai mişc vreodată.

Jake zâmbi. Banner nu avea să moară. Nu ştia dacă datorită intervenției lui Dumnezeu sau încăpățânării lui. Dar Banner nu avea să moară.

— O să-l călăreşti pe Dusty, în scurt timp.

Banner oftă, iar el râse.

— O să treacă ceva timp, se-nțelege. Vrei nişte ceai?

Banner dădu din cap şi el plecă să i-l aducă.

Când Jake se întoarse, Banner se foia sub pături.

— Uf, Jake, este ceva...

— Ce?

Brusc îngrijorat, Jake aşează ceaiul pe masă.

— Nimic, nu contează, spuse ea, evitându-i privirea.

— Ce-i? Ți-e rău din nou? Îți vine să vomiți?

Obrajii lui Banner se înroşiră şi, de data asta, Jake ştiu că nu din cauza febrei.

— Nu.

— Atunci ce-i? Ai dureri? Ai nevoie de laudandum? Ia dacă ai nevoie, este...

— Nu-mi trebuie laudandum.

— Atunci, la dracu', ce-i? spuse pierzându-şi răbdarea. Spune-mi!

— Trebuie să-mi fac nevoile.

Jake căpătă expresia stupidă a unui om care tocmai fusese lovit peste față cu un sac de cârpe ude.

— Oho! Nu m-am gândit deloc la asta.

— Gândeşte-te. Şi repede.

— Mă întorc imediat.

Alergă în bucătărie şi se întoarse cu o oală joasă.

— Până când te vei putea ridica să foloseşti oala de noapte, va trebui să foloseşti asta.

— Ce faci? țipă ea când Jake dădu la o parte păturile.

— Păi, trebuie să o punem sub tine ...acolo, nu?

— Pot s-o fac şi singură.

— Nu poți să te mişti.

— Mă descurc.

— Banner, nu te prosti. Ți-am ținut capul când ți-ai vomitat mațele noaptea trecută şi...

— Mulțumesc că-mi aduci aminte.

— ... şi am stat lângă tine şi am urmărit operația. Ți-am schimbat cămaşa de noapte când prețiosul ăla de doctor a refuzat s-o facă. Te-am văzut, înțelegi? Şi acum, lasă-mă să-ți strecor oala asta sub fund până nu uzi patul.

— O s-o fac singură sau o să țin în mine, spuse scrâşnind din dinți.

Jake nu-şi dădea seama cum e posibil ca acum să vrea s-o mângâie pentru ca în clipa următoare să-i vină s-o sugrume. Se răsuci pe călcâie şi plecă, păşind apăsat.

— Femei! spuse el, dezgustat, când trânti uşa în urma lui.

Banner observă că evoluase de la „puştoaică" la „femeie". Presupuse că era, într-un fel, un compliment.

Cinci minute mai târziu, când Jake bătu la uşă, fu întâmpinat cu un slab „Intră".

Jake privi atent din uşă şi fu alarmat să-i vadă brațul zăcându-i fără vlagă, lungit, pe pat.

— Te simți bine?

Banner îşi deschise ochii şi-i observă îngrijorarea.

— Mi-e bine, zău. Sunt doar obosită.

— Eşti foarte palidă.

Indiferent, luă oala şi o puse pe podea.

— Şi nu te-am ajutat. Îmi pare rău c-am țipat la tine. Culcă-te la loc, iubito.

— Bine, Jake, şopti ea, ascultătoare.

Pleoapele i se închiseră şi cele mai negre gene pe care le văzuse Jake vreodată coborâră peste ochii fetei, care adormi imediat.

O îngriji în ziua şi în după-amiaza aceea.

— O să stai din nou cu mine, nu?

Se opri tocmai când strângea mai tare păturile în jurul ei.

— N-ar trebui, Banner.

— Te rog.

— Bine. Dar să dormi. Mai am câte ceva de făcut pe aici.

— Promite-mi că vei...

— Da, îți promit.

Banner dormi toată noaptea, trezindu-se doar o dată, când încercă să se întoarcă. Gemu încet, trezindu-l pe Jake imediat. Brațele lui se strânseră în jurul ei.

— Şşt. Ține minte că trebuie să stai liniştită, îi şopti el în ureche.

Îi sărută obrazul. Şi, ca s-o împiedice să se mişte din nou, îşi ridică coapsa ca să le acopere pe ale ei. Banner se ghemui în el. De data asta, el gemu.

Jake nu adormi mult timp după aceea.

În dimineața următoare, Banner se plânse că-i este foame.

— Ceaiul ăsta n-a fost suficient, spuse ea, întinzându-i ceaşca goală.

— Ăsta-i semn bun.

— Mirosul ăsta-i de slănină?

— Da, dar nu cred c-ar trebui să mănânci.

— Jake, mor de foame!

Sprâncenele lui se încruntară.

— S-a-ntâmplat ceva rău?

— E foarte puțină mâncare în casă. Trebuie să merg până în oraş şi să cumpăr nişte carne proaspătă, nişte ouă şi lapte, şi să mai iau vreo câteva alimente. În mod normal, ți-ar fi gătit Lydia sau Ma, dar ploaia n-a-ncetat. Suntem al naibii de norocoşi că ne aflăm de partea asta a râului şi că putem ajunge în oraş.

O privi de aproape.

— O să te descurci dacă te las singură o oră?

Gândul să rămână singură şi imobilizată o umplu de spaimă, dar nu putea să-i împărtăşească temerile ei lui Jake. Făcea tot posibilul să aibă grijă de ea. Tot ce putea să facă era să nu devină pisăloagă.

— Sigur că da.

Jake se întoarse într-un timp record, împotrivindu-se stihiilor tot drumul. Timpul se scursese încet pentru Banner, cu toate că mai mult moțăise. Când îl auzi deschizând uşa din dos, aproape că-şi uită suferința şi se ridică în şezut.

— Te-ai întors? întrebă ea.

— De ce nu dormi? răspunse el din bucătărie, unde îşi lepăda hainele ude.

— M-am săturat să tot dorm.

— Te faci tot mai urâcioasă şi asta-nseamnă că te vindeci.

Dacă zâmbetul lui ar fi fost medicament, Banner s-ar fi însănătoşit imediat ce Jake intră în dormitor.

— Ți-a fost dor de mine?

— Ce mi-ai adus? Friptură şi cartofi? Şuncă? Curcan?

— Nişte carne de vită ca să fac o supă.

— Supă!

Jake se aşează pe marginea patului.

— Astăzi supă. Mâine poate tocăniță de pui. Şi dacă mai stai îmbufnată, nu-ți dau nici bunătatea pe care ți-am adus-o.

Iritarea ei pieri.

— Ce bunătate?

Jake pescui două acadele din buzunarul de la piept şi i le dădu.

— Una-i de cireşe, cealaltă e ce-ți place ție mai mult.

Banner strânse acadelele la piept.

— N-ai uitat.

— Cum era să uit? Când erai copil nici nu îndrăzneam să vin la River Bend fără să-ți aduc acadelele astea.

Mâna lui Banner îi mângâie obrazul.

— Acadelele aveau prea puțin de-a face cu motivul pentru care mă bucuram să te văd, atunci şi acum. Dar îți mulțumesc, în orice caz.

Jake simți o dorință explozivă care îi zgudui tot corpul. Plecă de lângă ea înainte de a-şi reaminti cât de dulce îi fusese gura în timpul nopții. Se simțea mai bine, dar era încă bolnavă, şi n-ar mai fi vrut pentru nimic în lume să fie acuzat că a profitat din nou de ea.

— Mai bine mă apuc să fac supa, murmură el când părăsi dormitorul.

Nu dormi lângă ea în noaptea aceea. Şi nici ea nu-i ceru asta. Tacit, amândoi recunoscuseră că ar fi fost un lucru nesăbuit.

Capitolul douăzeci

În ziua următoare, Banner dădu semne clare de însănătoşire. Putea să stea în şezut, sprijinită de perne. Nu mai avea febră de douăzeci şi patru de ore. Tăietura nu se infectase. Corpul ei avea nevoie doar de timp să se refacă.

— Te simți în stare să te ridici şi să mergi puțin? întrebă Jake, luându-i tava cu micul dejun din poală.

Mâncase un ou cu slănină cu o poftă de lup.

Banner se gândi că ar fi fost bucuroasă să se dea jos din pat, dar acum, când venise vremea să încerce, ezită. Abdomenul o durea incredibil de tare. Să se ridice, să meargă, să se întoarcă înapoi în pat, toate astea păreau încercări de neînvins.

— Crezi că ar trebui? Ce-a spus doctorul Hewitt?

Jake privi în altă parte.

— El... n-a pomenit nimic despre asta. Dar durerea n-o să treacă niciodată de la sine dacă stai în pat.

— Poate mâine.

Punându-şi mâinile în şolduri, Jake o privi sfidător.

— A început să-ți placă olița?

Ochii lui Banner scăpărară cu acea îndârjire cunoscută, pe care Jake sperase să o provoace.

— Bine, o s-o fac.

— Mă gândeam eu c-ai s-o faci, spuse Jake pe un ton sec, încercând să-şi ascundă satisfacția.

Banner îi mai aruncă o privire ucigătoare, îndepărtă păturile şi îşi duse picioarele la marginea patului. Partea de jos a corpului ei protestă şi Banner se crispă de durere.

— Lasă, Banner, spuse Jake, plin de remuşcări. Poate că te-am zorit prea tare. O să aşteptăm până mâine.

Banner clătină din cap. Fața îi era palidă, dar ochii îi străluceau de hotărâre.

— Nu. Ai dreptate. Trebuie să încep să-mi folosesc din nou muşchii ăştia la un moment dat. Oricând s-ar întâmpla asta, nu va fi uşor.

Acum era deja la un centimetru de marginea patului. Jake era speriat de cât de fragilă şi de mică arăta, cu picioarele ivindu-i-se de sub poala cămăşii de noapte, tălpile goale căutând podeaua.

Jake îi cuprinse talia.

— Sprijină-te de mine.

Banner îl ascultă. Când picioarele îi atinseră podeaua, se ridică, sprijinindu-se pe brațele lui puternice.

— Sunt atât de slăbită, spuse ea, respirând din greu când camera începu să se învârtă încet în jurul ei.

— Pentru că ai stat atât de mult în pat. Poți să faci câțiva paşi?

Împreună, ajunseră cu greu până la uşă şi înapoi, Jake încercând să-şi reducă paşii lui mari pentru a se potrivi cu paşii ei mici. Banner se agăță de el, apăsându-i, fără să-şi dea seama, brațul de sâni.

Jake era însă conştient de acest lucru. Îşi simțea capul învârtindu-i-se şi era la fel de amețit ca şi ea, când sânii ei îşi modificară forma în jurul bicepşilor lui. Părul ei, o masă dezordonată de bucle şi de şuvițe ondulate, îi tot atingea bărbia şi nasul când se apleca spre ea, întrebând-o mereu dacă avea dureri.

Când ajunseră din nou la pat, o aşeză uşor pe scaun.

— Poți să stai aici până schimb lenjeria?

Banner îi zâmbi, simțindu-se victorioasă.

— Da. Nu-i aşa de rău ca prima dată.

Jake îi susținu privirea o clipă şi-i aranjă o şuviță de păr, înainte de-a se îndrepta spre şifoner ca să ia lenjerie curată.

— Crezi că o să mai pot sta dreaptă vreodată?

Stătuse înclinată sub un unghi de aproape patruzeci şi cinci de grade.

Jake îndepărtă lenjeria de pe pat şi o aşternu, netezind-o, pe cea curată. Camera se umplu brusc de mirosul de vară frumoasă, menținut în cearceafurile ce se uscaseră pe frânghia de rufe cu săptămâni înainte.

— Bineînțeles c-o să poți, când o să fii sigură că nu pocneşti, spuse Jake zâmbind, în timp ce Banner îşi aranja perna.

— E o prostie din partea mea, ştiu.

— Dar e normal.

Brusc, Banner îşi acoperi gura cu mâna, pentru a ascunde un chicotit.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Jake, în timp ce ținea perna între bărbie şi piept, chinuindu-se s-o îmbrace cu fața de pernă.

— Poate c-ai putea să-ți găseşti o slujbă la spital, ca soră. Numai jumătate de normă, bineînțeles, ca să nu-ți ia din munca de cowboy.

Jake o privi încruntat şi lăsă perna să cadă înapoi, pe pat.

— Te las în pace să faci remarcile astea doar pentru că eşti în convalescență, Dar cum te faci bine, păzeşte-te, o amenință el cu un mârâit uşor.

O ajută să intre la loc, în pat. Când fu proptită între perne, Banner îşi ceru peria de păr. Mâinile ei căzură obosite în lături, după un minut sau două.

— N-o să mi-l descâlcesc niciodată pe tot.

— Vrei să te ajut?

Jake stătuse în picioare la capătul patului, privind-o lung când ea îşi ridicase braţele deasupra capului şi îşi trecuse peria prin păr. Era atât de frumoasă. Şi aproape că o pierduse. Simţea un gol în stomac ori de câte ori se gândea cât de aproape fusese de-a o pierde.

— Nu te deranjează?

Să-l deranjeze? Pe el, care inventa tot felul de motive ca s-o atingă? Înconjură patul până ajunse lângă ea şi o ridică. Şoldurile lui abia dacă stăteau pe colţul saltelei, dar se propti cu piciorul încălţat în cizmă de podea. Luă peria din mâna ei.

— Spune-mi dacă ajunge să fie prea greu de suportat.

— Hmm, n-o să fie, suspină ea când Jake îi trecu peria prin păr. Ce bine e.

— Te trag de păr.

— Puţin, dar nu mă doare.

Îi trebuiră câteva minute de concentrare ca să-i treacă peria prin şuviţele încâlcite de la spate, dar după ce-i descâlci părul, putu să-l pieptăne mai uşor.

Părul lui Banner era subţire, sălbatic, bogat. Voi să-şi îngroape faţa în el, să-i şoptească cuvinte tandre, să-i spună tot ce avea în suflet.

Gâtul lui Banner parcă nu avea oase. Capul i se mişca odată cu mâinile lui. Fiecare mişcare a periei era ca mângâierea unui iubit. Mâinile obişnuite să răsucească sârmă ghimpată, să însemne vitele cu fierul roşu şi să le prindă cu lasoul, erau la fel de grijulii ca ale unei mame cu copilul ei. Banner îi simţi respiraţia pe gât când îi ridică părul cu peria, îl trase printre ţepi şi-l lăsă să se cearnă înapoi. Moleşită, se sprijini de pieptul lui Jake.

— Ţi se face somn? murmură el.

— Nu. M-am moleşit de plăcere.

Fiecare celulă din corpul lui era absolut trează. Curbura şoldurilor ei era lipită de pulpa lui. Spatele ei era suplu şi în armonie cu pieptul lui. Chiar şi sub cămaşa de noapte largă, îi putu distinge forma delicată a trupului. Ar fi dorit s-o învăluie şi să-şi aşeze mâinile pe sânii ei. De fiecare dată când respira lung, leneş, ţesătura care-i acoperea sânii tremura ademenitor. Dorinţa de a-i mângâia trupul, de a-l vedea, de a-l simţi, era aproape dureroasă.

Îi era tot mai greu.

Aşeză peria pe noptieră. Unindu-şi mâinile pe după umerii ei, o trase spre el şi îşi îngropă fața în părul ei splendid. Închise ochii, împotrivindu-se spasmului de emoție ce-l răscoli. O dorea, voia să fie înăuntrul ei, iubind-o.

Un braț alunecă în jos cuprinzând-o. Capul ei se lăsă pe spate, pe umărul lui, fața i se ridică spre a lui. Gurile lor se întâlniră într-o mângâiere abia simțită.

Apoi, ca un enorm sacrificiu, Jake o îndepărtă şi se ridică încet de pe pat.

— Părul tău arată într-adevăr bine acum, Banner.

— Mulțumesc.

Vocea îi era slabă. Nu-şi putea ascunde dezamăgirea. Pentru o clipă, crezuse, sperase că Jake avea să facă din nou dragoste cu ea. Era o delicatețe necunoscută până atunci în mângâierile lui, în toată atitudinea lui față de ea. Voia să o capteze cât mai era încă acolo.

Cu intuiția ei de femeie, înțelese că sub exteriorul lui aspru se ascundea o rană adâncă din tinerețe. Era capabil să iubească, dar nu voia să rişte. Se pusese singur în gardă, nelăsând să se vadă dragostea lui pentru alți oameni. Dar erau şi crăpături în zidul pe care-l construise în jurul lui. Banner intenționa s-o încerce pe fiecare în parte, până când avea să fie lăsată înăuntru, în spatele acestor implacabili ochi albaştri.

— Unde pleci? întrebă ea încet când Jake se îndreptă spre uşă.

Jake se întoarse şi o privi cu ochi plini de dorință. Stătea întinsă pe perne, părul ei împrăştiindu-se peste lenjerie ca o cerneală neagră. Ochii îi erau înceţoşați.

— Ce bine arăți, spuse ea.

Jake îşi plimbă o mână peste bărbie.

— Nu m-am bărbierit încă.

— Fă-o aici, sugeră ea spontan.

— Cum?

— Bărbiereşte-te aici, la masa mea de toaletă.

Banner arătă cu degetul spre masa ei de toaletă.

— Banner, spuse Jake, privind în direcția indicată, nu pot.

— De ce?

— Pentru că...

Căută un motiv plauzibil.

— Nu-i nimic de văzut în asta.

— Dacă-i aşa, de ce te deranjează că vreau să văd?

— Nu mă deranjează că te uiți la mine. Doar că...

— Ce?

— O, la naiba. Dacă asta-ți face plăcere...

Ieşi din cameră, păşind apăsat, iar Banner se întinse la loc, zâmbind satisfăcută. Când Jake se întoarse, ținea în mână o cană şi un pămătuf, un brici şi un prosop.

— Sper că-ți dai seama ce bătaie de cap îmi dai doar ca să te distrezi, mormăi el.

Îşi aşeză uneltele de bărbierit pe măsuța de toaletă şi plecă să aducă o cană cu apă fierbinte din bucătărie.

— Să nu-ți închipui că nu apreciez gestul, spuse ea.

Jake murmură ceva, dar Banner nu înțelese nici unul din cuvintele spuse după „puştoaică". Era încruntat când veni cu apa fierbinte şi o turnă în castronul de porțelan. Trandafirii galbeni pictați pe el îi atraseră atenția.

— Să nu spui nimănui vreodată că m-am bărbierit într-un castron pictat cu trandafiri.

— Îți jur.

Ochii lui Banner sclipeau ştrengăreşte. Semnul ăsta de sănătate era singurul motiv pentru care Jake continua să se prostească. Se însănătoşea oră de oră. Aspectul normal al corpului îi ieşea la iveală, înlocuindu-l pe cel sugrumat de durere şi delir provocat de febră. Era hotărât s-o vadă vindecându-se.

Banner îl privi descheindu-şi primii nasturi de la cămaşă şi îndoindu-şi gulerul înăuntru.

— De ce nu-ți scoți cămaşa?

Jake scufundă pămătuful în apă, apoi în vasul cu săpun de bărbierit şi începu să-şi pună pe față un strat gros de clăbuc.

— Ce-ți pasă ție de cămaşa mea?

Tamponă uşor clăbucul alb, înspumat pe falcă şi-l întinse până când partea de jos a feței îi fu acoperită.

— Fac asta de prea mult timp ca să-mi dea cineva sfaturi. Dar abia terminase de vorbit că o bucată mare de spumă de săpun îi căzu pe partea din față a cămăşii. Jake înjură, ridică un prosop şi se şterse. Banner chicoti; Jake se încruntă, întunecat, în oglindă. Dar nu reuşi să-şi compună o expresie înfricoşătoare aşa cum era, cu fața acoperită de săpun.

Ridică briciul.

— N-ar trebui să ascuți briciul mai întâi? întrebă Banner.

Jake o ignoră. Înclinându-şi capul într-o parte, îşi trecu briciul de la favoriți spre bărbie. Spălă briciul cu un clipocit în castronul cu apă şi continuă

operația pe obrazul celălalt. Îşi răsuci buzele înăuntru, ca să se poată bărbieri deasupra buzei de sus.

— Mă faci să mă gândesc prea mult la ceea ce fac. Cuvintele îi ieşiseră ciuntite din cauza felului cum îşi ținea gura, şi Banner chicoti.

— E fascinant.

— O, da, fascinant, mormăi Jake.

Când partea de jos a feței fu bine bărbierită, luă din nou pămătuful şi se săpuni sub bărbie şi pe gât. Lăsându-şi capul pe spate, aşeză marginea briciului la baza gâtului şi îl trase în sus, peste mărul lui Adam.

— Jake?

— Hmm?

— Scula ta e mai mare ca a altora?

— Na, c-am făcut-o!

O picătură de sânge apăru în zona jugularei.

— E al dracului de riscant să-i pui o astfel de întrebare unui bărbat când are un brici la gât.

— Dacă acum mi-a trecut prin minte?

— Poate că n-ar trebui să spui tot ce-ți trece prin cap. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Ei?

— Ei, ce?

— Nu-i deloc treaba ta!

Jake se întoarse din nou spre oglindă, ridicând un prosop ca să oprească cu el sângele care i se prelingea în jos, pe gât.

— Ce fel de întrebare e asta, din partea unei tinere nemăritate? Chiar şi a uneia măritate. Unde-ai mai auzit cuvântul ăla?

— Nu aşa i se spune?

— Uneori. Dar de unde... Nu, lasă-mă să ghicesc, spuse Jake ridicându-şi mâinile, cu palmele în afară. De la fratele tău şi de la al meu.

— Am apărut în spatele lor odată când tocmai îşi făceau nevoile în pădure. Cred că îşi comparau...

— Taci! Să nu te mai aud rostind cuvântul ăla.

— Până atunci, credeam că toate sunt la fel. Cred că sunt ca şi sânii femeilor. Unele sunt mai mari decât altele, fireşte.

— O, Doamne.

Fața lui Jake căpătă o expresie sumbră.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Noi nu ne sfiim unul de altul, nu?

— Aşa s-ar părea.

Jake termină cu bărbieritul şi începu să-şi stropească faţa cu apă.

— Situaţia noastră nu prea se potriveşte cu legile decenţei. Altfel te-ai fi gândit de două ori înainte de-a dormi cu mine în pielea goală.

Capul lui Jake se ridică, fără să ia aminte la apa care picura pe podea, şi o privi din nou, stupefiat.

— Întotdeauna dormi aşa?

— De unde ştii că aşa dorm?

— Te-am văzut.

— Când?

— În noaptea aia, după ce-am fost operată.

— Delirai din cauza febrei şi a durerii.

— Poate. Dar nu atât de tare ca să nu-mi dau seama că un bărbat gol puşcă s-a vârât în pat cu mine.

Jake se întoarse din nou spre măsuţa de toaletă şi îşi şterse faţa cu prosopul. Apoi, aruncându-l într-o parte, îşi smuci gulerul afară şi începu să-şi încheie nasturii de la cămaşă.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— N-am mai văzut un bărbat complet dezbrăcat până atunci. Nu te-aşteptai să fiu curioasă?

— Ba da, sigur că da. Dar aş prefera să nu-mi vorbeşti mie despre asta.

— De ce? Tu eşti primul meu bărbat gol puşcă.

— Nu vrei să încetezi odată cu chestiile astea?

— De ce te superi aşa? Doar şi tu m-ai văzut în pielea goală.

Jake aţinti un deget spre ea şi-i spuse aspru:

— Numai pentru că a fost necesar, Banner. Îl asistam pe doctor.

— Înţeleg, spuse Banner pe un ton afectat, coborându-şi ochii. Dar eu nu te-am urmărit şi nu ţi-am smuls hainele. Când m-am trezit şi-am ţipat n-am ştiut că urma să vii val-vârtej aici, la fel de gol ca o gaiţă.

— Întotdeauna dorm aşa! ţipă Jake, apărându-se.

Banner îşi aşează braţele sub cap, se lăsă pe spate în perne şi zâmbi cu acel zâmbet proverbial al pisicii care tocmai a înghiţit canarul.

— Zău?

Jake era furios că fusese prins în capcană. Îi spusese ceea ce ea voise să afle. Privirea triumfătoare din ochii ei era la fel de seducătoare ca şi corpul ei întins în pat.

Ca să iasă din situaţia asta, Jake trebuia s-o facă să renunţe la aerul ei îngâmfat. Expresia feţei lui se schimbă din încruntată în arogantă. Ochii lui Jake îi măsurară cu insolenţă corpul în timp ce se apropia agale.

— Nu ne puteam permite să rămâi cu o curiozitate nesatisfăcută, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă Banner, mulţumirea de sine cedând brusc locul prudenţei neliniştite.

— Vreau să spun c-am putea face tot aşa de bine ca mintea ta să nu se mai gândească la nimic.

Ochii lui Banner se deschiseră larg din cauza şocului, în timp ce Jake îşi descheia centura. Banner îşi umezi buzele.

— Stai puţin.

Jake se opri.

— De ce?

— Ce faci?

Jake zâmbi şi degetele lui puternice continuară să descheie nasturii de la pantaloni.

— Mă deschei la pantaloni.

Banner se îndreptă şi mai mult, nemaifiind fata tentantă, ci devenind reţinută.

— Aşteaptă, Jake!

Jake se opri la ultimul nasture.

— Vrei un răspuns la întrebare, nu?

— Eu...

— Iată-l.

Banner îşi închise cu putere ochii când mâinile lui Jake se mişcară din nou.

— Nu, nu-mi ascut briciul întotdeauna înainte de-a mă rade. Numai când trebuie. Cam o dată pe săptămână.

Ochii lui Banner se deschiseră pe neaşteptate. Jake îşi băga calm cămaşa înapoi în pantaloni. Îl urmărea cu furie crescândă cum îşi termină treaba, îşi încheie nasturii şi catarama centurii.

— Mai ai şi alte întrebări?

Ochii furioşi se înălţară spre el.

— Tu... tu...

Jake şopti:

— Nu te enerva aşa tare, Banner. Ţine minte că trebuie să te odihneşti.

Jake se feri de perna care zbură spre capul lui şi se grăbi spre uşă.

Râsul lui tunător acoperi insulta usturătoare.

— Cioc, cioc. Capăt o pernă în față dacă intru să văd ce mai faci?

Jake îşi strecură capul pe uşă câteva ore mai târziu. Îl îngrijise pe Stormy, cărase înăuntru lemne şi pusese pe foc o supă pentru cină. Anii în care gătise îl făcuseră îndemânatic. Mâncarea pe care o gătise poate că nu era formidabilă, dar umplea stomacul.

— Nu.

Se aşteptase să fie bosumflată, dar când deschise uşa şi se apropie de pat, văzu că ea nici nu se mai gândea la hărțuiala lor de mai înainte. Banner dădea semne de nelinişte.

— Ce este, Banner?

Banner îşi mişca convulsiv capul pe pernă.

— Ştiu că pare o prostie, dar incizia mă mănâncă de mă-nnebuneşte.

— Te mănâncă? Asta înseamnă că probabil se vindecă...

Făcu o pauză mai lungă să nu se observe.

— Dar ar fi mai bine să ne uităm.

Banner îşi înălță ochii spre el, încrezătoare.

— Orice crezi tu, Jake.

Jake dădu la o parte pătura şi cearceaful. Când îi văzu corpul mic, îmbrăcat doar în cămaşa de noapte ce se modela pe fiecare ridicătură şi adâncitură a corpului ei, gâtul i se contractă. Îşi drese glasul cu zgomot.

— Vrei să...

Făcu o mişcare sugestivă cu mâinile, apoi se întoarse cu spatele.

Banner îşi săltă cămaşa de noapte şi o potrivi astfel, încât să-i acopere feminitatea, lăsând dezgolită numai acea parte a abdomenului care necesita atenția lui. Bineînțeles că rămânea dezgolit un picior, şoldul şi mult din corpul ei, dar nu avea ce face.

— Gata, spuse Banner încet.

Jake se întoarse. Ochii lui nu-i întâlniră pe-ai ei, ci rămaseră ațintiți asupra bandajului care-i acoperea mijlocul şi pe care îl îndepărtă cât putu de fin.

Banner gâfâi. Jake îşi înălță repede capul.

— Te-am lovit?

— Nu.

Banner privi linia subțire, roz, cu suturile ei ca nişte muguri.

— Văd că într-adevăr am fost tăiată.

Închizând ochii şi înghiţind un nod cu greutate îşi stăpâni reacţia care o străbătu, făcând-o să tremure.

— Arată atât de urât...

— În comparaţie cu alte răni cusute pe care le-am văzut eu, ce-a făcut Hewitt este o operă de artă.

Jake pipăi încet zona din jurul inciziei. Nu găsi urme de inflamare sau roşeaţă.

— Vezi petele astea de piele uscată? Astea te mănâncă. Aproape s-a vindecat.

— Mă miră că doctorul Hewitt n-a venit să mă vadă. Chiar şi cu ploaia şi cu inundaţia asta, ar fi trebuit să vină.

Jake hotărî că nu avea nevoie de un bandaj atât de mare, aşa că îl înlocui cu o bucată pătrată de tifon subţire pe care o lăsase doctorul. în timp ce lucra, spuse:

— Banner, există ceva ce-ar trebui să-ţi spun.

Banner îi privi creştetul capului, care reflecta lumina lămpii ca un soare. Îi simţea respiraţia uşoară pe abdomen.

— Ce?

— În legătură cu doctorul.

— Da.

— L-am adus aici ameninţându-l cu pistolul.

Buzele lui Banner se depărtară uşor, dar nu scoaseră nici un sunet. Jake simţi nevoia să-i explice.

— A acceptat destul de uşor să vină când i-am spus cine era pacienta. Dar după ce te-a examinat şi ţi-a pus diagnosticul de febră a stomacului, era gata să te drogheze cu laudandum până ai fi murit.

— N-avea de gând să mă opereze?

— Numai când am aţintit pistolul spre el şi l-am ameninţat că-l omor dacă n-o face.

Banner îi aşează o mână pe partea din faţă a cămăşii. Dacă nu l-ar fi iubit până atunci, avea acum motivul s-o facă. Îi datora viaţa. Jake îi acoperi mâna cu mâna lui şi i-o apăsă pe curbura tare a pieptului.

— Şarlatanul dracului n-avea de gând să facă nimic, decât să te lase să mori şi apoi să-ţi consoleze părinţii, spuse Jake ferm, ochii lui devenind duri şi reci, amintindu-şi cele întâmplate. Când s-a terminat totul, a şters-o de-aici cât a putut de repede. Nu mi-a dat nici un fel de instrucţiuni în legătură cu vindecarea ta pentru că nici nu credea c-o să se-ntâmple asta.

— Dar tu ai crezut.

Jake o privi fix în ochi.

— Da.

Se priviră aşa clipe lungi, apoi Banner spuse:

— Doctorul te-ar putea acuza mai târziu că l-ai amenințat, Jake.

— N-are decât. Aş face-o din nou. L-aş fi omorât dacă nu te opera.

Ochii lui Banner se umplură de lacrimi.

— Ai trecut prin toate astea ca să mă salvezi, Jake. De ce?

Luându-i fața în mâini, Jake îi privi cu atenție trăsăturile fine.

— Nu te-aş fi lăsat să mori. Mi-aş fi dat şi viața ca să te salvez.

Apoi, abandonându-se dorinței care-l chinuia de zile întregi, îşi lipi gura de gura ei. Buzele lui erau umede, desfăcute şi le desfăcu şi pe ale ei într-un sărut care o făcu să nu-şi mai dea seama pe ce lume se află.

Brațele ei se încolăciră pe după gâtul lui, în timp ce trupul lui o apăsă între perne strivindu-i sânii cu pieptul, armonizându-şi bătăile inimii cu ale ei.

Buzele lui Jake le muşcară uşor pe ale ei, culegând de pe ele roua sărutului lor.

— Banner, Banner, şopti el, cu fața lipită de gâtul ei, nu te-aş fi lăsat să mori. Am prea multă nevoie de tine.

Se sărutară din nou sălbatic, răsucindu-şi capetele, frecându-şi gurile, unindu-şi limbile, până când li se tăie răsuflarea. Jake îşi înălță capul, îi văzu buzele pline, stâlcite, şi zâmbi. Era o gură făcută să dea şi să primească săruturi pătimaşe şi Jake plănui să aibă grijă ca această menire să fie îndeplinită cât mai des.

— Aproape c-am uitat să te-ntreb dacă ți-e foame.

Jake culese o şuviță din părul ei şi o urmări încolăcindu-i-se pe după deget, cu aceeaşi siguranță cu care lațul aruncat de ea i se încolăcise în jurul inimii.

— Mor de foame. Îmi dai să mănânc ceva ca lumea în seara asta?

Jake se ridică din pat şi se-ndreptă spre bucătărie.

— Supă fierbinte.

— Jake?

Jake se întoarse spre ea.

— N-aveam nevoie nici de doctorul Hewitt, nici de altcineva ca să aibă grijă de mine. Tu ai făcut o treabă minunată.

Ochii lui Jake se umeziră de emoție, dar el clătină doar din cap încă o dată înainte de a pleca să pregătească cina.

Lucrurile se schimbară între ei după noaptea aceea. Nu-şi mai ascundeau sentimentele unul față de altul. O săruta înainte de culcare, dar fără s-o mai mângâie. Şi nici nu se mai culcă lângă ea. Nu venise încă momentul să facă dragoste, dar se-apropia şi ei ştiau asta. Până atunci, aşteptau lăsând dorința să dospească.

În fiecare dimineață, odată cu ceaiul, Banner primea un sărut. Ori de câte ori Jake se apropia de pat, Banner îi lua mâna şi se priveau în ochi. Jake continua să se bărbierească în camera ei şi să-i perie părul. Împărțeau o mulțime de mici intimități.

Serile, Jake stătea pe scaunul de lângă pat, citind cărți despre creşterea vitelor, cumpărate din Fort Worth. Banner broda perne pentru scaunele din salon pe care spera să le aibă într-o zi.

— Jake?

Jake îşi înălță capul din carte.

— E interesant ce citeşti?

— Numai dacă nu stau de vorbă cu tine.

— Nu vreau să te deranjez.

Jake zâmbi ştrengăreşte.

— Domnişoară Coleman, de câteva luni mă tot deranjezi.

Banner se înroşi.

Jake închise cartea şi-o puse deoparte. Fusese o seară deosebită. Banner mersese până la bucătărie şi înapoi de două ori, dreaptă. Mai era o urmă de durere în abdomenul ei, dar numai când se grăbea mai tare.

— Când ai învățat să citeşti? îl întrebă. Te rog să nu te superi, dar majoritatea cowboy-lor nu ştiu.

Jake surâse.

— Lydia m-a învățat. Începuse s-o învețe pe Anabeth când eram în convoiul de căruțe. Când am ajuns la lotul nostru de pământ, Anabeth era al naibii de hotărâtă să mă învețe şi pe mine.

Ochii lui Jake se îndreptară spre fereastră când îşi reaminti perseverența cu care sora lui îl învățase pe el şi pe ceilalți literele şi combinațiile lor încurcate care deveneau cuvinte.

— La început am crezut că era o pierdere de timp, dar ea îmi aminti că Ross ştia să citească. Tot ce făcea Ross voiam să fac şi eu.

— De ce te-ai dus la ea?

Întrebarea era atât de surprinzătoare şi fusese pusă pe un ton atât de spart, încât Jake întoarse repede capul spre ea.

— La cine?

— Femeia aia, Watkins. De ce m-ai lăsat la hotel după ziua aia minunată petrecută împreună şi te-ai dus la ea?

Jake era şi uluit şi alarmat de lacrimile din ochii ei. îngenunche lângă ea şi îi luă mâinile.

— M-ai văzut plecând?

— Da.

— N-am plecat pentru ce crezi tu, Banner.

— Ce alt motiv ar fi avut un bărbat ca s-o şteargă la un bordel în toiul nopții? Puteai să faci acel lucru cu mine. N-aveai decât să-mi spui...

— Nu, nu puteam. Nu atunci. Nu era bine.

— Şi a fost bine c-ai făcut-o cu o târfă?

— Ascultă-mă, spuse ei energic, scuturându-i mâinile. Au venit Micah şi Lee. M-au trezit. Micah mi-a spus că-l văzuse pe Grady Sheldon la *Grădina Edenului.* M-a supărat faptul că era în oraş. Îl avertizasem să stea departe de tine. Tot ce ştiam era că te urmărise la Fort Worth şi plănuia să te răpească sau aşa ceva. Am plecat imediat şi m-am dus la localul Priscillei să văd ce intenționa.

Se gândi că era mai bine să nu-i spună că Grady şi Priscilla îşi ținuseră unul altuia o companie atât de intimă.

— Şi ăsta a fost singurul motiv? întrebă ea răsuflând din greu. N-ai...

Jake îşi aşeză mâna pe mâna ei.

— Nu, n-am făcut-o.

— Dar în dimineața următoare, ea a dat de-nțeles că... ştii tu.

Gura lui Jake se subție de iritare.

— Orice a spus era o minciună. Voia doar să te rănească şi astfel să se răzbune pe mine.

— Credeam că sunteți prieteni.

— Nu aşa cum crezi tu. Ți-am spus mai înainte că nu m-am culcat cu Priscilla.

Banner culese o scamă de pe pătură.

— Grady mi-a spus că fetele din bordeluri vorbesc despre tine. Şi că eşti o legendă.

Jake zâmbi amuzat. Dar când văzu expresia distrusă de pe fața lui Banner, deveni serios.

— Banner, n-am mai avut o altă femeie din noaptea când ai venit la mine, în grajd.

— E-adevărat? întrebă ea într-o şoaptă răguşită. Jake îi duse mâna la gură şi-i sărută palma.

— Nici mie nu-mi vine să cred, dar jur că-i adevărat.

— Şi o să rămânem doar la atât? O singură noapte?

— Asta depinde de tine, spuse el încet. Tu ce vrei?

— Niciodată nu ți-am ascuns ce vreau, Jake. Jake studie podeaua dintre cizmele lui. Cu zile în urmă, când Banner era la un pas de moarte, înțelesese că nu îl stăpânea doar dorința fizică. Dorea să se piardă în trupul ei, da, dar voia şi o unire a inimilor lor.

Încetase cu mult timp în urmă să mai fie fiica lui Ross şi a Lydiei. Era Banner, femeia de care avea nevoie ca să-şi umple golul sufletului. Dacă era cineva în stare să-l vindece de cinism şi de amărăciune, atunci Banner era aceea. Era sătul să tot lupte cu sine. În plus, viitorul lor împreună era deja pecetluit, dar numai el ştia asta.

Când îşi ridică din nou privirea, Jake zâmbea.

— Ai vrea să te speli puțin stând în pat?

Capitolul douăzeci şi unu

— Baie în pat?

Cu ochi holbați, Banner îl urmări cum se duce la măsuța de toaletă şi se întoarce cu un lighean cu apă caldă şi două prosoape moi pe care le aşează pe noptieră. Aplecat deasupra ei, Jake îi privi fața cercetător, apoi întinse mâna şi îl atinse vârful nasului ei obraznic cu vârful degetului zâmbind.

— Ți-am spus vreodată ce-am crezut de fapt despre tine în noaptea aia, în grajd?

Tăcută, Banner clătină din cap. Tăcerea pusese stăpânire pe casă. Se auzea doar sunetul respirației lui, fâşâitul hainelor când se mişca şi sunetul aspru, fascinant al vocii lui.

— Că eşti o femeie dată dracului. Nu multe ar veni la un bărbat să-i spună ce-ai spus tu.

— Ai fost şocat.

— Da, recunosc. Pentru mine, tu ai fost întotdeauna micuța Banner, fetița băiețoasă şi drăguță, cu cosițe dezordonate şi genunchi juliți. Chiar şi-n ziua cununiei tale tot aşa te vedeam.

Jake îşi aşează vârful degetului pe gropița din bărbia ei şi-l lăsă apoi să alunece pe mijlocul gâtului până spre bază.

— Dar în noaptea aia, te-am văzut într-o lumină nouă. Erai femeie în toată puterea cuvântului. Ştiam că nu te-aş mai fi putut lua vreodată drept altceva. A fost un iad să trăiesc lângă tine şi să-mi reamintesc noaptea aia. O regret.

Jake zâmbi strâmb.

— Dar mi-a şi plăcut, făcându-mă să doresc de-o mie de ori să se mai repete.

Se aplecă spre ea şi o sărută. Sărutul lui fusese delicat, dar posesiv. Gura lui se aşeză peste gura ei, despărțindu-i buzele pentru ca limba lui să pătrundă gingaş între ele.

Când Jake îşi înălță capul şi când se uită la ea, ochii lui Banner scânteiau.

— Vrei să-mi scot cămaşa de noapte?

— Nu, răspunse el, zâmbindu-i blând, eu vreau să ți-o scot.

Inima lui Banner parcă îi sări în gât când mâinile lui se apropiară de partea de jos a cămăşii ei de noapte, care avea un şir de nasturi care se întindeau de la gât, până mai jos de talie. O îmbrăcase şi o încheiase la nasturi când ea era inconştientă. Chiar şi acum se înroşea la gândul ăsta.

Degetele lui sprintene îi descheiară nasturii, dar nu desfăcură cămaşa de noapte. Ochii lui urmăriră fâşia îngustă de piele ce se vedea prin deschizătură, dar n-o atinse; în schimb îi spuse:

— Poți să te ridici fără să te doară?

Banner se înălță în şezut. Jake se postă în spatele ei, pe colțul saltelei, aşa cum făcuse în ziua când îi periase părul, îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi-i coborî cămaşa de noapte centimetru cu centimetru peste umeri, apoi în jos de-a lungul brațelor. Banner îşi eliberă brațele de mânecile lungi dar îşi ținu țesătura fragilă de batist brodat peste sâni.

Jake trase uşor de veşmânt în jos, până la prima ridicătură uşoară a şoldurilor ei, sub talie. Pielea lui Banner era splendidă în lumina lămpii, aurie şi moale. Jake cufundă cârpa în lighean, apoi o stoarse. Îndepărtându-i părul, aşeză cârpa pe umărul ei şi o spălă cu mişcări încete, circulare, măsurate, apoi în sus şi-n jos, toată lungimea spatelui, până la cele două adâncituri gemene

de deasupra fiecărei fese. Capul lui Banner atârna într-o parte, părul căzându-i în față într-o cascadă neagră, peste unul din umeri.

— Îți place?

— Da, şopti ea.

Jake mări presiunea, îndepărtând prin masaj toată amărăciunea pe care o adună cineva stând zile întregi inactiv, bolind în pat.

Jake schimbă cârpa de spălat cu una uscată şi-i şterse pielea până când fu din nou uscată şi strălucitoare. Gâtul ei era, la spate, prea vulnerabil pentru ca Jake să reziste. Aplecându-se înainte, îi cuprinse talia cu brațele şi îşi aşeză buzele pe pielea ei catifelată.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, dezmierdându-i urechea cu vârful limbii.

Gura lui se undui în jurul gâtului ei, în sus pe obraz, căutându-i gura. Capul lui Banner se lăsă pe spate, pe brațul lui iar el o trase în jos, o înclină pe spate, ajungând jumătate peste genunchi lui şi jumătate pe pat. O sărută flămând, trimițându-şi limba adânc în fagurele de miere al gurii ei. Pe măsură ce sărutul se intensifica, Jake se răsuci uşor până când Banner ajunse din nou pe perne. Degetele ei țineau strâns cămaşa de noapte adunată peste sâni, dar nu de frică sau din modestie, ci din pasiune.

Banner îi mai voia gura; când Jake o săruta, simțea sărutul cu tot trupul ei. Senzațiile alergau de-a lungul fiecărui nerv, o mângâiau peste tot, o înțepau, o ardeau. Lumea, cu toate problemele ei, se dizolva. Fu învăluită într-o mantie de extaz din care adversitatea era exclusă şi unde Jake era stăpânul şi dătătorul întregii bucurii.

Dar Jake mai cufundă, încă o dată, cârpa în lighean. îi spălă gâtul şi pieptul, fără să meargă dincolo de cămaşa de noapte pe care Banner încă o mai strângea peste sâni. îi ridică unul din brațe şi-l frecă, cu cârpa, pe toată lungimea lui suplă. Celălalt braț avu şi el parte de acelaşi tratament meticulos. Spre supărarea ei Jake o spălă chiar şi la subsuoară. Cu pudoare, Banner îşi întoarse capul.

— Fiecare parte din tine este frumoasă, Banner, îi şopti el. Să nu-ți fie ruşine.

După ce o şterse din nou, îi ridică una din mâini la buze: îi sărută palma, fiecare deget, apoi o făcu să tresară închizându-şi buzele în jurul degetului ei mic şi sugându-l. Dinții lui se îngropară cu finețe în pernița de carne, despre care Banner nu ştiuse până atunci că era atât de sensibilă.

— Jake!

Țipătul era uşor alarmat. Mângâierea neaşteptată produsese explozii mici în partea de jos a corpului ei. Râuri de senzații se răsuceau prin sânii ei, întărindu-i sfârcurile. N-ar fi ghicit niciodată că vârfurile degetelor erau în legătură cu acele părți ale corpului care vibrau, cald.

Acum Jake îi săruta încheietura mâinii şi buzele lui începură să urce pe braț. Îşi deschise gura peste partea din interior a cotului şi Banner simți vioiciunea umedă a limbii lui; îşi răsuci brațul aşa încât partea din interior să fie accesibilă buzelor lui care-o muşcau cu finețe. Dinții lui se îngropară încet în carnea dulce şi moale. Banner gemu. Jake îi captă geamătul cu un sărut irezistibil care începu de la gura ei şi se prelungi în jos, pe gât şi pe piept, cu o serie de atingeri răscolitoare.

Jake se ridică. Ochii lui erau extrem de albaştri când privi în ochii ei. încet, Jake îi dădu mâinile în lături. Aerul mai rece îi mângâie pielea fierbinte când Jake îi ridică cămaşa de noapte de pe sâni.

— Doamne, Banner, spuse el cu o voce răguşită, eşti foarte frumoasă.

Ceea ce văzuse doar la lumina lunii era sub strălucirea unduitoare a lămpii. Atât de drăguță. Atât de albă. Atât de trandafirie. Atât de perfectă.

Cu finețe, Jake îi ridică brațul drept şi i-l îndoi deasupra capului, apoi pe cel stâng, astfel încât ambele brațe îi încadrau acum capul. Mâinile lui Banner stăteau deschise, vulnerabile, cu degetele uşor îndoite spre palmele lipsite de apărare. Sânii erau, de asemenea, dezgoliți, o pradă uşoară.

Dar lui Banner nu-i era frică.

Stătea liniştită şi-l lăsa s-o privească.

Jake nu-şi lua ochii de la ea decât atât cât să umezească din nou cârpa. Apoi o spălă, trecând cârpa uşor peste rotunjimile sânilor ei, peste sfârcuri, peste locul neted dintre sâni. Cu cealaltă cârpă, o şterse; după ce termină, o admiră cum îşi admiră un artist cea mai bună lucrare a vieții lui.

— Nu-mi vine să cred că stau aşa cu tine, aici. Mă simt atât de bine... în orice clipă m-aştept să se năpustească cineva aici şi să mi te ia.

— Nu m-aş duce, Jake.

— Niciodată nu m-am simțit atât de bine cu o femeie, Banner, atât de liniştit şi de împăcat. Mă culcam cu ele, le foloseam trupurile, dar nu simțeam plăcere. S-ar putea să nu fiu în stare s-o fac cum trebuie, cu dragoste. S-ar putea să fiu prea bătrân ca să învăț acum. Dar aş vrea să încerc. Lasă-mă să mă joc cu tine.

Banner simți cum dragostea îi umple inima atât de mult încât dă pe dinafară, tot aşa ca şi ochii care revărsau lacrimi de profundă emoție. Era, într-

adevăr, pentru Jake mai mult decât târfele pe care le avusese. Nu-i spusese că o iubeşte, dar vorbise de dragoste şi asta era pe-aproape.

Fiecare din mâinile lui îi acoperi un sân şi-l modelă ca să i se potrivească în palmă. Îi strânse făcând din ei două globuri gemene, simbolul feminității.

— Banner, Banner.

Văzu buzele lui Jake mişcându-se, dar abia dacă îi ieşi un sunet din gură.

— Asta-nseamnă că mă placi? întrebă ea timidă.

— Dacă te plac? râse el încetişor. Da, te plac.

Ochii lui coborâră din nou asupra sânilor ei, pe care degetele lui îi mângâiau acum cu gingăşie. Se mira de pielea ei fină şi de felul în care sfârcurile răspundeau mângâierii lui. Când acestea deveniră ca două pietricele de catifea, Jake îşi coborî capul.

Banner fu transportată de la prima atingere a buzelor lui. Se născuse pentru acest moment, pentru ca să-i ofere plăcerea acestui moment lui Jake, ca pe un dar. Pentru că asta şi era. Sunetele scoase de el erau scâncete de foame şi satisfacție, suspine de aşteptare şi liniştire, gemete de dorință şi împlinire.

Capul lui Banner se adâncea în pernă cu fiecare rotire a limbii lui abile. Uşoara muşcătură a buzelor lui atinse o coardă sensibilă a inimii ei de femeie. Dorința fierbinte îi provoca durere.

Banner îşi coborî brațele şi îşi trecu degetele prin părul lui. Era o plăcere să-l simtă atingându-i pielea. Senzațiile pe care Jake i le provoca erau intense.

Locul acela dintre pulpele ei se topea de dorință, o durea, pulsa de plăcere.

Banner îi simți tremurul membrelor şi ştiu că şi chinul lui era la fel de mare.

— Am nevoie de tine de atâta amar de vreme, Banner. De ani întregi. De-o viață.

Jake se ridică şi-i sărută din nou gura, sălbatic. Când se separară, epuizați, Jake îi sărută buzele uşor şi îşi trecu degetele prin părul ei. Banner îl privi iscoditor.

— N-ai de gând să...

— Nu, n-am de gând să... Atâta timp cât eşti încă slăbită şi există un pericol să-ți fac rău.

O sărută uşor pe buze.

— Dar mi-ar plăcea să te țin în brațe la noapte.

— O, da, şopti ea.

Jake se ridică din pat şi stinse lampa. Banner auzi foşnetul hainelor lui. Când se întinse lângă ea, sub pătură, era dezbrăcat.

— O, Doamne, îi murmură Jake în păr.

În loc să-şi aranjeze cămaşa de noapte, Banner şi-o scoase. Goliciunea lui o mângâia pe a ei, pulpa ei goală, catifelată, o mângâia pe a lui.

— Ai grijă, se grăbi Jake să-i spună când ea se strădui să se apropie mai mult de el.

— N-ai cum să-mi faci rău, Jake, şopti Banner, îndoindu-şi braţul pe după gâtul lui şi apăsându-şi buzele la baza gâtului, care pulsa cu putere.

Braţele lui o strângeau cu delicateţe, dar cu un preţ enorm pentru sănătatea lui.

— Pentru Dumnezeu, Banner, stai liniştită, spuse el scrâşnind din dinţi.

Banner se ghemui lângă trupul lui cald şi Jake o simţi căscând.

— Noapte bună, Jake, murmură ea somnoroasă.

— Noapte bună, iubito.

În timp ce se gândea la miracolul de-a o ţine în braţe, se mai produse unul: adormi.

— O, Doamne sfinte!

Jake sări din pat, înjurând, când picioarele lui lungi se-ncurcară în pături. Merse poticnindu-se până la fereastră şi se uită afară. Aşa cum bănuise, bărbaţi călare intrau în curte. La un moment dat, în timpul nopţii, ploaia se oprise. Un soare slab strălucea pe cer.

Banner se ridică, cu ochii adormiţi. Cearceaful îi căzu până în dreptul taliei. Dezbrăcată, era tot aşa de minunată ca şi bărbatul care-şi trăgea, stângaci, pantalonii.

— Ce este, Jake?

— Oamenii. Au trecut râul.

Jake o privi cum stătea aşa goală, cu sânii trandafirii şi molatici, şi gemu.

— Dacă află de noaptea asta…

Lăsă fraza neterminată şi îşi trase mânecile cămăşii. Luându-şi ciorapii, cizmele şi smulgând o pătură şi o pernă de pe pat, se grăbi în salon şi închise uşa dormitorului în urma lui. Aşternu pătura pe pat, şifonând-o ca să pară că s-a dormit pe ea.

Ajunse la uşă chiar când Jim strigase:

— Hei, e cineva acasă?

Mimând un căscat uriaş, Jake deschise uşa de la intrare. Îşi scărpina alene pieptul de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit. Nu era chiar atât de neobişnuit să găseşti un bărbat dimineaţa devreme, fără cizme şi cu cămaşa descheiată.

— Vorbiţi mai încet, îi avertiză, încruntându-se.

Privind peste umăr spre uşa închisă a dormitorului lui Banner, le lăsă celor trei călăreţi timp suficient ca să observe canapeaua. Apoi păşi pe verandă şi închise uşa în urma lui. Vorbind încet, spuse:

— Banner a fost foarte bolnavă.

— Bolnavă?

Randy vorbi primul. Şi el şi ceilalţi rămăseseră fără grai când îl văzuseră pe Jake apărând din casa lui Banner. Trei perechi de ochi îl priveau cu suspiciune.

— A trebuit să-l aduc pe doctorul Hewitt din oraş. Apendicele ei era gata să se deschidă. A operat-o şi i l-a scos.

— E al dracului ce spui, murmură Peter uluit privind înapoi, spre casă. Şi ai ei nici măcar nu ştiu?

— Nu puteam să-i anunţ decât dacă găseam un loc pe unde să trec râul şi-mi era frică s-o las singură atât de mult timp.

Jake clătină din cap, stârnindu-le compasiunea.

— I-a fost foarte rău. Nici nu pot să vă spun cât de rău. Credeam că o s-o pierdem.

Cei trei cowboys erau mâhniţi. Se gândiseră la ce putea fi mai rău când îl văzuseră pe Jake ieşind din casa lui Banner, dar acum Jake le spunea că dacă n-ar fi fost el, Banner ar fi murit. Cât se poate de abătut, Pete întrebă:

— Putem să facem ceva pentru ea?

— Nu. Doar să curăţiţi locul ăsta după ploaie. Aţi mai pomenit un iunie atât de umed? Eu nu, spuse Jake abătându-le atenţia spre o conversaţie despre ploaia neobişnuită. Cum aţi reuşit să treceţi râul?

— Am reparat podul azi-noapte. Nu-i mare lucru, spuse Pete, scuipând zeamă de tabac în noroiul din curte, dar e de-ajuns ca să treacă un om călare. Ross o să vină mai târziu.

— Da?

Răspunsul lui Jake era de un calm studiat, dar inima îi tresări speriată.

— Eu mă duc înăuntru să văd ce face Banner. Voi vedeţi ce face Stormy, daţi-i ceva de mâncare şi puneţi şaua pe el. O să mergem să vedem gardurile, să ne asigurăm că nu sunt stricăciuni.

Jake zâmbi, simțindu-se învingător acum.

— Ar trebui să vedeți cireada, cele mai frumoase vaci şi cei mai gălăgioşi boi pe care i-ați văzut vreodată.

Randy chiui.

— Unde sunt?

— În oraş. O să-i aducem acasă mâine. Să mai lăsăm pământul să se usuce încă o zi.

Acum că primiseră instrucțiunile cowboy-ii se îndreptară spre grajd. Jake se întoarse înapoi în casă şi o găsi pe Banner învârtindu-se în fața uşii dormitorului. Părul îi era încă în dezordine dar răsuflă uşurat văzând că-şi pusese pe ea o rochie. Chiar şi cu ochii umflați de somn, arăta teribil de atrăgătoare şi era al naibii de tentantă, iar lui Jake îi displăcea gândul că-şi riscase slujba şi viața ținând-o toată noaptea în brațe.

— Cum te simți? o întrebă el brusc.

Lăsând la o parte faptul că era sexy, era la fel de inocentă ca un bebeluş. Jake se simțea tot atât de dezgustat ca un pervers care a molestat copii. Şi fără îndoială, asta ar fi crezut şi Ross despre el.

— Bine.

— Eşti sigură?

Măcar o dată judecase înainte de-a face ceva. Noaptea trecută ar fi putut-o avea, dar n-o avusese. Dacă ar fi avut-o, poate că trupul lui nu l-ar fi făcut acum să treacă prin chinurile iadului. Excitația asta imposibil de controlat îl făcu să se enerveze pe ea, dar şi mai mult pe el însuşi.

— Da, sunt sigură. Jake, ce s-a întâmplat?

Banner făcea eforturi disperate să-i ascundă lacrimile gata să izbucnească. Gâtul o durea de efortul de-a şi le reține. Se aşteptase ca el să fie tot atât de delicat, de calm şi de iubitor ca şi în timpul nopții. În loc de asta, se încrunta furios. Era prea familiarizată cu expresia închisă, dură de pe fața lui, ca să nu se înspăimânte.

— Nu s-a întâmplat nimic rău. Dar Ross vine încoace.

Jake îşi încălță cizmele. Banner îl privi tăcută în timp ce-şi îmbrăca jambierele, îşi încheia cămaşa, o băga în pantaloni, îşi punea vesta de piele şi îşi lega o bandana în jurul gâtului.

— Tata? întrebă ea cu o voce ascuțită.

— Da, tata. Şi-acum, pentru Dumnezeu, pune-ți pe tine o cămaşă de noapte şi bagă-te în pat.

Dacă avea de gând să-i vândă lui Ross povestea despre cât a fost ea de bolnavă, atunci neapărat trebuia să arate slăbită!

Jake se duse la bucătărie şi făcu un zgomot absolut inutil când fierse cafeaua şi prepară fulgii de ovăz pentru Banner. Când îi aduse totul, observă obiectele de bărbierit împrăştiate pe măsuța ei de toaletă.

— La dracu'!

Le strânse pe toate la piept şi le cără în salon. Le îngrămădi deasupra celorlalte lucruri ale sale, sperând să-l poată convinge pe Ross că trăiseră aproape, dar separat.

În timpul acelor drumuri, în şi afară din dormitor, Banner nu-l privi. Îi evită privirea şi nici măcar nu se uită în direcția lui cât timp luă micul dejun, într-o tăcere ursuză. Fără îndoială, se simțea ruşinată şi-i părea rău că-l invitase să împartă patul cu ea.

După ce se asigură că nu rămăsese nici o urmă a prezenței lui acolo, ieşi din camera ei şi se îndreptă spre bucătărie. Rămase acolo, chiar şi atunci când îl văzu pe Ross venind călare.

— Banner?

Vocea lui de bariton tună în toată casa, reamintindu-i lui Jake de furia fulgerătoare a lui Dumnezeu, din Vechiul Testament.

— Aici, tată.

Jake îi auzi slab răspunsul.

— Încă mai eşti în pat, leneşo?

Asta fu tot ce auzi Jake după ce urechile lui percepură paşii lui Ross traversând salonul, spre dormitor.

Jake rămase în bucătărie şi îşi sorbi cafeaua. Când termină, aşeză ceaşca pe scândura de uscat şi, adunându-şi tot curajul, se îndreptă spre dormitor.

— Nu-mi aduc aminte prea multe după asta, spunea Banner, când Jake tocmai intra în cameră.

Ross şedea în scaunul de lângă pat, pe care stătuse Jake nu demult, aplecat înainte, cu ochii ațintiți pe fața fiicei lui. îi cuprinsese amândouă mâinile între mâinile lui. Sprâncenele lui erau coborâte într-o încruntare aspră.

— Următorul lucru de care-mi aduc aminte, continuă Banner, este că m-am trezit şi Jake, spuse ațintindu-şi ochii spre cel care stătea în cadrul uşii, mi-a spus că mă operase doctorul ca să-mi scoată apendicele. A avut grijă de mine în tot timpul ăsta.

Ross îşi întoarse capul în direcția în care privea Banner şi îl văzu pe Jake. Se ridică în picioare şi se apropie de el. Când era la numai câțiva paşi de bărbatul mai tânăr, îşi ridică brațele. Jake trebui să facă un efort să nu leşine.

Dar Ross abia dacă-şi lăsă mâinile pe umerii lui Jake; spuse un „mulțumesc” din suflet.

Jake ridică doar uşor din umeri.

— Nu-mi mulțumi încă, Ross. S-ar putea să-ți fi făcut nişte necazuri. Şarlatanul ăla avea de gând s-o lase să moară, spunea că nu crede în deschiderea abdomenului. L-am amenințat cu pistolul şi i-am spus că-l omor dacă n-o operează.

Buzele lui Ross se subțiară sub mustața groasă.

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Jake dădu din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Am tot încercat să-l izgonim pe Hewitt din oraş de multă vreme. Există un doctor nou...

— Da, dar era plecat din oraş. N-am avut de ales.

— Nu-ți face griji. O să mă ocup eu de doctorul Hewitt, dacă se plânge cumva.

Ross se întoarse spre pat.

— Doamne, Prințesă, nu-mi vine să cred că ai trecut prin toate astea fără ca mama ta şi cu mine să avem grijă de tine. Lydia o să facă o criză de nervi când o să afle. A vrut să vină să te vadă azi-dimineață. Dar, aşa cum ştim cu toții, apa o terorizează şi n-ar trece râul pe un podeț, în ruptul capului.

Clancey Russell, fratele vitreg al Lydiei, îi provocase teama de apă. O aruncase într-un râu când era mică şi aproape c-o lăsase să se înece înainte de a o trage afară. Douăzeci de ani, Ross îşi dorise să-l fi omorât el pe Russell. Spera să-l găsească pe ucigaşul lui Clancey înaite de-a muri, ca să-i mulțumească.

— Jake a avut foarte mare grijă de mine, spuse Banner încet.

Ross îl privi pe Jake.

— Îți sunt recunoscător, Jake. I-ai salvat viața lui Banner.

Jake ridică din nou din umeri, indiferent, şi ieşi din cadrul uşii.

— Ross, ne cunoaştem de multă vreme. Dacă am începe să ne mulțumim unul altuia pentru toate serviciile, am sta aici toată ziua. Eu trebuie să mă ocup de treburile fermei.

Gândindu-se, pe bună dreptate, că Banner rămânea pe mâini bune, plecă, oprindu-se mai întâi în salon ca să-şi ia restul lucrurilor lui de cowboy, un lasou, o pereche de mănuşi de piele, pantalonii de cowboy, pintenii şi pălăria.

Banner auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lui. Nici măcar nu se uitase la ea înainte de a pleca, nu-şi luase la revedere, nici nu-i făcuse semn cu mâna, nimic. Era oare chiar atât de bucuros să scape de responsabilitatea de a o îngriji? Sau apariţia lui Ross îi reamintise de femeia de dincolo de râu, cea pe care o iubea cu adevărat? Nu-şi mai putu reţine lacrimile, care i se adunaseră în colţurile ochilor şi pe care tatăl ei le observă.

Ross se aşeză pe marginea patului şi o strânse în braţe.

— Micuţa mea Prinţesă. Încă te mai doare?

Încă o mai durea, dar altfel decât îşi putea imagina Ross. Se ghemui între braţele lui, ascunzându-şi faţa.

— Mă simt bine, tată, şi mă bucur foarte mult să te văd. Mi-a fost dor de voi toţi, foarte mult. Povesteşte-mi ce mai e nou la River Bend.

Ross rămase cu ea cea mai mare parte a dimineţii, umblând de colo-colo, cărând, creându-i o stare de agitaţie şi enervând-o cu neîndemânarea lui. Nu era sora ideală, dar eforturile lui de-a o ajuta erau pline de dragoste.

La prânz, o lăsă să tragă un pui de somn şi se întoarse la River Bend. Când Lydia şi Ma aflară despre cele întâmplate, începură să se învârtească prin casă ca două cicloane. Înainte de lăsarea serii, Micah şi Lee fură încărcaţi cu mâncare şi însărcinaţi să n-o scape cumva în râu în timpul traversării.

În ciuda fricii ei de apă, Lydia vru să meargă la Banner, dar atât Ross cât şi Ma o convinseră că podeţul nu era un loc prea sigur de traversare şi, ca să evite o nouă catastrofă în familie, era mai bine să rămână acasă. Ross o asigură de mai multe ori că Jake avusese foarte mare grijă de fiica lor.

De îndată ce îi văzu pe băieţi în siguranţă de partea cealaltă a râului, Ross se duse la Larsen. Se consultă cu inginerii despre construirea unui nou pod, de data asta cu suporţi de oţel. Voia să fie gata cât se putea de repede.

De frică să nu sfârşească treaba începută de Jake, dacă i-ar fi ieşit doctorul Hewitt în faţă, lăsă banii pentru tratamentul lui Banner în cutia lui poştală.

Banner îşi peria părul când Lee bătu uşor în uşa dormitorului ei.

— Banner? întrebă el încet.

Banner deschise imediat uşa şi Lee aproape căzu înăuntru.

— Credeam că stai la pat, spuse el arţăgos, când şi ea şi Micah izbucniră în râs.

— Stau, sau mai degrabă am stat. Dar acum mă simt mai bine. Mă bucur că vă văd.

— Chiar te-a tăiat felcerul ăla bătrân? întrebă Micah, nedelicat.

— Să ştii că da. Sau aşa mi-a spus Jake. Am o cicatrice ca dovadă. Vreți să vedeți? întrebă ea în zeflemea.

Amândoi tinerii, ştiind cam pe unde este apendicele în corpul uman, se înroşiră până la rădăcina părului şi Banner râse din nou.

— N-ar trebui să fii în pat? întrebă Lee.

— M-am săturat de camera asta! strigă ea supărată.

Îmbrăcase o rochie de mătase de culoarea piersicii, care făcea parte din zestre. Decolteul adânc şi mânecile erau tivite cu dantelă. Îşi periase părul până când îi ajunse strălucitor ca pana corbului şi îşi pusese puțină culoare pe obrajii palizi.

— Nu cred c-o să te doară dacă ieşi puțin pe verandă ca să stăm de vorbă, spuse Micah, uitându-se la Lee, ca să-i ceară părerea, dar obținând doar o clătinare din cap în semn că acesta era de acord. Am putea să aducem balansoarul aici, pe verandă. Dacă stai la umbră, n-o să-ți fie aşa cald.

Ochii lui Banner se aprinseră.

— Asta ar fi minunat.

Solicitudinea lor era exagerată şi prin aceasta, comică dar şi enervantă, punându-i răbdarea la încercare.

— Vrei să-mi iei pătura aia din poală, spuse Banner, iritată, dând-o la o parte când Lee încercă să-i înfăşoare cu ea genunchii. N-am reumatism.

— Dacă nu le spunem Lydiei şi lui Ma la întoarcere că te-am tratat ca pe o regină, o să ne ia dracu', se apără Lee, dar sub privirea poruncitoare a lui Banner, aşează pătura peste balustrada verandei.

— Sunteți într-adevăr foarte atenți şi apreciez asta, spuse Banner, pe un ton mult mai blând. Iertați-mă dacă sunt ursuză. Asta-i din cauză c-am stat atât de mult timp închisă-n casă. M-am săturat să fiu invalidă.

— Te cred, spuse Micah, înțelegător.

Nu mai cunoscuse până atunci pe nimeni care să fi făcut o operație mai complicată decât o extracție dentară sau a unui glonț. O privea pe Banner cu un nou respect.

— Vă mulțumesc că ați adus toată mâncarea asta. Nici nu ştiu cum o s-o mănânc pe toată.

— E şi pentru Jake.

— Da, Jake.

Inima i se rupse-n două la gândul indiferenței pe care o afişase el în dimineața aceea.

— Dacă tot veni vorba de mâncare, e aproape ora cinei, spuse Lee.

— Să ştii că da, spuse Banner, zâmbindu-le din nou. O să fiu mult mai liniştită, dacă traversați podețul ăla de care am tot auzit vorbindu-se, cât mai e încă lumină. Sper ca tata să nu reconstruiască podul până n-am şi eu ocazia să traversez podețul ăla!

Când plecară, băieții încă mai râdeau. Puteau să le raporteze celor de la River Bend că Banner trecuse, poate, printr-o încercare grea, dar redevenise la felul ei vechi de a fi şi voia să treacă râul pe podeț.

Banner încă mai şedea în balansoarul de pe verandă, când Jake şi cei trei argați intrară călări în curte şi îşi opriră caii la marginea verandei.

— Ce faci aici? întrebă Jake, fără nici o altă introducere.

— Iau o gură de aer proaspăt, spuse ea repede.

Jake era vexat că Banner şedea în fața celor trei bărbați îmbrăcată într-o rochie care ar fi făcut să se înmoaie chiar şi inima celui mai rezistent bărbat. Arăta extrem de feminină, uşor de atins, cu pielea strălucind în razele soarelui şi cu părul ridicat de vânt. Soarele ce apunea formase un nimb în jurul capului ei.

Bărbații îi vorbiră politicos şi o întrebară cum se simțea. Randy, îndrăzneț din fire, alunecă din şa şi urcă pe verandă, ținând un buchet de trandafiri în mâna înmănuşată.

— Mă bucur că eşti afară, Banner. Trandafirii ăştia au fost destul de curajoşi să-şi scoată capul astăzi după toată ploaia asta. Voiam să-l rog pe Jake să ți-i dea. Acum pot să ți-i dau chiar eu.

Încântată, Banner se întinse după flori, duse buchetul la nas şi le mirosi cu delicatețe.

— Mulțumesc, Randy. Sunt foarte frumoşi.

Banner îl blagoslovi cu un zâmbet atât de cuceritor, încât îl făcu să se împleticească atunci când coborî scările. Jake îşi încleştă fălcile.

Banner ştia foarte bine că era extrem de atrăgătoare, aşa cum şedea acolo, înfăşurată în dantelă şi îmbăiată în razele soarelui. O făcuse ca să-l scoată pe el din sărite şi îşi juca rolul pe de-a-ntregul, arătând la fel de vulnerabilă şi de fragilă ca şi trandafirii ăia afurisiți pe care ar fi trebuit să-i culeagă chiar el.

— Mâine o să avem o zi grea. Ne întâlnim în zori. O să mergem la Larsen să aducem înapoi cireada.

Cei trei cowboys înțeleseră, din cele spuse de Jake, că primiseră liber de la şef. Îşi scoaseră pălăriile în fața lui Banner şi plecară, copitele cailor lor ridicând nori de noroi uscat.

Jake descălecă. Banner se ridică în picioare. Pentru prima dată, în ziua aceea, se priveau unul pe celălalt în ochi.

— Cum te simți? întrebă Jake într-un târziu.

— Mai bine. Mult mai puternică.

— Te mai supără operația?

Banner dădu din cap în semn că nu şi se îndreptă spre uşă.

— O să pregătesc masa până te speli.

— Nu-i nevoie, Banner.

Banner se răsuci spre el, furioasă.

— Mamele noastre au trimis destulă mâncare ca să hrănim o armată. Ai putea să mănânci şi tu.

După această invitație lipsită de ceremonie, Banner intră în casă, trântind uşa de la intrare după ea.

Jake intră în bucătărie prin uşa din dos, după ce terminase cu Stormy şi se spălase. Atmosfera din bucătărie era încărcată de ostilitate. Banner îl privi, dar nu-i vorbi. Jake se uita insistent la trandafirii care fuseseră puşi într-o vază aşezată în centrul mesei, aşa încât să atragă atenția.

Petrecuse atâta timp în bucătărie în ultimul timp, gătind pentru ea, încât se simțea ca acasă acolo. Se îndreptă spre sobă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Sprijinindu-se de chiuveta uscată, Jake îşi sorbi cafeaua.

— Furtuna n-a făcut pagube foarte mari, dar pământul o să mai rămână îmbibat cu apă încă o vreme în locurile umbrite.

— Vă duceți mâine să luați cireada?

— Da, dar caii vor trebui să rămână la River Bend până când se construieşte podul cel nou.

— Eh, spuse Banner, suspinând, tot n-o să pot călări o vreme.

— Văd că n-ai glumit în legătură cu mâncarea, observă Jake.

Câteva coşuri acoperite cu şervete erau împrăştiate prin bucătărie.

— O să mâncăm friptură de găină în seara asta. Micah a spus că Ma a tăiat-o chiar azi-dimineață. Că tot veni vorba, a întrebat de tine. I-am transmis salutări din partea ta şi l-am rugat pe Micah să-i spună că eşti bine.

Banner se uită la el cu ochi întrebători. Jake se mulțumi să dea din cap şi mai luă o înghițitură de cafea. Banner se reîntoarse la corvoada de a pune mâncarea pe masă.

Coşurile conţineau borcane cu legume şi fructe conservate, un jambon, o oală de lut cu fasole, murături, câteva pâini, un tort şi prăjiturele pudrate cu zahăr, aşa cum îi plăceau lui Banner. Le gustase deja şi i se topiseră în gură ca untul. Numai Ma era în stare să le coacă aşa. Dar plăcerea pe care i-o dăduse mâncarea minunată ce făcea să-ți lase gura apă era diminuată de reticența lui Jake.

Banner îl studia pe sub gene. Nu-şi dăduse jos pantalonii de cowboy. O deranjau. Apărătorile de piele fluturau în exteriorul picioarelor când mergea, dar acolo unde i se lipeau de şoldurile netede, se potriveau cu o precizie ce atrăgea atenția. Deschizătura îi încadra sexul, atrăgându- i privirea, subliniind proeminența pantalonilor. Gândindu-se la felul cum o ținuse în brațe cu o noapte înainte, simți un gol în stomac atunci când privi acel loc.

Enervându-se pe sine pentru că îşi reamintise atât de bine ceva ce el evident uitase, izbucni într-un potop de cuvinte violente.

Ai fi putut măcar să-ți dai jos pantalonii înainte de-a veni la masă.

— Te deranjează?

Da, o deranja, dar nu cum credea el.

— Lasă-i, acum. N-are nici o importanță.

— Nu, nu, spuse Jake pe un ton conciliant, desfăcându-şi catarama din talie, apoi şnururile din jurul picioarelor. Nu vreau s-o supăr pe prințesă.

Azvârli pantalonii pe podea, lângă uşă şi se aşeză pe unul din scaunele de la masă. Banner îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi, încruntată.

— De ce te porți aşa de urât cu mine? Noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru tine? Săptămâna asta n-a schimbat, oare, nimic între noi?

Jake o privi surprins.

— Eu? Tu nici măcar nu te-ai uitat la mine azi dimineață.

— Pentru că tu nu te-ai uitat la mine. Erai arțăgos şi morocănos. Te purtai de parcă ai fi dorit să dispar.

— Ia stai puțin, Jake se întoarse spre ea furios, tu te purtai de parcă ți-ar fi fost ruşine că ai dormit cu mine în pat. Sunt sigur că te crezi murdărită, că Prințesa de la River Bend s-a înjosit dormind lângă unul din argați.

Banner fu cuprinsă de furie. Ochii ei aruncau fulgere.

— Ah! exclamă ea, bătând din picior, eşti cel mai enervant bărbat. Îmi vine să te omor când te văd atât de prost. Te iubesc, Jake Langston, te iubesc.

Lacrimile străluceau ca diamantele în ochii ei. Trupul îi era stăpânit de emoție aşa cum stătea dreaptă, cu mâinile încă bine înfipte în şolduri. Arăta formidabil, mai bine ca oricând, şi dorința se răspândi prin trupul lui Jake ca lava incandescentă.

Cu o mişcare rapidă, braţul lui ţâşni şi îi cuprinse talia, trăgând-o spre el. Apoi îi încolăci mijlocul şi îşi coborî capul spre sânii ei.

— Adevărat, Banner? Adevărat?

Vocea îi era ascuţită, ca dinţii unui fierăstrău. Venea din străfundurile sufletului său, străbătând prin lacrimi de deziluzie şi disperare, deznădejde şi amărăciune, reproşuri şi regret.

Banner se aplecă asupra lui, acoperindu-l cu părul ei. îi cuprinse capul drag cu braţele şi îl strânse.

— Da, Jake, adevărat. Cum de nu ţi-ai dat seama?

Jake îşi înălţă capul şi dacă ochii lui incisivi au cerut vreodată adevărul de la cineva, o făcuseră atunci.

Răspunsul îl găsi în strălucirea ochilor ei de tigru. Mâna lui îi cuprinse ceafa. îşi adânci degetele în părul ei şi-i trase capul în jos pentru un sărut care le secătui sufletele. Era un sărut dur, aproape brutal din cauza patimii.

— Banner, Banner.

Jake îi eliberă gura şi îşi cuibări faţa sub bărbia ei. Apoi gura lunecă în jos, fierbinte şi umedă, pe pielea ei. Îi dezlegă şireturile rochiei şi, aşezându-şi mâinile pe sânii ei, dădu mătasea într-o parte. Banner purta pe dedesubt o cămăşuţă. Materialul subţire nu-i ascundea deloc frumuseţea. Sânii ei cu cele două pete întunecate care-l chemau, împungeau ţesătura, invitându-l fără sfială.

Jake o mângâie, plimbându-şi mâinile pe bustul ei, într-o atitudine de veneraţie, dar prea sălbatică pentru a fi religioasă. Capul lui se cuibări la pieptul ei, ca un copil ce caută hrană. Corpul ei răspunse; îşi arcui spatele şi se oferi gurii lui flămânde, care o muşcă uşor, apoi o sărută la-ntâmplare cu o foame păgână.

Banner îşi ridică un genunchi până la marginea scaunului şi-l apăsă între picioarele lui încet, aşa încât Jake aproape că sări de pe scaun.

Jake îi atinse cu limba vârful unuia dintre sâni şi Banner simţi plăcerea străbătând-o ca o săgeată. Capul i se lăsă pe spate, părul i se revărsă în jos, liber şi sălbatic; mâinile îi descheiau nasturii micuţi, perlaţi ai cămăşuţei.Ceea ce făcea Jake cu gura pe sânii ei era o adevărată magie. Mâinile lui alunecară înăuntrul rochiei şi o cuprinseră; o atrase mai aproape de el şi o muşcă uşor de talie.

Jake se ridică de pe scaun şi îi dădu rochia jos, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi o purtă pe braţe prin casa scăldată în lumina amurgului, până în dormitorul invadat de lumina viorie a soarelui care tocmai apunea.

O aşează pe pat cu o grijă care contrasta cu felul în care îşi smulsese cămaşa şi vesta şi le azvârlise pe podea; îşi aruncase cizmele deoparte când îşi eliberase picioarele de ele. Se descheie la pantaloni şi se întinse lângă ea, privind-o, apoi încet îi atrase corpul spre el.

Gurile lor se întâlniră într-un alt sărut sălbatic. Jake îşi coborî mâna în jos, de-a lungul corpului ei şi-i ridică marginea cămăşuței. Coapsa ei era netedă sub palma lui.

Banner se răsuci pe spate, îi luă mâna şi o făcu să alunece în jos peste corpul ei, îndoindu-i palma ca să se potrivească triunghiului feminității sale.

— Dumnezeule, şopti Jake, ținându-şi ochii strâns închişi, simțind nevoia să-şi mărturisească micul păcat comis. Azi-dimineață, când...

— Da?

— Când m-am trezit...

— Ştiu.

Ochii lui Jake se deschiseră revărsând un foc albastru peste ea.

— Ştiai?

Banner încuviință din cap.

— Jur că n-am făcut-o cu intenție, Banner. Cred că m-am întins după tine în timpul nopții şi... Banner opri şuvoiul de vorbe punându-i trei degete pe buze.

— De ce n-ai spus nimic? întrebă el.

— Credeam că visez.

— Şi eu credeam la fel.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost bolnavă şi tu ai fi ştiut că sunt trează?

— Ca acum?

— Da, ca acum.

Jake îşi strecură mâna între pulpele ei, care se îndepărtară. Degetele lui începură să se mişte; bâjbâiau şi căutau, uşor şi delicat, până când o găsiră umedă şi caldă. Banner îi şopti numele.

Jake îşi coborî capul şi-i acoperi sfârcul sânului cu gura. Degetele lui, lunecând înăuntrul ei, erau la fel de abile ca şi limba care îi atingea sfârcul. Ambele activități continuară până când Banner începu să se zvârcolească încolăcindu-şi picioarele pe după trupul lui. Jake se mişcă cu grijă, postându-se între coapsele ei.

Ochii lui Banner erau înceţoşați, dar îl priviră până în adâncul ochilor lui când îi simți vârful bărbăției desfăcând petalele feminității ei.

— Spune-mi dacă te doare.

Banner negă din cap.

Jake o pătrunse.

Apoi ochii ei rămaseră închişi. Emoția era prea tumultuoasă ca să o poată reține în ea. Jake o umplea, Jake, Jake, tare, puternic, cald, neted. Mişcându-se. Dezmierdând-o.

Cu voce şoptită, Jake îi spuse câteva cuvinte.

Banner se supuse şi-l simți şi mai adânc. Mâinile ei coborâră singure spre şoldurile lui, se strecurară pe sub pantaloni şi se strânseră pe fese. Muşchii netezi se ondulau în palmele ei în timp ce trupul lui se mişca ritmic între pulpele ei.

Jake scrâşni din dinți ca să nu termine prea repede. Privi fața lui Banner, încântat de extazul ce i se citea pe chip. Îşi iertă păcatul de a se fi culcat cu o virgină neajutorată. Banner era o femeie, femeia lui, mişcându-se odată cu el, răspunzându-i, răsucindu-se sub el chiar şi când, în ciuda controlului lui, simți apropiindu-se climaxul.

Banner îşi deschise larg ochii şi se agăță de spatele lui. Îi rosti numele într-un moment de panică, lipindu-se de el cât putu de strâns, şi se lăsă pătrunsă până în adâncul pântecului.

— Da, da, da, îngână Jake simțindu-i corpul cutremurat de spasme.

Propria lui eliberare fu ca un val fierbinte, amețitor.

Capitolul douăzeci şi doi

— Mincinosule!

Banner îşi deschise ochii ei de un verde închis cu sclipiri aurii.

— Cum? râse Jake.

— Ai zis că nu eşti mai mare decât alți bărbați.

— Nu-i adevărat. Am spus doar că nu-i treaba ta.

— Eşti enorm, şopti ea.

— Cu cine mă compari? întrebă Jake, încruntându-se. Banner râse zgomotos şi Jake se strâmbă. Nu se putea hotărî s-o părăsească. Era încă cufundat în învelişul acela mătăsos.

— Nu-i de mirare că doamnele discută despre tine.

Fața lui deveni serioasă.

— N-am mai fost cu nici o doamnă înaintea ta.

Vocea lui Banner se transformă într-o şoaptă.

— Eşti legendar în privința priceperii de a face dragoste.

Jake o sărută uşor.

— E prima dată când fac dragoste.

Cu ochii în lacrimi, Banner se întinse să-i mângâie fața, gura.

— Întotdeauna e aşa a doua oară?

— Nu-i niciodată aşa, Banner. N-a mai fost niciodată până acum.

Jake îşi înclină capul ca să o mai sărute o dată şi, în ciuda protestului ei, se retrase şi se rostogoli alături. Ochii li se întâlniră deasupra pernei. Degetele lui traseră încet de nasturii cămăşuței.

— Eşti frumoasă, Banner Coleman.

— Şi tu, Jake Langston.

Punându-se pe sine pe planul al doilea, Jake clătină din cap.

— Sunt bătrân şi învins, uscat ca o sperietoare de ciori. Un vagabond.

Banner se aplecă înainte şi îl sărută uşor.

— Pentru mine, nu. Pentru mine ai fost întotdeauna Lancelot.

— Cine mai e şi ăsta?

Una din sprâncenele lui Jake se arcui. Banner îşi trecu vârful degetului peste ea şi râse încetişor.

— Va trebui să citeşti despre el cândva. Dar te asigur că vei fi încântat de comparație.

Apoi zâmbetul i se transformă în încruntare.

Lancelot o iubise pe soția regelui. Oare Jake o mai iubea pe Lydia după noaptea asta? Banner îşi îndepărtă gândul ăsta din minte. N-avea să permită nimănui să o supere în seara asta. Jake era aici, iubind-o, acceptându-i dragostea. Pentru moment, asta era de ajuns.

Banner îi mângâie părul strălucitor.

— Mă enervează când te aud vorbind aşa despre tine.

— Cum vorbesc?

— Spui că eşti bătrân şi slăbănog. Dar nu-i aşa. Eşti frumos. Şi de ce spui că eşti un vagabond?

Jake se uită în altă parte, stingherit.

— N-am o părere prea bună despre mine.

— De ce?

Jake îşi schimbă poziția, îşi puse un braț sub cap, şi privi în tavan.

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Banner. Într-o altă viață. N-ai să vrei să auzi.

— Ba da, vreau.

Jake îşi întoarse capul, observă dragostea atât de evidentă din ochii ei şi oftă. Probabil că Banner o să aibă o părere şi mai proastă decât a lui despre el după ce-i va spune, dar era mai bine să-i distrugă imaginea falsă pe care o avea despre el acum, decât mai târziu. În toți aceşti ani nu se destăinuise nimănui. Simți nevoia să vorbească cu ea despre el în acel moment şi să se elibereze odată pentru totdeauna.

— Mi-am pierdut şi virginitatea şi fratele în aceeaşi zi. Din vina mea a fost omorât Luke.

Banner zăcea tăcută, nemişcată. Jake îi cercetă fața ca să-i observe reacția. Când Banner îi întoarse privirea fără nici o schimbare, Jake continuă:

— Priscilla pusese ochii pe mine din ziua când am pornit cu convoiul de căruțe. Aveam şaisprezece ani şi eram zburdalnic ca un taur primăvara.

Calm, cu voce slabă, Jake îi povesti cum îl atrăsese Priscilla spre viața sexuală în vara aceea, provocându-l şi ispitindu-l.

— Într-o după-amiază l-am corupt pe Luke să-mi facă treaba şi am şters-o să mă întâlnesc cu ea. Când m-am întors la convoi, câteva ore mai târziu, Ma mi-a ieşit în cale. M-a întrebat unde am dispărut, Luke şi cu mine. Apoi a apărut Moses în cercul făcut de căruțe, cărându-l în brațe pe fratele meu. Îi fusese tăiat gâtul.

Pe obrazul lui Banner se rostogoli o lacrimă. Încă nu vorbea. Jake îşi deschisese sufletul față de ea, aşa cum nu o mai făcuse față de nimeni. Acum era timpul să rămână tăcută. Jake avea o nevoie disperată de cineva care să-l asculte. Nici să-l condamne, nici să-l compătimească. Doar să-l asculte.

— A trebuit să trăiesc cu asta în toți anii ăştia. Dacă nu mi-aş fi pierdut vremea cu Priscilla, fratele imeu, probabil, c-ar mai fi fost încă în viață.

Jake se ridică în şezut şi îşi sprijini brațele de genunchii ridicați.

— Ştiu că şi tu şi toată lumea credeți că am fost unul din iubiții Priscillei. Adevărul este că am atins-o. M-am culcat cu ea de câteva ori după aceea, dar de câte ori o făceam, mă uram şi mai tare. Ne-am despărțit când s-a destrămat convoiul şi n-am mai văzut-o ani de zile. Am întâlnit-o în Fort Worth când m-am oprit în oraş, în timpul unei călătorii lungi. N-am fost surprins să o găsesc lucrând într-un bordel. Voiam să o luăm de la capăt, de unde ne opriserăm. Dar, ori de câte ori o priveam, nu vedeam decât fața lui Luke, mort, palid, cu cămaşa maron, pătată cu sânge.

Jake se ridică din pat şi se îndreptă spre măsuța de toaletă; îşi turnă din ulcior un pahar cu apă, dorindu-şi să fi fost whisky.

— Şi asta nu-i totul. Ai putea să auzi şi restul. L-am găsit pe cel care l-a omorât pe Luke.

Se opri din povestit. Acesta fusese momentul când el şi Lydia formaseră o legătură de nezdruncinat. Ucigaşul fratelui lui fusese fratele ei vitreg, cel care o siluise, cel care o chinuise. Jake echilibrase scorul din ambele motive.

— L-am omorât, l-am înjunghiat pe o străduță şi am simțit plăcere când am făcut-o. Aveam şaisprezece ani. Şaisprezece, repetă el printre dinții încleştați.

Capul îi căzu înainte. Banner, neținând cont de operația recentă, coborî din pat şi se îndreptă spre el, rămânând în picioare în spatele lui.

Când o auzi, se răsuci spre ea.

— Ăsta-i omul pe care tocmai l-ai avut în pat, spuse el, arătând cu degetul spre pat.

— Şi nu-mi pare rău. Omul pe care l-ai omorât a meritat să moară.

— Şi Luke?

— N-a fost vina ta! N-ai fost răspunzător de asta. O înşiruire bizară de împrejurări, de coincidențe. Nu poți să trăieşti cu vinovăția asta toată viața.

Nu putea? N-o făcea de aproape douăzeci de ani? Şi de tot atâția ani, disprețuia şi femeile. O pedepsise pe fiecare din cele întâlnite pentru partea de vină a Priscillei în omorul fratelui lui.

Până în noaptea aceea.

Banner nu fugea de el, respingându-l, ci îl privea cu înțelegere şi dragoste. Trupul ei îl purificase pentru că el nu se mai simțise curat încă din acea primă după-amiază fatală petrecută cu Priscilla Watkins.

— Au mai fost şi alții, Banner. Doi Bărbați care aveau un nume şi un chip şi pe care i-am ucis.

— Povesteşte-mi despre ei.

— Unul din ei l-a omorât pe un prieten de-al meu. Era încă un copil şi mâna pentru prima dată vitele. Îl luasem sub aripa mea protectoare. Îmi amintea de Luke. Ucigaşul era un bătăuş. L-a bătut măr pe puşti pentru că se împiedicase şi-i vărsase cafea pe pătura de dormit. Băiatul trebuie să fi sângerat pe dinăuntru. A murit târziu, în noaptea aceea. M-am bătut cu ucigaşul lui. M-am bătut cu el parcă ore în şir. Într-un târziu... într-un târziu, i-am rupt gâtul.

Banner îi aşează o mână pe piept.

— Şi celălalt?

— Celălalt era un jucător din Kansas City care m-a trişat pe mine şi pe aproape toți ceilalți cowboys până ne-a lăsat lefteri. Ne-a atras într-un joc de poker, ne-a lăsat să câştigăm câteva mâini, apoi a început să trişeze. L-am provocat la duel cu pistolul. Şi-a scos pistolul. Eu am fost mai iute.

Privi în jos la femeia care stătea atât de aproape de el. Un zâmbet amar îi apăru într-unul din colțurile gurii.

— Acum ştii povestea sordidă, tristă a vieții lui Jake Langston.

Plină de îndrăzneală, Banner îl înlănțui cu brațele şi îşi odihni obrazul pe pieptul lui.

— Bărbații ăştia făceau rău altor oameni, Jake. Tu nu eşti un ucigaş.

Luând-o de brațe, o îndepărtă.

— Dar nu-ți dai seama? Aş putea s-o fac din nou, dacă eu cred că-i nevoie.

— M-aş aştepta s-o faci. M-aş aştepta s-o facă şi tata. Nu ştiu dacă a omorât pe cineva vreodată, dar ştiu că ar fi făcut-o dacă ar fi simțit că-i justificat.

— Dar e vreodată justificat?

— Da, spuse Banner, apăsând uşor pe cuvânt. Da, Jake, cred că uneori este.

Jake o îmbrățişă şi îşi îngropă fața în părul ei.

— Nu ştiu dacă avem sau nu dreptate, Banner, dar îți mulțumesc, oricum, că spui asta.

— N-o spun ca să te liniştesc. Cred că toți suntem capabili să devenim violenți dacă suntem provocați. Tu ai omorât ca să-ți aperi familia şi prietenii.

— Nici măcar lui Ma nu i-am spus vreodată.

— Poate că ar trebui. E înțeleaptă, Jake. Ar şti ce să-ți spună mai bine decât mine.

Se întinse şi-i cuprinse fața în mâini.

— Dar ştiu că te iubeşte şi că ar continua să te iubească, indiferent ce-ai făcut. La fel şi eu.

Jake îi îndepărtă părul de pe obraz.

— Mă simt mai bine că ți-am spus.

— Mă bucur.

Banner îl strânse în brațe cu putere, deschizându-şi larg mâinile peste pielea netedă şi apăsându-şi degetele în carnea tare.

Jake se aplecă şi îi căută gura. Prin sărutul lui îi mulțumea. De ce fusese în stare să-i spună lui Banner lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, asta nu ştia. îşi deschisese inima şi cuvintele pe care îi fusese atât de greu să le spună până atunci, ieşiseră singure. Simți o libertate pe care n-o mai simțise din vara aceea, când îşi pierduse inocența. Îşi'regăsise speranța în acel buchet micuț de feminitate care i se ghemuise la piept, încrezător.

— N-ai mai apucat să mănânci.

Banner râse.

— Cina a fost întreruptă, nu?

— Eu n-o să mă plâng.

— Nici eu, spuse Banner, exact când gura lui o acoperi pe a ei pentru un alt sărut.

Când se îndepărtară unul de celălalt, Banner spuse:

— Apreciez faptul că eşti galant, dar ştiu că ți-e foame. Şi ar fi păcat să las toată mâncarea asta să se irosească.

— Hai.

Jake o lovi uşor peste fese şi o conduse afară din dormitor.

— Există şi alte feluri de a o face?

Banner îşi ridică, sfioasă ochii pe deasupra mesei plină cu resturi din mâncarea pe care tocmai o terminaseră. Îşi umezi vârful degetului, apoi îl apăsă în prăjitura din farfuria ei şi-şi linse degetul.

Jake o privi cu un amuzament plin de dragoste şi cu o dorință crescândă. Banner îşi încheiase cămăşuța, dar hotărâse să nu-şi mai îmbrace rochia. De mai multe ori în timpul mesei, îi fu greu să înghită, uitându-se la ea.

— Mai multe feluri de-a face ce?

— Ştii tu ce vreau să spun.

Jake zâmbi.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, spuse Banner, azvârlindu-şi părul peste umeri cu un gest ştrengăresc. Cum aş putea să ştiu? Tu eşti primul meu iubit.

Întinzându-se peste masă, surâsul lui pieri.

Degetul lui mare îi masa dosul mâinii, în timp ce o privea drept în ochi.

— Îmi pare rău pentru prima noapte, Banner. Ar fi trebuit să mă port mai blând cu tine. Am încercat, dar…

Jake ridică neajutorat din umeri.

— M-ai luat pe sus.

Banner se aplecă înainte, încântată de felul în care lumina i se reflecta în sprâncene şi-i lăsa restul feței în umbră.

— Şi acum?

— Şi acum mă iei pe sus.

Părăsindu-şi scaunul, Banner înconjură masa. Jake îşi trase scaunul înapoi, făcându-i loc să i se aşeze pe genunchi. Banner îşi aşează unul din brațe

pe după umerii lui, iar cealaltă mână i-o strecură în păr. Jake îi înconjură talia cu unul din brațe. Cu cealaltă mână îi desfăcu din nou nasturii cămăşuței şi-i acoperi un sân, încă roşu după mângâierile suportate.

Se sărutară lung şi pe îndelete, gustându-se unul pe altul, până când se săturară. Când sărutul se termină, Banner se jucă cu smocuri din părul des de pe pieptul lui. Venise la masă cu cămaşa pe el, dar o lăsase descheiată. Banner o desfăcu, nemaisuportând ca acel piept minunat să mai fie vreodată ascuns privirii ei.

— Jake?

— Hmm?

Jake se concentrase asupra rotunjimii sânilor ei, a mărimii lor, a netezimii lor perfecte şi a sfârcurilor tari.

— Vreau să mă înveți.

— Să te învăț?

— Cum să... ştii tu, cum să fac.

Mâna lui Banner alunecă în jos, pe pieptul lui, ca să atingă discul arămiu al mamelonului. Jake îşi ținu răsuflarea.

— Banner, tu n-ai nevoie să mai înveți nimic.

— Nu mă cruța. E important pentru mine să ştiu cum să te satisfac.

Jake îşi imaginase întotdeauna că Lydia era o soție iubitoare, care nu şi-ar fi lăsat niciodată soțul nesatisfăcut. Ross nu-i făcuse niciodată confidențe lui Jake în legătură cu patul conjugal, dar oricine îl cunoştea, vedea că este un om fericit. Ross Coleman era viguros şi viril. Cu toate astea, de când se căsătorise cu Lydia, nu căutase altă femeie. Jake putea să parieze pe viața lui.

Banner era fiica a doi oameni care se bucurau de viața conjugală. Şi totuşi, Jake era uimit de intensitatea dorinței ei. Depăşea cu mult tot ce experimentase cu târfele, care simulau de cele mai multe ori. Alte femei nici nu ştiau că sunt capabile să elibereze atâta pasiune.

— Nu vreau să te duci la nimeni altcineva pentru ceva ce eu nu-ți dau.

— Banner...

— O să mă înveți cum să te iubesc?

Jake îi mângâie părul, mâna alunecându-i în jos de pe coroana capului pe umărul ei. Era o propunere teribil de tentantă, dar Banner era încă în convalescență. O, Doamne, când se gândea cum se răsucise sub el, arcuindu-se şi... E o minune că nu i se desfăcuse operația. Ce dracu' fusese în capul lui?

— Nu în noaptea asta, spuse Jake, ridicând-o.

Presiunea şoldurilor ei rotunde făcea să-i fie şi mai greu să rămână neclintit în hotărârea luată.

— Pari obosită. Du-te la culcare şi lasă-mă pe mine să spăl vasele.

Nu oboseala îi încovoie lui Banner umerii, ci dezamăgirea.

Era încă trează când Jake deschise uşa de la dormitor, o jumătate de oră mai târziu.

— Credeam că dormi deja.

— Te aşteptam.

Umerii ei erau goi deasupra cuverturii. Lampa ardea cu flacără mică. Arăta minunat. Cearcănele de oboseală, ca două pete vineții sub ochi, îi accentuau şi mai mult vulnerabilitatea.

Jake avu un sentiment de vinovăție pentru c-o adusese în această stare de slăbiciune. în acelaşi timp însă, era străbătut de dorință.

— Nu mai putem dormi împreună, Banner. Aproape c-am fost prinşi azi-dimineață.

— Sunt gata să risc.

Jake clătină din cap, neînduplecat.

— Dar eu nu. Pentru binele tău, nu al meu. Nu vreau ca numele tău să fie subiect de discuție la baracă.

— Măcar mă săruți înainte de culcare?

Jake zâmbi şi lumina lămpii căzu pe dinții lui perfecți, făcându-i să strălucească, albi, pe fața neagră.

— Asta da.

Salteaua se lăsă sub greutatea lui când se aşeză pe marginea patului. Atracția intensă şi dorința ei de a fi lângă el o împinseră spre corpul lui. Cearceaful care o acoperea fu dat la o parte, aşa încât atunci când Jake se uită în jos la ea, după un sărut lung, răscolitor, văzu un sfârc roz, iscodindu-l şi parcă tachinându-l.

Jake gemu uşor.

— Nu joci cinstit, Banner.

— Întotdeauna am încălcat regulile.

Jake îşi coborî capul.

— De ce nu mă satur niciodată de tine?

Gura lui nu ezită, ci se închise în jurul sfârcului, pe care îl udă cu limba. Dar o singură atingere nu era de ajuns. Se mută la celălalt aplicându-i acelaşi tratament, făcând-o pe Banner să gâfâie de dorință.

— Te rog, Jake. N-am aşteptat amândoi destul?

Jake o măsură din priviri. Era incredibil de drăguță, cu părul căzându-i pe umerii albi ca laptele. Sânii ei, încă strălucind de la săruturile lui, se iveau de sub şuvițele negre. Gura ei era umflată şi roşie din cauza sărutărilor.

Încet, Jake se ridică din pat şi îşi scoase cămaşa. Se descheie la pantaloni. Banner îl privea, impresionată de pieptul lui păros şi de muşchii de pe braţe. în mod sigur, nici o femeie nu era atât de norocoasă să aibă un iubit atât de chipeş ca al ei. Era slab, fiecare coastă se vedea separat, dar muşchii stomacului lui erau încordaţi şi tari. Venele i se reliefau pe braţe, împreună cu muşchii dezvoltaţi, la cea mai mică mişcare.

Jake îşi dădu pantalonii jos, pe şolduri, apoi de-a lungul picioarelor şi, în cele din urmă, se aplecă şi îi scoase. Când se îndreptă, Banner oftă uşor. Atracţia pe care o simţea pentru goliciunea lui era strict carnală, pentru că Jake era frumos în lumina lămpii, care-i făcea să strălucească pielea bronzată şi părul auriu, aproape alb, de pe corp.

Ochii ei lunecară în jos, de la piept spre stomacul plat şi şoldurile înguste. Coapsele lui erau lungi şi netede, iar gambele la fel de rotunjite şi de tari ca nişte mere. Ochii ei urcară apoi din nou spre sex, unde părul lui blond era mai închis, mai dens şi mai cârlionţat, în jurul organului lui impresionant.

Jake se aplecă şi dădu pătura la o parte, găsind-o pe Banner, aşa cum bănuise, goală. Se întinse lângă ea şi o strânse la piept cu fineţe, conştient de incizia bandajată. Dar intensitatea sărutului lor nu fu cu nimic mai mică. Se sărutară sălbatic, dezlănţuit, pasionat.

Jake îi luă sânul în mână şi-l dezmierdă, mai întâi cu degetele, apoi cu gura. Buzele lui alunecară mai jos, pe coaste. îi sărută buricul, cu o delicată atingere a limbii şi o mică muşcătură. Buzele lui se abătură apoi spre bandajul de pe abdomen, pe care-l sărută cu multă tandreţe.

Sângele lui se înfierbânta tot mai mult, inima îi bătea tot mai repede, zvâcnindu-i în urechi.

Degetele lui Banner se afundară în părul lui. Ceea ce altădată ar fi alarmat-o sigur, acum îi stârnea senzaţii care-i străbăteau trupul ca nişte râuri. Era şocant să simtă atingerea străină a buzelor lui pe piele, dar mângâierea lui promitea doar bucurie şi extaz.

Îi frecă pântecele cu nasul şi cu bărbia. Sărută din nou pansamentul alb, pătrat, apoi mica adâncitură dintre coapsă şi abdomen, plimbându-şi limba de-a lungul ei.

Ridicând uşor capul, se concentră asupra cuibului de păr negru, mătăsos, atingându-l întâi cu răsuflarea, apoi cu buzele, şoptind cuvinte dulci.

Gâfâind, îşi ridică mai mult capul şi privi spre faţa ei.

— Banner, n-am mai făcut asta niciodată, dar...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Ce n-ai mai făcut? întrebă ea, cu o voce încărcată de patimă.

Jake se lăsă în genunchi lângă pat şi o trase spre margine şi sărută locul în care se uneau faldurile feminității ei. Trupul lui Banner se arcui, mâinile ei mototoliră cearceaful.

Încet, îi desfăcu picioarele şi i le puse pe umerii lui. Întorcând capul, îşi apăsă gura pe pielea moale din interiorul coapselor. Făcu acest lucru de nenumărate ori. Gura lui alunecă de-a lungul coapselor, de la genunchi în sus, cu sărutări uşoare, moi, ca acelea date pe creştetul unui copil nou-născut.

În cele din urmă, se opri îndelung asupra centrului feminității ei, explorându-l, răscolindu-l, imprimându-şi în minte, pentru totdeauna, gustul, esența acestei feminități.

Abisul acela de catifea neagră se deschise şi mai mult, Banner se apropie mai tare de el. Şoptind numele lui, Banner se prăbuşi în el, într-o explozie de lumină orbitoare. Întreaga ei ființă fu cutremurată de această sublimă experiență umană.

Jake jurase că n-o va mai lua în ziua aceea, dar voința lui cedă când brațele ei se ridicară căutându-l. Se întinse deasupra ei şi se cufundă adânc în ea.

— Eşti minunată, şopti el sărutând-o.

Şoldurile ei se ondulau în ritmul mişcărilor lui.

Orgasmul lui se produse repede, exact în momentul în care ea atingea din nou punctul culminant al plăcerii. Rămaseră strâns îmbrățişați, ținându-se unul de altul ca supraviețuitorii unei furtuni năpraznice.

Când, într-un târziu, îşi adună puterile suficient cât să se desprindă de ea, Jake se uită în jur, la fața ei. Îşi plimbă un deget de-a lungul cearcănelor de sub ochii ei, dar nu simți nici un regret. Momentul fusese prea prețios.

— N-am ştiut niciodată... şopti ea.

— Nici eu.

Se sărutară cu delicatețe. Jake trase pătura peste ei şi Banner se cuibări la pieptul lui. Corpurile lor se potriveau într-un mod pe care numai Dumnezeu putea să-l fi creat. înainte de a adormi complet, Banner şopti:

— Te iubesc, Jake.

Jake rămase treaz mult timp, ascultând ritmul respirației ei, care-i mângâia părul de pe piept în locul unde Banner îşi cuibărise capul.

Nu putea să ia o altă hotărâre.

Trebuia să-i spună în ziua următoare.

Lui Banner îi trebui mult timp să-şi deschidă ochii. Când o făcu, clipi ca să poată vedea mai bine. Dormitorul era cufundat în semiîntunericul dinaintea zorilor.

— Ce faci? întrebă ea, obosită.

Jake, complet îmbrăcat şi pregătit pentru o zi de muncă, şedea pe marginea patului, răsucind pe după deget o şuviță din părul ei. O gâdilase la nas cu ea ca s-o trezească.

— Oamenii vin devreme. O să-ți aducem cireada acasă astăzi, şefo.

O bătu uşor cu palma pe bărbie.

— N-am vrut să plec fără să-mi iau rămas bun.

Gura lui Banner se țuguie într-o expresie de îmbufnare prefăcută.

— Aş fi vrut să pot merge cu tine.

— Data viitoare.

Jake se aplecă să-i sărute vârful nasului, dar sărutul se extinse în jos, la buze.

— Îmi place să mă trezesc cu tine alături, Banner.

— Şi mie.

— Dar nu putem s-o ținem tot aşa.

Jake se ridică din pat şi se duse lângă fereastră, unde griul de la orizont îi făcea loc rozului sidefat.

Banner, cu inima bătându-i înăbuşit ca un clopot de înmormântare, dădu la o parte pătura, bâjbâi după capot şi ieşi din pat.

— Ce vrei să spui?

Îşi înfăşurase capotul de jur-împrejur şi îşi ridică părul ce-i fusese prins la spate.

— Nu mai putem dormi împreună. Țin prea mult la tine pentru a te reduce la atât. Pe lângă asta, îi trădez pe Ross şi pe Lydia de fiecare dată când te ating. Mi te-au încredințat mie.

Inima ei începu să bată într-un ritm alarmant. Nu cumva voia să spună că o părăseşte? Asta ar face-o să cadă moartă pe loc.

Jake se întoarse încet. Frământa nervos cu degetele marginea pălăriei.

— Banner, cred…

Se opri ca să-şi dreagă vocea. Banner suspină.

— Cred c-ar trebui să ne căsătorim.

Uşurarea ei era atât de mare, încât lăsă aerul ținut în plămâni să iasă afară ca o explozie. Se repezi la Jake, aruncându-şi brațele de gâtul lui şi acoperindu-i fața cu săruturi.

— O, Jake, Jake. Eu… o, da, da.

— Vrei?

– O, Doamne, da. Dacă nu mai fi cerut tu de nevastă, te-aş fi cerut eu. Credeam că vrei să-mi spui că mă părăseşti.

Jake zâmbi când văzu entuziasmul cu care ea accepta. Lăsă pălăria să cadă pe podea şi o îmbrăţişa, la rândul lui.

— Atenție. O să-ți deschizi operația.

— O, Jake, când? Când?

— Cât de repede se poate.

O îndepărtă uşor şi o privi în faţă, zâmbetul devenindu-i brusc încordat.

— Banner, nu avem timp pentru o nuntă mare. Am deja autorizația. M-am ocupat de asta în ziua când am mers în oraş după mâncare. Te superi dacă găsim doar un preot şi ne căsătorim fără tot balamucul ăla, chiar fără să le spunem alor noştri, până când totul s-a terminat?

— Nu, sigur că nu, răspunse Banner, încurcată. Nu mai vreau fastul unei căsătorii formale. Dar de ce să nu le spunem părinților? De ce spui că n-avem timp?

Jake o îndepărtă puțin de el, dar continuă să o țină strâns de umeri.

— E vorba de un copil, Banner.

Banner îl privi, prea stupefiată ca să-i răspundă.

— Porți copilul meu.

Un copil! Copilul lui Jake!

— Trebuie să se fi întâmplat în prima noapte, în grajd, continuă Jake. Mi-a spus doctorul când a fost aici. Ăsta a fost unul din motivele pentru care n-a vrut să te opereze. Îi era teamă ca operația să nu pună în pericol copilul.

O să am un copil. Copilul lui Jake şi al meu.

Bucuria pură puse stăpânire pe ea, bolborosind, gâlgâind ca un izvor, scăpărând prin toată ființa ei.

Apoi însă, impactul celor spuse de el distruse imediat şi complet râurile de fericire ce curgeau prin ea. Ridică din umeri, îndepărtându-i mâinile şi se retrase de lângă el. Fericirea de pe fața ei se transformă brusc în deşertăciune, supărare, mânie. Înainte ca Jake să se poată apăra, Banner îşi lăsă mâna să zboare şi-l lovi puternic şi dureros peste obraz.

— Nenorocitule! N-am nevoie de mila ta sau de bunăvoința ta. Oof, când mă gândesc…

Banner vorbea repede, incoerent. Îi reproşă că el făcuse dragoste cu ea şi îi propusese să se căsătorească din milă şi că asta era prea umilitor ca ea să poată accepta.

— Milă? Bunăvoință? Ce dracu' tot spui acolo? întrebă Jake, frecându-şi obrazul.

— Pleacă de aici şi lasă-mă în pace. Ieşi! țipă ea.

Jake văzuse prea multe din crizele ei de nervi din copilărie, aşa că ştia că nu glumea. Şi nu mai avură de ales când îi auzi pe argați intrând călări în curte, prezentându-se la lucru.

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Du-te dracului!

Banner îl urmă până la uşa dormitorului, pe care o trânti cu atâta forță, încât geamurile de la ferestre se cutremurară. Apoi, acoperindu-şi fața cu mâinile, alunecă încet de-a lungul lemnului rece, până când atinse podeaua.

Se simțea mai umilită decât în ziua cununiei, decât după incidentul din grajd, mai umilită decât se simțise vreodată în viața ei.

Umilită şi nefericită.

Capitolul douăzeci şi trei

Grady Sheldon îşi revenise. Coastele nu-l mai înjunghiau de fiecare dată când se mişca sau respira. Dinții loviți păreau să se fi ancorat din nou în gingii. Vânătăile de pe fața lui dispăruseră, înlocuite la început cu pete roşii şi apoi galbene, vizibile doar la lumina zilei.

Rănile fizice se vindecau. Dar ura din sufletul lui era la fel de vie şi dureroasă ca o rană deschisă.

Un nenorocit de cowboy.

Ross Coleman amenințase că-l omoară în fața întregului oraş. Fusese destul de umilitor. Dar ca o fetiță cum era Banner Coleman să prefere un vagabond în locul lui, în locul lui Grady Sheldon, era de neînchipuit. Langsten era cu mulți ani mai în vârstă ca ea. Probabil că n-avea un şfanț în buzunar. Nu era doar de neimaginat, era de neiertat.

Zile întregi hibernase în camera lui de hotel, îngrijindu-şi rănile şi ura. Rănile, pentru că era necesar. Ura, pentru că devenise partea esențială a vieții lui. Amândouă cereau o pedeapsă bine meritată şi chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care-l făcea, în viața lui, Grady Sheldon va avea grijă ca el să şi-o primească.

Le terorizase pe fetele de la recepție, țipând la ele ca o fiară, pândind din vizuină de fiecare dată când băteau la uşă, întrebându-l dacă avea nevoie de serviciile lor. Trăise numai cu whisky, la început bând doar ca să-şi alunge durerea, mai apoi din lene. Nu făcuse baie, nu se bărbierise, nu făcuse nimic altceva decât să înoate în ura lui pentru Jake Langston şi pentru toți Colemanii.

În ziua aceea, se trezise dintr-un somn de beţiv cu o mahmureală cumplită, care făcea să-l doară tot, de la firele de păr din cap până la unghiile de la picioare. Se sculase din aşternutul umed de transpirație, ceruse să facă o baie în camera lui şi, treptat, se transformă din nou într-o ființă umană.

Acum, în timp ce intra în *Grădina Edenului*, se simțea din nou încrezător. Avusese un ghinion colosal, cel mai mare din istoria omenirii. Dar lucrurile aveau să se schimbe.

Obrajii îi erau roz după prima bărbierire din ultimele două săptămâni. îşi trimisese sus costumul lui pepit, de unde îl primise înapoi călcat şi periat. Tânărul negru de la colțul străzii îi lustruise cizmele. Melonul îi stătea elegant înclinat pe cap.

Grady se cutremură la gândul unui whisky şi îi ceru barmanului o bere. Urmărind cu privirea mulțimea din saloanele pline de fum şi din încăperile unde se jucau cărți ale binecunoscutului saloon, nu observă semnalul dat de barman uneia dintre gorile care se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera patroanei.

Priscilla îşi făcu imediat apariția în barr cu mai puțină încetineală teatrală decât de obicei. Aşteptase cu nerăbdare veşti despre locul unde se afla Grady Sheldon. Nimeni nu-l văzuse de săptămâni întregi. Trimisese prin poştă o scrisoare la Larsen, dar nu primise nici un răspuns. Ceea ce trebuia să-i spună nu mai aştepta amânare. Acum, când îl văzu sprijinindu-se de bar, sorbind din spuma berii, se grăbi spre el.

— Grady!

Îl bătu uşor cu evantaiul peste braț.

— Nesuferitule! Unde-ai fost? Muream să te văd!

Grady îi zâmbi. Îi dusese dorul chiar atât de mult?

Inima îi crescu de mândrie. Cea mai pofticioasă şi mai nesătulă târfă din statul Texas îl dorea cu pasiune.

— Am avut nişte necazuri.

Pentru o clipă, ochii lui căprui se întunecară la amintirea fiecărei lovituri pe care o primise de la pumnul lui Jake şi a respingerii propunerii lui de căsătorie de către Banner. Fără îndoială că râseseră destul pe seama lui.

Sesizându-i proasta dispoziție, Priscilla îşi aşează o mână liniştitoare pe brațul lui, atingându-i pieptul cu sânii.

— Sper că s-au sfârşit acum.

Cuvintele ei îi erau blânde şi liniştitoare , pentru sufletul lui răvăşit.

— Încă nu, spuse Grady, apoi zâmbi leneş. Dar tu mă poți face să uit de problemele mele, nu?

Priscilla îşi coborî privirea asupra buzelor lui.

— Poți fi sigur. Mi-ai lipsit.

Într-un fel, ăsta era adevărul. Vizitele bărbaților scăzuseră considerabil în ultimul timp. Aparent, Dub Abernathy era supărat pe ea şi se ținea la distanță. Nu mai fusese la *Grădina Edenului* de când îl abordase ea, pe stradă.

Nu mai avusese un bărbat de când... de când Jake o respinsese. Îl înjură în gând, dar corpul i se înfioră de dorință la amintirea pulpelor lui lungi şi tari, care îi încălecaseră cada.

Priscilla îşi arcui gâtul şi-l privi pe Grady cu ochi ce ardeau înăbuşit. Degetele ei se strecurară pe sub haină şi vestă ca să-i zgârie uşor plastronul cămăşii.

— Vino cu mine Grady. O să te fac un om fericit la noapte, spuse ea trecându-şi limba peste buze cu o mişcare languroasă. În mai multe feluri.

Îl conduse spre apartamentul ei privat. La uşă, Priscilla vorbi în şoaptă cu vlăjganul care-o informase de venirea lui Grady în saloon. Grady intră înaintea ei, dar în clipa când Priscilla închise uşa în urma lor, se întoarse cu fața la ea. Priscilla i se lăsă în brațe, mulându-se pe trupul lui, excitant.

— Doamne, arăți minunat, spuse Grady cu răsuflarea tăiată când sărutul lor lung fu redus, într-un târziu, la o atingere umedă a gurii lor.

Buzele ei se jucau încetişor cu ale lui, dar mintea ei lucra febril.

— Dacă fac ceva pentru tine, Grady, faci şi tu ceva pentru mine?

— Ca de exemplu? spuse Grady încet.

— Oh, nu m-am hotărât încă. Dar ai face?

— Sigur.

Ar fi fost de acord cu orice câtă vreme limba ei continua să-i lingă buzele în felul acesta.

— Serviciu contra serviciu, spuse el.

— Eram sigură c-o să spui asta.

Era îmbrăcată într-o rochie de satin, albastru cu pene de păun. Sânii îi erau ridicați deasupra decolteului adânc. Întâi mâinile, apoi buzele lui frământară plinătatea lor perfectă.

— La dracu'l

Grady îşi întrerupse ocupaţia lui atât de plăcută când cineva bătu la uşă.

Priscilla îl lovi uşor peste obraz.

— E cineva important pentru amândoi, scumpule. Ai încredere în mine. Indiferent ce spun, susţine-mă.

Priscilla îşi coborî mâna sub pântecul lui şi strânse în ea bărbăţia lui tare.

— Pe urmă o să ne ocupăm şi de asta.

Şoapta ei era atât de provocatoare încât Grady nici măcar nu avu curajul să obiecteze când Priscilla i se desprinse din îmbrăţişare şi plecă să deschidă uşa.

Fu puţin surprins când Priscilla o pofti pe una din târfe înăuntru. Nu-şi putea imagina că femeia cu faţa umflată şi părul lins putea prezenta vreun interes, cu atât mai puţin importanţă, pentru el.

Priscilla o luă pe prostituată de mână şi o trase înăuntru, închizând uşa în urma ei. O conduse spre unul din scaunele acelea rotunde, ridicole, din jurul unei mici măsuţe de ceai. Femeia se folosi din plin de sticla de whisky care era acolo. îşi turnă o porţie generoasă şi ridică paharul la buze privindu-l pe Grady cu suspiciune pe deasupra marginii paharului.

— Sugar, acesta este domnul Grady Sheldon, avocatul de care ţi-am vorbit.

Grady o aţinti pe Priscilla cu o privire de totală neîncredere, dar ea era de un calm imperturbabil când se aşeză vis-a-vis de Sugar şi-i indică lui Grady celălalt scaun.

— Beţi un păhărel, domnule Sheldon?

Lăsându-se să cadă pe scaun, Grady uită hotărârea luată mai devreme şi mormăi un „Da, te rog."

— L-am mai văzut pe aici. Am crezut că-i unul de-al tău.

Sugar rosti cuvintele cu asprime. În ultima vreme Madam Priscilla o tratase mai bine. Putuse să bea cât whisky poftise. Dacă nu avea chef să-şi primească clienţii, putea foarte bine să urce în camera ei. Şi chiar primise o rochie nouă, cea pe care o purta în seara asta, în semn de apreciere din partea Priscillei pentru toţi anii de serviciu devotat.

Sugar voia să înţeleagă adevărata valoare a acestei consideraţii speciale. Pentru că dacă viaţa o învăţase ceva, şi acest lucru era sigur, atunci totul pe lume avea un preţ. Ce voia de fapt Priscilla, prezentând-o acestui om al legii, care nu arăta ca nici un altul văzut de ea până atunci? Era prea nervos şi prea palid. Voia oare Priscilla să-i pună în spinare nu ştiu ce crimă şi s-o facă pe ea ţap ispăşitor? Fusese aşa de bine tratată doar ca să fie o jertfă?

— Domnul Sheldon este unul din clienții mei favoriți, spuse Priscilla moale, dar în seara asta a venit aici cu treburi. Aşa cum ştii, *Grădina Edenului* şi *Ogorul Iadului* în general atrag şi un anume element criminal. Domnul Sheldon îmbină adesea munca cu plăcerea, de când presiunile muncii pe care o face au devenit atât de mari.

— Cu ce se ocupă? întrebă Sugar, înclinând neglijent sticla deasupra paharului şi turnându-şi din nou whisky.

— Îi prinde pe criminalii căutați, bineînțeles.

Priscilla observă suspiciunea crescândă din ochii împăienjeniți ai lui Sugar, pe măsură ce-l inspectau pe Grady. Priscilla se grăbi să continue.

— Mai ții minte povestea pe care mi-ai spus-o despre Ross Coleman? Domnul Sheldon ar vrea s-o audă.

— Cum aşa? întrebă Sugar cu insolență.

— Vrea să ştie dacă are sens să verifice. Ar fi păcat să lase recompensa aia să se irosească.

— Recompensă?

Pentru prima dată de când intrase în cameră, Sugar se arătă cât de cât interesată. Ba chiar îşi opri paharul la jumătatea drumului între masă şi buzele ei ofilite.

— Cât ai spus că era recompensa, Grady? întrebă Priscilla candid.

— Cinci sute, improviză el.

— Credeam c-ai spus o mie.

— Oh, da, da, o mie de dolari.

Grady n-avea nici cea mai mică idee despre ce discutau dar dacă era vorba de Colemani, atunci era şi el interesat. Şi după cum părea, Priscilla dându-l drept om al legii, probabil că era ceva ce l-ar fi înfundat pe Ross Coleman. Îşi concentră toată atenția asupra lui Sugar. Ar fi dat bucuros toată averea lui ca să audă ce avea de spus bătrâna târfă.

— Chiar o să-mi dai o mie de dolari dacă-ți spun povestea aia despre Ross Coleman? întrebă Sugar cu o voce stridentă, punându-şi mâna pe piept. Dumnezeule, de ce?

— Pentru că ar putea fi foarte important, răspunse Priscilla pieziş.

Entuziasmul de moment al lui Sugar pieri când îi privi pe amândoi îngrijorată. Arătau ca două păsări de pradă gata să se repeadă asupra ei.

— Nu vreau să bag pe nimeni la apă.

— Preferi să laşi un criminal să scape?

Grady îşi întoarse brusc capul spre Priscilla şi o scrută cu privirea. Coleman era un criminal? Doamne sfinte!

Îşi drese vocea şi încercă să fie cât mai autoritar.

— Dacă deții o informație vitală despre un om căutat de lege şi refuzi s-o destăinui, poți fi acuzată de complicitate.

Priscilla îl privi cu un nou respect, adresându-i un zâmbet tainic de felicitare.

— Nu vreau să bag pe nimeni la apă, repetă Sugar, tremurând.

În ochi i se citea frica. Se gândi la cei doi băieți dragi care îi arătaseră puțin respect chiar şi atunci când îşi dezlănțuiseră pasiunile obscene. Se gândi şi la Jake care se purtase întotdeauna bine cu ea.

Dar voia să-şi trăiască viața la Grădina Edenului. Între a rămâne în bordel şi a muri de foame mai erau cârciumile ordinare şi bombele din spatele grajdurilor insalubre. Nu voia să sfârşească aşa, ca o prostituată de rând. La *Grădina Edenului* măcar avea un acoperiş deasupra capului, un pat şi, ocazional, câte o sticlă de whisky.

Se prostituase aproape toată viața. Ce mai conta dacă o mai făcea o dată?

— Ce vrei să ştii?

Priscilla îş aşează o mână liniştitoare pe umărul lui Sugar.

— Spune-i domnului Sheldon povestea pe care mi-ai spus o şi mie.

Sugar îl privi din nou pe Grady, care îşi luase cea mai impunătoare figură, deşi voia să zâmbească încurajator. Promisiunea Priscillei nu fusese gratuită. Îl înarma cu ceva ce-i putea îngenunchia pe Colemani.

— Lucram într-un oraş murdar în Arkansas, începu Sugar, cu voce scăzută. în timpul Reconstrucției.

— 1872, adăugă Priscilla, ştiind anul în care ea şi părinții ei migraseră din Tennessee în Texas. Era anul în care ea devenise liberă.

Sugar dădu din cap în semn de încuviințare.

— Am lucrat pentru acea matroană, care-şi zicea LaRue dar care de fapt se numea...

— Las-o pe ea. Treci la povestea cu Coleman, o grăbi Priscilla, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Când l-ai văzut prima oară?

— Păi, noi... căruța noastră se stricase în afara oraşului. Un convoi de Căruțe se oprise chiar lângă malul râului. A fost trimis un bărbat, ca să ne-ajute. După ce ne-a scos din groapa aia plină de nămol, ne-a însoțit până în oraş. Noi toate am vrut să ne culcăm cu el pentru cât era de chipeş şi pentru tot restul. Dar nu cred că s-a culcat cu vreuna din noi. Oricum, eram ocupate cu bărbații de la calea ferată. Erau la fel de zgomotoşi ca o turmă de bivoli. Nu l-am mai văzut de-atunci.

Grady o privi întrebător pe Priscilla. O vizită la un bordel nu era o faptă incriminatorie. Dacă ar fi fost, aproape toată populația masculină ar fi trebuit să fie după gratii. Priscilla îi zâmbi complice.

— Continuă, Sugar, spuse ea.

Sugar se mai întări cu încă o înghițitură de whisky.

— L-am fi uitat pe acest Ross Coleman, numai că un om al legii a venit să-l caute mai târziu. Unul de la Pinkerton. Nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă, dar venise cu socrul lui Coleman.

— Tatăl Lydiei? întrebă Grady.

Priscilla clătină din cap.

— Nu. Trebuie să fi fost tatăl primei soții a lui Ross.

— Mama lui Lee, reflectă Grady. De ce-l căutau pe Coleman?

Fără ruşine, Sugar se scărpină sub braț.

— Una din târfele noastre fusese omorâtă. Nimeni n-a ştiut vreodată cine a făcut-o. Domnul Coleman n-o făcuse, pentru că nu fusese acolo în noaptea aia.

— Tot nu înțeleg, spuse Grady, dând din cap nedumerit.

— Păi, ei ziceau că numele lui adevărat nu era Coleman.

— Nu era Coleman?

Grady se îndreptă în scaun, apoi se înclină peste masă.

— Nu. Cred că era Clark. Sonny Clark. Umbla cu frații James. Îți poți imagina cât de încântate am fost noi, fetele, ştiind c-am stat cu unul din banda lui James. Erau în zilele lor de glorie atunci. Cățeaua aia, LaRue, a făcut o avere trâmbițând tuturor că el fusese pe acolo. Bineînțeles, după ce a fost omorât, ea...

— Omorât?

— Aici e partea cea mai interesantă, spuse Priscilla torcând ca o pisică. Spune-i ce mi-ai spus şi mie, Sugar.

— Ceva mai târziu, peste vreo lună sau două, madam LaRue a primit o scrisoare de la acest individ de la Pinkerton, în care spunea că acel Sonny Clark murise împuşcat. Noi toate ne-am gândit că era într-adevăr trist, dacă a fost ucis, aşa de chipeş, cu o soție atât de frumoasă, şi tot restul.

Bău din nou din pahar.

— Nu m-am mai gândit la asta ani de zile. Apoi când m-am angajat la Priscilla şi-am aflat că şi ea fusese în convoiul ăla de căruțe, am început să vorbim despre asta. Am crezut că era nebună când mi-a spus că Coleman-ii locuiau în Texasul de est, zise ea ridicând din umeri. Dar nu era treaba mea. l-

am văzut, pe el şi pe soția lui, doar în ziua aia. Dacă nu s-ar fi făcut atâta vâlvă în jurul numelui său mai târziu, nici măcar nu mi-aş fi amintit.

Grady Sheldon stătea absolut nemişcat. Încercă să-şi organizeze în minte informația pe care i-o dăduse Sugar, s-o organizeze cât de cât logic şi s-o digere. Ross Coleman, unul din cei înhăitați cu frații James? Un tâlhar? Un ucigaş? Trăind sub un nume fals toți aceşti ani?

Voia să strige de bucurie, să se tăvălească de râs pe podea. Dar îşi luă o față serioasă când i se adresă lui Sugar.

— Mai e şi altceva?

— Nu.

— Ne-ai fost de mare folos, domnişoară...?

— Dalton, spuse ea afectat.

— O să primeşti recompensa mâine.

— Mulțumesc, Sugar, spuse Priscilla ridicându-se şi, dând de înțeles că discuția luase sfârşit, o conduse la uşă. Pari obosită, dragă. Ştiu că a fost pentru tine o încercare grea. Ce-ar fi să te duci să te-odihneşti în camera ta?

— Aş bea ceva.

— O să-l trimit pe unul din băieți să-ți aducă o sticlă.

După ce închise uşa în urma ei, Priscilla se întoarse încet spre Grady cu un rânjet de felină.

— Ce zici?

Grady traversă camera în fugă, o luă în brațe, o ridică şi o învârti într-un dans nebun.

— Priscilla, o să te îngrop în blănuri şi-o să te acopăr cu diamante pentru asta.

Priscilla râse.

— Nu-ți cer decât să mă iei parteneră în afacerile tale cu cherestea. Cred că ideile tale sunt inovatoare. Am şi eu câteva. Şi pot să aduc şi o groază de bani gheață ca să finanțez expansiunea noastră.

Grady se opri şi o coborî încet la podea. Nu se mai gândise până atunci să aibă un partener şi în nici un caz să se asocieze cu o târfă dezonorată. Dar avea să se gândească la asta mai târziu. Acum voia să tragă un chef.

— O să-ți dau tot ce vrei tu, Priscilla. M-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ.

Apoi, zâmbetul îi dispăru.

— Şi dacă nu-i decât o târâtură beată care inventează poveşti ca să i se dea atenție?

Tot ce spusese Sugar se potrivea. Întotdeauna i se păruse curios de ce Coleman-ii nu aveau nici un fel de rude. Firea lui Ross nu era cea a unui om obişnuit. Grady şi-l putea uşor închipui ca pe un ucigaş de profesie. Şi, totuşi, nu putea lua încă nici o hotărâre până când povestea lui Sugar nu era verificată.

— M-am documentat deja, îl asigură Priscilla şi ochii i se însufleţeau pe măsură ce-i povestea despre ceea ce aflase. Şeriful de-aici este prieten cu mine. A căutat în dosarul cu cei urmăriţi de lege dar ceea ce avea el nu mergea atât de mult în urmă. L-am pus să telegrafieze la Memphis. Existase într-adevăr un bandit pe nume Sonny Clark. Era doar un copilandru sălbatic când s-a alăturat fraţilor James. A dispărut şi s-a crezut că-i mort în '59. Trei ani mai târziu, numele lui a reapărut şi oamenii legii îl căutau sub noul lui nume de Ross Coleman. S-a raportat c-ar fi fost ucis de un detectiv de la Agenţia Pinkerton, pe nume Majors. Asta s-ar fi întâmplat în 1872. Coincide cu povestea lui Sugar.

Grady se plimbă prin cameră, lovindu-şi pumnul în palma celeilalte mâini, concentrat.

— Încă mai sunt o groază de goluri în povestea aia. De ce-ar fi raportat omul ăla de la Pinkerton că l-a omorât pe Coleman şi-a închis dosarul pentru totdeauna?

Priscilla ajunsese şi până aici. N-avea de gând să lase un nătărău ca Sheldon să se sperie şi să strice totul. Avea nevoie de el ca să facă toată treaba murdară pentru ea, să se răzbune pe Jake pentru că o respinsese şi să termine şi cu fata aia cu ochi de pisică şi păr negru, de care îşi închipuia el că e îndrăgostit.

— Cine ştie? spuse ea aproape strigând. Cui o să-i mai pese când o să-l dobori? Închipuie-ţi, continuă ea, stimulându-i imaginaţia, toţi oamenii ăia care au râs de tine când a trebuit s-o iei de nevastă pe fiica contrabandistului ăla, te vor respecta acum şi te vor privi cu frică şi smerenie. O să-l aduci în faţa justiţiei pe unul din banda lui James. O să fii celebru, spusese ea, lipindu-se de el şi privindu-l cu ochii strălucitori. Mi se taie respiraţia doar stând lângă tine.

Gura lui Grady se aplecă spre gura ei. Sex, putere şi dorinţă de răzbunare, toate i se scurseră prin trup şi se concentrară între coapse. O duse pe sus în dormitor şi aproape că îi sfâşie rochia de satin de pe ea când i-o scoase. într-o clipă, Priscilla îl dezbrăcă şi ea.

În timp ce corpurile lor goale se lungeau pe pat, Priscilla întrebă, gâfâind:

— Ştii ce-ai de făcut, nu-i aşa, Grady, scumpule?

Grady o pătrunse şi începu să se mişte cu o patimă sălbatică.

— Da. O să plec mâine la Larsen.

Priscilla îl înhăță de păr, trăgând atât de tare încât ochii lui se umeziră. Dinții Priscillei se adânciră în umărullui cărnos şi țipară deodată amândoi când dorința le fu satisfăcută, unindu-i printr-un legământ al urii.

Lui Ma Langston nu-i plăcea. Nu-i plăcea absolut deloc. Ceva era anapoda. Simțea asta, aşa cum animalele simt schimbarea anotimpului.

Ajunsese la casa lui Banner dimineața, la o zi după ce cireada fusese adusă la fermă. Se încăpățânase să treacă râul pe podeț şi să meargă pe jos până la casă.

Alternativ, o certă şi o încurajă pe Banner în timp ce, surdă la vaietele acesteia, îi scotea firele operației cu o pereche de foarfeci de manichiură. Examină incizia şi spuse că se vindecă bine pentru o operație făcută de Hewitt.

Când Banner se prăbuşi la pieptul ei enorm şi începu să plângă zgomotos Ma o bătu uşor pe spate şi o mângâie, crezând că mai era încă necăjită din cauza operației. Stătuseră de vorbă la o ceaşcă de ceai. Banner se calmase când venise vremea ca Ma să o pornească înapoi, traversând râul.

Acum era neliniştită, ştiind că altceva o frământa pe fată, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Îi era dor de mama ei? Ăsta era motivul pentru lacrimile lui Banner?

Dar când Jake veni lângă ea în timp ce se apropia de râu, avu prima bănuială că la mijloc era ceva mai mult decât dorul de casă.

— Ma, nu vrei să te ducă Stormy restul drumului? se oferi Jake, descălecând.

— Hm! Cred că picioarele mele sunt la /fel de puternice ca şi ale lui. O să merg pe jos, mulțumesc.

— Ce face Banner? întrebă Jake, potrivindu-şi pasul cu al ei şi trăgându-l pe Stormy de căpăstru.

— Nu ştii?

— N-am văzut-o aseară. Azi dimineață am fost atât de ocupat încât nici n-am mâncat.

— Binişor. Se vindecă bine. Puțin cam întoarsă.

Ma îşi puse mâna streaşină la ochi şi se uită mai de-aproape la fiul ei.

— Şi tu pari cam abătut. Eşti umflat ca o broască. Ce se-ntâmplă cu tine?

Jake îşi încleştă dinții pe trabuc.

— Nimic.

— Te doare burta?

— Nu.

— Eşti supărat pe cineva?

— Nu.

— Hm! repetă Ma, lăsându-l să înțeleagă că nu-l crede.

Când ajunseră la râu, Jake o ajută să se urce pe plută. Înainte de a lua prăjina lungă pe care o folosea ca să traverseze pe malul celălalt, spuse:

— Să ai grijă de fata aia, m-auzi?

— Poate să-şi poarte şi singură de grijă, murmură Jake.

— Nu, nu poate, răspunse Ma repede, întrebându-se dacă fiul ei mai era încă destul de mic să fie, pe bună dreptate, muştruluit. Încă nu s-a înzdrăvenit destul ca să-şi poarte singură de grijă. E încă slăbită, şi la trup, şi în suflet. Şi-a plâns ochii azi-dimineață.

Jake se ferea s-o privească pe mamă-sa în ochi. Frecă între degete căpăstrul lui Stormy.

— Ți-a spus ceva?

— Trebuia să-mi spună?

Ma cufundă în apă prăjina lungă şi când atinse cu ea fundul mocirlos, se lăsă cu toată greutatea asupra ei. Sigur ceva nu era în ordine şi acel ceva avea legătură cu ei doi. Şi-ar fi pus viața zălog că aşa era.

Ei bine, orice-ar fi fost, nici unul din ei nu părea hotărât să vorbească despre asta. Cel mai bine era să-i lase în pace să-şi rezolve singuri problemele. îl părăsi pe Jake, dându-i o ultimă instrucțiune.

— Ai grijă să nu se obosească prea tare.

Nici unul din ei n-ar fi fost încântat s-o vadă pe Banner ridicând albia cu rufe ude şi cărând-o spre sârma de uscat rufe. În dimineața aceea, după ce Ma plecase, hotărâse că rufele nu mai puteau aştepta nici măcar o zi. Trebuiau spălate. Pe lângă asta, activitatea fizică o împiedica să gândească.

Nu voia să se gândească la lucrul acela.

Dar numai la el se gândea.

Jake n-o iubea. Îi era milă de ea. Toată gingăşia, toată grija lui, toate săruturile ce-i răpiseră sufletul, toate erau născute din milă şi nu din dragoste.

Oof, la dracu' cu el!

Ea ce trebuia să facă acum?

Banner ştia ce credeau oamenii despre fetele care trăiseră „ca în familie”, înainte de-a se fi căsătorit. Nu mai erau omorâte cu pietre, în stradă, ca mai demult, dar reputația lor era pierdută. De cele mai multe ori bărbatul care era tatăl copilului rămânea necunoscut şi nevătămat, iar fata era izgonită în ruşine. Familia ei inventa călătorii în Europa sau la rudele bolnave de departe ca să-i explice absența. Dar toată lumea ştia că plecase ca să dea naştere unui copil nelegitim. De multe ori, nici fata, nici copilul nu se mai întorceau.

Părinții lui Banner n-ar fi abandonat-o niciodată. Avea prea mare încredere în dragostea lor ca să se teamă de pedeapsă. Indiferent cât de tare i-ar fi dezamăgit, n-ar fi alungat-o niciodată. Dar i-ar fi putut dezamăgi ireparabil. Nu-i lovise suficient cu o poveste de dragoste dezastruoasă? Puteau să mai suporte încă una?

Dar ea?

Trebuia. Chiar dacă simțea c-avea să moară, trebuia să trăiască pentru copilul ei. Lăsând jos albia, sub sârma de rufe, se opri şi îşi trecu mâna peste abdomen. Era înspăimântător şi minunat în acelaşi timp gândul că purta un copil înăuntrul ei. Copilul lui Jake.

Îşi trase nasul şi o lacrimă i se rostogoli pe obraji. Probabil că el nici nu se gândea la ea. Era o piedică în calea lui, aşa cum era acum. Nu devenise administratorul ei pentru că aşa voise el. Rămăsese din cauza responsabilității pe care o simțea pentru ce se întâmplase în grajd. Jake simțise că le datora părinților ei grija față de fiica lor, pentru că o pângărise. încerca să se recompenseze pentru că o dezvirginase.

Ei bine, n-avea nevoie de milă din partea unui amărât ca Jake Langston. Cine se credea el să i fie milă de ea?

Jake îi stricase toată viața. Nici măcar nu se putea bucura la vederea turmei de vite Hereford cu păr roşu, cârlionțat, ce fusese dusă în păşunile încercuite. Ca să-i bucure pe argați, zâmbise, le făcuse semn cu mâna şi chiuise din fața uşii de la intrare când trecuseră cu cireada prin fața casei. Pentru Jake avusese doar o privire rece, încărcată cu tot disprețul pe care-l avea pentru el. Jake pricepuse ce însemna asta. Nu mai mâncaseră împreună de la cearta lor. Jake nici măcar nu se mai apropiase de casă.

Jake, Jake, Jake.

De ce nu-i mai ieşea din minte?

De ce nu-i putea uita dulceața îmbrățişării, vocea blândă, mângâierea mâinilor, gustul buzelor lui? Banner n-avea pic de mândrie. Trupul ei țipa

după el chiar şi când mintea ei îl respingea. Cum de putea fi atât de proastă să continue să-l iubească, acum când ar fi trebuit să-l urască?

Se aplecă din talie spre coşul cu rufe ca să ia o haină, ameţind când se ridică prea repede şi simţindu-şi carnea delicată din jurul cicatricii zvâcnind. Aşeză cămăşuţa pe sârmă şi îşi odihni mâinile acolo, respirând adânc, ca să alunge oboseala care ar fi doborât-o, imobilizând-o, dacă i s-ar fi supus.

Bineînţeles că-şi făcuse probleme în legătură cu întreruperea ciclului. Dar pusese totul pe seama necazului datorat cununiei şi oboselii de-a se fi mutat la ferma ei şi de a fi început să aibă grijă de casă. în nici un caz nu-i trecuse prin cap că purta copilul lui Jake.

Şi, ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească prezenţa, sarcina începuse să se manifeste acum, când luase cunoştinţă de existenţa ei. Respiraţia superficială şi oboseala care-i slăbea puterile nu erau doar urmările operaţiei sau efectele întârziate ale eterului. Uneori ameţea cumplit.

Ca şi acum...

— Ce dracu' a fost asta?

Capitolul douăzeci şi patru

Cei trei bărbaţi, ocupaţi să însemne urechea unei vaci, pentru identificare, lăsară la o parte treaba şi îşi îndreptară spatele. Toţi înţepeniră, iar vaca se eliberă de frânghiile care-o ţinuseră. Randy rostise cu voce tare întrebarea care-i frământa pe toţi.

— Parc-ar fi fost trei focuri de armă, spuse Pete.

— Chiar aşa.

Jake începu să alerge înspre Stormy, legat de partea cealaltă a gardului. Se strecură pe sub sârma ghimpată. Când observă că şi ceilalţi erau în spatele lui, le spuse:

— Staţi aici. Împuşcăturile se-aud dinspre casă. Dacă eu sau Jim nu ne-ntoarcem în cinci minute, unul din voi să treacă râul să cheme ajutoare de la River Bend, iar celălalt să se furişeze până la casă şi să vadă ce se-ntâmplă.

Jake sări în şa şi dădu pinteni armăsarului s-o ia în galop. Doar cu câteva minute mai devreme îl trimisese pe Jim la grajd ca să aducă nişte cleşti. Focurile de armă erau oare un semnal prin care cerea ajutor? Se întâmplase ceva cu Banner?

Gândul ăsta îi răsuna în minte mai tare cu fiecare lovitură a copitelor lui Stormy în iarbă. Ajunse să se gândească la cea mai rea posibilitate în clipa când intra în curte. Cowboy-ul mai în vârstă se apleca spre o ființă culcată sub sârma de întins rufele. Jake sărise de pe spinarea lui Stormy şi începu să alerge înainte ca acesta să se fi oprit complet.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, Jake. Am văzut-o zăcând aici aşa cum e acum când am ieşit din grajd. Arată rău. Am tras ca să te aduc aici repede.

— Bine-ai făcut, spuse Jake uşurat că împuşcăturile fuseseră doar un semnal; apoi îngenunche pe pământ, pantalonii de cowboy întinzându-i-se peste genunchi. Banner? spuse el, aşezându-i o mână sub cap, ridicând-o uşor. Adu nişte apă.

Jim se grăbi să-i îndeplinească ordinul.

Jake era şocat de cât de palidă era Banner. în jurul evantaiului genelor erau mici pete de culoare violet, îşi aminti de avertismentul mamei lui. Banner nu avea voie să facă nici un fel de efort. De ce naiba se încăpățânase să spele?

Când Jim se întoarse cu un ulcior cu apă rece, Jake îşi cufundă mâna în el şi stropi fața lui Banner. Ochii i se zbătură şi ea gemu încet. O mai stropi o dată. De data asta Banner îşi ridică dosul mâinii la față şi îşi şterse picăturile de apă.

— Îşi revine, spuse Jim.

Ochii i se zbătură încercând să se deschidă. Apoi rămaseră doar întredeschişi din cauza luminii puternice care-i cădea pe față.

— Ce s-a întâmplat?

Strânsoarea de fier a panicii, ce pusese stăpânire pe inima lui mai slăbi puțin.

— E bine, îi spuse Jake lui Jim. Cred că doar a leşinat. Du-te înapoi şi spune-le şi celorlalți până nu ridică-n picioare toată țara.

Jim plecă. Jake îşi trecu un braț pe sub genunchii lui Banner, pe celălalt la spatele ei şi o ridică la piept.

— Pot să merg.

— N-ai putut nici să cârâi.

— Lasă-mă jos.

— Nu.

— Mă simt bine acum.

— Taci din gură, mârâi Jake.

— Nu vorbi aşa cu mine.

— Ba o să vorbesc exact cum vreau eu.

Când ajunseră la verandă, o lăsă jos, apoi o împinse uşor în balansoarul care fusese lăsat acolo anume pentru ea. Jake nu mai pierdu deloc timpul, ci o atacă.

— De ce mama dracului stăteai acolo-n soare şi spălai?

— Aveam nevoie de haine curate.

— Nu puteai s-aştepți şi să-mi spui să le spăl eu diseară?

— Nu. Ție nu ți-aş cere nimic.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să-ți fiu îndatorată. N-am nevoie de mila ta! Pot să-mi port şi singură de gri'jă.

— Şi de fermă? Şi de copil?

Bărbia lui Banner se înălță puțin.

— Dacă n-o să am încotro.

Jake înjură încet, apoi aținti un deget autoritar spre ea.

— Acum ascultă-mă, domnişoară, şi ascultă-mă bine. Nu eşti decât o puştoaică afurisită. Încăpățânată ca un catâr. Nechibzuită. Şi mândră. Dar ai scăpat din vedere un lucru, Banner. Ne căsătorim. Astăzi ai leşinat, pentru Dumnezeu. Ai putea s-o faci din nou. Argații or să înceapă să vorbească şi operația n-o să mai fie o scuză prea mult timp. în curând, cineva o să-şi dea seama. Şi ce-ai să faci când or să-nceapă să se vadă? Ce-ai de gând să faci atunci?

Buzele ei începuseră să tremure.

— O să găsesc eu ceva; spuse ea dârză.

— N-o să fie nevoie. Pentru că până atunci vom fi deja căsătoriți.

Ochii lui străluciră de o lumină fioroasă, posesivă.

— Şi fiind bărbatul tău, o să omor pe orice bărbat care îndrăzneşte să spună ceva rău despre tine.

Se ridică în picioare, drept şi spuse, pe un ton serios:

— Şi-acum du-te şi pune pe tine orice rochie în care vrei să te măriți, pentru că mergem în oraş. Astăzi. Totul e aranjat. Şi încă un lucru, spuse el înțepând aerul cu degetul, dacă mă mai loveşti cum m-ai lovit zilele trecute, o să plăteşti scump.

— Mă iubeşti, Jake?

Întrebarea ei blândă îi spulberă toată rigiditatea. Postura lui țanțoşă se înmuie. Ochii i se încălziră. Liniile dure din jurul gurii se îmblânziră considerabil, îngenunche cu un picior în fața balansoarului şi-i acoperi mâinile cu mâinile lui, fără să bage-n seamă mănuşile de lucru pe care încă le mai purta. Clătină din cap, murmurând încetişor:

— Dacă nu te-aş fi iubit, cum dracu' îți închipui c-aş fi putut să-ți tolerez totul?

Banner se strădui să zâmbească, dar nu reuşi.

— Dacă ar fi să accept propunerea ținând cont numai de cum sună, ar fi trebuit s-o fi acceptat pe a lui Grady, pentru că era mult mai romantică şi mai măgulitoare.

Banner se aplecă şi-i scoase pălăria de pe cap. îşi trecu degetele prin părul lui la fel de deschis ca lumina lunii.

— M-a curtat cu flori şi cu bomboane, spunându-mi cât eram de drăguță. Spunea că Dumnezeu a sărăcit raiul de unul din îngerii lui trimițându-mă pe pământ.

Jake era sceptic.

— A spus amărâtul ăla toate chestiile astea?

— Cam aşa ceva.

Jake îi studie fața. Prinse degetul mijlociu al mănuşii între dinți şi o trase de pe mâna pe care o aşează apoi pe obrazul ei palid. Când vorbi, vocea îi vibra de emoție.

— Ți-am spus că eşti frumoasă. Eşti mai mult decât femeia pe care o merit. Îmi place mult să-mpart patul cu tine. Pentru prima dată-n viață, asta înseamnă ceva. Vreau să mă duc la culcare cu tine în fiecare noapte şi să mă trezesc cu tine alături. Vreau să te văd alăptându-mi copilul.

Jake se aplecă înainte şi-i sărută încet sânii, apoi îşi apăsă fața în plinătatea lor moale. Aplecându-şi capul mai mult, şi-l cuibări în poala ei.

— Nu mi-a venit să cred când mi-a spus doctorul. Eram aşa de îngrijorat c-o să te pierd încât nici măcar nu m-am putut gândi la copil. Dar mai târziu, când stăteam lângă tine, în timp ce tu dormeai, mă gândeam la el şi mă simțeam atât de cald şi moale pe dinăuntru că-mi venea să plâng. Niciodată nu m-am gândit c-aş putea avea un copil al meu. Dacă-i băiat, sper să semene cu Luke. Iar dacă-i fată, ei bine, cred că l-aş omorî pe nenorocitul care i-ar face ce ți-am făcut eu ție.

Jake îi sărută abdomenul încet, fără grabă, apoi îşi ridică privirea spre fața ei.

— N-am cine ştie ce stofă de soț, Banner. Nu am nimic să-ți ofer. Dar sunt gata să-mi frâng spinarea ca să fac ceva din locul ăsta, pentru noi şi pentru copil. Şi-acum, dacă vrei să iei un vagabond în condițiile astea, până diseară o să fi deja doamna Jacob Langston.

Cuvintele lui erau poezie. Pentru Banner, erau ca şi versurile celui mai dulce cântec de dragoste. Ar fi trebuit să-l accepte acum, aşa încât Jake să nu aibă timp să se răzgândească, dar era prea mândră.

— Nu te însori cu mine doar din cauza copilului, nu? Nu vreau un martir care să-şi calce pe inimă şi să stea cu mine într-o noapte de iarnă, Jake, simțindu-se nefericit pentru că nu poate petrece cu prietenii.

— Ştii tu vreun bărbat cu sânge roşu care-ar prefera să petreacă cu prietenii lui cowboys în loc să se culce cu Banner Coleman?

O tachinase ca să-i mai descrețească fruntea, când îi răspunse tot el pe un ton serios.

— Nu, Banner. Nu din cauza copilului.

Îşi clătină capul cu o sfială minunată, prin dragoste.

— Ca să-ți spun adevărul, mă bucur că am copilul ca scuză ca să ne căsătorim. Mă mai gândisem eu la asta, dar părea imposibil.

Banner alunecă din scaun pe genunchi, apoi îngenunche lângă el pe verandă.

— Jake, te iubesc atât de mult!...

Se sărutară, uşor la început, testându şi armistițiul Apoi, dorința care părea să -fie o parte veşnic prezentă, vie şi vitală în ei îi făcu să-şi unească gurile – plini de patimă.

Într-un târziu, când Jake se desprinse de ea, zâmbi.

— Du-te şi fă tot ce trebuie să facă o mireasă înainte de cununie. O să le spun oamenilor că mergem în oraş.

— Cât timp am?

— O jumătate de oră.

Banner dispăru în casă ca să se spele şi să se îmbrace. În timp ce se pieptăna îşi dădu seama că Jake nu-i mărturisise de fapt, că o iubeşte.

— Unde mergem?

— Vrei să stai frumos acolo, doamnă Langston? Vreau să-ți arăt ceva.

Erau în căruță. Jake mâna. O luase pe un alt drum spre casă.

— O surpriză?

— Ia-o ca dar de nuntă.

— Deja am unul, spuse Banner, ridicându-şi cu mândrie mâna stângă, acolo unde Jake îi pusese un inel subțire de aur când îi ceruse asta preotul. Când l-ai luat?

— În aceeaşi zi când am obținut şi certificatul.

— În mod sigur erai tare încrezător c-o să spun da.

— Speram, o contrazise el şi se aplecă să sărute uşor buzele despărțite ale miresei; gemu când simți atingerea caldă, umedă a limbii ei pe buze. Nu ți-e deloc ruşine?

— Nu, când e vorba de tine. Niciodată nu mi-a fost.

Privi peisajul pentru o clipă.

— Cred că nu sunt cu nimic mai bună decât Wanda Burns.

Jake îşi răsuci capul spre ea.

— Ar trebui să te bat măr pentru că te compari cu ea.

— Ba e adevărat. Avea un copil cu un bărbat cu care nu era măritată. Aşa şi eu. Care-i diferența?

— Enorm de mare, se răsti el. Tu aveai doar un bărbat. Asta-i deosebirea cea mai importantă.

Banner renunță să mai lupte. Era o prea frumoasă şi ea era prea fericită ca să se certe cu el. Se agăță de brațul lui şi îi puse capul pe umăr.

— Da, am fost doar cu un bărbat. Şi sigur te iubeam deja când am intrat în grajd în noaptea aia. Altfel, n-aş fi putut face asta niciodată.

— Mă bucur c-am fost liber, îi şopti el în ureche înainte de-a o săruta.

Câteva momente mai târziu, Jake opri calul în fața unei arcade formată din două trunchiuri solide pe vârful cărora fusese aşezată o grindă transversală, Arcada străjuia drumul către casă. Nu o luaseră pe acolo când plecaseră în oraş, aşa că nu o văzuse mai devreme.

— Ce-i asta?

— Surpriza.

Când era gata să sară din căruță cu nerăbdarea ei obişnuită, Jake se grăbi să o ajute să coboare.

— Va trebui să fii atentă de-acum înainte, iubito.

Se înfioră când mâna lui bronzată se mişcă pe abdomenul ei şi apăsă uşor. O sărută pe gură în timp ce degetele mângâiau locul unde dormea copilul lui. Senzația de căldură mai dăinuia încă în trupul ei când Jake termină cu sărutul şi o conduse pe sub arcadă şi apoi o întoarse ca ea să se poată uita mai bine.

— Jake!

Banner îşi împreună mâinile peste gură. Ochii i se umplură de lacrimi. În lemnul bârnei transversale erau săpate cuvintele: Ferma Plum Creek.

— Te-ai răzgândit în legătură cu numele?

— Nu, spuse Jake, clătinându-şi capul cu tristeţe, încă mai cred că-i un nume complet idiot pentru o fermă de vite.

— Atunci de ce? De ce ţi-ai dat atâta osteneală?

Cu mâinile pe umerii ei, o întoarse spre el ca să o privească.

— Am vrut să existe măcar un singur lucru care să te facă fericită, un lucru care să te facă să zâmbeşti în loc să plângi. Ţi-am adus o groază de necazuri, fără intenţie, dar, totuşi, necazuri. Măcar o dată, am vrut să te fac fericită.

Banner îi căzu în braţe. Dacă Jake n-ar fi fost atât de puternic, s-ar fi prăbuşit amândoi. Braţele lui o cuprinseră şi o îmbrăţişară posesiv. Jake îşi îngropă faţa în gâtul ei, inspirând adânc parfumul ei de iasomie şi de soare. Rămaseră aşa mult timp înainte ca el să o îndepărteze.

— Ce-ar fi să scoatem din coş şi să mâncăm ce ne-a pregătit soţia preotului?

Banner dădu din cap energic şi-l urmări pe Jake mânând calul în afara drumului şi oprind căruţa sub un copac. Întinzându-şi mâinile sub scaun, scoase coşul.

— Cum de-ai convins-o să facă asta? voi să ştie Banner.

În înţelepciunea lui, Jake căutase un pastor de la o biserică din afara Larsen-ului. Dacă s-ar fi dus la pastorul bisericii unde erau Coleman-ii membri, vestea cununiei s-ar fi răspândit ca un incendiu şi Ross şi Lydia ar fi aflat înainte ca el să fi fost pregătit să le spună. Din fericire, pastorul nu-l recunoscuse nici pe el nici pe Banner, ci fusese doar bucuros să oficieze.

Robusta lui soţie cântase la orgă, iar fata lor, rămasă nemăritată, jucase rolul de martor. Când să plece, soţia preotului îi înmânase un coş şi i binecuvântase cu cele mai bune urări de viaţă lungă şi fericită.

— N-am convins-o eu. Cred că i-a plăcut pur şi simplu cum arăt, spuse Jake arogant, când tocmai găsise un loc cu iarbă groasă şi moale, de vară, sub un pâlc de copaci. Parfumul de caprifoi şi de pin umplea aerul. Adierea blândă din sud şi umbrele crengilor răsfirate îi apăra de căldură.

— Despre cine vorbeşti, de mamă sau de fiică? îl întrebă Banner pe un ton sarcastic. Se uitau la tine cu ochi lacomi şi tâmpi.

— N-am observat. Eu mă uitam la tine.

Jake se lăsă jos în trifoi şi o trase pe Banner lângă el. Nici măcar nu-i dădu timp să-şi recapete echilibrul că o şi întinse alături. Buzele lui alunecară fierbinţi şi sigure peste ale ei. Mâna lui îi masă sânii cu delicateţe.

Sub el, Banner se mişca, fără încetare, plină de dorinţă. Când Jake se ridică în şezut, ea se prinse, scâncind.

— Jake, vino înapoi.

— Dacă te tăvălesc aici, în iarbă, o să-ți faci praf rochia asta drăguță.

Oftând nemulțumită, Banner se lăsă s-o ridice în şezut. Îşi smulse pălăria şi o aruncă jos.

— Nu-mi pasă de rochie.

Jake o pişcă de nas.

— Înseamnă că n-ai crescut prea mult. Îmi aduc aminte că fiecare rochie de-a ta ori avea lipsă vreun nasture, ori era ruptă pe undeva, ori avea tivul desfăcut.

Banner râse în timp ce-şi curăța părul de ace de pin şi îşi desfăcea cocul, lăsându-şi părul liber, într-o cascadă de bucle negre ca abanosul.

— Îi tot dădeam lui Ma de lucru, dar este o răutate din partea ta să-mi aminteşti.

Coşul care fusese atât de generos pregătit pentru ei se dovedi a fi plin cu bunătăți – bucăți de jambon afumat, o pâine rumenită în cuptor, un borcan cu gem de prune şi tarte proaspete de piersici, cu foitajul desfăcându-se în bucăți, aşa încât îşi linseră degetele de firimituri.

În timp ce Jake îşi lingea vârful degetelor, spuse:

— Aşa cum stai acolo arăți ca o floare de piciorul-cocoşului.

Purta o rochie galbenă, la fel de pastelată şi de moale ca floarea cu care o comparase.

— Mulțumesc, bărbate.

Cum de-şi imaginase vreodată c-ar putea să se îndrăgostească de un bărbat cum era Grady, sau de oricare altul ca el, când Jake Langston trăia pe suprafața pământului? Jake era înalt şi slab, tot numai muşchi şi tendoane. Avea mersul acela legănat, leneş, specific profesiunii lui, dar sub indolența aceea zăcea o putere ascunsă care-o făcea să tremure de nerăbdare.

Sprâncenele lui, aproape albe din cauza eredității şi anilor petrecuți în soare, apărau lumea de acei ochi atât de albaştri încât era uneori dureros dar dulce să i priveşti. Iubea fiecare linie săpată de vreme pe fața lui, tăria lui de caracter, chiar şi încăpățânarea lui.

Privindu-l, Banner suspină languros.

— Obosită?

Banner clătină din cap.

— Eşti gata să mergem acasă?

— Nu neapărat.

Zâmbind, Jake îşi propti spatele de trunchiul copacului.

— Întinde-te, spuse el şi-i luă capul pe genunchi.

Era vară. Era cald, dar nu caniculă. Tocmai mâncaseră un prânz delicios şi se simțeau sătui. Albine bâzâiau alături într-un tufiş de caprifoi. Vântul clătina uşor frunzele copacilor. Nori la fel de albi şi de pufoşi ca vata, pluteau leneşi, în suspensie.

Cei doi îndrăgostiți fură cuprinşi de moleşeală, dar erau prea plini unul de altul ca să fie somnoroşi. Părul bogat al lui Banner era împrăştiat pe genunchii lui ca o mantie din mătase neagră. Sânii ei urcau şi coborau cu fiecare respirație tăcută. Degetul arătător al lui Jake se plimba mângâietor pe fața ei.

— Ar trebui să mă duc acasă şi să m-apuc din nou de treabă, dar mi-e bine, mărturisi Jake.

— Mă gândesc foarte serios să te dau afară.

Jake zâmbi, apoi şopti:

— Eşti formidabilă, Banner Coleman.

Se aplecă să o sărute şi înainte ca buzele lui să pună stăpânire pe ale ei, se corectă.

— Banner Langston.

O sărută cu o pasiune dezlănțuită. Brațele ei îi încolăciră gâtul şi, în timp ce-i cobora capul mai aproape, se arcui ca să-i întâlnească trupul.

Desfăcându-i doar câțiva nasturi ai rochiei, Jake dădu materialul la o parte până când sfârcurile sânilor ei se iviră ca miezul unei minunate flori din învelişu-i de batist subțire, dantelă şi panglici de satin.

— Eşti o fetiță dulce, dulce.

O mângâie cu vârful degetelor. Apoi cu buzele. Apoi cu limba. Încet. Erotic. Umed.

Banner scânci cu o plăcere animalică, răsucindu-şi capul într-o sublimă agitație.

Brusc, Jake îşi înălță capul. Îşi propti rigid spatele de trunchiul copacului, izbindu-şi capul de el cu atâta putere încât stârni pulberea din el. Mârâind ca protest că se oprise, Banner se întoarse cu fața pe genunchii lui.

Apoi înțelese motivul suferinței lui.

— Jake? întrebă ea cu vocea tremurătoare, apoi îi atinse pantalonii ca să se convingă. Respirația lui Jake era un şuierat printre dinți.

— O să-mi revin imediat, doar că...

— Doar că ce?

— Banner, spuse el cu o voce răguşită, ridică-ți capul de pe mine.

— De ce?

— De fiecare dată când te mişti... aah, Dumnezeule... îți simt şi respirația. Asta nu m-ajută cu nimic, iubito.

Banner privi în sus la fața lui chinuită pentru o clipă, apoi îşi coborî ochii spre ceea ce era exact în fața ei. Nu ezită mai mult decât îi trebuie inimii să bată o dată. Îl sărută încet.

— Aahhh...

Degetele lui Jake se afundară în părul ei, lipite de piele, ținându-i capul. Dar nu o dădu la o parte. Şi nici n-o împinse înainte. Arăta ca un bărbat care nu se putea decide ce să facă, ca un bărbat chinuit de agonie, dar care trăia un extaz. Respirația grăbită se strecura printre dinții lui încleştați. Ochii îi erau strâns închişi.

Banner îl sărută din nou. De data asta buzele ei se opriră. Apoi se mişcară.

Sunete incoerente răzbătură printre buzele lui Jake, până când, într-un târziu, îi rosti numele. Îl repetă iară şi iară la fiecare mişcare generoasă a buzelor ei în sus şi în jos pe acea proeminență a masculinității lui.

Mâinile ei se mişcară uşor şi repede ca aripile unui fluture. Bucle, nasturi, îmbrăcăminte, nimic nu o putea împiedica. Chiar şi cerul auzi geamătul uşor pe care-l scoase Jake când îi simți' respirația pe carnea lui, prima atingere *a buzelor ei moi, mângâierea timidă a limbii ei,

— Banner, Banner.

Îi îngâna numele în cele mai drăgăstoase tonuri. Banner îl mângâia atât de dulce încât îşi dorea să moară, de teamă că viața nu-i va mai oferi niciodată atâta plăcere.

Una din mâinile lui se desfăcu din părul ei şi alunecă în jos, pe gâtul şi pe pieptul ei, dezmierdându-i sânii. Apoi, croindu-şi drum pe sub faldurile cămăşuței îi găsi genunchiul deasupra jartierei, lungimea netedă a coapsei, marginea dantelată a pantalonilor. Mâna lui rătăci oarbă în sus, luptându-se cu şnururi şi nasturi până când întâlni carnea netedă ca satinul cald.

Cuibul de păr negru îi ademeni degetele mângâietoare tot aşa de sigur cum felul ei de-a fi îi prinsese în capcană inima. Apoi o găsi, moale şi elastică, umezindu-i degetele, răspunzând la mângâierile lui cu mişcări la fel de simple şi de vechi ca şi timpul însuşi.

Gura ei îi oferi o clipă lungă de fericire. Dar omul nu poate primi atâta beatitudine. Inima şi mijlocul lui Jake ardeau ca un rug. Când ajunse aproape de limită, Jake schimbă poziția lor şi o acoperi pe Banner cu trupul lui. Găsi acel tunel dulce cu un singur svâcnet grăbit.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră astfel multă vreme în timp ce el o pătrundea încet, până în adânc, apoi se retrăgea doar ca să se cufunde din nou în ea.

Niciodată dragostea lor nu însemnase mai mult. Corpul ei răspundea ca un ecou la fiecare mişcare a lui. Era ca şi cum s-ar fi legănat într-un leagăn uriaş. Îi răsturnă şi-i aruncă într-un univers nou, strălucitor, atunci când veni vremea. Călătoreau, zburau, inimile lor cântau. Celebrarea părea fără sfârşit. Apoi, încet, reveniră în lumea asta.

Se ridicară şi descoperiră că erau îmbrățișați, cu hainele lipite de ei, incomodați datorită transpirației care le acoperea corpurile.

Slăbit, Jake îşi înălță capul de pe umărul ei. Fața lui Banner era ca un desen veşnic în schimbare, umbre şi lumini, după cum se mişcau în bătaia brizei frunzele copacului de deasupra. Ochii ei se deschiseră obosiți. Combinațiile de verde şi auriu captau fiecare rază de soare.

Încă înăuntrul ei, Jake îi şopti sincer:

— *Tu* eşti femeia mea, Banner. Nimeni altcineva. Tu.

Zâmbetul ei era nehotărât, degetele-i tremurau când le ridică şi mângâie buzele care rostiseră aceste cuvinte. Dragostea pentru el se răspândea în trupul ei ca un râu de vin auriu.

Dar, ca un drăcuşor care nu putea fi obosit şi dus la culcare, un gând tot o frământa. Oare acest legământ o excludea şi pe mama ei?

Le trebui ceva timp, dar îşi aranjară hainele până la urmă. Banner făcu tot posibilul să-şi îndepărteze iarba şi frunzele din păr. Dar nu avea cum să şteargă petele verzi de pe rochia ei galbenă. îl ajută pe Jake să strângă rămăşițele prânzului lor şi se întoarseră la căruță ținându-se de mână; calul păştea în apropiere, liniştit.

— Cred c-ar trebui să le spunem părinților.

Jake aşteptase cu sugestia asta până când erau deja pe drum. De îndată ce rosti cuvintele, se întoarse spre ea pentru a-i vedea reacția.

— Mi-ar plăcea. Aş vrea să strig în gura mare ca să afle toată lumea.

Jake era mai puțin optimist.

— S-ar putea să nu le convină prea mult, Banner. Va trebui să-i luăm cu binişorul, poate să le spunem că ne-am căsătorit, dar să le dăm vestea despre copil în altă zi.

— Dar ei te iubesc, Jake. Te iubesc încă de când te-au cunoscut.

— Dar nu ca ginere. Cel mai mult mă îngrijorează reacția lui Ross, spuse el încruntat.

Banner zâmbi încrezătoare.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de tata dacă se opune, spuse ea aşezându-şi mâna pe coapsa lui. N-are importanță dacă sunt de acord sau nu. Tu eşti soțul meu şi nimic n-o să schimbe asta.

Optimismul ei era molipsitor. Când abandonară căruța şi traversară râul pe pluta improvizată, Jake se simțea uşurat că nu mai trebuia să-şi ascundă sentimentele față de Banner. Putea s-o atingă oricând ar fi vrut, fără să fie nevoie să se uite peste umăr mai întâi. Pentru Dumnezeu, era soția lui, şi abia aştepta să le spună asta tuturor.

O ajută să urce panta şi îşi ținu un braț în jurul ei când se îndreptară spre curte. Când ajunseră la poartă, Jake se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

— Părul meu arată foarte rău?

Jake culese un fir de iarbă din şuvițele rebele.

— Nu.

— Mincinosule. Crezi că-şi vor da seama ce-am făcut pe drum, când ne-am întors din oraş?

Jake se plecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Îți pasă?

— Nu.

Banner chicoti şi-l îmbrățişă cu putere.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

Vocea de tunet a lui Ross explodă în jurul lor, făcându-i să sară în lături, vinovați. Ross stătuse pe verandă, trăgând din pipa pe care i-o adusese Banner din Fort Worth, când îi văzuse urcând cărarea. Încântat că veniseră la timp pentru cină, le ieşise în întâmpinare. Dar înainte de-a-i putea saluta, asistase la schimbul lor de intimități.

Nu văzu că fata lui era cu prietenul lui vechi. Nu văzu expresia blândă, iubitoare de pe fața lor. O văzu doar pe fiica lui îmbrățişată de un bărbat care n-avea nici un drept s-o atingă în felul acela. Sângele lui Ross fierbea deja cu mult înainte de a striga la ei prin poartă şi de a-i privi ca un general de război.

— Ia-ți mâinile de pe ea.

— Tată, vorbeşti cu Jake!

— Ştiu foarte bine cu cine vorbesc.

— Ross... începu Jake.

— Banner, treci în casă, îi ordonă Ross; avea de gând să-l bată măr pe Jake Langston şi nu voia ca fiica lui să vadă.

— Ba nu vreau. Şi nu mai țipa la noi. Nu mai sunt un copil, tata, şi...

— Eşti copilul meu, zbieră el. Şi n-o să-i permit nici unui bărbat să te pipăie de parc-ai fi o târfă ordinară.

— Ajunge, Ross, spuse Jake tare. Calmează-te şi lasă-mă să-ți explic.

— N-am nevoie de nici o explicație. Ştiu ce-am văzut.

— Suntem căsătoriți, îl anunță Jake încet. M-am căsătorit cu Banner azi după-amiază.

Ross tocmai se îndrepta spre ei amenințător. Se opri atât de brusc încât se clătină.

— Căsătoriți?

Ochii lui se plimbau de la unul la altul. Pieptul începu să i se umfle. Scăpă pipa în noroi şi îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

— Eşti destul de bătrân să-i fi tată.

— Dar nu sunt. Sunt bărbatul ei. Hai să mergem în casă.

— Trebuie să fi avut un motiv foarte serios ca să te căsătoreşti. Ştiu ce părere ai tu despre femei – că sunt bune doar să te culci cu ele.

— Tată, încetează! țipă Banner.

Mai mulți cowboys auziseră țipetele şi veniseră de la baracă să vadă despre ce era vorba. Obrajii lui Banner se înroşiră puternic când privi în jur.

— Să ai o nevastă ar fi împotriva stilului tău, Bubba. Există un singur motiv pentru care ți-ai lua o nevastă şi, pentru Dumnezeu, asta-i mai bine să nu se fi întâmplat. Ai...? Nenorocitule, cred c-ai făcut-o! urlă Ross şi se îndreptă spre el. Trebuia să ai grijă de ea, lepădătură.

Îl lovi pe Jake în față cu o bufnitură surdă. Banner țipă şi se dădu la o parte din calea lui Jake când acesta se clătină şi se propti de gard.

— Ce se-ntâmplă?

Lydia, cu poalele suflecate până aproape de genunchi, coborî în fugă treptele verandei, ținând încă în mână un prosop de vase. Lee şi Micah se grăbiră să o ia pe Banner de mâini şi să o tragă de-acolo, în ciuda protestelor ei.

Jake nu avusese timp să-şi revină după prima lovitură înainte ca pumnul lui Ross să-i găsească stomacul şi să-l doboare în noroi. Se răsuci pe genunchi şi clătină din cap ca să şi-l limpezească. Îl durea peste tot, dar se gândi că trebuia să fie mulțumit că Ross nu avea pistolul la el. Ar fi fost, cu siguranță, mort deja. Şi presupunea că era la fel de bine că nici el nu-şi legase la loc centura după picnic. În orice clipă de-acum încolo putea să fie nebun de furie.

— Ross, nu vreau să mă bat cu tine, dar dacă mă mai loveşti...

N-a mai apucat să termine. Un alt pumn puternic se îndreptă spre capul lui. Reuşi să-l devieze înainte de a-i provoca mai multe stricăciuni decât o buză spartă.

Jake îşi pierdu cumpătul şi nu mai putu să primească fără să dea. Aplecându-se înainte, îl lovi pe Ross cu înverşunare. Căzură pe pământ – o învălmăşeală de membre care se zdrobeau, pumni care zburau prin aer, picioare, genunchi, care loveau. Sângele şi transpirația se amestecau în noroiul de sub trupurile lor ce se zvârcoleau, încleştate.

Spectatorii lor priveau consternați, muți, cum se băteau cei doi prieteni. Lydia îşi frământa mâinile. O ploaie de lacrimi curgea din ochii lui Banner. Micah privea cu o expresie îndurerată pe față, simțind intuitiv despre ce era vorba. Ma întuia la fel şi gura ei deveni rigidă. Lui Lee nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Toată lumea era atât de absorbită de luptă încât nimeni nu observă un călăreț care se oprise la poartă. Chiar şi acesta era surprins de spectacolul la care asista. Dar zâmbi. Peste câteva clipe, lupta lor avea să fie de mică importanță. Rămase neobservat până când strigă cu voce puternică:

— Sonny Clark!

Ross îşi ridică brusc capul. Amețit, îşi roti privirea pe cercul de fețe care-l înconjura. Ochii lui se opriră la Lydia. Ca într-un vis, totul începu să se mişte încet. Văzu cum ochii ei se măreau de surpriză, cum fața îi devenea palidă, îi văzu privirea îngrozită când îşi ridică ochii spre un punct dincolo de umărul lui. Văzu cum buzele ei se mişcară ca pentru a spune „nu”.

Ross se înălță pe picioare, dar rămase înconvoiat. Chiar în clipa când se răsuci în direcția privirii Lydiei, Ross îşi duse instinctiv mâna la şold, în căutarea pistolului care nu era acolo. Văzu ca prin ceață un bărbat călare, cu o armă îndreptată spre el.

Apoi detunătura umplu aerul.

Lydia şi Banner țipară.

O parte din mâini se ridicară, în apărare.

Altele bâjbâiră după arme.

Jake fu singurul care acționă din reflex. Se aruncă peste Micah. În timp ce-l trântea la pământ, luându-l prin surprindere, îi scoase pistolul din teacă. Rostogolindu-se de două ori, se înălță pe un genunchi.

Capitolul douăzeci şi cinci

Cu o îndemânare pentru care trebuia să-i mulţumească lui Ross Coleman, trimise un glonţ drept între ochii lui Grady Sheldon.

Sheldon era mort. Expresia lui de încântare îi devenise masca mortuară.

Jake nu mai aşteptă să vadă cât timp mai rămase trupul lui Sheldon în şa înainte de-a se prăbuşi, într-un târziu, pe pământul plin de praf. Se răsuci şi se grăbi spre Ross. Lydia era aplecată deasupra lui, ţipându-i numele în timp ce-i strângea mâna cu frenezie. Jake îi îndepărtă pe argaţii zăpăciţi, din cale.

— Doamne, Isuse, şopti Jake.

Era uimit că Sheldon putuse să tragă atât de precis. Dacă glonţul nu lovise deloc inima lui Ross, atunci sigur fusese doar la un fir de păr. Glonţul făcuse o gaură mică în mijlocul pieptului, aproape de o altă cicatrice, de deasupra mamelonului stâng. Jake se cutremură când se gândi cum trebuia să arate rana la spate.

— Lydia?

Sunetul era denaturat, lichid, bolborosit din gura lui Ross.

Lydia îşi ridică privirea. Faţa îi era palidă. Ochii îi erau goi şi orbi.

— Îl doare, Bubba. Fă ceva, îl rugă aproape în tăcere.

Jake se uită în jos, la prietenul lui. Ochii lui Ross erau închişi. Dar nu era mort, încă.

— Hai să-l ducem în casă.

Jake îi făcu semn fratelui său şi încă unora dintre argaţi să-l ajute. Lee părea că înlemnise din cauza şocului. Stătea în picioare în apropiere, privindu-şi tatăl de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Banner stătea lângă fratele ei vitreg, ţinându-l strâns de braţ. Faţa ei era albă ca varul.

Jake ştia cât riscau mişcându-l pe Ross, dar nu avea de gând să-şi lase prietenul să moară în noroi. Cu câte un om la fiecare umăr, doi la şolduri şi doi la picioare, cu Jake ţinându-i capul, îl ridicară pe Ross şi, cu paşi înceţi, număraţi, îl transportară în casă. Lydia îi urmă ca o somnambulă.

Nu îndrăzniră să urce scările, ci îl duseră pe Ross în biroul lui. Ma, ca şi când ar fi ştiut dinainte ce intenţiona Jake să facă, aşternea deja o pătură peste canapeaua de piele. Bărbaţii îl coborâră pe ea încet.

— Mergeţi şi-l aduceţi pe doctor, pe cel tânăr, ordonă Jake, nimănui în particular, rupându-i lui Ross cămaşa pătată cu sânge. Şi pe şerif. Lăsaţi-l pe Sheldon să putrezească-n soare până atunci.

Cowboy-ii se strecurară afară, respectuoşi, murmurând între ei în şoaptă.

— De ce ai nevoie?

Ma venise lângă canapeaua unde Jake îl îngrijea pe Ross. Jake nu era conştient de umflătura de deasupra ochiului lui, nici de buza lui umflată şi nici de zgârietura de pe obraz, care-i sângera. Nici măcar nu-şi mai amintea că se bătuseră.

Se uită în sus, la mama lui. Ochii lui spuneau că nu mai era nimic de făcut. Apoi, o privi pe Lydia, care era la fel de palidă ca şi soțul ei şi la fel de grav rănită. Fața îi era descompusă şi palidă. Pentru binele ei, Jake spuse:

— Apă fierbinte şi nişte bandaje.

Ma, fără să spună nimic, se în dreptă spre uşă. Făcu apel la tăria ei, la fel de rezistentă ca şi muntele pe care se născuse. Îngropase cinci copii şi pe soțul ei. Tocmai când credea că o să moară de durere, se pomenise că mai era încă în viață. Se uită înapoi la Lydia şi se rugă ca femeia mai tânără să găsească o sursă de curaj ca să supraviețuiască sorții.

— O să scoți glonțul? îl întrebă Lydia pe Jake cu o voce slabă, pițigăiată ca a unui copil.

Jake o privi în ochi.

— Nu, Lydia. E prea aproape de inima lui. L-aş omorî sigur.

De pe buzele ei tremurătoare scăpă un suspin şi ea se prăbuşi în genunchi, lângă canapea. Apăsă din nou cu putere mâna lui Ross.

— E puternic. O să trăiască. Ştiu asta.

Ross îşi pierduse din fericire, cunoştința. Acum ochii lui se zbăteau să se deschidă. Părea să aibă dificultăți în a-şi concentra privirea asupra altcuiva decât asupra soției sale. Ochii lui se opriră la ea fără să şovăie. Cumva găsi suficientă putere să-şi ridice mâna şi să-i atingă părul.

— Stai... cu...

— O să stau. O să stau.

Lacrimile curgeau pe obrajii Lydiei până pe buze. Şi le linse şi se aplecă să-l sărute pe Ross.

— N-o să te părăsesc niciodată. O să stau mereu cu tine. Mereu.

Banner stătea în picioare la capătul canapelei, cu mâinile împreunate sub bărbie. Se uita la pieptul masiv al tatălui ei. Pielea care era de obicei bronzată şi sănătoasă, era acum palidă, ştearsă. Covorul de păr negru ce-i acoperea pieptul era acum în contrast puternic cu pielea. Rana era sub cicatricea care o făcuse curioasă întotdeauna. Părinții ei îi spuseseră că fusese

rănit în Războiul dintre State. Acum se îndoia de asta. Pentru că toată lumea îl auzise pe Grady rostind un alt nume înainte de a-l fi împuşcat.

Sonny Clark.

Tatăl ei îşi ridicase capul. Recunoscuse numele. Mama la fel. Care era secretul care-i lega? Cine era tatăl copilului pe care îl născuse mama ei înainte de-a fi găsită de Jake? Şi cine era, de fapt, tatăl ei?

Dar oare conta? O, Doamne, de ce se gândise la asta atâția ani? De ce lăsase un lucru atât de banal să o necăjească? Tatăl ei era gata să moară şi nu conta numele lui sau cum ajunsese să se căsătorească cu mama ei. Banner îi iubea şi o parte vitală a ființei ei avea să moară odată cu el.

Viața fără tatăl ei, fără tăria lui, fără zâmbetul strălucitor pe sub mustața care o gâdila când el o săruta? Nu!

Şi, o, Doamne, se certau tocmai înainte ca Grady să-l fi împuşcat. Grady, Grady, arză-te iadul! țipă ea în gând. Lacrimile îi începețoşau privirea. îşi închise ochii. Lacrimile coborau în voie pe obrajii ei ca două pârâuri gemene. Era a doua oară când cununia ei se sfârşea tragic.

Jake spălă rana cu apa pe care o adusese Ma într-un lighean de cupru. Opri cât putu de bine curgerea sângelui cu fâşii dintr-un cearceaf vechi. Pieptul lui Ross urca şi cobora tot mai puțin. Se lupta pentru fiecare respirație horcăitoare.

Dar era conştient acum, realizând tot ce se întâmpla în jurul lui şi, în consecință, era conştient şi de durere. Se uita la Jake. Ochii lui verzi erau înceţoşați de durere, dar nu absenți, delirând. Ross avea mai multe lucruri de făcut înainte de-a muri. Şi voia să fie sigur că vor fi îndeplinite.

— Cheamă-i pe Lee şi pe Banner, şopti el.

Îşi cheltui toată puterea să spună chiar şi numai atât, încât nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Ma îl împinse pe Lee înainte şi acesta se apropie cu paşi nesiguri, îngreunați şi mai tare de lacrimi. Nu putea să conceapă că tatăl lui, întotdeauna înalt şi voinic ca un stejar, în stare să alunge orice pericol sau amenințare, se agăța acum de viață.

Banner se prăbuşi în genunchi pe pardoseală, lângă Lydia şi îşi puse mâna pe piciorul'tatălui ei. Lee îi luă locul la picioarele canapelei. Jake şi Ma se dădură în lături.

Ochii lui Ross se concentrară asupra lui Lee. Dădu din cap, în semn de apreciere pentru cât de bun era fiul pe care i-l dăruise Victoria Gentry. Lee însuşi se luptase să trăiască în acele câteva zile de după naşterea sa şi asta îl făcuse puternic.

Ochii lui verzi se-ndreptară apoi spre Banner. Ross zâmbi, aducându-şi aminte de vremurile când îi stătea în braţe, smiorcăind şi implorându-l să-i spună o poveste. Mai simţea încă mirosul proaspăt al cămăşilor ei de noapte din flanel, tocmai luate de pe sârmă şi senzaţia pe care o avea atunci când încălzea în mâini tălpile ei roz. Acum era femeie, o femeie frumoasă, care vibra la fel ca mama ei.

Lydia. Pe ea o privi acum. Părea că numai asta făcuse de când îşi aducea aminte: o privise pe Lydia. Chipul ei era tot ce vedea cu ochii care-i slăbeau continuu. Doamne, cum o iubea! Cât de mult ura că trebuia s-o părăsească. Raiul însuşi nu se putea compara cu bucuria pe care o găsise lângă ea.

Pentru prima dată, era furios pentru cele întâmplate. Un urlet furios, neputincios străbătu prin corpul lui muribund. Dacă nu s-ar fi luptat cu Jake, dacă şi-ar fi purtat pistolul, dacă n-ar fi avut nimic de ascuns, mai întâi de toate... Dacă, dacă, dacă...

Dar îşi făcea griji inutil şi nu avea timp să-şi permită aşa ceva. Ar fi trebuit să moară în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, ciuruit de gloanţe după jefuirea unei bănci. Dumnezeu se gândise că era mai potrivit să-l lase să trăiască, îi dăduse o a doua şansă şi minunatul dar de a trăi împreună cu Lydia. Nu avea ce să reproşeze Voinţei Divine.

— Spune-le.

Cuvintele ieşiră odată cu respiraţia lui neregulată, care îi solicita toată puterea pe care o putea aduna.

Lydia nu fu nevoită să-l întrebe ce voia să spună.

— Eşti sigur?

Ross clipi o dată, afirmativ. Era mai bine ca ambii lui copii ai lui să înţeleagă de ce trebuise să moară violent. La ce bun să mai păstreze secretul acum? L-ar iubi ei mai puţin? Le privi ochii plini de lacrimi. Nu! Nu credea că se va întâmpla asta.

Lydia îi mângâie părul. Degetele ei abia dacă trecură prin şuviţele negre presărate cu argintiu, dar le admiră nuanţa. Un zâmbet îi înflori pe buze.

— Te iubesc, Sonny Clark.

Îl sărută pe frunte, apoi se întoarse spre copiii ei.

— Numele adevărat al tatălui vostru a fost Sonny Clark. Mama lui era o prostituată şi el a fost crescut într-un bordel. După război, a devenit un tâlhar în banda lui Jesse şi Frank James.

Cu o voce inflexibilă, aproape fără emoţie, le spuse povestea incredibilă a vieţii lui Ross, cum fusese lăsat să moară şi cum fusese apoi îngrijit şi vindecat de un pusnic din regiunea dealurilor din Tennessee, pe numele John Sachs.

— După ce s-a pus din nou pe picioare şi-a schimbat înfăţişarea şi a coborât în vale să caute de lucru. A fost argat la grajdurile lui Gentry. Acolo a întâlnit-o pe mama ta, Lee. Ea era dintr-o familie aristocrată, dar s-a îndrăgostit de un argat de la grajd. Eu n-o condamn, adăugă Lydia încet, privindu-şi soţul.

Povesti cum Ross se căsătorise cu Victoria, cu toată nemulţumirea pe care o arătase tatăl ei şi cum hotărâseră să migreze în Texas şi să ia în stăpânire ceva pământ, al cărui titlu de proprietate îi fusese dat lui Ross de către John Sachs. Acest pământ devenise River Bend.

Victoria nu fusese la fel de încrezătoare în viitorul lor, aşa cum pretinsese, şi luase cu ea la plecarea de acasă, un săculeţ cu bijuterii. Tatăl ei şi-a închipuit că le furase Ross şi i-a urmărit. Dar cum Victoria îl convinsese pe Ross să plece în absenţa tatălui ei, acesta nu avea de unde să ştie care le era destinaţia.

— Tatăl ei nici măcar nu ştia că era însărcinată cu tine, îi spuse Lydia fiului ei vitreg. Şi nici n-a ştiut că murise până când nu ne-a prins din urmă, în Jefferson. Între timp, aflase despre trecutul lui Ross. N-a crezut că tu eşti nepotul lor şi-a vrut să-l omoare pe tatăl tău din răzbunare pentru moartea Victoriei. Un detectiv de la Pinkerton, pe nume Majors, a tras şi l-a ucis.

Ross îi înghionti braţul.

— Te-a împuşcat... pe tine, spuse Ross cu o voce hârşâită.

Lydia îşi coborî capul, apoi privi din nou feţele uluite ale copiilor ei.

— Cicatricea de pe umărul meu... spuse ea cu greutate. Am încercat să-i salvez viaţa lui Ross.

În cameră era o linişte de mormânt. Singurul sunet era ticăitul ceasului din colţ.

— Ce s-a întâmplat cu detectivul acesta, Majors? întrebă Lee cu o voce răguşită.

— Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Lydia încet şi-i zâmbi lui Ross. L-a lăsat pe Ross să plece. Cred că înţelesese că tatăl tău nu mai era un bandit. Nu mai era Sonny Clark. Era într-adevăr Ross Coleman. Şi, Lee, noi mai avem bijuteriile alea. Le-am păstrat pentru tine pentru că au fost ale mamei tale şi ale familiei ei. Aveam de gând să ţi le dăm când împlineai douăzeci şi unu de ani.

— Şi nimeni n-a ştiut nimic, niciodată, despre trecutul tatei? întrebă Banner.

— Nici chiar Ma, spuse Lydia, privind spre femeia mai în vârstă care plângea încetişor; Micah o bătea uşor pe umăr.

— Şi Jake? şopti Banner, cercetând ochii soţului ei.

— Am ştiut o parte din toate astea, răspunse el încet. Dar nu tot.

— Cum de-a aflat Grady? Banner întrebă ceea ce îi frământa pe toţi, dar nu primi nici un răspuns, aşa că mai puse o întrebare. Mamă, ai mai avut un alt copil înaintea mea, înainte de-a-l cunoaşte pe tata?

Puţina culoare care-i mai rămăsese Lydiei în obraji, pieri. Cu o privire sălbatică, o privi întrebător pe Ma, care-şi clătină capul negând. Jake îi răspunse la întrebarea nerostită.

— Priscilla trebuie să-i fi spus.

— Priscilla? repetă Lydia. Priscilla Watkins? Când? Cum?

— La Fort Worth. A oprit-o pe stradă. Vorbeau despre ceva înainte de a le întrerupe.

Toată fiinţa ei se nărui. Lydia se prăbuşi înainte. Ruşinea ei cea mai mare, cea pe care voia să o şteargă din viaţa ei, se întorcea ca s-o chinuie acum, în cea mai nenorocită zi din viaţa ei. Simţi mâna lui Ross strângând-o pe a ei.

Lydia îşi aşeză urechea pe buzele lui.

— N-a... contat niciodată pentru mine.

Lacrimile ei căzură, sărate, pe faţa lui Ross. Acum Lydia plângea din dragoste. Inima şi sufletul ei se umpluseră de dragostea care trebuia să-şi găsească o cale spre exterior.

— Ross, Ross, strigă ea implorator, lăsându-şi o clipă capul pe abdomenul lui.

Banner fu aceea care-i ridică mamei ei capul. Mângâie părul Lydiei care, cu excepţia culorii, era identic cu al ei.

— Gata, mama. Nu contează. Absolut deloc. Te iubesc. Eram doar curioasă, asta-i tot.

Lydia dădu din cap.

— Nu, e mai bine dacă spun tot.

Se opri ca să tragă adânc aer în piept.

— Fugisem de-acasă când m-am prăbuşit în pădure şi-am născut copilul. Credeam că-i omorâsem tatăl. Era fratele meu vitreg, dar nu de sânge, se grăbi ea să adauge când observă oroarea de pe feţele lor. Mama mea se căsătorise cu un bărbat pe nume Otis Russell când eu aveam în jur de zece ani. El şi Clacey ne-au făcut viaţa un iad.

Le explică cum murise Russell şi cum abuzase Clacey de ea.

— El... el... am rămas însărcinată cu el. Când a murit mama, am fugit. M-a urmărit. Când m-a găsit, l-am trântit şi s-a lovit cu capul de o piatră. Am

crezut că a murit, aşa că am continuat să fug, de frică să nu mă acuze cineva de moartea lui. M-am bucurat când copilul s-a născut mort şi am vrut să mor şi eu de ruşine. Dar când mi-am revenit am dat cu ochii de Bubba.

Lydia îl privi şi zâmbi. Ceva se frânse înăuntrul lui Banner, dureros, ca o vergea uscată.

— Langston-ii au avut grijă de mine, continuă Lydia. Apoi am fost dusă la Ross când mi-a venit laptele. Victoria tocmai murise, lăsându-l cu un nou-născut flămând. Te-am alăptat, Lee. Întotdeauna te-am iubit ca pe propriul meu copil.

— Ştiu asta.

Tânărul bărbat ducea o bătălie pierdută cu lacrimile lui prea puțin bărbăteşti.

— Dar Clacey nu murise. A ajuns din urmă convoiul de căruțe şi m-a găsit măritată cu Ross. Cumva a descoperit şi identitatea lui Ross. Ştia şi despre bijuteriile pe care Ross se presupunea că le furase. M-a amenințat. Eram înspăimântată de el. Mi-era frică să nu-i facă rău lui Ross sau lui Lee, spuse ea privindu-l pe Lee. Ba la un moment dat a crezut că tu eşti fiul lui şi că-l mințisem spunându-i că copilul lui murise. Era în stare să fie brutal, ştiam asta.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Ma. Luând mâinile celeilalte femei în propriile ei mâini, privi fața brăzdată pe care o iubea de atâta timp.

— Ma, fratele meu vitreg, Clacey l-a omorât pe Luke. Iartă-mă că nu ți-am spus. Dar n-am putut. Mi-era prea ruşine.

Singura reacție a lui Ma fu o contracție îndurerată a buzelor. O trase pe Lydia spre ea şi o bătu uşor pe spate, mângâind-o şi liniştind-o.

— N-ai nici o vină în toate astea. Nu contează cine l-a omorât. N-a contat atunci, nu contează nici acum.

Lydia se desprinse din îmbrățişare.

— Clacey l-a omorât şi pe Winston Hill, când încerca să mă apere. Ăsta-i încă un lucru cu care trebuie să trăiesc.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Banner, urându-l pe bărbatul pe care, din fericire, nu-l cunoscuse niciodată.

— E mort.

Vocea Lydiei păstra o finalitate pe care nici unul nu îndrăznea să o întrerupă. Mai puțin un singur om.

— Eu l-am omorât.

Cele câteva cuvinte răsunară în toată camera. Toți ochii se ațintiră asupra lui Jake. Chiar şi Ross reacționă. Tot corpul i se contractă şi încercă să-şi întoarcă fața spre Jake.

— L-am auzit cum o amenința pe Lydia că aduce oamenii legii să-l prindă pe Ross în noaptea când am ajuns la Jefferson. Se lăudase că-l omorâse pe Luke. L-am urmărit în oraş, am aşteptat până când l-am prins singur pe o alee întunecată şi i-am despicat burta cu cuțitul lui Luke.

Se întoarse spre mama lui.

— Ma, dacă asta îți aduce vreo mângâiere, să ştii că moartea lui Luke a fost răzbunată cu mulți ani în urmă.

Ma păşi înainte şi mângâie obrazul fiului ei mai mare. Apoi, pierzându-şi cumpătul, îl înlănțui cu brațele ei vânjoase. Asta explica atâtea lucruri – amărăciunea lui, prudența lui față de oameni, singurătatea pe care singur şi-o impusese. Luase povara familiei pe umerii lui când era încă un copilandru şi ea suferea pentru el.

— Bubba.

Vocea hârşâită venea dinspre canapea. Jake se grăbi să ajungă lângă Ross. Ca şi când toată lumea ar fi fost de acord, în mod tacit, cu nevoia lor de intimitate, toți ceilalți se îndepărtară cât să nu-i audă. Jake îngenunche lângă canapea.

— Da, Ross?

— Mulțumesc.

Cuvintele, deşi rostite cu greutate, erau din inimă. Ochii de smarald erau umbriți şi de altceva decât de durere.

— Aş fi vrut... să-l fi... omorât eu.

Jake îi zâmbi forțat.

— Se pare că aveai mâinile ocupate...

Ross încercă să-i zâmbească şi el dar zâmbetul lui fu mai mult o grimasă de durere.

— Îmi pare rău pentru...

Jake clătină din cap.

— Ştiu că n-ai vrut să te bați cu mine, Ross. Nu trebuie să te scuzi. Te-am cam şocat.

— Banner... să ai...

— O iubesc, Ross. Nu mă gândeam c-o să se întâmple, dar...

— Da, spuse el, uitându-se la Lydia, se întâmplă aşa uneori.

— Ai avut dreptate, totuşi. Poartă copilul meu. Ochii cei verzi se limpeziră imediat, apoi se umplură din nou cu lacrimi. Jake se grăbi să continue.

— Nu pot să-ți spun cât sunt de mândru să am un copil din sângele tău, Ross. O să fie deosebit.

Buzele bărbatului mai în vârstă tremurară, dar zâmbi.

— Tu şi eu, hm? Cred c-o să fie al dracului de rău. Jake râse.

— Cred că da.

— Ține... ține vestea bună pentru Lydia. O să aibă nevoie.

Ochii lui Jake se umplură de lacrimi. Încuviință din cap.

— Te-ai făcut un... bărbat cum trebuie, Bubba. Jake îşi închise ochii, ținându-i bine închişi, reținându-şi lacrimile. Când îi deschise, văzu fața prietenului lui tremurând, din cauza lacrimilor.

— Ți-aminteşti când ți-am spus că nu mi-a plăcut niciodată vreun bărbat cum mi-ai plăcut tu, poate cu excepția fratelui meu?

Ross zâmbi şi îşi mişcă ochii într-o tentativă de a încuvimța.

— Încă mai e valabil. O să-mi lipseşti ca dracu'!. Cei doi bărbați îşi strânseră mâinile, legați de ani de prietenie şi înțelegere tacită.

— Ai grijă de Lydia şi...

— O să am.

— Adio, prietene.

— Adio, Ross.

— Lydia, spuse Micah din uşă, doctorul tocmai a ajuns. Şi, Jake, şeriful vrea să te vadă.

Priscilla îşi pili unghia până când deveni foarte ascuțită. Se îmbăiase, se parfumase şi se pudrase în aşteptarea vizitatorului ei. Capotul ei cu volănaşe avea nuanța ei favorită, de levănțică. Îşi strânsese părul sus, în vârful capului, dar într-un coc lejer. Arăta splendid.

Un zâmbet răutăcios îi arcui gura şi ochii i se îngustară, vicleni. Numai cu câteva săptămâni în urmă fusese îngrijorată în legătură cu viitorul. Acum totul părea că strălucea pentru mulți ani de-atunci înainte.

Dacă Grady Sheldon îşi închipuise c-avea să plece viu din Texas după ce l-ar fi împuşcat pe Ross Coleman, aşa cum bănuia că va face, atunci era mai prost decât se aşteptase. Îl făcuse să fie încrezător, îi stârnise mândria şi-i

cultivase ura până când acesta îşi dorise cu tot atâta fanatism să-l omoare pe Ross Coleman aşa cum pleacă samuraii într-o misiune sinucigaşă.

Priscilla auzise că River Bend era impresionant. Coleman nu era un prinț al pământului, dacă era să fie comparat cu mulți alții din stat, dar fără îndoială că avea mica lui armată de călăreți care n-ar fi stat să-l vadă omorât fără să reacționeze. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, Jake nu l-ar mai fi lăsat pe Sheldon să mai respire nici măcar o dată după ce l-ar fi omorât pe Ross.

Priscilla era sigură că partenerul ei nu mai avea mult timp de trăit în lumea asta.

Şi parteneri erau. Se asigurase de asta înainte de-a-l lăsa să plece din budoarul ei, cu o zi în urmă. Cu ajutorul unui avocat, un client loial de-al ei, de ani de zile, întocmiseră un contract. Grady fusese atât de beat de putere şi dorință încât nu citise toate clauzele pe care Priscilla îl instruise în ascuns pe omul legii să le includă în document. Una din ele spunea că-n eventualitatea morții unuia dintre parteneri, toate bunurile şi conducerea companiei îi reveneau celuilalt. Putea prezice cu încredere că fără să fi investit nici un ban, avea să dețină şi să controleze o afacere înfloritoare cu cherestea până în ziua următoare la aceeaşi oră.

Fredonă uşor când lăsă pila deoparte şi ridică un tampon.

— Ce este? întrebă ea când auzi o bătaie în uşă.

— Invitatul dumneavoastră e aici, domnişoară Priscilla, o anunță omul de pază.

— Lasă-l să intre.

Muzica şi hărmălaia din saloon se accentuară, apoi se reduseră la un murmur surd când fu închisă uşa. Priscilla nu puse nimic, ci îşi ținu tamponul pe unghie până când văzu umbra lui Dub Abernathy traversându-i salonul. Priscilla era întruchiparea docilității feminine când Dub intră în cameră.

Îşi înălță capul şi-l privi printre gene.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă ea încet.

Fusese. Săptămâni după întâlnirea lor pe una din străzile oraşului, nu mai dăduse nici un semn de viață. îndrăzneala acestei prostituate îl îngrozise. Ar fi putut uşor să-i sucească gâtul. Îi făcuse viața de acasă un iad. Abia săptămâna asta reuşise să intre din nou în grațiile soției lui, după ce-i promisese o vacanță la New York. Apoi, în după-amiaza aceea îi fusese înmânată o notă decentă prin care îl ruga să vină s-o vadă.

Toate trăsăturile Priscillei exprimau căință când îşi puse la o parte, încet, tamponul pentru unghie şi se ridică în picioare. Se asigură că faldurile

capotului violet cădeau exact aşa cum trebuie când făcu câțiva paşi spre fostul ei mentor.

— Îmi pare rău, Dub. Am fost geloasă, spuse Priscilla, deschizându-şi larg brațele ca să-l cuprindă. Nevastă-ta te are tot timpul. Te-am văzut cum ai urcat-o într-o trăsură şi-am pălit. Nu-i drept ca ea să trăiască cu tine, iar eu să trebuiască s-aştept până când e comod pentru tine să mă vezi, spuse ea şi înaintă, oprindu-se foarte aproape de el. îmi pare rău dacă te-am supărat sau ți-am creat neplăceri. Te rog, iartă-mă.

Respirația Priscillei ajunse până la el; avea miros de coniac, marca ce-i plăcea lui cel mai mult. Trupul ei era tot atât de neted ca fildeşul, dar cald ca laptele proaspăt muls. Buzele ei erau umede, strălucitoare şi îmbufnate. Purta tocuri înalte şi ciorapii care-i plăceau lui, dar nu mai avea nimic pe sub corset. Sânii îi ieşeau deasupra cupelor de satin. Dacă ar fi respirat adânc, Dub i-ar fi putut zări sfârcurile ivindu-se libere. Gândul acesta îi înfierbântă şalele şi buza de sus începu să-i asude. Era o târfă, dar una fără egal. Câtă vreme Priscilla înțelegea cine-i şeful, totul era în regulă.

Dub îşi aruncă pălăria şi bastonul pe scaun, Cu o vioiciune uluitoare pentru un bărbat de talia lui, o înhăță pe Priscilla şi o trase înspre el, apucând-o de păr cu una din mâinile lui aspre şi răsucindu-i-l dureros, iar cu cealaltă ținându-i spatele arcuit şi stomacul presat de al lui.

— Să nu mai faci aşa ceva niciodată.

Buzele lui se năpustiră peste ale ei. Nu-i arătă nici urmă de finețe sau grijă, ci îi devastă gura, brutal. Când trupurile lor se despărțiră, ochii ei străluceau de excitare.

Priscilla îşi scoase rochia cu o mişcare a umerilor lăsând-o să alunece de-a lungul corpului ei, până la podea. Dub întinse mâinile spre corsetul ei şi-i desfăcu şireturile cu gesturi repezite. Dosul degetelor lui săpau mici cratere în carnea ei moale. Şi, ca în închipuirea lui, sânii ei i se revărsară în mâini în aşteptare, cu sfârcurile roşii deja tari şi însetate. Îi supse brutal, provocându-i durere, dar Prisciilei îi plăcu.

Mâinile lui lucrau cu frenezie ca să scape de îmbrăcăminte; când rămase complet dezbrăcat, se îndreptară spre pat. Dub căzu pe spate, şi o trase pe Priscilla în jos, aşezând-o călare pe el. O pătrunse brutal, dar nu mai dur decât mişcările pe care le făcea ea, aducându-l în pragul unui orgasm încleştat, dureros, gemut, care-i lăsă pe amândoi slăbiți şi fără respirație.

Câteva minute mai târziu, Priscilla, îmbrăcată doar în capotul ei subțire, se înapoie în pat, ținând în mână o sticluță cu coniac, pe care i-o dădu lui

Dub. Acesta sorbi din ea, privind-o pe Priscilla cum se sprijină pe perne lângă el; se aplecă apoi deasupra ei şi dădu la o parte faldurile neglije-ului.

Priscilla îşi strânse braţele sub cap şi îşi arcui spatele într-o nepăsare obraznică faţă de ochii fierbinţi ce-i rătăceau pe trup.

— Îţi place? îl întrebă ea, torcând ca o pisică.

Dub îşi înmuie un deget în coniac, îi stropi apoi sfârcul sânului, apoi îl linse.

— Îmi place.

Mâinile Priscillei se odihneau uşor pe capul lui în timp ce gura lui explora şi alte teritorii, muşcând-o din când în când.

— Păcat că asta-i ultima dată când ne vedem.

Dub era atât de absorbit în activitatea lui încât trecură câteva secunde până când îşi înălţă capul şi o privi în ochii ce nu mai străluceau de pasiune, ci de ceva mult mai exploziv.

— Ce vrei să spui?

Îl împinse la o parte şi se ridică în picioare. Mergând spre măsuţa de toaletă, ridică o perie de păr şi scoţându-şi agrafele din păr, începu să se perie cu mişcări leneşe.

— Vând *Grădina Edenului* şi plec din oraş.

— Vinzi? Nu înţeleg. Unde pleci?

— Asta-i treaba mea, Dub, spuse ea privindu-i imaginea uluită din oglindă; arăta într-adevăr ridicol, aşa cum stătea în pat complet dezbrăcat, cu o expresie stupidă pe faţă, asemeni unei broaşte prinse în lumina lanternei.

Priscilla hotărâse să se mute la Larsen. Indiferent dacă Grady ar fi trăit sau nu, plănuia să controleze compania de cherestea de-acum înainte. Şi-apoi, în Larsen era şi Jake. Poate el crezuse că se terminase totul între ei, dar ea era convinsă că îl cunoştea mai bine. Nu avea de gând să se oprească până când Jake nu ar fi venit la patul ei ca un cerşetor, cerând o coajă de pâine.

— Îmi schimb ocupaţia.

Dub râse în timp ce cobora din pat şi începu să se îmbrace.

— Ei bine, mult noroc, dar mă-ndoiesc c-o să fii tot atât de bună ca-n meseria asta.

Spatele Priscillei deveni rigid când îl privi cu ochi plini de ură.

— Mă bucur că eşti amuzat în seara asta. S-ar putea să nu mai râzi cu-atâta poftă şi mâine, domnule Abernathy. Preotul tău o să primească mâine prin poştă o scrisoare de la mine. Am mărturisit totul, mai ales cum i-am condus spre pierzanie pe câţiva membri proeminenţi ai turmei lui.

Dub înlemni chiar când îşi îmbrăca vesta.

— Ba n-ai făcut-o, gemu el.

Priscilla zâmbi dulce.

— Oh, ba da, am făcut-o. I-am cerut să se roage, desigur, pentru sufletul meu blestemat. Dar, în acelaşi timp, am pomenit şi nume. Al tău era în capul listei, cu majuscule, spuse ea dându-şi capul pe spate şi zâmbindu-i batjocoritor. Pentru o tăvăleală de după-amiază am fost bună, dar nu m-ai ajutat, când am avut nevoie, să mi-i iei din spinare pe cruciații ăia. M-ai fi lăsat să mă ruinez în loc să-ți rişti capul pentru mine. Pe stradă te-ai uitat prin mine. Ei bine, e vremea ca tu şi toți cei de teapa ta, nenorociți ipocriți ce sunteți, să plătiți un premiu pentru serviciile mele.

— Târfă blestemată, țipă el.

— Dacă mă loveşti, mă duc chiar eu să-l văd pe preotul ăla în persoană şi să-i arăt vânătaia pe care mi-ai făcut-o.

Cuvintele fură rostite în grabă, pe când el se apropia de ea, cu brațul ridicat, gata s-o lovească. Amenințarea îl potoli. Îşi coborî brațul, dar fața îi era roşie de furie şi pieptul i se îngreunase de urletul ce-şi căuta o cale de ieşire.

Termină de încheiat nasturii de la haină cu degete neîndemânatice.

— Nu-ți uita pălăria şi bastonul, dragule, îi spuse ea drăgăstos, când Dub se-ndreptă spre uşă cu paşi apăsați.

Râsul ei îl urmări după ce Dub trânti uşa în urma lui.

Priscilla valsă în jurul camerei şi se prăbuşi pe pat, întărâtată în cel mai înalt grad. Expresia apoplectică de pe fața lui meritase săptămânile în care îşi făcuse planuri, orele petrecute tolerându-l pe neîndemânaticul Grady Sheldon în patul ei, umilirea pe care o suferise pe stradă.

Râse tare îmbrățişându-se. Ar fi fost nevoie de o forță mult mai tare decât preoții pioşi din Fort Worth ca s-o doboare pe madam Priscilla Watkins.

În ce-l priveşte pe Dub Abetnathy, furia îl făcea să vadă toată lumea în roşu când trecu, înghiontindu-se, prin mulțimea cherchelită din saloon. Ochii lui priviră fețele transpirate până când o găsiră pe cea căutată. Făcu o mişcare semnificativă din cap şi la scurt timp după ce părăsi *Grădina Edenului* fu însoțit pe trotuar în întuneric. Conversația fu concisă, instrucțiunile date, explicite.

Bărbatul se întoarse în saloon. Dub Abernathy merse pe jos până unde îşi lăsase trăsura, câteva străzi mai departe. Cățărându-se înăuntru, plescăi din limbă şi calul porni. În noaptea răcoroasă Dub se îndreptă spre casă, acolo unde îl aştepta toată familia.

Sugar Dalton se trezi mai devreme decât de obicei. Nici nu răsărise încă soarele când simți un gust acru în gură şi o durere în brațul ei stâng care o împiedicau să doarmă.

Ajunse până la marginea patului şi se ridică amețită. Îşi luă capul în mâinile ei tremurătoare când se aplecă aproape până la mijloc în efortul de-a se ridica de pe salteaua veche unde petrecuse ani întregi distrând prea mulți bărbați ca să fie numărați.

Ce mâncase în seara dinainte de-o ardea aşa de tare stomacul? Sau când mâncase ultima dată? De când primise recompensa, o cheltuise doar pe whisky.

Coborî scările întunecate împleticit, gândindu-se că tot ceea ce-i trebuia nu era decât o ieşire la aer până la celălalt corp de clădire. Traversă camerele întunecate şi ieşi prin uşa din spate.

Simți roua rece şi umedă sub tălpile goale când păşi pe aleea îngustă de iarbă dintre uşa din spate şi cealaltă aripă a clădirii. Îşi ridică tivul rochiei şi păşi uşor pe vârfuri. Când privi în sus să vadă ce distanță a mai rămas, un țipăt îi îngheță în gât nemaiajungând niciodată în exterior.

Lumina gri, difuză a dimineții făcea şi mai fantasmagorică viziunea de coşmar care-i întâmpina privirea.

Patroana *Grădinii Edenului* fusese crucificată de zidul clădirii. Garota, care fusese instrumentul morții, încă îi mai era încolăcită în jurul gâtului. Fața îi era albastră. Buzele şi limba ieşită în afară, erau purpurii. Ochii îi erau holbați obscen. Smocuri de păr blond cenuşiu se legănau sinistru în bătaia vântului, arătând la fel de funebru şi de gri ca muşchiul spaniol atârnând dintre ramurile unui copac uscat. Brațele şi picioarele îi erau larg desfăcute pe peretele decolorat al clădirii. Sângele se uscase pe palmele şi picioarele ei, acolo unde fuseseră bătute cuiele.

Era complet dezbrăcată.

Sugar încercă să țipe, dar nu reuşi să scoată decât un horcăit, iar brațul ei stâng părea că-i este smuls din corp de durerea care-l străbătea. Încercă să fugă, dar genunchii se îndoiră sub ea. Inima, care de-atâția ani fusese supusă abuzului de alcool, se opri chiar înainte ca pământul să-i înăbuşe căderea, ca o pernă moale, umedă.

Preotul era iritat că nu-i fusese adusă corespondența la casa parohială, în ziua aceea. Asemenea scăpări nu erau scuzabile şi îi spuse şi dirigintelui poştei acest lucru. Dar fu puțin îmblânzit de veştile din ziarul acelei zile. Sfârşitul tragic al Priscillei Watkins şi al lui Sugar Dalton urmau să-l alimenteze cu subiecte pentru predica despre focul iadului şi cazanele cu pucioasă pe care o scria pentru slujba de duminică.

Locuitorii din Fort Worth îşi clătinau capetele cu tristețe la anunțurile înspăimântătoare din ziar. Două târfe muriseră, una din ele violent. Erau demne de toată mila, dar dormiseră cum îşi aşternuseră. La câteva ore după aceea, cele două morți erau deja ştiri învechite.

Nu era, de fapt, nimic nou. Târfele mureau cu o frecvență ce lăsa de dorit la *Ogorul Iadului*.

Era un miracol. Ross mai era încă în viață.

Orele nopții se scurseseră încet. Lydia auzise bătaia ceasului, dar nu se mişcase de lângă el. Cu fiecare minut care trecea, respirația lui devenea şi mai anevoioasă.

Doar un efort suprem o împiedicase să țipe când doctorul dădu din cap cu tristețe după ce examină rana şi declară încet că nu mai era nimic de făcut. Nici chiar Jake pe care doctorul îl lăsă în pace după ce auzise de ce era în stare de la colegul lui, nu protestă. Era evident pentru toată lumea, chiar şi pentru Lydia, dacă ar fi recunoscut față de ea însăşi, că dacă Ross n-ar fi fost atât de puternic, ar fi murit pe loc, la impactul cu glonțul.

Ross ştia la fel de bine. Cu câteva ore în urmă îşi luase adio de la copiii lui. Banner plânsese din belşug, agățându-se de tatăl ei, Lee încercase să fie mai rezervat, dar avea lacrimi în ochi când ieşise din casă, plecând de lângă tatăl său. Micah îl urmase, spunându-şi: „Ar fi mai bine să stau pe lângă el."

Ieşiră călări din curte şi nu mai fuseseră văzuți de atunci.

Lydiei nu-i era frică pentru Lee. Nu i se putea întâmpla nimic. Era mult mai îngrijorată pentru fiica ei. Era îndurerată pentru Banner, ştiind că nu se bucurase deloc de ziua cununiei ei. Lydia fusese fericită auzind că Jake făcea oficial parte din familie, cu toate că ea-l considera ca pe un membru al familiei de ani de zile. Când Jake anunță liniştit că el şi Banner erau căsătoriți şi le explică de ce se bătuse cu Ross, cei din jur se îmbrățişaseră şi plânseseră şi mai mult.

Lydia îi aşezase atunci lui Jake o mână pe umăr.

— Ross a reacționat ca orice tată. Când o să aibă timp să se gândească la asta, o să fie la fel de bucuros ca şi mine.

— Ne-am împăcat deja, îi spuse Jake.

Când Ross îi vorbise ultima oară lui Banner îi luase mâna, i-o bătuse uşor şi îi zâmbise, şoptindu-i:

— Mă bucur pentru tine şi Jake. Fiți fericiți.

În loc s-o facă pe Banner fericită, cuvintele tatălui ei nu făcură decât să-i adâncească expresia de victimă din priviri.

Nimeni nu-i putea aduce mângâiere, nici chiar soțul ei. Ma reuşise să o convingă până la urmă să se întindă pe sofaua din salon. Jake şedea lângă ea. Ma era tot timpul la bucătărie, fierbând ceaiul pe care nu-l voia nimeni şi insistând ca toată lumea să mănânce ca să-şi mențină puterile. Dar nici ea nu mânca.

Lydia se retrăsese în biroul lui Ross şi închisese uşa pentru tot restul lumii. Dacă aceasta avea să fie ultima lor noapte împreună, atunci aveau să o petreacă singuri.

Acum, ca şi cum Lydia i-ar fi făcut un semn tăcut, Ross îşi deschise ochii îndreptând spre ea o privire limpede. Dumnezeu îi îndeplinise câteva mici dorințe. Ross avusese privilegiul de a-i mulțumi lui Jake pentru că-l omorâse pe Clancey. Acum fusese binecuvântat cu destulă tărie ca să-şi ia'rămas bun de la femeia pe care o iubea mai mult decât propria lui viață.

Aparent fără efort, Ross îşi ridică mâna şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Îți aminteşti... cum glumeam... pe seama părului tău?

Lydia îşi lăsă capul în jos, dorindu-şi să nu irosească aceste momente prețioase plângând. Când îşi înălță capul, ochii ei străluceau.

— Da. Erai un dur.

— Acum îmi place, spuse el şi îşi trecu degetele prin şuvițele în dezordine.

— Te iubesc, îi şopti Lydia.

— Ştiu, răspunse încet, mâna trecându-i din păr, pe obraz. Îmi amintesc de clipa când te-am privit în față. M-am pierdut uitându-mă la tine.

O gâtui un suspin. Îşi forță buzele tremurătoare să zâmbească.

— Erai nebărbierit.

— Mi-aduc aminte totul.

— Şi eu. Fiecare moment petrecut cu tine a fost prețios. Nici n-am trăit până nu te-am întâlnit pe tine, spuse ea şi îşi frecă fruntea de fruntea lui. Dacă Jake nu l-ar fi omorât pe Sheldon, aş fi făcut-o eu. De ce-a făcut asta?

— Şşşt, şşşt. S-ar fi putut întâmpla oricând în ultimii douăzeci de ani. Am trăit mai mult timp împreună decât ne-am fi aşteptat. Hai să nu fim egoişti.

— Când a fost vorba de tine, întotdeauna am fost egoistă. N-o să mă satur niciodată de tine, spuse ea şi-i sărută mâinile cu adorație.

Corpul lui Ross se contractă de durere şi Lydia coborî de pe scaunul pe care şedea, în genunchi. Îi aşeză o mână pe abdomen, iar pe cealaltă o încolăci în jurul capului lui. Părul lui Ross se lipi, plin de viață, de mâna ei. Când îl mai lăsă durerea, Ross se uită în sus, la ea.

— Cum o să suport raiul până când vii şi tu?

— Oh, Ross! Fața i se întristă şi nu-şi mai putu ascunde suferința; lacrimile îi țâşniră din ochi. Timpul o să treacă repede pentru tine. Dar pentru mine? Cum o să trăiesc eu fără tine? N-o să pot. Lasă-mă să vin cu tine.

Ross neagă din cap şi ridică o mână ca să o mângâie. Se gândea la nepotul despre care ea nici măcar nu ştia.

— Nu poți. Copiii noştri au nevoie de tine. Lee o să fie abătut. Ajută-l să treacă prin asta pentru mine. Banner...

— Banner îl are pe Jake. Se iubesc.

— Le doresc să aibă... ce-am avut şi noi.

— Nimeni n-o să aibă ce-am avut noi.

Ross zâmbi.

— Toți îndrăgostiții cred acelaşi lucru.

— În cazul nostru, e-adevărat, insistă Lydia, în timp ce mâinile îi alunecau pe buzele pe care le iubea, pe mustața lui groasă. Şi asta datorită ție.

Ochii lui Ross se întunecară de durere.

— Nu, draga mea, datorită ție.

Întinse mâinile spre ea, orb. Lydia îi strânse mâna şi i-o duse la pieptul ei.

— Lydia... Lydia... Lydia...

Îl lăsă să doarmă liniştit în cealaltă viață, pentru că în asta nu putea suporta să-l mai vadă chinuindu-se. Dar ore în şir continuă să-l țină în brațe.

Banner se trezi brusc. Somnul o punea acum în fața unei despărțiri brutale. Era conştientă dintr-odată de tot ce se întâmpla, de lumina roz a răsăritului, care se strecura prin draperiile salonului, de suspinele delicate ale lui Ma, care veneau din partea cealaltă a camerei, unde îşi îngăduise până la

urmă să se odihnească, aşezată pe un scaun. Banner ştia, de asemenea, că tatăl ei era mort.

Şi mai observă că Jake nu mai era în salon. Dădu la o parte pătura cu care Jake o acoperise când acceptase într-un târziu, să se întindă şi se îndreptă spre hol păşind încetişor, încălțată doar în ciorapi.

Când ajunse lângă draperie, se opri brusc.

În picioare, în hol, în lumina timidă a soarelui, ce se strecura prin geamul uşii de la intrare, erau mama şi soțul ei.

Lydia stătea agățată de el şi îi plângea pe umăr. Jake o îmbrățişa strâns, mâinile lui o mângâiau blând, iar buzele se mişcau în părul ei.

Banner se retrase înainte de-a fi fost observată.

Capitolul douăzeci şi şase

— Lee şi cu mine o să mergem în Tennessee. Plecăm mâine.

Anunțul spus încet avu un efect profund asupra celor adunați la micul dejun în bucătăria de la River Bend.

Lydia îşi şterse buzele cu un şervețel şi luă o înghițitură de cafea în timp ce Jake, Banner, Ma şi Micah o priveau fără să scoată o vorbă. Numai Lee nu era surprins.

Jake îşi puse jos furculița şi îşi propti coatele de masă, împreunându-şi mâinile deasupra farfuriei.

— Tennessee? Pentru ce?

Lee îşi drese glasul cu zgomot şi evită să-l privească pe prietenul lui, Micah, care se uita la el de parcă tocmai îi crescuseră coarne pe vârful capului. Îşi împărtăşeau unul altuia toate gândurile; nu existase nici un secret între ei de când Micah şi Ma Langson veniseră să locuiască la River Bend.

— Vreau să văd de unde e mama, spuse Lee timid. S-ar putea să mai am rude îndepărtate încă în viață. Lydia mi-a spus că vrea să vină cu mine şi să-mi arate locurile despre care i-a povestit tata. S-ar putea să lipsim câteva luni.

Trecuseră două săptămâni de la înmormântare. Orice vorbă spusă în legătură cu Ross crea încă o tăcere stânjenitoare, fiecare retrăind iarăşi şi iarăşi pierderea suferită.

— Lydia, eşti sigură că vrei să pleci? Acum? o întrebă Jake.

Banner îşi coborî privirea în farfurie, în timp ce îşi frământa mâinile în poală. Şi puțina poftă de mâncare pe care o avea dispăruse şi se simțea puțin amețită. Sarcina era răspunzătoare doar de o parte din starea ei proastă. De fiecare dată când Jake o privea pe Lydia, examinând-o îngrijorat, Banner suferea.

— Sunt sigură, răspunse Lydia încet. Călătoria asta o să fie bună pentru Lee. Are nevoie să vadă de unde este mama lui, spuse ea oftând. Şi îmi va prinde bine şi mie să plecăm. Casa asta, pământul ăsta... sunt Ross, spuse ea şi ochii începură să i se încețoşeze de lacrimi. Amintirile sunt prea proaspete.

Lee îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

— Micah vii şi cu mine la Larsen azi? Am nevoie să cumpăr câteva lucruri pentru călătorie.

Porniră împreună spre uşă. Întinseră mâinile după pălării în acelaşi timp şi se ciocniră.

— Scuză-mă, spuseră politicos în acelaşi timp.

În mod normal, s-ar fi necăjit unul pe altul zgomotos, făcând caz de neîndemânarea celuilalt. În loc de asta, se priviră în ochi, stânjeniți. Lee se simțea vinovat că nu-i spusese prietenului său despre călătorie, dar Lydia îl pusese să jure că păstrează secretul. Micah se simțea respins şi trădat.

Dar când se priviră unul pe altul, prietenia lor fu reconfirmată. Micah îl bătu uşor pe Lee pe spate şi-i spuse:

— Să ne anunți unde eşti şi ce faci, bine? Am auzit că-s nişte fete al naibii de drăguțe în Tennessee. Poate o să-mi aduci şi mie una când te-ntorci, hai?

Ținându-se pe după umeri, ieşiră prin uşa din dos.

— Jake, când termini, aş vrea să ne uităm la câteva lucruri în birou, spuse Lydia, stând în picioare. Vreau să mă asigur că totul este în regulă înainte de-a pleca.

— Am terminat.

Jake îşi împinse scaunul înapoi şi îşi puse şervețelul lângă farfurie.

Împingând-o uşor pe Lydia, ieşiră amândoi din bucătărie, traversară holul şi se îndreptară spre biroul în care murise Ross.

Cu inima îndurerată, Banner îi urmări plecând. Îşi sorbi ceaiul, care se răcise şi nu mai avea nici un gust. Apatică, puse ceaşca deoparte. Privi în gol pe fereastră, conştientă doar de propria ei nenorocire, până când Ma îşi aşează corpul voluminos pe scaunul de lângă ea.

— Ce te frământă, fetițo?

— Îmi lipseşte tata.

— Şi-altceva?

— Nimic.

— Aşa şi porcii zboară, spuse Ma, aşezându-şi mâinile grăsuțe pe genunchii lui Banner şi aplecându-se înainte. Ți-aminteşti când te-am legat chiar de scaunul ăla până când ți-ai mâncat rulada de zarzavat? Ei, s-ar putea s-o mai fac o dată dacă nu-mi spui chiar acum ce-i cu tine.

Banner îşi ridică cu trufie capul.

— Mi-am pierdut tatăl acum două săptămâni. Am văzut cu ochii mei cum a fost împuşcat.

— Nu mă duci tu pe mine, domnişoară. Ştiu că moartea tatălui tău a fost dureroasă; se vede fără s-o spui. Dar eşti încă mireasă, te porți de parcă n-ai fi. Cel puțin nu una fericită. Ceva nu-i în regulă şi tu o să-mi spui ce anume. Ce nu merge între tine şi Jake? Ce-i rău?

— Nimic, întări Banner; nu avea de gând să discute despre sentimentele lui Jake cu nimeni. Era suficient de rău că ştia ea.

— I-ai spus despre copil?

Banner se holbă la Ma.

— De unde ştii?

Ma râse zgomotos.

— Am fost de prea multe ori gravidă ca să nu ştiu semnele. Dacă mama ta n-ar fi fost atât de necăjită în ultima vreme, ar fi observat şi ea. Jake ştie?

— Da, răspunse Banner cu voce slabă; răsuci şervețelul până când colțul deveni un vârf neted, apoi îl strânse cu arătătorul. D-aia s-a şi căsătorit cu mine.

— Mă-ndoiesc.

— Ba e-adevărat! Nu pe mine mă iubeşte. O iubeşte pe...

Îşi înghiți vorbele care-i umpluseră mintea ca un tam-tam de când murise tatăl ei: „O iubeşte pe mama mea”.

— Pe cine iubeşte?

— Oh, nu ştiu, spuse Banner neliniştită şi se ridică brusc din scaun; ajunse la fereastră înainte ca Ma să-i poată vedea lacrimile. Dar nu pe mine. Noi ne-nțelegem ca şi câinele cu pisica.

— Aşa se-nțelegeau şi părinții tăi când s-au căsătorit.

— La ei a fost altfel.

— De ce-a fost altfel? Nu cunosc decât doi oameni mai încăpățânați ca ei – tu şi Jake.

Se apropie de Banner şi o întoarse spre ea, nu tocmai cu gingăşie.

— O să ieşi afară din casa asta azi şi-o să stai puțin cu obrajii în soare. Să-ți perii părul bine. Şi zâmbeşte-i din când în când lui Jake. Te-ai tot învârtit pe-aici ca un strigoi. Ai de gând să-i spui mamei tale despre copil?

Banner negă din cap. Jake îi spusese că Ross murise ştiind despre copil şi că fusese bucuros, împreună hotărâseră să mai păstreze vestea pentru Lydia încă o vreme.

— Încă nu vreau să-i spun mamei. Mai ales acum. S-ar putea să-şi amâne plecarea şi eu ştiu cât e de important pentru ea şi pentru Lee.

Ma o bătu uşor pe umăr.

— O să am eu grijă de tine. O să fie foarte mândră când se va-ntoarce acasă.

— O să fie supărată pe noi că nu i-am spus.

— Dar o să-i ocupe mintea. Şi asta-i trebuie acum. Cred că ştii, iubito, că mama ta n-o să mai fie niciodată la fel cum era, fără Ross Coleman.

Gâtul lui Banner se contractă.

— Da, Ma, ştiu.

Ma o împinse uşor.

— Du-te şi stai puțin pe verandă. Aerul proaspăt o să-ți facă bine.

În timp ce Banner traversa camerele tăcute şi reci ale casei, înțelese că sfatul lui Ma era sănătos şi bine întemeiat. Banner se căsătorise cu un bărbat care iubea pe altcineva. Asemenea lucruri se întâmplau, probabil, cu o frecvență mai mare decât recunoşteau oamenii.

Nu-şi putea petrece restul zilelor fiind tot timpul mohorâtă, pentru că i s-ar fi atrofiat sufletul. Banner Coleman Langston ar fi devenit un înveliş gol pe dinăuntru. Avea în față o viață întreagă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i fie cât mai bine, continuând să-l iubească pe Jake şi acceptând că ocupa locul doi în inima lui.

Hotărârea ei ținu până în dimineața următoare când Lydia îşi luă rămas bun.

Un grup trist se adună sub umbra copacului de pecan.

— Am ales locul unde să construim casa din cauza acestui copac, spuse Lydia, privind în sus la ramurile dese. Nu era chiar atât de înalt pe atunci. Ross a râs de mine, spunând c-o să ne tot cadă fructele copacului pe acoperiş.

Zâmbi tremurând, cu lacrimi în ochi. Toți stăteau în picioare solemn în jurul ei.

— Ei bine, spuse ea energic, reținându-şi lacrimile, ar fi bine să plecăm. Nu vrem să pierdem trenul.

O îmbrățişă pe Ma. Ca de obicei, Lydia părea să prindă puteri de la ea şi o ținu strâns multe clipe lungi.

— Ai grijă de toate cât timp lipsesc eu.

— Nu fi îngrijorată de nimic. Te-aşteptăm să te-ntorci acasă.

Lydia se întoarse spre Jake, Fără să spună nimic, se îmbrățişară; Lydia îşi îngropă fața în gulerul cămăşii lui. Jake îşi închise ochii strâns când o îmbrățişă. Când se desprinseră, cuvintele nu mai erau necesare. Se priviră unul pe altul intens, mult timp.

Apoi Lydia o îmbrățişă pe Banner, a cărei inimă se rupea de cele ce tocmai le văzuse petrecându-se între soțul şi mama ei; dar asta nu-i micşoră din dragostea pe care le-o purta amândurora. Se agăță de femeia care-i dăduse viață şi care i-o făcuse atât de fericită. Lăsând la o parte propria ei amărăciune pentru moartea lui Ross, Banner era îngrijorată pentru mama ei.

Lydia o îndepărtă pe Banner şi îi cercetă fața. Îşi ridică mâna ca să-i atingă sprânceana ce se arcuia ca o aripă neagră deasupra ochiului ei.

— Ochii tăi seamănă tot mai mult cu ai lui Ross, spuse Lydia şi buzele începură să-i tremure necontrolat şi îşi închise gura strâns. Să nu uiți să-i îngrijeşti… mormântul.

— Sigur că nu, mama.

— Ştiu.

Zâmbetul ei blând dispăru şi îşi îmbrățişă din nou fiica cu putere.

— Oh, Banner, mi-e atât de dor de el. Mă rog lui Dumnezeu ca tu şi Jake să fiți mereu împreună şi să nu treci niciodată prin durerea asta.

Mama şi fiica se strângeau una pe alta în brațe şi plângeau, fiecare dintr-un alt motiv. Într-un târziu, Lee spuse încet:

— Mama, o să întârziem.

Cele două femei se desprinseră din îmbrățişare. Banner plângea fără jenă lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji. Lee o ajută pe Lydia să urce în căruță, apoi se urcă şi el. Banner observă o anumită maturizare a fratelui ei,.era mai atent cu ceilalți şi lua lucrurile mult mai în serios de la moartea lui Ross.

Mai devreme, Banner îşi luase rămas bun de la fratele ei vitreg încolăcindu-şi brațele în jurul gâtului lui şi umezindu-i umărul cu lacrimi.

— O să ne-ntoarcem mai repede decât crezi, îi spuse Lee. Că veni vorba, am fost cam surprins că tu şi cu Jake v-ați căsătorit, dar m-am bucurat, ştii? Vreau să spun că, dacă ar fi fost să-mi aleg un frate mai mare, pe el l-aş fi ales.

— Mulțumesc, Lee. Ai grijă de tine. Şi de mama.

Acum, Micah sărise pe capră. Avea să înapoieze căruța la River Bend după ce îi urca în tren. Lydia îi convinsese pe ceilalți să nu-i însoțească până în oraş. Banner se gândi că voia să plece cu imaginea lor lângă Ross.

Lydia se întoarse să le facă semn cu mâna când ieşiră pe poartă. Banner o văzu sărutându-şi degetele şi-apoi trimițând sărutul spre mormântul de pe deal, unde chiar în dimineața aceea pusese flori proaspete.

Banner înțelegea cât de greu trebuie să-i fi fost mamei ei să-l părăsească pe omul pe care-l iubise. Dar i-ar fi fost mult mai greu să rămână.

— Ce faci aici în întuneric, Jake?

Micah veni lângă fratele lui la gard şi îşi puse piciorul pe uluca cea mai de jos, iar antebrațele pe cea mai de sus, aşa cum făcea şi Jake.

— Mă gândesc. Vrei o țigară?

— Mulțumesc, spuse Micah şi luă trabucul oferit de Jake, apoi îşi spuse mâinile pâlnie în jurul chibritului. Au ajuns fără probleme, spuse el, pufăind şi stingând chibritul. Jake dădu doar din cap. Lee şi cu mine ne-am purtat ca doi proşti. Ne-am plâns ochii.

Jake îi zâmbi, dinții strălucindu-i albi pe fața întunecată. Luna tocmai se ivise deasupra copacilor.

— Nu-i nimic rău dacă verşi câteva lacrimi. Mai ales pentru un prieten, termină Jake cu voce scăzută şi îşi întoarse privirea spre păşune; vârful trabucului său străluci roşu când trase din el.

— Îmi pare foarte rău pentru Ross, Jake. De dragul tău, vreau să spun. Ştiu că ți-a fost cel mai bun prieten.

— Da, a fost. A dracului treabă, un bărbat să moară împuşcat în curtea lui, spuse el disperat şi capul îi căzu înainte, de parcă ar fi fost agățat în balamale. Cel puțin l-am doborât pe nenorocitul care l-a omorât.

— Ce-a spus şeriful?

Toată lumea fusese atât de îngrijorată pentru Ross în după-amiaza aceea, încât abia târziu fuseseră puse întrebări în legătură cu Grady Sheldon.

— A spus că e un caz clar de autoapărare. Degetele lui Grady încă mai erau pe trăgaciul armei. Şeriful a spus că n-aveam altă şansă decât să-l împuşc.

Jake râse trist.

— De fapt a spus că i-am făcut un serviciu. Nu fusese niciodată satisfăcut de explicația pe care i-o dăduse Sheldon despre incendiul care i-a omorât nevasta.

— Cred c-ai citit despre Priscilla Watkins.

— Da. Mă tot gândesc c-a fost o legătură între ea şi faptul că Sheldon l-a omorât pe Ross.

— În cazul ăsta, amândoi au meritat să moară.

— Aşa zic şi eu.

Fumară în linişte o vreme. Când Jake se întoarse spre Micah, într-un târziu, îşi aşeză cotul pe uluca de sus a gardului.

— Lydia şi cu mine ne-am petrecut zile întregi în birou uitându-ne prin registre. Voia să ştiu totul despre River Bend începând cu ziua când ea şi Ross s-au mutat aici. M-a făcut administratorul acestei ferme şi a Plum Creek-ului.

— Ce naiba-i Plum Creek?

Jake zâmbi cu trabucul în gură.

— E ferma lui Banner şi dacă vrei să-ți fie bine, să nu spui nimic jignitor despre nume. Oricum, o să fiu ocupat până peste cap conducându-le pe-amândouă până când se-ntoarce Lee şi decide ce vrea să facă. O să m-ajuți?

— Sigur, Jake. Nu-i nevoie să mai întrebi. Cred c-o să-mi lipsească Lee cumplit. Va trebui să muncesc ca să nu mă mai gândesc.

— Lydia vrea ca Ma să se mute în casă până când se-ntoarce ea. N-o să-ți facă rău să-ți petreci o noapte două pe săptămână cu ea în loc să dormi în baracă.

Micah încuviință din cap şi Jake continuă.

— Banner şi cu mine ne întoarcem mâine acasă. Argații au avut grijă de tot, dar eu am fost azi acolo şi-am aerisit casa pentru a fi gata de primire.

Micah îşi tot schimba greutatea de pe-un picior pe altul.

— Jake...

— Vrei să spui ceva? Dă-i drumul.

— Am fost uimit când am aflat că voi doi v-ați căsătorit, spuse Micah, repede.

— Păi, şi eu am fost oarecum surprins, zise Jake cu un zâmbet strâmb.

— De cât timp... vreau să spun... când ați început?

Jake ridică din umeri.

— Cu câtva timp în urmă.

Jake îşi studie fratele la lumina lunii şi îşi aduse foarte bine aminte cum fusese el la vârsta aceea. Micah tot trebuia, mai devreme sau mai târziu, să simtă gustul amar al realității.

— E gravidă, Micah.

Îl văzu pe fratele său înghițind cu greutate, dar nu spuse nimic să-l liniştească, ci continuă:

— Copilul e-al meu, dar nu de-asta m-am însurat cu ea. O iubesc. Fă-mi un serviciu. Dacă auzi vreodată pe cineva comentând despre…

— Nici asta nu trebuie să mă rogi, Jake, spuse Micah cu o voce inflexibilă. Dacă vreun nenorocit spune ceva despre ea, îl aranjez imediat – îi tai limba.

Jake îşi aşează o mână pe umărul fratelui său.

— Mulțumesc. Ştii, se pare că viitorul meu e legat de locul ăsta. Banner şi cu mine n-o să părăsim niciodată Plum Creek şi River Bend. N-o să-mi mai trebuiască cei o sută şaizeci de acri pe care mi-i păstrează soțul lui Anabeth în regiunea de deal. De ce să nu ți-i dau ție?

Micah se uită la el cu gura căscată.

— Chiar vorbeşti serios, Jake?

— Sigur că da. Ți-ai petrecut mai mult timp acolo decât mine. O să am nevoie de tine aici o vreme, dar când te vei simți gata să începi pe propriile tale picioare, spune-mi şi o să fac astfel încât să fie totul legal.

— Dumnezeule bun! Nu ştiu ce să spun.

— Spune noapte bună. Se face târziu şi avem o groază de treabă de făcut de mâine dimineață.

— Mulțumesc, Jake.

Micah îi întinse mâna şi Jake i-o strânse, solemn. Apoi Micah aruncă trabucul jos şi-l strivi cu piciorul.

— Noapte bună, spuse el, şi porni spre baracă, lăsându-şi fratele doar cu nemişcarea blândă a nopții, drept companie.

Banner şedea aplecată în scaunul de lângă fereastră în dormitorul ei de la etaj, şi-l privea pe soțul ei.

De câte ori nu stătuse acolo, fiind copil, contemplând stelele, luna, viitorul ei, întrebându-se ce avea să-i ofere? De cât ori se gândise la Jake Langston? Se întrebase unde era, ce făcea şi când avea să-l revadă.

Dar niciodată, când visase cu ochii deschişi, nu-şi imaginase căsătoria cu Jake. Nici că-l iubea şi, cu atât mai puțin, că ar putea avea un copil cu el.

Îşi acoperi abdomenul cu mâna. O parte din el creştea înăuntrul ei. Era încă speriată şi nedumerită de miracol. Cu fiecare zi, corpul ei era tot mai plin

de noua viață. Aparent, operația nu afectase sarcina. Ştia, cu intuiția unei mame, că copilul ei avea să fie cel mai robust, mai sănătos şi mai frumos copil din lume.

Va avea oare părul negru, ca ea şi ca tatăl ei? Sau blond ca paiul, ca familia Langston, cum îl avea Jake? îşi imagina un copilaş cu părul cânepiu şi ochi albaştri, strălucitori, alergând prin curte, ținându-se după Jake, încercând să-şi pună picioruşele în urmele mari ale paşilor tatălui său. Banner zâmbi la gândul ăsta. Avea să fie un copil minunat. Abia aştepta să-l țină în brațe, să-i simtă mirosul dulce, să-l alăpteze, să-l iubească.

Dar clipa ei de fericire fu spulberată, tot aşa de sigur cum văzu şi arcul roşu descris de trabucul lui Jake în întuneric, când acesta îl aruncă. Ce făcea acolo? Prefera singurătatea în loc să împartă camera cu ea?

Avusese un sentiment straniu să doarmă cu Jake alături în patul care fusese doar al ei. Nimănui nu i se părea anormal că ei doi împărțeau acum dormitorul ei. Nimeni în afară de ei doi. Vorbeau rar unul cu altul când erau în camera asta.

Aproape întotdeauna, Banner era deja în pat când Jake termina discuția din birou cu Lydia şi urca scările să i se alăture lui Banner. O trata cu multă grijă, iar ea îi răspundea politicos. Dar nu mai schimbau intimități. Dormeau spate-n-spate, fără să se privească, la fel de prudenți să nu se atingă accidental, ca nişte străini.

Într-una din nopți, se întorsese spre ea şi-i rostise încet numele. Banner se prefăcuse că doarme. Îi simțise mâna trecându-i prin păr, apoi mângâindu-i uşor umărul şi-i simțise respirația caldă pe gât. Ar fi vrut să se întoarcă şi să-l îmbrățişeze. Corpul o durea de dorința de-a fi mângâiată de el.

Dar nu putea uita că Jake îşi petrecuse tot timpul cu Lydia; nu putea uita cum o îmbrățişase pe Lydia, cu obrazul cufundat în părul ei în dimineața în care murise Ross.

Oh, nu se întâmplase nimic nepotrivit între ei.

Banner nici nu se gândea la aşa ceva. Jake ştia că Lydia îl iubise pe Ross cu toată ființa ei. Şi el îl iubise pe Ross şi n-ar fi făcut nimic care să o insulte pe Lydia sau memoria lui Ross.

Dar nu era mai puțin dureros pentru Banner să ştie că Jake mai tânjea încă după ceva inaccesibil. Şi acum, în noaptea de după plecarea Lydiei, Jake era posomorât, cumplit de trist, dacă ținuta lui era cât de cât un indiciu. Ore în şir, Banner îl urmărise cum stătea acolo, lângă gard, privind în întuneric de parcă ar fi vrut să-l străpungă şi să dea de urma Lydiei.

Bietul Jake. Ce ironie. Se căsătorise cu fiica, doar cu câteva ore înainte ca mama ei, cea pe care o voia de fapt, să devină disponibilă. În mod sigur îşi blestema soarta.

Dintr-odată, şi Banner fu mâniată pe soartă. Şi cu ea îşi făcuse jocul ei murdar. Şi era a doua oară când fusese înşelată.

Ei bine, era sătulă să tot fie bătaia de joc a sorții. Era sătulă şi de fața lungă şi tristă a lui Jake. Sătulă de moarte, de platitudinile lui mieroase.

„Cum te simți, iubito?"

„Pari obosită. Du-te să te-ntinzi puțin".

„Sigur te simți bine? Eşti palidă."

Nu voia să mai îngăduie asta! Nu putea, nu voia să trăiască cu el tot restul vieții şi să-l ştie tânjind după o altă femeie. Îi spusese odată că nu voia un martir care să-şi calce pe inimă stând lângă ea şi în mod sigur nu voia unul nici în pat. Dacă n-o putea avea pe Lydia, atunci să-şi găsească alt înlocuitor pentru ea. Banner Coleman n-avea de gând să servească drept aşa ceva.

Țâşni din scaunul de la fereastră, zbură spre uşa dormitorului şi o deschise brutal. Nu-şi puse pe ea nici şal, nici mantie ca să-şi acopere cămaşa de noapte a cărei trenă părea un voal diafan când coborî scările.

Banner o văzuse pe mama ei îngropându-şi cu curaj bărbatul pe care-l iubise. Atunci înțelesese că Lydia nu se putea uita la mormântul proaspăt în fiecare zi, căci i-ar fi adus în mod constant aminte de realitatea care era prea dureroasă pentru ea.

Banner nu voia să-l părăsească pe Jake. Ar fi fost ca şi când şi-ar fi smuls inima şi-ar fi aruncat-o cât colo când încă ar mai fi bătut. Dar l-ar fi părăsit înainte de a-şi sacrifica viața stând cu el. Nu putea să stea cuminte şi să vadă cum Jake o iubea pe mama ei, până când ar fi ajuns cu toții bătrâni. Ce viață mizerabilă ar fi asta! Când va ajunge s-o respingă, oare? Când va începe s-o urască? Sau chiar mai rău, va începe să-i fie milă de ea, văzându-i corpul deformat de sarcină?

Nu! Era destul de mândră ca să nu accepte. Umblase după el, i se aruncase la picioare, îl rugase şi se certase cu el, dar nu mai mult de-atât. Nu avea de gând să se mai umilească. Nu putea să-l facă s-o iubească. Nici o putere de pe pământ nu putea să facă asta. Mai bine să renunțe decât să piardă ani de zile urmărind ceva imposibil de realizat.

Alergă până în spatele lui, gâfâind din cauza efortului. Jake o auzise încă înainte ca ea să-l fi tras de mânecă, răsucindu-l spre ea. Jake clipi surprins. Cămaşa de noapte se profila în întuneric ca o apariție fantomatică. Ochii ei păreau de pisică în lumina lunii; părul ei era ca o cunună sălbatică în jurul

capului curbându-se ca o flacără neagră. Nu părea a fi pământeancă, ci o zeitate furioasă din mitologia greacă.

— Dacă o vrei, du-te după ea, țipă Banner. Eu n-o să te opresc. Te iubesc. Te vreau. Dar nu aşa. Nu vreau să te văd lângă mine, pe pernă, tânjind după o altă femeie. Aşa că pleacă!

Banner se întoarse şi porni înapoi spre casă, păşind apăsat, dar trebui să se oprească brusc când Jake o prinse de cămaşa albă de noapte.

— Dă-mi drumul!

— Ho-ho, spuse Jake trăgând-o înapoi ca şi cum ar fi înfăşurat aţa pe un ghem. Ar cam fi timpul să te zgâlțâie cineva zdravăn, Prințesă Banner. Tu ai început cearta şi-acum o să vezi cum se termină. Aruncându-i o privire revoltată peste umăr, Banner îşi eliberă cămaşa de noapte din mâna lui cu un gest brusc, dar nu făcu nici o încercare să plece de-acolo.

— Bine-atunci, spuse Jake cu o voce considerabil mai scăzută. Ce te frământă?

— Pentru început, m-am săturat să tot stai bosumflat.

— Eu bosumflat? Tu n-ai spus nici trei cuvinte zile-ntregi.

— Şi m-am săturat să te tot porți frumos cu mine, tot timpul. Prefer să urli şi să fii furios, mai degrabă decât să-mi tot pui perne sub picioare.

— Dar n-am... ce naiba... perne! spuse el scuipând.

— Cred c-ar trebui să te muți în baracă de vreme ce preferi compania cailor de pe păşune în locul meu.

— Cine a spus asta? Şi-o să dorm în casă, mulțumesc.

— Da, nu vrei să-mparți dormitorul cu mine.

— Ba pe dracu' nu vreau! De ce crezi că stau aşa amărât şi te tratez regeşte? Hm? Îmi vreau nevasta înapoi.

Toată îndârjirea ei pieri şi îl privi clipind din ochi.

— Cum?

— Am spus că-mi vreau nevasta înapoi! Ce s-a-ntâmplat cu ea? În ziua când ne-am căsătorit a murit tatăl ei. Bine, am înțeles de ce s-a purtat aşa de rece câteva zile, dar au trecut două săptămâni! spuse el încercând să-şi țină tonul vocii sub control. Am ajuns la capătul răbdării, Banner. E timpul să-ncepi să te porți ca o nevastă. Aş vrea să ne putem întoarce înapoi, la după-amiaza când ne-am căsătorit şi s-o luăm de la capăt.

Jake dădu din cap agitat.

— Îți aminteşti sigur de picnicul de după cununie, nu? Ce mi-ai făcut? Ce-am făcut împreună? Oh, Doamne, eşti ba fierbinte, ba de gheață. O zi faci

dragoste ca atunci, iar în ziua următoare de câte ori m-apropii de tine, te dai înapoi. Nu mai înțeleg nimic. Cum dracu' ar trebui să mă port?

— Dar tu o iubeşti pe ea!

— Pe cine, pentru Dumnezeu?

— Pe mama mea.

Jake se rezemă cu spatele de gard, atingându-l cu umerii şi cu şoldurile. Brațele îi căzură neputincioase pe lângă corp şi o privi uimit.

— Cum vrei să joc rolul de nevastă, să mă culc cu tine, când ştiu că pe ea o iubeşti? Te-am văzut îmbrățişând-o în dimineața când a murit tata. N-ai fost la mai mult de-un metru de ea de-atunci, în afară de timpul când ai fost forțat să dormi lângă mine.

Lacrimi îi şiroiau pe față. Le şterse cu dosul palmei.

— Te-am văzut când ți-ai luat la revedere de la ea astăzi. Mi s-a rupt inima când am văzut cum te uitai la ea. Ştii cât sunt de mândră. Mi-ai amintit-o de atâtea ori. Cum îți închipui că pot să-mi petrec restul vieții cu un bărbat care e-ndrăgostit de-o altă femeie? Mai ales dacă femeia aia e chiar mama mea. O iubeşti de douăzeci de ani. Nu mă pot pune cu ea. Şi nici nu vreau.

— Ai terminat? întrebă Jake încet când Banner încetă să vorbească.

Drept răspuns, Banner îşi trase doar nasul şi îşi mai şterse o dată lacrimile.

— Deci de-asta faci atâta tărăboi? Crezi c-o iubesc pe Lydia?

— O iubeşti.

— Da, o iubesc. O s-o iubesc întotdeauna, aşa cum l-am iubit şi pe Ross. Ne leagă ceva ce-i imposibil de explicat. Sunt mai apropiat de Lydia decât de propriile mele surori. În ziua când Ross a murit, am fost amândoi nenorociți. De ce n-am fi fost? Ne-am îmbrățişat ca să ne mângâiem unul pe altul cum am putut.

— Nu despre dragostea asta vorbesc şi tu ştii foarte bine.

Jake îşi lovi uşor coapsele, exasperat.

— Sigur, când eram copil o ridicam pe Lydia pe un piedestal. Credeam că-i frumoasă, că avea tot ce-i trebuia unei femei. A devenit femeia ideală pentru mine, şi ani de zile mi-am închipuit că sunt îndrăgostit de ea. Da, eram şi gelos pe Ross pentru că avea o asemenea femeie în patul lui, în fiecare noapte, spuse Jake şi respiră adânc. Dar acum nu mai sunt îndrăgostit de ea, Banner. Nu aşa cum sunt de tine. Niciodată n-am iubit-o cum te iubesc pe tine.

Toată ființa ei se cutremură într-un suspin adânc. Îşi deschise gura ca să vorbească, apoi o închise şi iar o deschise.

— Mă iubeşti pe mine?

Jake îşi înălță ochii spre cer, implorator.

— Da' ce-ai crezut? Te iubesc din noaptea aia, din grajd. De ce crezi că m-am purtat atât de rău tot timpul? Pentru că luptam cu acest sentiment. Din noaptea aia m-am simțit de parcă m-ar fi spintecat cineva cu toporul şi nu mi-am putut reveni. N-am vrut să simt aşa ceva pentru nici o femeie, dar mai ales nu pentru tine. Tu erai doar un copil, fiica celor mai buni prieteni ai mei.

Întinse mâna spre ea şi-i spuse încet:

— Vino-ncoace.

Banner se apropie de el, ca un copil părăsit în cămaşa ei albă de noapte. Luându-i mâinile de îndată ce Banner fu suficient de aproape, Jake o trase spre el şi o ținu strâns.

— Banner.

Jake îi mirosi părul, parfumul lui de rază de soare de care îi era atât de tare dor.

— Doamne, ce dulce-ai fost atunci, prima oară. M-ai făcut praf. Sunt îndrăgostit nebuneşte de tine chiar de-atunci. Poate chiar cu mult timp înainte de asta. Probabil am fost tot timpul cât ai crescut, dar nu mi-am permis să observ.

— N-ai spus niciodată că mă iubeşti.

— Nu?

Banner clătină din cap.

— Ei bine, îți spun acum. Te iubesc, Banner.

Jake îşi apăsă gura pe gura ei. Imediat, buzele lor se desfăcură şi limbile li se contopiră. Jake scoase un geamăt greu. O îmbrățişă, ridicând-o până când picioarele ei goale stătură pe vârfurile cizmelor lui. Banner îl încolăci cu brațele pe după gât şi îşi lipi mijlocul de el.

Când Jake îşi înălță capul după sărutul lor lung, privi în ochii în care se reflecta luna.

— Ani de zile m-am prefăcut, eram amărât de toate câte s-au întâmplat, de faptul că a trebuit să mă maturizez atât de repede, de moartea lui Luke, de tot. Şi s-a văzut. Cred că au fost unii care m-au respectat pentru că eram un bun cowboy, eram îndemânatic la cărți şi cu pistolul, dar nimeni nu m-a văzut aşa cum eram în realitate. În afară de tine, Banner.

— Da, e adevărat, am văzut bărbatul care se ascundea în spatele acestor ochi reci, albaştri, spuse Banner şi-l sărută pe gât. Firea ta nu m-a speriat deloc.

Jake chicoti, mângâind-o pe spate.

— Tocmai tu vorbeşti de fire? Mi-a plăcut să mă cert cu tine.

— Şi mie.

— Am fost atât de singur înainte de-a te avea pe tine. O, Doamne, n-aş mai vrea să se-ntâmple asta niciodată.

Jake îşi îngropă faţa în gâtul ei.

— N-ai lăsat pe nimeni să se-apropie de tine. Dar acum o să mă ai pe mine şi copilul.

— Cred că va trebui să m-apuc să lărgesc casa, îi spuse el şi-o îndepărtă puţin ca să-i poată privi corpul cu ochi plini de dragoste. Încă nu-mi vine să cred.

— Mie îmi vine. Văd cum mi se schimbă corpul.

— Da?

Jake îşi trecu mâinile peste sânii ei.

— Cred că ai dreptate, spuse el clipind.

Buzele lor se-ntâlniră pentru încă un sărut. Apoi Banner îşi aşeză capul pe pieptul lui şi murmură:

— Jake, sunt foarte rea de muscă.

Punându~i degetul mare sub bărbie, Jake îi înălţă capul şi privi în ochii ei umbriţi.

— Ştii ce-nseamnă asta?

— Sigur, am aflat de la...

— Ştiu, ştiu. Sărută-mă înainte să mai spui încă ceva murdar.

Banner îl ascultă şi îşi înălţă trupul până când Jake îşi putu apăsa carnea întărită între coapsele ei. După ce se abţinuse aceste două săptămâni, ardea acum de nevoia de-a se descărca. Îşi eliberă buzele de-ale ei.

— Banner, iubito, dacă nu ne oprim, va trebui să te iau stând aici în picioare, lângă gard.

Ochii ei străluciră, încântaţi.

— Chiar putem?

Jake o prinse de fese.

— Târfă neruşinată. Nu pe-o lună plină ca-n noaptea asta.

— Atunci altădată?

Un zâmbet şţrengăresc lumina în întuneric.

— Da, dar acum vino. Am o idee mai bună.

O ridică în braţe şi traversă curtea. Când Banner înţelese că se-ndreptau spre grajd, îşi îngropă timidă faţa în gulerul lui.

— Ce-ai crezut, de fapt, despre mine în noaptea aia?

— La început am crezut că erai o fetiță necăjită care căuta înțelegere. Apoi am crezut că eşti o vrăjitoare trimisă de diavol ca să mă prindă-n cursă, sau poate un înger trimis de Dumnezeu în acelaşi scop. Oricum ar fi fost, mă gândeam serios la ceva de neconceput.

Jake împinse uşa grajdului în urma lor până se închise şi găsi un staul gol, luminat de lună şi aşternut cu fân proaspăt, înmiresmat. O puse jos, dar îşi ținu, în continuare, brațele în jurul ei.

— Şi pe urmă? şopti Banner cu buzele lipite de gura lui.

— Pe urmă am crezut că totul existase doar în mintea mea. Pentru că fusese cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

O strânse şi mai tare.

— Iubeşte-mă, Banner, o rugă el fierbinte.

Se prăbuşiră împreună în fân. Gurile lor se uniră. Nasturii cămăşii ei de noapte se desfăceau pe rând sub degetele lui. îşi strecură mâna sub țesătură ca să-i cuprindă sânul, al cărui centru pulsa deja de patimă încă înainte ca gura lui să se fi mişcat peste el. O mângâie cu limba, până când Banner crezu c-o să moară de plăcere.

Jake îi scoase cămaşa de noapte peste cap şi îi sorbi goliciunea.

Ridicându-se repede în picioare, se dezbrăcă. Şi atunci când o acoperi cu trupul lui, o găsi potrivindu-i-se perfect, ca o teacă.

— Te iubesc, te iubesc, îi şopti Jake în timp ce i se oferea. Banner repeta cuvintele cu emoție, ca un ecou.

Descărcarea veni repede şi fu tumultuoasă.

Mai târziu, Jake încropi un culcuş din hainele lor aruncate. Dormiră dezbrăcați şi îmbrățişați. Şi dimineața, când soarele tocmai se ivea la orizont, Jake se întinse din nou spre soția lui adormită. De data asta făcură dragoste fără teamă... încet, minunat, sărbătorind zorile care se iveau şi care aveau să dureze tot restul vieții lor.

SFÎRŞIT